

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์

เรียบเรียงโดยท่านมาระโก

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์

(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเบ้าพิศอิสระ)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

(พันธกิจของคริสตจักรเบ้าพิศนอร์ธสตาร์)

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัช, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง
สงวนลิขสิทธิ์ 2007
นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์
1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน
คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ ดร. เดวิด ซอเรนสัน
เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายข้อพระกัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์

เรียบเรียงโดยท่านมาระโก

บทนำข่าวประเสริฐของท่านมาระโก: ข่าวประเสริฐของท่านมาระโกถูกเขียนโดย ยอห์นมาระโก คนเชื่อกันว่าเขาเป็นหลานชายของบารนาบัส เขายังร่วมเดินทางไปกับเปาโลช่วง ระยะเวลาหนึ่งและถูกเอ่ยถึงหลายครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ กิจการ 12:12,25; 15:37,39; โคโลสี 4:10,2 ทิโมธี 4:11 และฟีเลโมน 24

เราอาจถือได้ว่าหนังสือมาระโกเป็นเวอร์ชันย่อของหนังสือมัทธิว ถึงแม้ลักษณะเฉพาะ ตัวแบบยิวของหนังสือมัทธิวไม่ปรากฏชัดในหนังสือมาระโกก็ตาม ข่าวประเสริฐเล่มนี้ดูเหมือน จะมุ่งเน้นที่งานรับใช้ของพระคริสต์ในฐานะ 'ผู้รับใช้ของพระเจ้า' มาระโกไม่ได้ให้ลำดับพงศ พันธ์ของพระคริสต์ ถึงแม้จะเป็นหนังสือที่สั้นที่สุดในข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม แต่เขาก็นำเสนอ รายละเอียดต่างๆที่ไม่พบในอีกสามเล่มที่เหลือ การเล่าเรื่องเริ่มต้นพร้อมกับการรับใช้ของยอห์น ผู้ให้บัพติศมาและปิดท้ายด้วยความเห็นของพระเยซูที่ไม่พบในที่อื่น

บทนำสู่มาระโก 1: บทแรกของหนังสือมาระโกนำเสนอสรุปย่อเกี่ยวกับเหตุการณ์ สำคัญๆหลายประการในการรับใช้ช่วงแรกขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา มันเริ่มต้นด้วยสรุป ย่อเกี่ยวกับงานรับใช้ของยอห์น ตามมาด้วยการรับบัพติศมาของพระเยซู มาระโกพูดถึงเวลาที่ พระเยซูทรงถูกทดลองเพียงสั้นๆ จากนั้นเขาก็เปลี่ยนไปเล่าถึงการทรงเรียกเปโตร อันดรูว์ ยากอบ และยอห์น เขาบันทึกต่อไปเกี่ยวกับการขับผีออกจากเมืองคาเปอรนาอุม การรักษาแม่ยาย ของเปโตรให้หาย และการขับผีอื่นๆออก บทนี้ปิดท้ายด้วยการที่พระเยซูทรงเทศนาในแคว้น กาลิลีและรักษาคน โรคเรื้อนให้หาย

มก 1:1 มาระโกเริ่มต้นหนังสือเล่มนี้ด้วยการเกริ่นนำแบบสั้นๆ **ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้าเริ่มต้นตรงนี้** นี่เป็นหนึ่งในหลาย 'เริ่มต้น' ที่ถูกเอ่ยถึงในพระคัมภีร์ ในกรณีนี้ มันคือการเริ่มต้นของการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา มาระโกเรียกมันว่าเป็น "ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์" คำที่แปลว่า **ข่าวประเสริฐ (อะวังกะลิออน)** ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า 'ข่าวดี'

มก 1:2 จากนั้นเขาก็ยกข้อความจากทั้งอิสยาห์ 40:3 และมาลาคีย์ 3:1 **ตามที่ได้เขียนไว้ในคำของศาสดาพยากรณ์ว่า 'ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมมรรคาของท่านไว้ข้างหน้าท่าน เห็นได้ชัดว่ามาระโกจะประยุกต์ใช้คำพยากรณ์เกี่ยวกับผู้บิภักของพระคริสต์นี้กับยอห์นผู้ให้บัพติศมา**

มก 1:3 ยอห์นมาระโกยกข้อความมาจากอิสยาห์ 40:3 **เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า "จงเตรียมมรรคาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป"** นี่เป็นการประยุกต์ใช้กับยอห์นอย่างเห็นได้ชัด ดังที่จะกล่าวในข้อต่อไป การรับใช้ของเขาเริ่มต้นในถิ่นทุรกันดารและมันเป็นการเตรียมการสำหรับการรับใช้ของพระเยซูที่จะตามมา คำที่แปลว่า **ตรง (อะอูฐ)** หมายความว่า 'ตรง', 'เรียบ' หรือ 'แท้จริง' งานรับใช้ของยอห์นนั้นเป็นเหมือนกับคนสร้างถนนฝ่ายวิญญาณ นั่นคือ เพื่อทำทางที่ตรงและเรียบไว้สำหรับพระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมา การรับใช้ของเขาจึงเป็นการเตรียมหนทางไว้สำหรับการรับใช้ของพระเมสสิยาห์ ซึ่งเดี๋ยวจะปรากฏตัวแล้ว

มก 1:4 ผู้เขียนข่าวประเสริฐท่านนี้จึงสรุปย่อการรับใช้ของยอห์นดังนี้ **ยอห์นให้เขาได้รับบัพติศมาในถิ่นทุรกันดาร และประกาศเรื่องบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ เพื่อการยกโทษความผิดบาป** เราควรหมายเหตุไว้ว่าการรับใช้ของยอห์นมีมาถึงพวกยิวและเป็นการเตรียมการสำหรับการรับใช้ของพระคริสต์ การเทศนาของเขาก็มีไว้เพื่อเตรียมใจพวกยิวให้พร้อมสำหรับการปรากฏตัวของพระมหากษัตริย์ของพวกเขาและอาณาจักรของพระองค์ เขาจึงประกาศเรื่องบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ บัพติศมาของยอห์นไม่ใช่การกลับใจใหม่ในตัวมันเอง แต่เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงการกลับใจใหม่ซึ่งเกิดขึ้นไปก่อนหน้านั้นต่างหาก มัน

เป็นการแสดงออกให้เห็นถึงการกลับใจใหม่ที่เกิดขึ้นภายในจิตวิญญาณ มันเป็นการประกาศให้คนอื่นรู้ว่าตนเป็นพวกเดียวกับยอห์นและชาวสารเรื่องการกลับใจใหม่ของเขา ดังนั้น ผู้ที่รับบัพติศมาของยอห์นจึงกำลังยอมรับอย่างเปิดเผยว่าตนได้กลับใจใหม่แล้วเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการปรากฏตัวของพระเมสสิยาห์ นี่น่าจะหมายความว่าเพิ่มเติมคือคำที่แปลว่า **เพื่อ (เอะฮิส)** ปกติแล้วมันมีความหมายตรงตัวว่า 'เข้าใน' หรือ 'สู่' บัพติศมาของยอห์นนั้นมีไว้*ให้นำไปสู่*การยกโทษบาป บัพติศมาของเขาไม่ได้ยกโทษความบาป แต่มันบ่งบอกถึงการกลับใจใหม่ในส่วนของคนที่รับบัพติศมา และมันก็เป็นขั้นตอนหนึ่งที่น่าไปสู่การยกโทษซึ่งมีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงประทานให้ได้ เหมือนกับที่การรับใช้ของยอห์นมีไว้เพื่อเตรียมการสำหรับพระคริสต์ บัพติศมาของเขาก็มีไว้เพื่อเตรียมการสำหรับการยกโทษซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนการกลับใจใหม่เช่นกัน

มก 1:5 ดังนั้นคนทั่วแคว้นยูเดียกับชาวกรุงเยรูซาเล็มได้พากันออกไปหายอห์น สารภาพความผิดบาปของตน และได้รับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน นี่ไม่ได้หมายความว่าคนทุกคนในแคว้นยูเดียและในกรุงเยรูซาเล็มออกมาหาขอโทษกันหมด แต่หมายความว่าคนทั่วทั้งแคว้นนั้นได้พากันมาหาเขาต่างหาก คำที่แปลว่า **สารภาพ (เอ็กซอมอลอเกะ โอ)** มีความหมายว่า 'กล่าวยอมรับ' นี่น่าจะหมายความว่าคนเหล่านั้นที่มาหาขอโทษไม่ได้สารภาพความบาปของตนกับเขาเป็นการส่วนตัว แต่กล่าวยอมรับว่าตนอยู่ในสภาพคนบาปและจำเป็นต้องกลับใจใหม่ต่างหาก

มก 1:6 มาระโกบันที่ถัดต่อไปอีกว่า ยอห์นแต่งกายด้วยผ้าขนอฐ และใช้หนังสัตว์คาดเอว รับประทานผักตบและน้ำผึ้งป่า ยอห์นดำเนินชีวิตที่เรียบง่ายและสมถะจริงๆ เสื้อผ้าขนอฐทำจากเส้นใยเนื้อหยาบซึ่งเขาเอาเข็มขัดหนังสัตว์มาคาดเอวไว้ อาหารของเขาก็หามาได้ง่ายๆ จากในถิ่นทุรกันดาร ถึงแม้ชาวตะวันตกจะไม่ชอบผักตบ แต่แมลงชนิดนี้ก็ถือว่าเป็นรสชาติอร่อยและมีคุณค่าทางอาหาร เห็นได้ชัดว่าเขารู้จักแหล่งที่มีน้ำผึ้งป่าเพื่อใช้เป็นอาหารเสริมเข้ากับสิ่งที่เขารับประทาน แน่แน่นอนที่รูปลักษณ์ภายนอกและวิถีชีวิตของยอห์นเป็นแบบคนบ้านนอกและชนบทๆ เมื่อเปรียบเทียบกับการใช้ชีวิตแบบคนเมืองที่ศิวิไลซ์ในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว สำหรับบาง

คน นี้อาจช่วยเพิ่มความน่าเชื่อถือให้กับเขาในฐานะเป็นศาสดาพยากรณ์ตามอย่างของเอลียาห์ด้วย

มก 1:7-8 นอกจากนี้ ข่าวสารของเขาก็คือ ท่านประกาศว่า "ภายหลังเราจะมีพระองค์ผู้หนึ่งเสด็จมาทรงเป็นใหญ่กว่าเรามาก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะน้อมตัวลงแก้สายฉลองพระบาทให้พระองค์ ยอห์นทราบว่าเขาเป็นผู้เบิกทางให้แก่พระเมสสิยาห์ เขาทราบดีถึงการเป็นคนไม่สำคัญเลยจริงๆเมื่อเทียบกับเงาที่ค่อยๆปรากฏของพระองค์ผู้กำลังเสด็จมา การที่เขาพูดถึงสายฉลองพระบาทของพระองค์นั้นก็บอกระไรเราหลายอย่าง คำที่แปลเช่นนั้น (*ฮิมาส*) หมายถึงสายรัดที่ทำด้วยหนังของรองเท้าโปร่งในสมัยนั้น มันเป็นธรรมเนียมในสมัยนั้นที่ผู้รับใช้หรือทาสจะก้มตัวลงแก้สายรัดรองเท้าของนายเมื่อนายมาถึง ยอห์นถือว่าคนนั้นไม่สมควรแม้แต่จะทำงานที่ต่ำต้อยเช่นนั้นให้แก่พระองค์ผู้กำลังเสด็จมา คำพูดนี้ไม่เพียงแสดงให้เห็นถึงความถ่อมใจของยอห์นเท่านั้น แต่ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นก็คือ มันยังเชิดชูความยิ่งใหญ่ของพระคริสต์ด้วย

เขาขกษุพระองค์ต่อไปอีกโดยประกาศว่า **8** **จริงๆแล้วเราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แต่พระองค์นั้นจะให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์**" ยอห์นจุ่มพวกสาวกของเขาในน้ำ อย่างไรก็ตาม พระองค์ที่เขาพูดถึง (พระคริสต์) จะทรงให้บัพติศมา (จุ่ม) ในพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อถึงเวลาเหมาะสม คำที่แปลว่า **ด้วย** (ทั้งที่พูดถึงน้ำและพระวิญญาณบริสุทธิ์) คือ *เอ็น* และมักแปลเป็น 'ใน' เช่นเดียวกับที่ยอห์นจุ่มประชาชนในน้ำ พระเยซูก็จะทรงจุ่มพวกเขาในพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นจริงๆในตอนเริ่มต้นของวันฟื้นเทกอสต์

อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรสับสนระหว่างบัพติศมาของพระวิญญาณกับการประกอบด้วยพระวิญญาณ และมันไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับ 'ของประทานต่างๆ' ของพวกคาริสมาติก แต่มันหมายถึงการที่ผู้เชื่อทั้งหลายถูกจุ่ม (ถูกพาเข้าไปอยู่) ในพระกายของพระคริสต์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ต่างหาก ดู 1 โครินธ์ 12:13 และคำอธิบายตรงนั้น ข่าวสารของยอห์นจึงถือได้ว่าเป็นคำพยากรณ์ด้วย

มก 1:9 มาระโกจึงบันทึกต่อไปเกี่ยวกับบัพติศมาของพระเยซู ต่อมาในคราวนั้นพระเยซูเสด็จมาจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี และได้ทรงรับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำ

จอร์แดน รายละเอียดเพิ่มเติมได้ถูกให้ไว้ในมัทธิว 3:13-17 ความสำคัญของบัพติศมาของพระเยซูก็คือ เพื่อ “ทำให้ความชอบธรรมทุกประการสำเร็จ” พระองค์ทรงรับบัพติศมาในตอนนั้น เพื่อเป็นแบบอย่างสำหรับเรา พระองค์ทรงรับบัพติศมาในตอนนั้น เราก็ควรรับบัพติศมาเช่นกัน พระองค์ทรงประกาศตัวว่าเป็นพวกเดียวกับข้าวน้ำของยอห์นเรื่องการกลับใจใหม่และการปรากฏตัวของพระเมสสิยาห์ เราไม่ควรสรุปเอาว่าพระเยซูทรงมีความบาปให้ต้องกลับใจใหม่ แต่การที่พระองค์ทรงรับบัพติศมานั้นก็เพื่อรับรองสิทธิอำนาจของการรับใช้และข้าวน้ำของยอห์นต่างหาก

คำที่แปลว่า **บัพติศมา** (*บัพติศมา*) มีความหมายตรงตัวว่า 'จุ่มลง' เกรงว่าจะมีใครสงสัย พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงคลอใจมาระโกให้บันทึกหลักฐานแวดล้อมเกี่ยวกับบัพติศมาเข้าไป ด้วย ข้อ 9 หมายเหตุไว้ว่าพระเยซูทรงรับบัพติศมา “ในแม่น้ำจอร์แดน” ในข้อ 10 เราอ่านว่า พระองค์ “เสด็จขึ้นมาจากน้ำ” ทำไมคนเราต้องลงไปแม่น้ำและขึ้นมาด้วยหากการให้บัพติศมาใช้วิธีประพรมน้ำ หลักฐานแวดล้อมตรงนี้แข็งแรงมากๆ ความหมายของคำว่า *บัพติศมา* ก็ระบุชัดเจนอยู่แล้ว มันมาจากคำว่า *บัพโต* ซึ่งแปลว่า 'จุ่ม' คนเราไม่ได้จุ่มผ้าโดยการประพรมสีลงบนผ้า แต่เราเอาผ้าไปจุ่มในสีย้อมต่างหาก

มก 1:10 พอพระองค์เสด็จขึ้นมาจากน้ำ ในทันใดนั้นก็ทอดพระเนตรเห็นท้องฟ้าแหวกออก และพระวิญญาณคูดนกเขาเสด็จลงมาบนพระองค์ เมื่อยอห์นให้บัพติศมาพระเยซูเสร็จ “ในทันใดนั้นก็ทอดพระเนตรเห็นท้องฟ้าแหวกออก และพระวิญญาณคูดนกเขาเสด็จลงมาบนพระองค์” คำที่แปลว่า **แหวกออก** (*สคิโซ*) มีความหมายว่า 'แยกออกจากกัน' หรือ 'ฉีกขาด' เห็นได้ชัดว่า ท้องฟ้าเบื้องบนได้แหวกออกและพระวิญญาณเสด็จลงมา เราควรหมายเหตุไว้ว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์มิได้เสด็จลงมาเป็นนกเขา แต่คูดนกเขานั้นคือ การเสด็จลงมาของพระองค์ โฉบลงมาเหนือพระเยซู พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นวิญญาณ เมื่อพระเยซูทรงรับบัพติศมาแล้ว พระเจ้าก็ทรงประทานการเจิมแบบพิเศษ (การเต็มล้น) ของพระวิญญาณของพระองค์ลงบนพระบุตรผู้เสด็จมารับสภาพมนุษย์ของพระองค์ การรับใช้บนโลกนี้ของพระเยซูในร่างกายมนุษย์ของพระองค์นับแต่นั้นเป็นต้นมาก็จะเต็มล้นด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถึงแม้พระองค์

ทรงเป็นพระเจ้าพระบุตรในรูปกายมนุษย์ แต่การรับใช้ของพระองค์จะได้รับฤทธิ์เดชจากพระ
วิญญาณบริสุทธิ์

มก 1:11 ขณะที่การรับใช้บนโลกนี้ของพระเยซูกำลังจะเริ่มขึ้นในไม่ช้า พระบิดาผู้
สถิตในสวรรค์ก็ทรงประกาศถึงการยอมรับและความพึงพอใจในพระบุตรของพระองค์ แล้วมี
พระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า "ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจในท่านมาก" พระเจ้าไม่
เพียงทรงพอพระทัยกับการเสด็จมารับสภาพมนุษย์ของพระเยซูเท่านั้น แต่ทรง "ชอบใจมาก"
ด้วย พระองค์ทรงเข้าใจความเชื่อฟังแบบเต็มใจของพระบุตรของพระองค์และพระราชกิจที่
พระองค์กำลังจะทรงเริ่มกระทำ ในฐานะที่ทรงเป็นพระบิดาผู้สูงสุด พระองค์ทรงพอพระทัยใน
ตัวพระบุตรและพระราชกิจของพระองค์

มก 1:12-13 หลังการรับบัพติศมาของพระเยซู ในทันใดนั้น พระวิญญาณจึงเร่งเร้า
พระองค์ให้เสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร คำที่แปลว่า เร่งเร้า (*เฮอร์บาล โด*) มีความหมายด้วยว่า ถูก
ส่งไป พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงเร่งเร้าพระเยซูให้เข้าไปในถิ่นทุรกันดารของแคว้นยูเดียที่อยู่
ใกล้เคียง

ข้อความตรงนี้บันทึกไว้ว่า **13** และซาตานได้ทดลองพระองค์อยู่ในถิ่นทุรกันดารนั้นถึงสี่
สิบวัน พระองค์ทรงอยู่ในที่ของสัตว์ป่า มาระโกไม่ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับการที่พระเยซูทรง
ถูกทดลอง แต่กล่าวว่าเหตุการณ์นั้นได้เกิดขึ้นจริงเท่านั้น หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติม ดู มัทธิว
4:1-11 และลูกา 4:3-13 ความเห็นของมาระโกเกี่ยวกับการที่พระองค์ทรงอยู่กับพวกสัตว์ป่า
ทำให้เราเห็นถึงความเป็นมนุษย์ของพระองค์ พระเยซูทรงใช้เวลาสี่สิบคืนนั้นกับพวกสัตว์ป่า
ของแคว้นนั้นซึ่งน่าจะรวมถึงพวกสุนัขป่า หมูป่า หมาใน และสิงโตภูเขาด้วย นี่ยังไม่ได้พูดถึง
พวกสัตว์ที่เป็นอันตรายต่างๆ เช่น งูพิษ และแมลงปองด้วย พระองค์ทรงถูกทดลองทุกประการ
เหมือนอย่างพวกเราจริงๆ ผู้คนของพระเจ้าตลอดทุกยุคสมัยล้วนเคยเผชิญกับคำกั้นอันเปล่า
เปลี่ยว เต็มไปด้วยอันตรายและความหวาดกลัว แม้กระนั้นพระเมตตาของพระเจ้าก็มีอยู่เปี่ยมล้น
เพราะว่า "มีพวกทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์" ดังที่ได้สัญญาไว้ในเพลงสดุดี 91:11 พระเจ้า

ทรงรับสั่งให้พวกทูตสวรรค์มากอดดูแลพระองค์จริงๆ แม้ซาตานจะยกข้อนี้ไปใช้แบบผิดๆ ก็ตาม พระสัญญาอันเปี่ยมสุขเช่นนั้นยังคงเป็นของประชากรของพระเจ้ามาตลอดจนถึงทุกวันนี้

มก 1:14-15 มาระโกเปลี่ยนไปพุ่งเป้าที่จุดกำเนิดของการรับใช้ของพระเยซูทันที **ครั้น** ยอห์นถูกขังไว้ในคุกแล้ว พระเยซูได้เสด็จมายังแคว้นกาลิลี ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่ง อาณาจักรของพระเจ้า เขาบอกแบบผ่านๆ ว่าตอนนี้ยอห์นได้ถูกขังคุกแล้ว ดูรายละเอียดเพิ่มเติม เกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ในมัทธิว 14:8 น่าสังเกตตรงที่ว่าข่าวสารแรกของพระเยซูคือ “ข่าวประเสริฐ แห่งอาณาจักร” นั่น เราไม่ควรสับสนมันกับข่าวประเสริฐแห่งความรอด ข่าวประเสริฐแห่ง อาณาจักรนั้นคือข่าวดีที่ว่าอาณาจักรที่พวกอิสราเอลรอคอยมานานกำลังจะถูกรื้อฟื้นขึ้นและที่ว่า พระเมสสิยาห์/กษัตริย์ของอิสราเอลนั้น ใกล้จะเสด็จมาแล้ว

เราควรระลึกถึงบริบททางประวัติศาสตร์และทางการเมืองที่ข้อความนี้ถูกกล่าว อิสราเอล ไม่ได้เป็นประเทศที่มีอธิปไตยเป็นของตนเองมาตั้งแต่สมัยดาเนียลแล้ว มันตกอยู่ภายใต้ฝ่าเท้า ของบรรดาคชนต่างชาตินับแต่นั้นเป็นต้นมา การที่พวก โรมมาปกครองพวกเขาอยู่ที่เป็นที่เกลียด ชัง อิสราเอลโหยหาวันนั้นเมื่อพระเมสสิยาห์ผู้ที่พวกเขา รอคอยมานานจะทรงเหวี่ยงแอกของ โรมทิ้งไปและทำให้อิสราเอลกลายเป็นชนชาติเด่นของแผ่นดินโลก ข่าวสารที่พระเยซูทรง ประกาศในเรื่องนี้เป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณดังที่เราจะเห็นต่อไป น่าเศร้าตรงที่ว่าพวกยิวส่วนใหญ่ ได้ยินข่าวสารนี้ในบริบททางการเมือง โดยไม่สนใจพระลักษณะอันชอบธรรมของพระมหา กษัตริย์ของพวกเขาเลย

ข่าวสารแรกของพระเยซูก็มีลักษณะคล้ายคลึงอย่างมากกับข่าวสารของยอห์น (มัทธิว 3:2) **15 และตรัสว่า "เวลากำหนดมาถึงแล้ว และอาณาจักรของพระเจ้าก็มาใกล้แล้ว ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ และเชื่อข่าวประเสริฐเถิด"** เวลาที่พวกเขา รอคอยมานานได้มาถึงแล้ว อาณาจักรของพระเจ้าก็มาใกล้แล้ว คำสั่งของพระองค์ที่ทรงมีต่อชนชาติอิสราเอลจึงเรียบง่าย พอๆกับที่มันเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ และเชื่อข่าวประเสริฐเถิด” พวกอิสราเอลสนใจแต่เรื่องการรื้อฟื้นอาณาจักรทางการเมืองของตน พระเยซูทรงมุ่งเน้นเรื่อง การกลับใจใหม่ฝ่ายวิญญาณ ข่าวสารของพระองค์จึงมีส่วนประกอบง่ายๆสองประการ นั่นคือ (1) จงกลับใจเสียใหม่ และ (2) จงเชื่อข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น ข่าวประเสริฐนั้นก็คือว่า

พระมหากษัตริย์ได้เสด็จมาแล้ว มันก็คือ จงหันมาหาพระองค์ในความชอบธรรมและวางใจ
พระองค์ให้เป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลาย ข่าวสารนี้เข้าหูซ้ายและทะลุหูขวาของคนเหล่านั้นที่มี
ใจมืดบอด อิสราเอลอยากได้กษัตริย์ที่จะมาปลดปล่อยพวกเขา อยากมีเสรีภาพทางการเมือง และ
อยากให้ชนชาติของตนได้รับการยกชูให้มีความโดดเด่นระดับโลก พวกเขาไม่สนใจเรื่องการหัน
กลับจากความบาปของตนหรือการวางใจพระเมสสิยาห์ที่พวกเขายังไม่พิศูจน์ ถึงแม้ว่าพระองค์
เสด็จมาจากพระเจ้าก็ตาม

ข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนั้นจะคงอยู่ต่อไปจนถึงเวลาที่มันปรากฏชัดเจนแล้วว่า
ชนชาติอิสราเอลได้ปฏิเสธพระมหากษัตริย์ของตนและอาณาจักรของพระองค์แล้ว นับแต่นั้น
เป็นต้นมา ข่าวสารของพระเยซูก็เปลี่ยนไปพูดถึงกางเขนที่รออยู่เบื้องหน้าและการฟื้นคืน
พระชนม์ของพระองค์ ดู มัทธิว 16:21-28, มาระโก 8:31-38 และลูกา 9:22-27

มก 1:16-18 คราวนี้มาระโกเปลี่ยนไปพูดถึงชายฝั่งตะวันตกของทะเลกาลิลีบ้าง ขณะที่
ที่พระองค์เสด็จไปตามชายทะเลกาลิลี พระองค์ก็ทรงทอดพระเนตรเห็นซีโมนและอันดรูว์น้อง
ชายของซีโมน กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเล ด้วยว่าเขาเป็นชาวประมง ข่าวสารของพระองค์ที่มีมา
ถึงพวกเขาก็เรียบง่ายและตรงๆ 17 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านจงตามเรามาเถิด และเราจะตั้ง
ท่านให้เป็นผู้หาคนดังหาปลา" ซีโมนเปโตรและอันดรูว์น้องชายของเขาประกอบหาซีฟเป็นชาว
ประมง การทรงเรียกของพระเยซูที่มีมาถึงพวกเขาก็คือว่า เมื่อถึงเวลาอันเหมาะสม พวกเขาจะ
กลายเป็นผู้หาคนดังหาปลา ข่าวประเสริฐของยอห์นให้รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการทรงเรียก
นั้นและการกลับใจเชื่อของทั้งอันดรูว์และเปโตร อย่างไรก็ตาม มาระโกบันทึกแค่เพียงว่า 18 เขา
ก็ละอวนตามพระองค์ไปทันที คำที่แปลว่า ทันที (*เอะอูเระ โอส*) มีความหมายว่า 'ในทันที' พวกเขา
ทิ้งอวนของตนทันทีและติดตามพระเยซูไป เราจึงเห็นแก่นแท้แบบกลั่นกรองแล้วของการ
เป็นสาวกตรงนี้ พวกเขาติดตามพระองค์ไป

มก 1:19-20 มาระโกกล่าวต่อไปว่า ครั้นพระองค์ทรงดำเนินต่อไปอีกหน่อยหนึ่ง
พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขา กำลังชุนอวนอยู่
ในเรือ คนที่จะเป็นสาวกอีกสองคนของพระเยซูจึงถูกพบตรงนี้ เช่นเดียวกับเปโตรและอันดรูว์

พวกเขาประกอบอาชีพเป็นชาวประมง มาระโกหามาเหตุว่าพวกเขาเป็นบุตรของเศเบดี ผู้เป็น
สามีของนางสะโลเม พระเยซูจึง 20 ได้ทรงเรียกเขา เขาจึงละเศเบดีบิดาของเขาไว้ที่เรือกับ
ลูกจ้าง และได้ตามพระองค์ไป ชาวประมงหนุ่มแห่งแคว้นกาลิลีเหล่านี้ไม่รู้เลยว่าอะไรรอคอย
พวกเขาอยู่ น่าสนใจตรงที่ว่ายกเว้นคนเดียว (ยูคาส อิสคาริโอท) พระเยซูทรงเรียกสาวกทุกคน
ของพระองค์จากแคว้นกาลิลีซึ่งเป็นแคว้นชนบท เหล่าสาวกของพระองค์ส่วนใหญ่แล้วก็เป็น
'ชนชั้นแรงงาน' ที่ไม่ค่อยมีการศึกษา อย่างไรก็ตามองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ทรงเห็นชัดเจนถึง
ความซื่อตรงในตัวคนเหล่านี้ซึ่งการศึกษาตามระบบไม่อาจให้ได้ ในเวลาเพียงไม่นาน พระองค์ก็
ทรงเรียกสาวกได้สี่คนแล้ว

มก 1:21 เมื่อพระเยซูทรงเริ่มการรับใช้บน โลกนี้ของพระองค์ในแคว้นกาลิลี
พระองค์และพวกสาวกของพระองค์จึงเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม และพอถึงวันสะบาโต
พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาเทศนาสั่งสอน เมืองคาเปอร์นาอุมเป็นเมืองหนึ่งที่ตั้งอยู่บน
ชายฝั่งด้านตะวันตกเฉียงเหนือของทะเลกาลิลีซึ่งใกล้กับที่ๆแม่น้ำจอร์แดนไหลเข้าไปในทะเลกา
ลิลีจากทิศเหนือ มันออกจะเป็นเมือง 'พักตากอากาศ' และมีลักษณะเป็นสากลมากกว่าชุมชน
อื่นๆอีกมากมายในแคว้นชนบทกาลิลี พอวันสะบาโตมาถึง พระเยซูก็ทรงเข้าไปในธรรมศาลา
ทันที ตามที่ลูกา 4:16 ได้บันทึกไว้ พระองค์ทรงเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโตเป็นประจำ
พระองค์เสด็จไปถึงที่นั่นในเวลาที่กำหนดไว้พอดี ไม่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย ในวันบริสุทธิ์
ของพระเจ้า พระองค์ก็ทรงอยู่ในสถานที่นั่นมัธการ การประชุมในธรรมศาลาสมัยก่อนมี
ธรรมเนียมที่ว่านายธรรมศาลาจะเชิญให้แขกที่มาร่วมประชุมที่มีความรู้แบ่งปันความเห็น
ของตนเกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์ พระเยซูก็ทรงทำเช่นนั้นจริงๆ นั่นจะเป็นคำเทศนาที่ลึกซึ้งขนาด
ไหน คนที่มาร่วมประชุมในวันนั้นก็ได้รับพระพรจริงๆ น่าสนใจตรงที่ว่าซากปรักหักพังของ
ธรรมศาลาหลังนั้นยังอยู่ในเมืองคาเปอร์นาอุมจนถึงทุกวันนี้

มก 1:22 พวกเขาไม่เพียงได้รับพระพรเท่านั้น เขาทั้งหลายก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่ง
สอนของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ หาเหมือนพวกธรรมา
จารย์ไม่ คำที่แปลว่า อัศจรรย์ใจ (เอ็คพลเซโซ) มีความหมายว่า 'ประหลาดใจ' มันเป็นธรรมเนียม

ของพวกธรรมาจารย์ส่วนใหญ่ในสมัยนั้นที่จะลุกขึ้นยืนและอธิบายประเพณีที่ถ่ายทอดต่อกัน มาทางคำพูดของรับบีคนอื่นๆ มันคือข้อปลีกย่อยของพระราชบัญญัติที่ยู่เหิงและเป็นภาระหนักซึ่งพระเยซูและเปาโลจะกล่าวประณามเช่นนั้น 'สิทธิอำนาจ' เดียวของคนเหล่านั้นคือ สิทธิอำนาจของพวกรับบีคนอื่นๆ มันก็คงเหมือนกับที่พวกนักเทศน์สมัยใหม่ลุกขึ้นยกคำพูดของ หนังสืออธิบายพระคัมภีร์ คลังศัพท์ และหนังสือต่างๆ แต่พระเยซูทรงลุกขึ้นและตรัสด้วยเสียงอันดังว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าคริสต์นี่!' ถึงแม้ไม่มีบันทึกไว้ว่าพระเยซูทรงเทศนาอะไร แต่พระองค์ก็น่าจะทรงใช้พระคัมภีร์โดยตรงและไม่ใช้ประเพณีต่างๆ ที่แห้งตายแล้วของศาสนายิว

มก 1:23-24 เรื่องนำอัศจรรย์ใจยิ่งกว่าอีกเรื่องกำลังตามมา มีชายคนหนึ่ง**ในธรรมศาลา** ของเขามีผีโสโครกเข้าถึง มันได้ร้องออกมา ที่อยู่ในที่ประชุมในธรรมศาลาวันนั้นด้วยก็คือ ชายคนหนึ่งที่มีผีสิง ดู ลูกา 4:31 ด้วย ไม่มีบันทึกไว้ว่าคนอื่นรู้หรือไม่ว่าชายคนนั้นมีผีสิงอยู่ข้างใน ชายที่มีผีสิงคนนี้อาจนั่งสำรวจอยู่ในระหว่างที่มีการประชุมในธรรมศาลา นี่ชวนให้เราสงสัยว่ามีคนที่มีผีโสโครกเข้าถึงนั่งอยู่ในคริสตจักรหลายแห่งทุกวันนี้โดยที่คนอื่นๆ ไม่รู้เลยหรือไม่ พอได้ยินพระเยซูตรัส ผิด้านี้ก็ร้องออกมา คำที่แปลเช่นนั้น (*อาเนาคราไซ*) มีความหมายว่า 'เสียงร้องจากส่วนลึกในลำคอ' นี่จึงเกือบเป็นเสียงร้องแหบแห้งจากในลำคอ

ผีตัวนี้ที่สิงอยู่ข้างในจึงร้องออกมาว่า **24 "พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ปล่อยเราไว้ เราเกี่ยวข้องกับท่านเล่า ท่านมาเพื่อจะทำลายเราหรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า"** ผีร้ายตัวนี้ร้องขอพระเยซูว่าอย่ายุ่งกับพวกมัน มีการพูดถึงผีโสโครกตัวเดียว อย่างไรก็ตาม มันอาจกำลังพูดถึงอาณาจักรของผีปีศาจอยู่ วลีที่ว่า "เราเกี่ยวข้องกับท่านเล่า" เป็นสำนวนยิวที่มีความหมายว่า 'อย่ามารบกวนเราเลย' น่าสนใจอีกตรงที่ว่าผีตัวนี้รู้ (1) ว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด และ (2) ว่าพระองค์จะทรงพิพากษาพวกมันสักวันหนึ่ง ผีตัวนี้กล่าวว่าพระเยซูจะทรงพิพากษาลงโทษมันเดี๋ยวนี้เลย มันจึงให้คำพยานเรื่องตัวตนที่แท้จริงของพระเยซู "องค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า"

มก 1:25-26 พระเยซูจึงตรัสห้ามมันว่า "เจ้าจงนิ่งเสีย ออกมาจากเขาซิ" ผีตัวนี้ถูกสั่งให้เงียบเสียและให้ออกจากชายคนนี้ ผีตัวนี้ยอมทำตาม แต่ก็แสดงฤทธิ์ให้เห็นก่อนออกมา

จากเขา 26 และเมื่อฟีโลโครกทำให้คนนั้นชักร้องเสียงดังแล้ว มันก็ออกมาจากเขา คำที่แปลว่า **ทำให้...ชัก** คือ *สพรวราชโซ* เห็นได้ชัดว่าก่อนที่จะออกมาพร้อมกับร้องเสียงดัง เจ้าผีตัวนี้ได้ทำให้ชายผู้น่าสงสารคนนี้ชักเสียก่อน

มก 1:27 คนที่มาร่วมประชุมกันในธรรมศาลาที่เมืองคาเปอร์นาอุมนี้จึงตกใจกลัวมาก ๆ คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักจึงถามกันว่า "การนี้เป็นอย่างไรหนอ นี่เป็นคำสั่งสอนใหม่อะไร ท่านสั่งฟีโลโครกด้วยสิทธิอำนาจและมันก็เชื่อฟังท่าน" พวกเขาอาจตกใจกลัวที่ว่ามีคนหนึ่งในพวกเขาซึ่งนั่งอยู่ข้างๆพวกเขาในธรรมศาลามีผีสิงอยู่ พวกเขาอัศจรรย์ใจที่พระเยซูผู้นี้ได้ขับผีตัวนี้ออกไป นอกจากนี้พวกเขายังประหลาดใจด้วยว่าพระเยซูทรงมีสิทธิอำนาจเช่นนั้นโดยคำตรัสของพระองค์เอง คำที่แปลว่า **ประหลาดใจ** (*ธัมเบะ โอ*) มีความหมายว่าอัศจรรย์ใจจนถึงขั้นขวัญหนีดีฝ่อเลย พวกเขาไม่เคยประสบพบเห็นเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อนเลย พระเยซูผู้นี้เป็นใครกันแน่?

มก 1:28 ด้วยเหตุนี้ ในขณะนั้น กิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปทั่วแคว้นบ้านเมืองที่อยู่รอบแวงกาลิลี ข่าวเรื่องพระเยซูแห่งนาซาเร็ธผู้นี้ได้แพร่กระจายไปทั่วแคว้นอย่างรวดเร็ว

มก 1:29 ต่อมาพอออกมาจากธรรมศาลา พระองค์ก็กับพวกของพระองค์จึงเข้าไปในเรือนของซีโมนและอันดรูว์ พร้อมกับยากอบและยอห์น ถึงแม้ว่าเปโตรและอันดรูว์เดิมทีมาจากเมืองเบธไซดา (ยอห์น 1:44) แต่ก่อนหน้านั้นพวกเขาก็อาจย้ายบ้านไปอยู่ที่นั่น หรือไม่ที่เป็นไปได้มากกว่าก็คือว่า นี่เป็นบ้านเกิดของภรรยาเปโตร ยากอบและยอห์นก็ตามไปพร้อมกับคนอื่นๆที่เหลือ

มก 1:30 แม่ม่ายของซีโมนนอนป่วยจับไข้อยู่ในทันใดนั้นเขาจึงมาทูลพระองค์ให้ทราบด้วยเรื่องของนาง เห็นได้ชัดว่าซีโมนเปโตรแต่งงาน แม่ม่ายของเขานอนป่วย มีคนไปทูลให้พระเยซูทราบอาการของนางทันที (คำว่า **ในทันใดนั้น** (*anon*) เป็นภาษาอังกฤษแบบเก่าและแปลมาจากคำว่า *อะอุเชะ โอส* ซึ่งแปลเป็น 'ในทันที' มาตลอด)

มก 1:31 แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจับมือนางพวยงขึ้นและทันใดนั้นไขก็หาย นางจึง
ปรนนิบัติเขาทั้งหลาย เมื่อพระเยซูทรงจับมือนางและพวยงนางขึ้น ไขไม่เพียงหายตอนนั้นเลย
เท่านั้น แต่นางยังลุกขึ้นและปรนนิบัติพวกเขาด้วย พระราชกิจของพระเยซูนั้นสมบูรณ์ครบถ้วน
เสมอ

มก 1:32-34 เวลาเย็นวันนั้นหลังจากสิ้นวันสะบาโตครั้งตะวันตกแล้ว คนทั้งหลายพา
บรรดาคนเจ็บป่วย และคนที่มีผีสิง มหาพระองค์ ในคืนนั้นผู้คนต่างรวบรวมคนทั้งหลายที่มีผี
สิงในแคว้นนั้นและต่างพาพวกเขาไปยังที่ๆพระเยซูทรงอยู่ (อาจเป็นบ้านของแม่ยายเปโตรก็ได้)
ผู้คนทั้งเมืองต่างพากันมาคิดว่าจะเกิดอะไรขึ้น **33** และคนทั้งเมืองก็แตกตื่นมาออกกันอยู่ที่
ประตู พระเยซูจึง **34** ทรงรักษาคนเป็นโรคต่างๆให้หายหลายคน และได้ทรงขับผีออกเสียหลายผี
โรคทุกรูปแบบต่างถูกรักษาให้หายในคืนนั้นและผีหลายคนถูกขับออก อย่างไรก็ตาม มีคำพูดที่
น่าสนใจถูกเขียนไว้ตรงนี้ แต่ผีเหล่านั้นพระองค์ทรงห้ามมิให้พูด เพราะว่ามันรู้จักพระองค์ พวก
ผีทราบดีเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะตัวแบบสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา มันยังไม่ถึงเวลาที่
พระองค์จะทรงเปิดเผยตัวแก่ชนชาติอิสราเอล ดังนั้นพระองค์จึงสั่งให้พวกมันหุบปากเงียบ เกรง
ว่าพวกมันจะเปิดเผยว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใดก่อนเวลาอันควร

มก 1:35 วันต่อมาครั้นเวลาเช้ามีดพระองค์ได้ทรงลุกขึ้นเสด็จออกไปยังที่เปลี่ยว
และทรงอธิษฐานที่นั่น คำที่แปลว่า เช้า (พ โรอี) มีความหมายตรงตัวว่า ยามที่สี่ของกลางคืน คือ
ช่วงเวลาระหว่างตีสามถึงหกโมงเช้า ประเด็นง่าย ๆ ก็คือว่า พระเยซูทรงลุกขึ้นแต่เช้าเพื่อจะ
อธิษฐาน คำที่แปลว่า เปลี่ยว (อะเรมอส) หมายถึง สถานที่ๆรกร้างหรือที่เป็นถิ่นทุรกันดาร
กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พระเยซูทรงลุกขึ้นแต่เช้าตรู่และเสด็จออกไปยังที่ชนบทเพื่อจะอธิษฐาน

มก 1:36-37 หลังจากนั้นไม่นานฝ่ายซีโมนและคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยก็ตามหาพระองค์
คนทั้งหลายที่อยู่ด้วยน่าจะเป็นสาวกคนอื่นๆของพระองค์ โดยอาจเป็นคนเหล่านั้นที่อยู่ในข้อ 29
พอพวกเขาพบพระองค์ **37** เขาจึงทูลพระองค์ว่า "คนทั้งปวงแสวงหาพระองค์" พวกเขาได้เห็น
หรือไม่ก็ได้ยินเกี่ยวกับการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ในช่วงกลางวันและกลางคืนของวันก่อน
หน้านั้นแล้ว พวกเขาจึงอยากเห็นมากกว่านี้อีก

มก 1:38-39 พระเยซูจึงทรงประกาศว่า "ให้เราทั้งหลายไปในบ้านเมืองใกล้เคียง เพื่อเราจะได้ประกาศที่นั่นด้วย ที่เรามากก็เพื่อการนั่นเอง" เพื่อจุดประสงค์ในการประกาศความจริงของพระเจ้า พระองค์จึงได้เสด็จลงมาจกสวรรค์ พระองค์จึงตั้งพระทัยที่จะไปยังเมืองต่างๆที่อยู่โดยรอบ พระองค์ไม่ทรงสนพระทัยในการให้ความบันเทิงเพิ่มเติมแก่ฝูงชนในเมืองคาเปอร์นาอุม

พระองค์จึง **39** ได้ประกาศในธรรมศาลาของเขากว่าวันกาลิลี และได้ขับผีออกเสียหลายผี หนังสือมาระโกไม่ได้บอกอะไรมากนักเกี่ยวกับการเดินทางเพื่อเทศนาครั้งแรกในแคว้นกาลิลีครั้งนี้ แต่ว่าแคว้นนี้ก็มีคนอยู่เยอะ โจเซฟัสกล่าวว่ามีเมืองและหมู่บ้าน 240 แห่งในแคว้นกาลิลีในตอนนั้น

มก 1:40 ณ ช่วงเวลาที่ไม่ถูกเปิดเผย โดยอาจเป็นขณะที่พระองค์ทรงเดินทางประกาศรอบแคว้นกาลิลี และมีคนโรคเรื้อนคนหนึ่งมาหาพระองค์ ลูกเขาลงต่อพระองค์ และทูลวิงวอนพระองค์ว่า "เพียงแต่พระองค์จะโปรด พระองค์ก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้" เราเห็นชัดเกี่ยวกับชายผู้น่าสงสารคนนี้ เขามาคุกเข่าอ่อนวอนต่อหน้าพระองค์ ไม่มีคำถามในสมองของชายผู้นี้เลยเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของผู้ที่ทรงอยู่ต่อหน้าเขาขณะนี้ และเขาไม่สงสัยด้วยว่าพระเยซูทรงสามารถรักษาเขาให้หายได้ เราเห็นได้ชัดถึงความเชื่ออันยิ่งใหญ่ในตัวเขา เขาหวังแต่เพียงอย่างเดียวว่าพระองค์จะทรงเลือกที่จะรักษาเขาให้หายใหม่ เขาจึงอ่อนวอนว่า "เพียงแต่พระองค์จะโปรด พระองค์ก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้" เขาจึงอ่อนวอนขอพระเมตตาจากพระเยซู

มก 1:41-42 เห็นได้ชัดว่าพระเยซูทรงประทับใจในคำวิงวอนและความเชื่อของชายผู้นี้ พระเยซูจึงทรงส่งสารเขาจึงทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องคนนั้น ตรัสแก่เขาว่า "เราพอใจแล้ว เจ้าจงสะอาดเถิด" น่าสนใจตรงที่คำที่แปลว่า สงสาร (สพลักคณิซอไม) มันสื่อความหมายถึงช่วงเวลาที่ยากลำบากอันละเอียดอ่อนเต็มตื่นขึ้นมาจากช่องท้องส่วนล่าง นี่สื่อถึงความเห็นอกเห็นใจของพระเยซู พระองค์จึงทรงรักษาชายคนนี้ให้หาย ดังนั้น **42** พอพระองค์ตรัสแล้ว ในทันใดนั้นโรค

เรื่อนก็หาย และคนนั้นก็สะอาด นี่เป็นอีกครั้งที่พระราชกิจของพระเยซูในการรักษาโรคนั้นเกิดขึ้นทันทีและเสร็จสมบูรณ์ ชายผู้นี้ได้รับการรักษาให้หายเดี๋ยวนั้นเลย

มก 1:43-44 ก่อนให้เขาไป พระองค์จึงกำชับผู้นั้น 44 ตรัสแก่เขาว่า "เจ้าอย่าบอกเล่าอะไรให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปตำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่หายโรคเรื้อนแล้ว ตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลาย" คำที่แปลว่า กำชับ (เอ็มบริมา ออไม) มีความหมายว่า 'ตักเตือนอย่างจริงจัง' นี่เป็นอีกครั้งที่พระเยซูทรงพยายามปกปิดตัวเอง จนกว่าจะถึงเวลาที่จะทรงเปิดเผยพระองค์เองแก่ชนชาติอิสราเอล จากนั้นพระองค์ก็สั่งให้ชายผู้นี้ไปหาปุโรหิต (เห็นได้ชัดว่าที่กรุงเยรูซาเล็ม) และตำแดงตัวตามบัญญัติของ โมเสสในเลวีนิติ 14:4-7 เมื่อเขาทำเช่นนั้นแล้วเท่านั้น เขาถึงจะถือว่าเป็นผู้ที่สะอาดหมดจดแล้วจริงๆ ในทางพิธี

มก 1:45 แม้ว่าพระเยซูทรงกำชับแล้วให้เขาไม่พูดอะไร แต่คนนั้นเมื่อออกไปแล้วก็ตั้งต้นป่าวร้องมากมายให้เลื่องลือไป จนพระเยซูจะเสด็จเข้าไปในเมืองอย่างเปิดเผยต่อไปไม่ได้ พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าเขาทำเช่นนี้ที่ไหน แต่ชายที่ได้รับการรักษาให้หายผู้นี้ก็เริ่มป่าวประกาศไปทั่วถึงสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำราวกับไฟลามทุ่ง กิตติศัพท์ของพระเยซูจึงเลื่องลือไปทั่ว พระองค์จึงไม่สามารถเข้าไปในเมืองนั้นได้อีกต่อไป เพราะฝูงชนที่แห่กันมาหาพระองค์ พระองค์จึงต้องเสด็จไปประทับในชนบท แต่ต้องประทับภายนอกในที่เปลี่ยว และมีคนทุกแห่งทุกตำบลมาหาพระองค์ ความหมายตรงนี้ก็คือ คนแห่กันมาจากทุกหนทุกแห่ง ช่างเป็นจุดเริ่มต้นที่แสนสว่างงามของการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ถูغب้นทึกไว้ในบทนี้

ภาพรวมของมาระโก 2: พอถึงมาระโก 2 พระเยซูก็ทรงมีการรับใช้เต็มรูปแบบแล้ว มีบันทึกเกี่ยวกับชายที่เป็นอัมพาตซึ่งถูกหย่อนลงมาทางหลังคาที่เมืองคาเปอรนาอุมและการทรงเรียกมัทธิวพร้อมกับคำบ่นติเตียนที่ตามมาของพวกฟาริสี นี่ตามมาด้วยคำอุปมาของพระเยซูเกี่ยวกับผ้าชิ้นใหม่และขวดใหม่ สุดท้ายมาระโกบันทึกเกี่ยวกับการที่พวกฟาริสีเข้ามาบ่นต่อว่าพระเยซูเพราะเหล่าสาวกของพระองค์เด็ดรวงข้าวกินในวันสะบาโต

มก 2:1-2 มาระโกบันทึกเกี่ยวกับการเสด็จกลับมายังเมืองคาเปอร์นาอุมอีกครั้งของ พระเยซู ครั้นล่วงไปหลายวัน พระองค์ได้เสด็จไปในเมืองคาเปอร์นาอุมอีก และคนทั้งหลาย ได้ยินว่า พระองค์ประทับที่บ้าน คำที่แปลว่า ได้ยิน คือ *ฮาคอว* คนต่างได้ยินข่าวอย่างรวดเร็วว่า พระเยซูทรงอยู่ที่ไหน ถึงแม้ไม่ได้บอกเช่นนั้น แต่เราก็เชื่อว่าพระองค์ทรงอยู่ในบ้านของซีโมน และอันดรูว์ซึ่งเป็นที่ๆพระองค์ทรงประทับอยู่ก่อนหน้านั้น **คู 1:29** มาระโกเขียนต่อไปว่า **2** และ ในเวลานั้นคนเป็นอันมากมาชุมนุมกันจนไม่มีที่จะรับ จะเข้าไปใกล้ประตูก็ไม่ได้ ทันใดนั้นคนก็แห่ กันมาเต็มไปหมดจนพวกเขาเข้ามาทางประตูไม่ได้ บันทึกของลูกา (**ลูกา 5:18-26**) สื่อชัดเจนว่า ขณะนั้นมีคนอยู่เต็มบ้านแล้วและผู้คนก็เบียดเสียดกันที่ประตูเพื่อที่จะเข้าไปข้างในบ้าน พระเยซู จึงเทศนาพระคำนั้นให้เขาฟัง บทเรียนสั้นๆนี้ก็คือว่า นักเทศน์ทุกคนต้องเทศนาพระคำนั้น!

มก 2:3-4 เมื่อข่าวแพร่สะพัดไปทั่วเมืองคาเปอร์นาอุม ชายคนหนึ่งซึ่งเป็นอัมพาตก็ ถูกนำตัวมายังบ้านที่พระเยซูทรงกำลังเทศนาอยู่และพวกเขาก็หาวิธีนำตัวเขามาให้พระเยซูรักษา แล้วมีคนนำคนอัมพาตคนหนึ่งมาหาพระองค์ มีสี่คนหาม ในภาษากรีกมาระโกใช้คำว่า 'มา' ใน รูปปัจจุบันถึงแม้ว่าการกระทำนั้นได้จบสิ้นไปแล้วก็ตาม การเขียนแบบนี้ของเขาช่วยให้ผู้อ่าน เห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้ชมน่าได้แห่แหนกันมาอย่างคับคั่งจนพวกเขาเข้าไปไม่ได้จริงๆ

ดังนั้น **4** เมื่อเขาเข้าไปให้ถึงพระองค์ไม่ได้เพราะคนมาก เขาจึงรื้อดาดฟ้าหลังคาตรงที่ พระองค์ประทับนั้น และเมื่อรื้อเป็นช่องแล้ว เขาก็หย่อนแคร่ที่คนอัมพาตนอนอยู่ลงมา บ้าน คนในสมัยนั้นมักมีบันไดขึ้นไปสู่ชั้นบนจากด้านใดด้านหนึ่งของบ้าน ในกรณีนี้อาจเป็นเช่นนั้น ก็ได้ ไม่ว่าจะยังไง คนกลุ่มนี้ก็ปีนขึ้นไปบนหลังคาบ้าน บันทึกของลูกา (**ลูกา 5:19**) บ่งบอกว่า บ้านหลังนี้มีหลังคาเป็นกระเบื้องเหมือนอย่างที่บ้านในเมดิเตอร์เรเนียนมักเป็นกันในปัจจุบัน เห็นได้ชัดว่าพวกเขา รื้อเอากระเบื้องบางส่วนออกและทำทุกสิ่งเท่าที่ทำได้เพื่อเปิดช่องให้กว้าง พอที่จะหย่อนชายคนนี้ลงไปยังข้างในบ้านด้วยเชือกหลายเส้น การทำเช่นนี้ย่อมขัดจังหวะพระเยซู ผู้ทรงประทับอยู่เบื้องล่างอย่างแน่นอน ไม่มีการพูดถึงว่าใครซ่อมบ้านหลังนี้หรือซ่อมอย่างไร อาจเป็นไปได้ว่าเปโตรและอันดรูว์ซ่อมหลังคานี้ในภายหลัง

มก 2:5 อย่างไรก็ตาม พระเยซูมิได้ทรงขัดเคืองใจเพราะการขัดจังหวะดังกล่าวแต่อย่างใด ในทางตรงกันข้าม เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า "ลูกเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว" เห็นได้ชัดว่าความเชื่อเป็นพลังที่ขับเคลื่อนให้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงประกอบกิจ เมื่อเราไว้วางใจพระองค์ในเรื่องความจำเป็นต่างๆของเรา พระองค์ก็ทรงพอพระทัยเพราะเหตุนี้และทรงยื่นพระหัตถ์เข้ามาช่วยเหลือเรา ดู ฮีบรู 11:6

มก 2:6-7 เราเห็นตรงนี้ถึงบันทึกเกี่ยวกับการเผชิญหน้าของพระเยซูกับพวกธรรมาจารย์เป็นครั้งแรก บันทึกของลูกา (ลูกา 5:17) กล่าวว่าคนพวกนี้คือพวกฟาริสี พวกธรรมาจารย์เป็นพวกคัดลอกข้อพระคัมภีร์และหลงคิดว่าตัวเองเป็นผู้เชี่ยวชาญในข้อพระคัมภีร์ ส่วนใหญ่แล้วคนพวกนี้มักอยู่ในคณะของพวกฟาริสี ซึ่งเป็นคณะหนึ่งภายในศาสนายิว ที่มีกรวมตัวกันอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม จุดเด่นของพวกเขาก็คือ การเข้าใจพระคัมภีร์ตามตัวอักษรและการยอมรับพระคัมภีร์ นอกจากนี้พวกเขายังเคร่งครัดมากๆด้วยในการถือตามบัญญัติของโมเสส พระเยซูไม่เคยวิพากษ์วิจารณ์พวกฟาริสีในเรื่องหลักคำสอนของพวกเขาก็หรือการที่พวกเขาถือตามพระราชบัญญัติ แต่พระองค์ทรงตำหนิพวกเขาอย่างรุนแรงสำหรับการที่พวกเขาประยุกต์ใช้พระราชบัญญัติอย่างใจแข็งกระด้างและเป็นพิธี ปัญหาของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีไม่ใช่เรื่องหลักคำสอน แต่เป็นเรื่องของใจต่างหาก พวกเขาไม่มีความรัก ความเห็นอกเห็นใจ หรือความห่วงใยแก่ผู้อื่นเลย ยิ่งความเชื่อยิ่งไม่มีเลยด้วยซ้ำ กล่าวสั้นๆก็คือว่า พวกเขาเป็นพวกคนหน้าซื่อใจคดที่เคร่งศาสนาซึ่งโดนพระเยซูตำหนิติเตียนอยู่หลายครั้ง

ด้วยที่ภาพลักษณ์ภายนอกของพวกเขาคือเป็นเช่นนั้น พวกเขาจึงดื้อนตำหนิพระเยซูทันที แต่มีพวกธรรมาจารย์บางคนนั่งอยู่ที่นั่น และเขาคิดในใจว่า คำที่แปลว่า คิดในใจ (คิดลอกใจขอไหม) ในบริบทนี้มีความหมายว่า 'คิดเชิงวิพากษ์วิจารณ์' พวกเขาที่นั่งอยู่ตรงนั้น โดยพยายามที่จะชี้จุดบกพร่องในคำสอนของพระเยซู พวกเขารีบมีปฏิกิริยาตอบโต้ต่อสิ่งที่พวกเขาเพิ่งได้ยินพระเยซูตรัสทันที พวกเขาคิดอย่างเดี๋ยวดลว่า 7 "ทำไมคนนี้พูดหมิ่นประมาทเช่นนั้น ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น" ในด้านหนึ่งพวกเขาก็คิดถูกแล้ว มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงยก

โทษบาปได้จริงๆ อย่างไรก็ตาม เพราะความแข็งแกร่งของจิตใจพวกเขา พวกเขาก็มีบอดต่อข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าผู้เสด็จมารับสภาพมนุษย์นั้น ได้สถิตอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว พวกเขาซึ่งกล่าวอ้างว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญในพระราชบัญญัติกลับไม่รู้จักพระเจ้าแห่งพระราชบัญญัติเลยเมื่อพระองค์ทรงปรากฏตัวต่อหน้าพวกเขา ปฏิกริยาตอบสนองของพวกเขาในตอนนั้นจึงเป็นการพยายามจับผิดพระเยซู โดยกล่าวหาพระองค์ในใจของพวกเขาว่าทรงเป็นคนพูดหมิ่นประมาท

มก 2:8 เห็นได้ชัดว่าพวกชอบจับผิดเหล่านี้เก็บความคิดที่ชอบจับผิดนี้ไว้อยู่ข้างในเพียงเท่านั้น พวกเขายังมิได้แสดงความสงสัยดังกล่าวดังออกมาเป็นคำพูดเสียๆหายๆแต่อย่างใด กระนั้น และในทันใดนั้นเมื่อพระเยซูทรงทราบในพระทัยว่าเขาคิดในใจอย่างนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้เล่า เราเห็นได้ชัดถึงความ เป็นพระเจ้าขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะว่าพระองค์ทรงทราบถึงความคิดนั้นที่มีอยู่ในใจของพวกเขา 2 พงสาวดาร 6:30 กล่าวชัดเจนว่ามีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงทราบความคิดต่างๆที่อยู่ในใจมนุษย์ พระเยซูจึงทรงเผชิญหน้ากับพวกเขาในเรื่องจิตใจที่ชอบตัดสินคนอื่นของพวกเขา ก่อนที่พวกเขาจะอ้าปากพูดเสียอีก แค่นั้นก็น่าจะทำให้พวกเขาเชื่อแล้วว่าผู้ใดทรงประทับอยู่ท่ามกลางพวกเขา พวกเขาดีม 2 พงสาวดาร 6:30 หรือไม่ก็พวกเขาารู้เกี่ยวกับมันดี แต่ก็ทำใจของตนให้แข็งแกร่ง ต่อสิ่งที่ปรากฏชัดอยู่แล้ว

มก 2:9-11 พระเยซูทรงเผชิญหน้ากับพวกเขาต่อไปโดยตรัสว่า "ที่จะว่ากับคนอัมพาต ว่า 'บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว' หรือจะว่า 'จงลุกขึ้นยกแคร่เดินไปเถิด' นั้น ข้างไหนจะง่ายกว่ากัน คำถามของพระองค์น่าจะมีน้ำเสียงเชิงคำหยาบอย่างรุนแรง พระองค์จึงทรงเล่นเกมพวกชอบจับผิดที่มีใจแข็งแกร่ง

10 แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้" (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า) **11** "เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกแคร่ไปบ้านของเจ้าเถิด" จริงๆแล้วไม่มีความแตกต่างอะไรเลยระหว่างการยกโทษบาปและการรักษาคนป่วยให้หาย มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงทำสองอย่างนี้ได้ เพื่อที่จะแสดงให้เห็นชัดเจนว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด พระเยซูจึงทรงสั่งให้ชายที่เป็นอัมพาตคนนี้ลุกขึ้น ยกแคร่ของตนกลับบ้านไป นี่เป็นครั้งแรกใน

บันทึกของมาระโกที่พระเยซูทรงเรียกพระองค์เองว่าบุตรมนุษย์ ถึงแม้ทรงเป็นพระเจ้าที่เสด็จมา
รับสภาพมนุษย์ แต่คำนี้ก็สื่อให้เห็นถึงความเป็นมนุษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรามากกว่า
พระเยซูทรงใช้คำนี้บ่อยๆ โดยเรียกตัวเองเช่นนี้เก้าสิบสามครั้งในหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม

มก 2:12 **ทันใดนั้นคนอัมพาตได้ลุกขึ้นแล้วก็ยกแคร่เดินออกไปต่อหน้าคนทั้งปวง**
ชายผู้นี้ซึ่งคนทั้งชุมชนรู้จักกันว่าเป็นคนอัมพาตมานาน ลุกขึ้นทันที ยกแคร่พาบา เดินฝ่าฝูงชน
ออกไป และมุ่งตรงกลับบ้านตามที่พระเยซูได้ตรัสสั่ง คนทั้งปวงเห็นกับตา รวมถึงพวกธรรมา
จารย์ด้วย ผลลัพธ์ที่ตามมาก็คือว่า คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า "เราไม่
เคยเห็นการเช่นนี้เลย" แน่นอนที่พวกเขาไม่เคยเห็นการเช่นนี้มาก่อน เพราะว่าก่อนหน้านั้นพระ
บุตรของพระเจ้าไม่เคยสถิตอยู่ท่ามกลางพวกเขาเลย วันนั้นพวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์สอง
ประการที่มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงกระทำได้ นั่นคือ การยกโทษบาป และการรักษาคนป่วยให้
หาย พระเยซูทรงทำทั้งสองอย่างต่อหน้าต่อตาพวกเขาเลย

มก 2:13 **ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จไปตามชายทะเลีก ประชาชนก็มาหาพระองค์ และ**
พระองค์ได้ตรัสสั่งสอนเขา พระเยซูจึงเสด็จไปจากบ้านที่มีฝูงชนหนาแน่นนั้นและหลบไปยัง
ชายฝั่งทะเลกาลิลีเพื่อรับอากาศบริสุทธิ์ อย่างไรก็ตาม บรรดาฝูงชนในเมืองนั้นได้ติดตาม
พระองค์ไปที่นั่น พระองค์จึงทรงสั่งสอนพวกเขาต่อไปอีก

มก 2:14 **ขณะเดียวกัน เมื่อพระองค์กำลังเสด็จไปนั้น พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็น**
เลวีบุตรชายอัลเฟอัสนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี เลวี บุตรชายอัลเฟอัส เป็นที่รู้จักในอีกชื่อว่า มัทธิว เขา
นั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี คำที่แปลเช่นนั้น (*เทะ โลงนีออน*) หมายถึง 'สำนักงาน' หรือสถานที่ๆพวก
คนเก็บภาษีที่โรมว่าจ้างคอยเรียกเก็บภาษีในนามของโรม พวกเขาได้ชื่อว่าเป็น 'คนเก็บภาษี'
(publicans) พวกโรมได้ทำสัญญาจ้างกับพวกเขาเพื่อให้พวกเขาคอยเรียกเก็บภาษีตามอัตรา
หนึ่งๆ ตราใบใดที่พวกเขาเก็บภาษีได้ตามอัตราที่กำหนด พวกเขาก็สามารถใช้วิธีใดก็ได้ในการ
เก็บภาษี พวกเขาได้รับสิทธิอำนาจจากโรม แต่ตราใบใดที่พวกเขาเก็บภาษีได้ตามอัตราที่กำหนด
สำหรับชุมชนหนึ่งๆ พวกโรมก็ไม่สนใจมากนักว่าพวกเขาเก็บภาษีมาได้โดยวิธีใด เพราะว่าใน

อิสราเอลพวกคนเก็บภาษีเป็นคนยิว การร่วมงานกับพวกโรมซึ่งเป็นคนต่างชาติที่พวกยิวเกลียดชัง จึงทำให้พวกเขาเป็นที่เกลียดชังไปด้วย

เมื่อพระเยซูเสด็จผ่านมาถึงเลวี (หรือมัทธิว) ซึ่งนั่งอยู่ใน ‘สำนักงาน’ ของเขา พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "จงตามเรามาเถิด" เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป แก่นแท้ของการเป็นสาวกแฝงอยู่ในคำบัญชาของพระเยซู "จงตามเรามาเถิด" พอได้ยินเช่นนั้น มัทธิวก็ลุกขึ้นและเริ่มติดตามพระเยซูไปในทันที ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาเคยได้ยินเกี่ยวกับพระองค์มาก่อน และอาจเคยนั่งฟังพระองค์เทศนาสั่งสอนแล้วด้วยซ้ำ พระคัมภีร์มิได้บอกว่าทำไมพระเยซูถึงทรงเลือกเขา อย่างไรก็ตาม ในพระบัญญัติอันไม่มีขีดจำกัดของพระองค์ เห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงมองเห็นอุปนิสัย ความซื่อตรง และศักยภาพในตัวเขาที่พระองค์ทรงแสวงหา

มก 2:15 ลูกาบันทึกว่ามัทธิวได้เชิญพระเยซูให้เสด็จมาที่บ้านของเขาเพื่อร่วมงานเลี้ยงใหญ่โตด้วย (ลูกา 5:29) มาระโกจึงบันทึกว่า ต่อมาเมื่อพระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือนของเลวี มีพวกคนเก็บภาษีและคนบาปหลายคนเอนกายลงร่วมสำรับกับพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ เพราะมีคนติดตามพระองค์ไปมาก เห็นได้ชัดว่ามัทธิวเชิญเพื่อนร่วมอาชีพของเขาคนอื่นๆมาด้วย นั่นคือ พวกคนเก็บภาษี รวมถึงคนอื่นๆที่พวกฟาริสีถือว่าเป็นคนบาปด้วย คนเหล่านี้มีความสุขกับการรับประทานอาหารร่วมกับพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ นี่สื่อว่ามัทธิวเป็นคนมีฐานะดี เขาถึงสามารถจัดงานเลี้ยงสำหรับคนมากมายขนาดนี้ได้

มก 2:16 พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีมีปฏิกิริยาตอบสนองในเชิงวิพากษ์วิจารณ์อีกครั้ง ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี เมื่อเห็นพระองค์ทรงเสวยพระกระยาหารกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาป จึงถามสาวกของพระองค์ว่า "เหตุไฉนพระองค์จึงกินและดื่มร่วมกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาปเล่า" จะว่าไปแล้วพวกเขาก็มีคำถามที่ถูกต้อง ทำไมพระเยซูผู้ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการดำเนินตามทางของพระเจ้า ไปร่วมสามัคคีธรรมกับคนเหล่านั้นที่ถูกมองว่าเป็นคนบาปด้วย กระนั้นในทางกลับกัน สิ่งที่ปรากฏชัดก็คือท่าทีของหัวใจ เห็นได้ชัดว่าพวกเขา มีใจชอบวิพากษ์วิจารณ์

มก 2:17 ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกสาวกของพระองค์ได้ส่งต่อคำถามนี้ไปยังพระเยซู ดังนั้นครั้งพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "คนปกติไม่ต้องการหมอบ แต่คนเจ็บต้องการหมอบ พระเยซูทรงสงบปากพวกคนชอบจับผิดด้วยหลักเหตุผลที่ลึกซึ้ง คนที่สุขภาพแข็งแรงดีย่อมไม่ต้องการหมอบ แต่คนป่วยต่างหากที่ต้องการหมอบ พระเยซูทรงบรรยายถึงการรับใช้ของพระองค์ด้วยคำพูดที่คุณเหมือนขัดแย้งกันและเสียดสีอยู่ในที่ **เรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่"** การรับใช้ของพระองค์มีมาถึงคนเหล่านั้นที่เต็มใจยอมรับความขัดสนของตน พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ ด้วยหลงคิดว่าตนเป็นคนชอบธรรม คิดว่าตัวเองไม่ต้องการความช่วยเหลือ

เราควรหมายเหตุเพิ่มเติมว่าการที่พระเยซูไปร่วมปะปนกับชาวโลกนั้น ไม่ได้เป็นไปเพื่อร่วมสามัคคีธรรมหรือเพื่อพบปะสังสรรค์แต่อย่างใด แต่พระองค์ทรงเปิดโอกาสให้ตัวเองได้อยู่ต่อหน้าพวกเขาเพื่อที่จะนำวิญญูณพวกเขาและนำพวกเขามาถึงพระเจ้าต่างหาก

มก 2:18 มาระโกกล่าวถึงการเผชิญหน้าครั้งใหม่ว่า **มีพวกศิษย์ของยอห์นและของพวกฟาริสีกำลังถืออดอาหาร** ความหมายตรงนี้ก็คือนี่คือว่าทั้งพวกศิษย์ของยอห์นและของพวกฟาริสีต่างเคยชินกับการอดอาหารเป็นประจำ พวกยิวที่ถือเคร่งในสมัยนั้นยิ่งกว่าจะอดอาหารในวันที่สองและวันที่ห้าของสัปดาห์เพื่อแสดงให้เห็นถึงความน่าเลื่อมใสและความชอบธรรมของตน ถึงแม้ไม่ได้มีเขียนไว้ แต่อาจเป็นไปได้ว่างานเลี้ยงที่มีทริว (เลวี) จัดขึ้นตรงกับวันที่มีการอดอาหารพอดี ดังนั้นเห็นได้ชัดว่าทั้งพวกศิษย์ของยอห์นและของพวกฟาริสีจึงมาทูลถามพระองค์ว่า **"เหตุไฉนพวกสาวกของยอห์นและของพวกฟาริสีถืออดอาหาร แต่พวกสาวกของพระองค์ไม่ถือ"** (ในภาษากรีก มาระโกใช้คำกริยา *มา* และ *ทูลถาม* ในรูปปัจจุบันกาล แต่เห็นได้ชัดว่ามันสื่อความหมายแบบอดีตกาล โดยเขาใช้คำรูปแบบนี้เพื่อให้เห็นภาพสมจริงยิ่งขึ้น) ดังนั้นพวกศิษย์ของยอห์นจึงร่วมกับพวกฟาริสีในการประจันหน้ากับพระเยซู **“ทำไมพวกศิษย์ของเราถืออดอาหารแต่พวกท่านไม่ถือเล่า”** นี่สื่อให้เห็นถึงทัศนคติที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมในการที่พวกเขาถือตามพิธีต่างๆเป็นประจำ โดยในกรณีนี้คือ การถืออดอาหาร

มก 2:19 พระเยซูทรงตอบคำถามของพวกเขาโดยทรงถามคำถามหนึ่งกลับไป

"ท่านจะให้สหายของเจ้าบ่าวถืออดอาหารเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขากระนั้นหรือ" ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเองก็บอกไปแล้วว่าพระเยซูทรงเป็นเจ้าบ่าวที่พวกเขาปรารถนา คดู ยอห์น 3:29 นี่สื่อถึงความหมายในรูปของงานแต่งงาน มันเป็นเวลาแห่งความชื่นชมยินดีและการเลี้ยงรื่นเริง ไม่ใช่การอดอาหาร พระเยซูจึงทรงตอบคำถามของพระองค์เองว่า **เจ้าบ่าวอยู่ด้วยนานเท่าใด สหายก็ถืออดอาหารไม่ได้นานเท่านั้น** นี่สื่อให้เห็นว่าพวกสาวกของพระองค์ดูออกว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด พระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่พวกเขาปรารถนา พระองค์ทรงเป็นเหมือนกับเจ้าบ่าวในงานแต่งงานใหญ่ มันไม่ใช่เวลาของการถืออดอาหาร แต่เป็นเวลาชื่นชมยินดี

มก 2:20 อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงชี้ให้เห็นต่อไปว่า **แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากสหายไปในวันนั้นสหายจะถืออดอาหาร** พระองค์ทรงทราบดีว่า เวลานั้นกำลังจะมาเมื่อพระองค์จะทรงถูกพาไปจากพวกเขา ตอนแรกก็โดยการตรึงกางเขน จากนั้นก็การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาขอบใจผิดเหล่านี้ว่า 'ไม่ต้องห่วง เวลาที่พวกเขาจะถืออดอาหารนั้นกำลังจะมา รอไปก่อนเถิด'

มก 2:21 มาระโกจึงบันทึกคำอุปมาหนึ่งที่เป็นจริงของพระเยซู **ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า ถ้าทำอย่างนั้น ท่อนผ้าทอใหม่ที่ปะเข้านั้นเมื่อหดจะทำให้เสื้อเก่าขาดกว้างออกไปอีก** พระเยซูตรัสแบบเป็นปริศนาแต่ก็เป็นคำพยากรณ์ถึงสิ่งที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า ยุคใหม่ พันธสัญญาใหม่ องค์กรฝ่ายวิญญาณใหม่ คือ คริสตจักร กำลังจะมา พระองค์ทรงใช้ภาพเปรียบเทียบของการเย็บผ้าชิ้นใหม่ (อาจเป็นผ้าป่านหรือผ้าขนสัตว์) ปะเข้ากับเสื้อเก่า พอเวลาผ่านไปไม่นานเมื่อเอาเสื้อตัวนั้นไปซัก ผ้าใหม่ที่เอามาปะก็จะหดตัว โดยดึงให้เกิดรอยขาดยิ่งกว่าเดิมของเสื้อที่หดตัวอยู่แล้ว การปะเสื้อเก่าด้วยวิธีนี้จึงเป็นการกระทำที่โง่เขลา ถึงแม้นี้อาจเป็นเรื่องที่เราไม่คุ้นเคย แต่บรรดาคนที่ฟังพระองค์ในตอนนั้นน่าจะเข้าใจดี มันเป็นเรื่องประกอบที่พระองค์ทรงยกมาจากชีวิตประจำวันในสมัยนั้น

การประยุกต์ใช้ก็คือ สิ่งที่กำลังจะมา ทั้งพวกสาวกของพระองค์และพวกที่วิจารณ์พระองค์ต่างไม่รู้เลยว่าพระองค์กำลังตรัสอะไรอยู่ พระเยซูทรงทราบว่าวันเหล่านั้นกำลังจะมา

เมื่อพระองค์จะทรงถูกตรึงกางเขน พี่นาคีนพระชนม์ และเสด็จขึ้นกลับสู่สวรรค์ พอถึงเวลานั้น กายใหม่ คือ คริสตจักร ซึ่งมีโครงสร้างมาจากพันธสัญญาใหม่ก็จะปรากฏ มันจะไม่ใช้ผ้าที่เอามาปะเข้ากับระบบของพระคัมภีร์เดิม แต่มันจะเป็นอันใหม่และเป็นคนละอย่างกับระบบนั้นเลย

มก 2:22 พระเยซูตรัสคำอุปมาแบบสุภายิตเรื่องที่สอง ซึ่งสอดคล้องกับเรื่องแรก และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ไว้ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นน้ำองุ่นใหม่จะทำให้ถุงเก่านั้นขาดไป น้ำองุ่นนั้นจะไหลออก ถุงหนังก็จะเสียไป แต่น้ำองุ่นใหม่นั้นต้องใส่ไว้ในถุงหนังใหม่" อิศราเอลตลอดหลายศตวรรษมีคนทำน้ำองุ่นมานาน สวนองุ่นและการทำน้ำองุ่นจนถึงทุกวันนี้ เป็นสิ่งที่พบเห็นได้แพร่หลาย คนสมัยโบราณจะเอาน้ำองุ่นใหม่ใส่ไว้ในถุงหนังขนาดใหญ่ซึ่งเรียกว่าขวดและปิดปากมันไว้ เมื่อน้ำองุ่นสุกเต็มที่และปล่อยแก๊สออกมา ถุงหนังดังกล่าวก็จะบีบตัวออกจนถึง เมื่อกองน้ำองุ่นไบใดเต็มที่แล้วเพราะน้ำองุ่น มันก็ใช้ใส่น้ำองุ่นใหม่ไม่ได้อีกแล้ว มันจะปริเมื่อน้ำองุ่นใหม่สุกเต็มที่ อันทำให้ถุงหนังขาดและทำให้ทั้งถุงหนังนั้นและน้ำองุ่นเสียไป

อีกครั้งที่เช่นเดียวกับในคำอุปมาเรื่องที่แล้ว พระเยซูทรงมองไปข้างหน้ายังการรับใช้แห่งพระคัมภีร์ใหม่ที่จะมาของคริสตจักร พระเจ้าจะไม่ทรงเทน้ำองุ่นใหม่ลงในถุงหนังที่ตึงเต็มที่แล้วของศาสนายิวของพระคัมภีร์เดิม มันจะเป็นองค์กรใหม่เลย โดยเป็นเอกเทศและแยกออกจากอิสราเอล ตรงนี้สื่อชัดเจนถึงคำสอนเกี่ยวกับความจริงเรื่องยุคที่สอนว่าคริสตจักร ไม่ใช่ส่วนที่ต่อขยายออกมาจากอิสราเอล แต่เป็นองค์กรใหม่ที่แยกออกมาต่างหากเลยต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า

มก 2:23 หลังจากนั้นไม่นานต่อมาในวันสะบาโตวันหนึ่งพระองค์กำลังเสด็จไปในนาข้าว และเมื่อพวกสาวกของพระองค์กำลังเดินไปก็เริ่มเด็ดรวงข้าวไป พระคัมภีร์คิงเจมส์ภาษาอังกฤษใช้คำว่า **ears of corn** (สตาคุส) ซึ่งไม่ใช่ข้าวโพดแบบที่คนอเมริกันรับประทาน ซึ่งพวกยิวไม่รู้จัก แต่เป็นคำทั่วไปที่หมายถึง 'ธัญพืช' มากกว่า มันเป็นเรื่องปกติที่ยิวที่เดินทางจะหยิบธัญพืชที่ปลูกไว้ข้างทางมารับประทาน และบัญญัติของโมเสสก็อนุญาตให้กระทำเช่นนั้นได้ด้วย ดู พระราชบัญญัติ 23:25

มก 2:24

นี่เป็นอีกครั้งที่เราได้เห็นถึงจิตใจที่ชอบจับผิดของพวกฟาริสีที่หลงคิดว่าตัวชอบธรรม ฝ่ายพวกฟาริสีจึงถามพระองค์ว่า "ดูเถิด ทำไมพวกเขาจึงทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต" ในส่วนของพวกฟาริสี พวกเขาเห็นว่าพวกเขาเห็นว่าการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติ พวกเขาไม่ห่วงเรื่องการเค็ดรวงข้าวจากนาของผู้อื่น พวกเขารู้ว่าพระราชบัญญัติอนุญาตให้กระทำเช่นนั้นได้ อย่างไรก็ตาม ในความคิดของพวกเขาแล้ว พวกเขาเห็นว่าประเพณีของรับบีที่มีข้อปลีกย่อยไม่รู้จบมีค่าเท่ากับพระราชบัญญัติเองเลย ประเพณีของพวกเขาผู้ใหญ่นี้ได้กำหนดไว้ถึงข้อห้ามหลักๆ สามสิบเก้าประการเกี่ยวกับพระราชบัญญัติของ โมเสส จากสามสิบเก้าข้อนี้ยังมีข้อปลีกย่อยต่างๆ อีกไม่รู้จบ

การเกี่ยวข้าวและการนวดข้าวเป็นสิ่งที่ห้ามกระทำในวันสะบาโต เหมือนพวกทนายที่ชอบจับผิด พวกเขาถือทฤษฎีว่าการเค็ดรวงข้าวก็เท่ากับเป็นการเกี่ยวข้าว การฉีกข้าวในมือของตนสำหรับพวกเขาแล้วก็เป็นรูปแบบหนึ่งของการนวดข้าว ดังนั้นพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์จึงฝ่าฝืนพระราชบัญญัติแล้ว!

สิ่งที่พระองค์และพวกสาวกได้ฝ่าฝืนจริงๆ แล้วก็เป็นเพียงข้อย่อยย่อยของประเพณีของพวกรับบี กระนั้น ในความคิดของพวกเขาแล้ว การเมินเฉยต่อทฤษฎีของพวกรับบีก็เท่ากับเมินเฉยต่อพระราชบัญญัติเองเลย พวกเขามองว่าทั้งสองสิ่งมีค่าเท่ากัน เราจึงเห็นถึงความผิดพลาดสองประการ นั่นคือ จิตใจที่ชอบจับผิดของพวกฟาริสีและการที่พวกเขามองว่าพระราชบัญญัติมีค่าเท่ากับประเพณีของมนุษย์

มก 2:25-26 พระเยซูจึงทรงหักล้างพวกเขาโดยยกเหตุการณ์หนึ่งในชีวิตของดาวิด พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านขาดอาหารและอดอยาก ทั้งท่านและพรรคพวกด้วย 26 คือคราวเมื่ออาบียาซาร์เป็นมหาปุโรหิต ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไม่ให้ใครรับประทาน เว้นแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น และยังฆ่าส่งให้คนที่มากับท่านรับประทานด้วย" พระองค์ทรงยกเรื่องนี้มาจาก 1 ซามูเอล 21:1-6 พวกเขาจนถึงทุกวันนี้มีจุดยืนที่ว่าพระราชบัญญัติในด้านพิธีเป็นสิ่งที่หลบเลี่ยงได้ในยามวิกฤติหรือเมื่อชีวิตตกอยู่ในอันตราย การตอบได้

การโจมตีของศัตรูในวันสะบาโตก็เป็นตัวอย่างที่ดีเกี่ยวกับเรื่องนี้ การที่ดาวิดรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ที่เป็นของเหลือในยามที่อดอยากก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่ง พระเยซูจึงทรงตอบโต้คำวิจารณ์ของพวกปฏิปักษ์โดยใช้หลักเหตุผลง่ายๆของพระวาทะของพระเจ้า

มก 2:27 พระองค์ทรงหยุดความเคลื่อนไหวของพวกเขาด้วยหมัดหนึ่งสองอันทรงพลัง พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "วันสะบาโตนั้นทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ มิใช่ทรงสร้างมนุษย์ไว้สำหรับวันสะบาโต พระองค์ตรัสอ้างอิงย้อนกลับไปยังสัปดาห์แห่งการเนรมิตสร้างนั้นเมื่อพระเจ้าทรงกำหนดหลักการเรื่องวันสะบาโตไว้แล้ว วันสะบาโตถูกกำหนดไว้ให้เป็นพระพรสำหรับมนุษย์โดยให้มนุษย์ได้พักวันหนึ่งจากการงานของเขา มันเป็นของประทานจากพระเจ้า ไม่ใช่พุ่มไม้ที่ดกให้สะดุดและไม่ใช่ภาระให้คนต้องแบกรับ พวกฟาริสีและพวกกริบบิได้เปลี่ยนจุดประสงค์ของวันสะบาโตเสีย พวกเขาได้ทำให้มันกลายเป็นวันแห่งภาระหนักที่แม้แต่สิ่งที่จำเป็นต้องทำในชีวิตก็ทำไม่ได้ พระเจ้าทรงตั้งพระทัยให้มันเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกันเลย

มก 2:28 หมัดที่สองของพระองค์คือข้อสรุปของพระองค์ เหตุฉะนั้นบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโตด้วย" อีกครั้งที่พระเยซูทรงยกให้พระราชอำนาจที่เป็นของพระเจ้าเท่านั้นเป็นของพระองค์เอง พระองค์ผู้ได้ทรงสร้างวันสะบาโตตั้งแต่แรกก็ยังคงทรงเป็นเจ้าเหนือมันเหมือนเดิม พระองค์ผู้ทรงสร้างมันก็ทรงสามารถยกเลิกมันได้ด้วยหากพระองค์ทรงประสงค์เช่นนั้น โดยการเรียกตัวเองว่าทรงเป็นเจ้าเหนือวันสะบาโต พระองค์จึงทรงสื่อเป็นนัยอีกครั้งว่าจริงๆแล้วพระองค์ทรงเป็นผู้ใด นั่นคือ พระเจ้าผู้เสด็จมารับสภาพมนุษย์ พระองค์จึงทรงสามารถเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกวันสะบาโตได้ด้วยหากทรงประสงค์เช่นนั้น

ภาพรวมของมาระโก 3: มาระโกให้รายละเอียดต่อไปเกี่ยวกับงานรับใช้ช่วงแรกของพระเยซู สิ่งที่ถูกบันทึกไว้ในบทนี้คือ การที่พระเยซูทรงรักษาชายผู้หนึ่งให้หายในวันสะบาโต พร้อมกับการรักษาคนอื่นๆอีก การที่พระองค์ทรงเลือกสิบสองคนนั้น การสอนเรื่องบาปที่ยกโทษให้ไม่ได้ และสุดท้ายคือ บทเรียนเกี่ยวกับครอบครัวของพระเจ้าที่แท้จริง

มก 3:1-2 ในตอนท้ายของบทที่แล้ว พระเยซูและพวกสาวกได้ถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรงที่ได้ไปเคาะวงข้าวในวันสะบาโต เห็นได้ชัดว่ามันยังเป็นวันสะบาโตเหมือนเดิม ดังนั้นมาระโกบันทึกต่อไปว่า แล้วพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาอีก และที่นั่นมีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ คำที่แปลว่า ลีบ (เซราอีโน) มีความหมายว่าแห้งกรังหรือเหี่ยวแห้ง กล่าวง่าย ๆ คือ มันถูกทำให้ใช้การไม่ได้แล้ว

เห็นได้ชัดว่าคนเหล่านั้นในข้อ 2 เป็นบางคนในฟาริสีพวกเดิมที่ถูกเอ่ยถึงตอนท้ายบทที่ 1 พวกเขาจึง 2 คนเหล่านั้นคอยดูพระองค์ว่า พระองค์จะรักษาโรคให้คนนั้นในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้ ความหมายตรงนี้ก็คือนักฟาริสีที่ใจแข็งกระด้างเหล่านี้คอยเฝ้าดูพระเยซูอย่างจ้องจับผิด พวกเขาไม่สนเลยว่าชายผู้น่าสงสารคนนี้จะได้รับการรักษาให้หายหรือไม่ แต่พวกเขากำลังมองหาหลักฐานที่จะใช้กล่าวหาพระเยซูเพิ่มเติมต่างหาก

มก 3:3-4 ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระเยซูทรงทราบถึงใจที่ชอบจับผิดของพวกเขา พระองค์ยังทรงทราบถึงสภาพที่น่าสังเวชของชายผู้นี้ด้วย พระองค์ตรัสแก่คนมีลีบว่า "มายืนข้างหน้าเถอะ" นี้ไม่ใช่แค่พระองค์สั่งให้เขาลุกขึ้นยืนเท่านั้น แต่ให้เขาออกมากลางแจ้งด้วย พระเยซูจึงทรงถามทุกคนที่อยู่ในที่นั้นว่า 4 "ในวันสะบาโตถูกต้องตามพระราชบัญญัติทำการดีหรือทำการชั่ว จะช่วยชีวิตดีหรือจะผลาญชีวิตเสียดี" พวกเขาเสร็จพระองค์แล้ว พวกเขาทำได้เพียงเห็นด้วยกับพระองค์เพียงเพราะเหตุผลทางการเมืองเท่านั้น การวิพากษ์วิจารณ์สิ่งที่พระเยซูจะทรงกระทำต่อไปมีแต่จะทำลายเสียงสนับสนุนของประชาชนสำหรับพวกนักการเมืองเคร่งศาสนาที่ไร้ค่าเหล่านี้ พวกเขาจึง "นั่งอยู่"

มก 3:5 พระองค์มีพระทัยเป็นทุกข์เพราะใจเขาแข็งกระด้างนัก และได้ทอดพระเนตรดูรอบด้วยพระพิโรธ อารมณ์หลายอย่างเกิดขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์ทรงพระพิโรธกับทัศนคติที่ชอบจับผิดของพวกเขาฟาริสีที่อวดตัวเหล่านี้ กระนั้นในเวลาเดียวกันพระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์เพราะใจที่แข็งกระด้างของพวกเขา คำที่แปลว่า แข็งกระด้าง (โโพโรซิส) ยังหมายถึงอาการมีคอบอดด้วย มันจึงหมายถึงประสาทรับรู้ที่ด้านชา ปัญหาที่เป็นรากเหง้าของ

พวกฟาริสีจึงอยู่ตรงนี้ ด้วยความร้อนรนในการเมืองที่แบ่งฝักแบ่งฝ่าย (พวกฟาริสีกับพวกสะดูสี) และการยึดมั่นถือมั่นในประเพณีของตนอย่างหน้ามืดตามัว พวกเขาจึงเป็นคนไร้หัวใจต่อคนอื่น ๆ พวกเขายึดมั่นในรูปแบบที่สังเคราะห์แล้วของศาสนายิวโดยรักพระราชบัญญัติแต่ปาก โดยมีแต่ความรู้และไม่มี ความกรุณาหรือความห่วงใยต่อผู้อื่นเลย

พระเยซูจึงตรัสกับชายคนนั้นว่า "จงเหยียดมือออกเถิด" เขาก็เหยียดออก และมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนกับมืออีกข้างหนึ่ง ในทันใดนั้น มือข้างที่ลีบของชายผู้นี้ก็ได้รับการรักษาให้หายต่อหน้าคนทั้งปวงที่อยู่ที่นั่น ในพระบิดาเดียวองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่เพียงแสดงพระเมตตาต่อชายเคราะห์ร้ายผู้นี้ โดยรับรองความจริงแท้แห่งการรับใช้ของพระองค์และตัวตนของพระองค์เท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงทำเช่นนั้น โดยทำทนายพวกปฏิบัติที่หน้าซื่อใจคดเหล่านั้นด้วย

มก 3:6 ด้วยเหตุนี้พวกฟาริสีจึงออกไป และในทันใดนั้นได้ปรึกษากับพรรคพวกของเฮโรดถึงพระองค์ว่า พวกเขาจะอย่างไรจึงจะฆ่าพระองค์ได้ พรรคพวกของเฮโรดก็เป็นอีก 'พรรค' หนึ่งในอิสราเอล เฮโรดมหาราชเป็นผู้ปกครองแบบหุ่นเชิดที่พวกโรมแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอลแต่ในนาม ด้วยความเป็นยิวเพียงครั้งเดียวเขาจึงสวามิภักดิ์ต่อโรม ถึงแม้ว่าตอนนี้เฮโรดได้ตายไปแล้ว แต่พรรคพวกของเฮโรดในตอนนั้นก็ยังเป็นคณะหนึ่งในอิสราเอลที่เต็มใจร่วมมือกับกองกำลังของโรมซึ่งเป็นที่เกลียดชัง พวกเขาไม่สนใจในเรื่องที่เป็นทางของพระเจ้าเลย แต่สนใจความก้าวหน้าทางการเมืองและผลประโยชน์ที่จะตกตวงเข้าตัวได้โดยการร่วมมือกับพวกโรม พวกเขาทำตัวแบบชาวโลกและปรับตัวให้พวกโรมโปรดปราน ปกติแล้วพวกฟาริสีที่เคร่งศาสนาแบบสุดๆ ไม่ยุ่งเกี่ยวอะไรกับพวกเฮโรดเลย แต่คนที่เกลียดอะไรเหมือนกันก็มักเป็นเพื่อนกันได้ อย่างน่าแปลก พวกฟาริสีเหล่านี้จึงเริ่มคิดแผนชั่วกับพวกเฮโรดซึ่งปกติแล้วเป็นศัตรูกัน ว่าพวกเขาจะร่วมมือกันกำจัดพระเยซูแห่งนาซาเร็ธนี้ไปได้อย่างไร

มก 3:7-8 ฝ่ายพระเยซูกับพวกสาวกของพระองค์จึงออกจากที่นั่นไปยังทะเล และฝูงชนเป็นอันมากจากแคว้นกาลิลีได้ตามพระองค์ไป ทั้งจากแคว้นยูเดีย 8 จากกรุงเยรูซาเล็ม และจากเมืองเอโดม และจากฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น และจากแคว้นเมืองไทระและไซดอน

ฝูงชนเป็นอันมาก เมื่อเขาได้ยินถึงสิ่งยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงกระทำนั้นก็มาหาพระองค์ ขณะยังทรงอยู่ในแคว้นกาลิลี โดยอาจใกล้กับเมืองคาเปอร์นาอุม พระเยซูทรงปลีกตัวไปหาที่สงบๆตามแนวชายฝั่งทะเลทิเบเรียส แม้กระนั้นฝูงชนจากทั่วทั้งแคว้นนั้นก็รู้จนได้ว่าพระองค์ทรงประทับอยู่ที่ไหนและแห่กันมาหาพระองค์ พวกเขามาจากแคว้นกาลิลี (อิสราเอลตอนเหนือ), แคว้นยูเดีย (อิสราเอลตอนใต้), กรุงเยรูซาเล็ม (เมืองหลวง), เมืองอิดูเมอา (ชื่อในสมัยนั้นของเอโดมสมัยโบราณ นั่นคือ จอร์แดนในปัจจุบัน) หรือแม้แต่เลบานอน (เมืองไทระและไซดอน) ข่าวเรื่องการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ได้เล่าลือไปทั่ว ผู้คนจึงต่างแห่กันมาหาพระองค์

มก 3:9 พระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกของพระองค์ให้เอาเรือเล็กมากอยรับพระองค์ เพื่อมิให้ประชาชนเบียดเสียดพระองค์ พระเยซูจึงทรงสั่งให้พวกสาวกเอาเรือลำหนึ่งมาเตรียมไว้เพราะฝูงชนที่เบียดเสียดกันอยู่บนชายหาด พระองค์จะได้ทรงหลบขึ้นไปบนน้ำได้

มก 3:10-11 ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงรักษาคนเป็นอันมากให้หายโรค จนบรรดาผู้ที่มีโรคต่างๆเบียดเสียดกันเข้ามาเพื่อจะได้ถูกต้องพระองค์ 11 และพวกผีโสโครกเมื่อได้เห็นพระองค์ก็ได้หมอบลงกราบพระองค์ แล้วร้องอึงว่า "พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า" มาระ โกจึงสรุปย่อการรับใช้ของพระเยซูจนถึงบัดนี้ และนี่ก็เป็นเหตุที่ว่าทำไมฝูงชนถึงเบียดเสียดพระองค์ พระองค์ได้ทรงรักษาคนมากมายให้หายและได้ขับผีออกหลายผี ดังนั้นผู้คนที่เดือดร้อนจากแคว้นต่างๆที่อยู่โดยรอบต่างพากันมาหาพระองค์และพยายามที่จะสัมผัสพระองค์ โดยหวังว่าจะได้รับการรักษาให้หาย เมื่อพวกผีถูกขับออก พวกมันก็ร้องออกมาอย่างเปิดเผยว่า "พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า"

มก 3:12 ฝ่ายพระองค์จึงทรงกำชับห้ามมันมิให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือผู้ใด เวลาที่พระองค์จะทรงเปิดเผยตัวต่อชนชาติอิสราเอลนั้นยังมาไม่ถึง พระเยซูจึงทรงตรัสห้ามพวกผีเหล่านั้น โดยสั่งพวกมันไม่ให้เปิดเผยตัวตนที่แท้จริงของพระองค์

มก 3:13-15 แล้วพระองค์เสด็จขึ้นภูเข และพอพระทัยจะเรียกผู้ใด พระองค์ก็ทรงเรียกผู้นั้น แล้วเขาได้มาหาพระองค์ หลังจากนั้นพระเยซูได้ทรงใช้เวลาทั้งคืนในการอธิษฐานตามที่ลูกา 6:12 ได้กล่าวไว้ วันต่อมาพระองค์จึงเสด็จขึ้น ไปบนภูเขา (เนินเขาสูงๆ) ที่ไม่ระบุชื่อ

ซึ่งเห็นได้ชัดว่าอยู่ในเขตแดนของเมืองคาเปอร์นาอุม ที่นั่นเองพระองค์ได้ทรงเรียกและแต่งตั้งสาวกสิบสองคนของพระองค์อย่างเป็นทางการ มาระโกบันทึกว่า 14 พระองค์จึงทรงตั้งสาวกสิบสองคนไว้ให้พวกเขาอยู่กับพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงใช้เขาไปประกาศ 15 และให้มีอำนาจรักษาโรคต่างๆและขับผีออกได้ พระเยซูจึงทรงแต่งตั้งสิบสองคนนี้โดยมีจุดประสงค์สี่ประการ (1) เพื่อที่พวกเขาจะอยู่กับพระองค์, (2) เพื่อใช้พวกเขาไปประกาศ, (3) เพื่อให้พวกเขามีสิทธิอำนาจในการรักษาโรคภัยไข้เจ็บ และ (4) เพื่อให้พวกเขาขับผีออก คำที่แปลว่า ตั้ง (พอยอะโฮ) เป็นคำที่แปลตรงตัวว่า ‘ทำให้เป็น’ สิบสองคนนี้จึงถูกทำให้เป็นสาวกอย่างเป็นทางการ

มก 3:16-19 และซีโมนนั้น พระองค์ทรงประทานชื่ออีกว่าเปโตร 17 และยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของยากอบ ทั้งสองคนนี้พระองค์ทรงประทานชื่ออีกว่า โบอาเนอเย แปลว่า ลูกฟ้าร้อง 18 อันดรูว์ ฟิลิป บารโธโลมิว มัทธีว โธมัส ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส ฆัดเดอัส ซีโมนชาวคานาอัน 19 และยูดาสอิสคาริโอทที่ได้ทรยศพระองค์นั้น พระองค์และพวกสาวกจึงเข้าไปในเรือน

สิบสองคนนี้คือ (1) ซีโมนซึ่งพระองค์ทรงประทานอีกชื่อว่าเปโตร (2) คนต่อไปคือยากอบบุตรชายเศเบดี ยากอบคนนี้จะเป็นที่รู้จักในเวลาต่อมาในชื่อยากอบใหญ่ (3) จากนั้นคือยอห์นน้องชายของยากอบ ต่อมายอห์นคนนี้จะเขียนหนังสือห้าเล่มของพระคัมภีร์ใหม่ พระเยซูทรงประทานชื่อเล่นให้แก่ยอห์นและยากอบว่าโบอาเนอเย ซึ่งในภาษาอารามคแปลว่า ‘ลูกฟ้าร้อง’ คนต่อไปคือ (4) อันดรูว์ และ (5) ฟิลิป ตามมาด้วย (6) บารโธโลมิว (7) มัทธีว (8) และ โธมัส คนเหล่านี้ตามมาด้วย (9) ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส ต่อมาเขาเป็นที่รู้จักในชื่อ ‘ยากอบน้อย’ และเป็นน้องชายของมัทธีว จากนั้นคือ (10) ฆัดเดอัส ซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อ ‘เลบเบอัส’ และ ยูดาสซึ่งเห็นได้ชัดว่าเขียนจดหมายฝากของยูดาส คนต่อไปคือ (11) ซีโมนชาวคานาอัน ชื่อเล่นของเขา ‘ชาวคานาอัน’ เป็นภาษาอารามคที่แปลว่า ‘รื้อนร่น’ (zealous) เขาจึงเป็นที่รู้จักในชื่อ ‘ซีโมน เซโลเทส’ ซึ่งเป็นชื่อเดิมที่แปลเป็นภาษากรีก

สุดท้าย (12) คือ ยูดาส อิสคาริโอท มาระโกออกความเห็นสั้นๆว่ายูดาสคนนี้ก็ทรยศพระเยซูด้วย (ยูดาส อิสคาริโอทเป็นผู้เดียวในสิบสองคนนี้ที่ไม่ได้มาจากแคว้นกาลิลี) หลังจากตั้ง

สาวกสิบสองคนของพระองค์แล้ว มาระโกก็บันทึกว่า “พระองค์และพวกสาวกจึงเข้าไปใน เรือ” ซึ่งเห็นได้ชัดว่าอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม

มก 3:20-21 และฝูงชนก็มาประชุมกันอีก จนพระองค์และพวกสาวกจะรับประทานอาหารไม่ได้ พวกเขากลับมาถึงในเมือง ชาวาก็แพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็วว่าพระองค์เสด็จกลับมาแล้ว ฝูงชนก็มารวมตัวกันที่เรือที่พระองค์ทรงประทับอยู่ และเบียดเสียดพระองค์จนพระองค์จะรับประทานอาหารก็ยังไม่ได้เลย จากนั้นก็มีเรื่องแปลกเกิดขึ้น **21** เมื่อญาติมิตรของพระองค์ได้ยิน เหตุการณ์นั้น เขาก็ออกไปเพื่อจะจับพระองค์ไว้ ด้วยเขาว่า "พระองค์วิกลจริตแล้ว"

คำที่แปลว่า ญาติมิตร (พารา) เป็นคำบุพบทที่แปลตรงตัวว่า ‘ข้างๆ’ หรือ ‘ใกล้’ ในบริบทนี้ มันถูกใช้เพื่อหมายถึงบรรดาญาติหรือเพื่อนสนิทของพระองค์ นำเสียดายที่ครอบครัวที่ใกล้ชิดที่สุดของพระเยซูก็ยังไม่เชื่อ (ยอห์น 7:5) พวกเขาคิดว่าพระองค์เสียดิหน้อยๆและบางทีพวกเขาอาจรู้สึกขำหน้า ดังนั้นพวกเขาก็มาเพื่อใช้กำลังจับพระองค์หากจำเป็น ข้ออ้างที่พวกเขาใช้กับฝูงชนก็คือว่า พระองค์ทรงเสียดิไปแล้วและต้องได้รับการช่วยเหลือ มาระโกไม่ได้บันทึกเพิ่มเติมว่าเกิดอะไรขึ้นต่อไปจากเหตุการณ์ที่ไม่น่าเกิดขึ้นครั้งนี้

มก 3:22 อย่างไรก็ตาม มันไม่น่าใช่เรื่องบังเอิญที่มาระโกบันทึกเนื้อหาที่เกิดขึ้นต่อไป พวกธรรมจารย์ซึ่งได้ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มได้กล่าวว่า "ผู้นี้มีเบเอลเซบูลสิง" และ "ที่เขาจับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจนายผีนั้น" พวกธรรมจารย์เหล่านี้ได้เดินทางมาจากกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นที่มั่นของพวกเขา เพื่อที่จะทราบเกี่ยวกับชายที่ชื่อเยซูผู้นี้มากยิ่งขึ้น พวกเขาเป็นเหมือนกับสหายรักของพวกฟาริสี พวกเขาจึงพร้อมอยู่แล้วที่จะจ้องจับผิดพระเยซู

พอมาถึงที่เมืองคาเปอร์นาอุม พวกเขาก็น่าจะได้ยินมาบ้างว่าครอบครัวของพระเยซูเองก็ไม่ได้เชื่อในพระองค์เช่นกัน พวกเขาจึงเสนอคำอธิบายของตนเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น พวกเขากล่าวหาว่าพระองค์ทรงถูกเบเอลเซบูลสิง ซึ่งเป็นคำอารามิกที่ใช้เรียก ซาตานในฐานะนายผี พวกเขาจึงกล่าวหาอย่างหมิ่นประมาทว่า พระเยซูทรงจับผีออกโดยใช้อำนาจของพญามารเองเลย

มก 3:23 พระเยซูทรงทราบเกี่ยวกับคำพุดหมิ่นประมาทนี้ได้อย่างรวดเร็ว พระองค์ไม่ครั้นคร้ามเพราะคำกล่าวหานี้แต่อย่างใด และทรงเผชิญหน้ากับพวกปฏิปักษ์ของพระองค์ต่อไป ฝ่ายพระองค์จึงเรียกคนเหล่านั้นมาตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า "ซาตานจะขับซาตานให้ออกอย่างไรได้" หลักเหตุผลที่เสียดแทงของพระองค์ก็ทำให้พวกศัตรูจุกอีกครั้ง พระองค์จึงทรงนำเสนอคำอุปมาหลายประการเพื่อให้พวกเขาเข้าใจ

มก 3:24-26 ถ้าราชอาณาจักรใดๆเกิดแตกแยกกันแล้ว ราชอาณาจักรนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้ 25 ถ้าครัวเรือนใดๆเกิดแตกแยกกัน ครัวเรือนนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้ 26 และถ้าซาตานจะต่อสู้กับตนเอง และแตกแยกกัน มันก็ตั้งอยู่ไม่ได้ มีแต่จะสิ้นสูญไป คำตรัสอันแสดงถึงพระปัญญาได้ถูกเอ่ยออกมา ราชอาณาจักรหรือครัวเรือนใดๆที่แตกแยกกัน ไม่มีทางที่จะตั้งอยู่ได้ ดังนั้น ถ้าซาตานต่อสู้และทำให้อาณาจักรของมันแตกแยก มันและอาณาจักรของมันก็จะตั้งอยู่ไม่ได้นาน หากซาตานขัดขวางอาณาจักรของมันเองเหมือนอย่างที่ว่าคนพุดหมิ่นประมาทที่คือดังเหล่านี้กล่าวอ้าง อาณาจักรของมันก็จะล่มสลาย พระเยซูทรงใช้คำหมิ่นประมาทของพวกเขาเล่นงานพวกเขา กลับ

มก 3:27 พระเยซูตรัสสั่งสอนต่อไปว่าไม่มีผู้ใดอาจเข้าไปในเรือนของคนที่มิกำลังมากและปล้นทรัพย์ของเขาได้ เว้นแต่จะจับคนที่มิกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้ เรื่องประกอบนี้แสดงให้เห็นภาพชัดเจน ไม่มีใครสามารถงัดแงะเข้าไปในบ้านของคนที่มีกำลังมากและปล้นทรัพย์ของเขาได้ เว้นเสียแต่ว่าโจรคนนั้นจะจับเจ้าของบ้านมัดไว้เสียก่อน จากนั้นเขาจึงสามารถปล้นทรัพย์ในบ้านหลังนั้นได้ ภาพเปรียบเทียบชัดเจน เราไม่สามารถปล้นทรัพย์อาณาจักรของซาตานได้จนกว่าเราจะมัดมันไว้เสียก่อน ในการขับผีออก พระเยซูไม่เพียงปล้นทรัพย์จากอาณาจักรของซาตานเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงมัดพญามารไว้ด้วยในการทำเช่นนั้น นี่สื่อให้เห็นถึงความเป็นพระเจ้าและความทรงสรรพลาานุภาพของพระองค์ พวกคนที่มาจับผิดพระองค์ไม่น่าจะเข้าใจถึงความจริงอันยิ่งใหญ่นี้ด้วยซ้ำ

มก 3:28 พระเยซูจึงทรงขยายความต่อไปยังความจริงฝ่ายวิญญาณอันยิ่งใหญ่กว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ความผิดบาปทุกอย่างและคำหมิ่นประมาทที่เขากล่าวนั้น

จะทรงโปรดยกให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้ในพระเมตตาและพระคุณของพระเจ้า ความบาป
ทุกอย่างนั้นเป็นสิ่งที่ยกโทษให้ได้ รวมถึงคำห่มินประมาทด้วย

มก 3:29 อย่างไรก็ตามกฎนั้นก็มีข้อห้ามอยู่หนึ่งข้อ แต่ผู้ใดจะกล่าวคำห่มิน
ประมาทต่อพระวิญญูณบริสุทธิ์จะไม่ได้รับการยกโทษเลย แต่ผู้นั้นย่อมไม่ได้รับโทษจากความ
ฉิบหายเป็นนิตย์" ผู้ที่กล่าวคำห่มินประมาทพระวิญญูณบริสุทธิ์ก็เสี่ยงที่จะไม่ได้รับการยกโทษ
และเสี่ยงที่จะถูกพิพากษาลงโทษเป็นนิตย์ ในทางปฏิบัติแล้ว พวกธรรมาจารย์ที่พูดห่มิน
ประมาทเหล่านี้จากกรุงเยรูซาเล็มได้ปฏิเสธพระคริสต์แล้ว พวกเขาต่อสู้กับการฟ้องใจของพระ
วิญญูณบริสุทธิ์และกล่าวหาพระเยซูว่าทรงเป็นซาตาน ในการทำเช่นนั้น พวกเขาได้พูดห่มิน
ประมาทคำปรึกษาของพระวิญญูณบริสุทธิ์ มนุษย์ตกนรกเพราะความบาปเดียวเท่านั้น นั่นคือ
การปฏิเสธพระคริสต์ แต่พระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้ที่ชักนำผู้คนให้มาถึงพระคริสต์และฟ้อง
ใจพวกเขาเรื่องความบาปของพวกเขา การปฏิเสธการฟ้องใจนั้นก็ทำให้คนๆนั้นตกอยู่ในภาวะ
เสี่ยงที่จะไม่ได้รับการยกโทษและที่จะถูกพิพากษาลงโทษเป็นนิตย์ เราเห็นถึงความจริงที่ทำให้
ตาสว่างในข้อนี้จริงๆ

มก 3:30 กล่าวโดยเฉพาะเจาะจงแล้วคำห่มินประมาทของพวกเขาก็คือว่า **ที่ตรัส**
อย่างนั้นก็เพราะเขาทั้งหลายกล่าวว่า "พระองค์มีผีโสโครกเข้าสิง" การหาว่าพระเยซูทรงกระทำ
กิจของซาตาน พวกเขาก็ห่มินพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธิ์อยู่ในใจของตน และสุดท้าย
แล้วก็กล่าวคำห่มินประมาทต่อพระองค์ด้วย วิบัติจึงมีแก่คนเช่นนั้น

มก 3:31-32 จากนั้นก็เกิดการเผชิญหน้าระหว่างพระเยซูและครอบครัวของพระองค์
อีกครั้ง เวลานั้นมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มายืนอยู่ข้างนอก แล้วใช้คนเข้าไปทูลเรียก
พระองค์ 32 และประชาชนก็นั่งอยู่รอบพระองค์ เขาจึงทูลพระองค์ว่า "ดูเถิด มารดาและพวก
น้องชายของพระองค์มาหาพระองค์ค้อยู่ข้างนอก" เห็นได้ชัดว่าครอบครัวของพระองค์อยู่
บริเวณรอบนอกของฝูงชนที่เบียดเสียด พวกเขาจึงขอให้ฝูงชนบอกต่อๆ ไปยังพระเยซูซึ่งพวกเขา
ก็กระทำ ถึงแม้ว่าพระศาสนจักร โรมันคาทอลิกปฏิเสธมาตลอดว่าพระเยซูทรงมีน้องชายร่วมสาย
เลือด โดยอ้างเรื่องการเป็นสาวพรหมจารีเสมอไปของนางมารีย์ แต่มาระโกก็บันทึกตรงกันว่า

พระองค์ทรงมีน้องชายหลายคนจริงๆ เกรงว่าจะมีคนพยายามตีความให้คนเหล่านี้เป็นน้องชายฝ่ายวิญญาณ บริบทจึงระบุถึงมารดาของพระองค์ด้วย เห็นได้ชัดว่าคนเหล่านี้เป็นน้องชายร่วมมารดาของพระเยซูจริงๆ

มก 3:33-35 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ใครเป็นมารดาของเรา และใครเป็นพี่น้องของเรา" พระองค์ตรัสตอบกลับไปด้วยคำถามหนึ่ง เราไม่ควรมองว่ามีความไม่เคารพหรือความโอหังอยู่ในคำตอบของพระองค์ แต่พระเยซูทรงใช้โอกาสนี้เพื่อสอนความจริงอันยิ่งใหญ่กว่าต่างหาก (เราควรระลึกไว้ด้วยว่าจนถึงตอนนี้ ดังที่เห็นได้ชัดในบทนี้แล้วก่อนหน้านี้ ครออบครัวของพระองค์เองในตอนนั้นก็ยังไม่เป็นผู้เชื่อเลย) พระองค์จึง **34** ทอดพระเนตรคนที่นั่งล้อมรอบพระองค์นั้นแล้วตรัสว่า "ดูเถิด นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา เห็นได้ชัดว่าถึงแม้ครออบครัวบนโลกนี้ของพระองค์ก็อยู่ที่นั่นด้วย แต่ความจริงอันยิ่งใหญ่กว่าจะปรากฏเสียวันนี้

พระองค์จึงทรงประกาศว่า **35** ผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระเจ้า ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา" ความจริงอันยิ่งใหญ่กว่าที่พระเยซูทรงนำเสนอก็คือว่า สำหรับคนทั้งหลายที่เต็มใจทำตามพระประสงค์ของพระองค์ คนเหล่านี้แหละเป็นครออบครัวฝ่ายวิญญาณของพระองค์ คือ เป็นคนที่พระองค์ทรงรักจริงๆ คำกริยาที่แปลว่า **กระทำตาม** (*พอยเอะ โอ*) ถูกผันให้อยู่ในรูปเงื่อนไข ความหมายก็คือว่า ถ้าผู้ใดก็ตามเต็มใจกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า คนๆนั้นก็เป็นครออบครัวที่แท้จริงของพระองค์ สิ่งที่พระองค์ตรัสถึงตรงนี้คือเรื่องของใจมนุษย์ เจตจำนง (ความประสงค์) มีบ่อเกิดมาจากใจ เมื่อผู้ใดเต็มใจกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า นั่นคือ เมื่อใจของผู้ใดยินดีที่จะยอมจำนนต่อพระเจ้าและไว้วางใจและเชื่อฟังพระองค์ ผู้นั้นก็กลายเป็นบุตรคนหนึ่งของพระเจ้า เขาจึงกลายเป็นส่วนหนึ่งของครออบครัวของพระเจ้า พวกเขาจึงกลายเป็นครออบครัวของพระเยซู แนวคิดสำคัญตรงนี้คือ ความยินดีของใจที่จะหันมานอบน้อม ไว้วางใจและเชื่อฟังพระเจ้า นั่นคือแก่นแท้ของความเชื่อที่ช่วยให้รอดและนี่ก็เป็นสิ่งที่นำไปสู่การบังเกิดใหม่

ภาพรวมของมาระโก 4: คำอุปมาเรื่องผู้หว่านและเมล็ดที่ถูกนำเสนอฟ้าพร้อมกับคำอธิบายเกี่ยวกับมัน พระเยซูยังทรงนำเสนอดำอุปมาเรื่องเทียนที่ซ่อนไว้ คำเปรียบต่างๆเรื่องอาณาจักร และ โดยเฉพาะเรื่องเมล็ดพันธุ์ผู้พักอาศัย บทนี้ปิดท้ายด้วยเรื่องที่ทำให้พายุบนทะเลกาลิลีสงบ

มก 4:1-2 เมื่อมาระโกนำเสนอคำอุปมาเรื่องผู้หว่านและเมล็ดที่จะตามมา นี้ มันก็เป็นครั้งแรกในข่าวประเสริฐเล่มนี้ที่มีการบันทึกเกี่ยวกับคำอุปมาของพระเยซู แล้วพระองค์ทรงตั้งต้นสั่งสอนที่ฝั่งทะเลอีก ผู้คนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงได้เสด็จลงไปประทับในเรือที่ทะเล และฝูงชนอยู่บนฝั่งชายทะเล 2 พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเขาหลายประการเป็นคำอุปมา และในการสอนนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า ดังที่ได้กล่าวไว้แล้ว เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่ชายฝั่งทะเลกาลิลี เพราะฝูงชนที่เบียดเสียด พระเยซูจึงเสด็จขึ้นเรือ นั่งลงในนั้นและสั่งให้พวกสาวกนำเรือห่างออกไปจากชายฝั่งไม่กี่ไกล จากนั้นพระองค์ก็เริ่มตรัสสอนฝูงชนโดยใช้คำอุปมาเป็นพิเศษ

คำที่แปลว่า คำอุปมา (พาราบอล) มีความหมายตรงตัวว่า เาของสองสิ่งมาวางเคียงข้างกันเพื่อที่จะเปรียบเทียบกัน อย่างไรก็ตาม การใช้คำนี้ในพระคัมภีร์ก็มักเป็นแบบอุปมาอุปไมย และมีจุดประสงค์เพื่อบรรยายให้เห็นภาพความจริงฝ่ายวิญญาณ โดยการเปรียบเทียบกับชีวิตประจำวัน

มก 4:3 องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจึงทรงเริ่มตรัสคำอุปมาอันเป็นอมตะของพระองค์นั่นคือ เรื่องผู้หว่านพืชและเมล็ด "จงฟัง ดูเถิด มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช คำที่แปลว่า หว่าน (สเปโร) ซึ่งมีความหมายว่าการปลูกหรือการหว่านเมล็ดพืช ในสมัยนั้นผู้หว่านจะเดินไปตามทุ่งพร้อมกับสะพายกระเป๋าใส่เมล็ดพืชพาดบ่าของเขา จากนั้นเขาก็จะ 'โปรย' หรือโยนเมล็ดพืชในรูปจันทร์เสี้ยวขณะที่เขาเดินขึ้นลงไปตามทุ่งอย่างมีระเบียบแบบแผน ดินสี่ประเภทจะถูกบรรยายถึงในคำอุปมาเรื่องนี้ สภาพดินเหล่านี้เป็นสภาพดินปกติในอิสราเอลและคนที่มาฟังพระเยซูก็ย่อมเข้าใจเรื่องนี้ได้อย่างแน่นอน

มก 4:4 ดินประเภทแรกมีลักษณะดังนี้ และต่อมาเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้าง แล้วนกในอากาศก็มากินเสีย การประยุกต์ใช้หลายๆของคำอุปมาเรื่องนี้จะถูกอธิบายในข้อ 14 และข้อต่อไป คำที่แปลว่า ตามหนทาง (ฮอดอส) หมายถึง ทางเดินหรือถนน มันจึงเป็นดินที่แน่นและแข็ง ดังนั้นพวกนกจึงโฉบลงมาเอาเมล็ดไปกินเสีย

มก 4:5-6 ในดินประเภทที่สอง บ้างก็ตกที่ซึ่งมีพื้นหิน มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะดินไม่ลึก 6 แต่เมื่อแดดจัด แดดก็แผดเผา และเพราะรากไม่มี จึงเหี่ยวไป คำที่แปลว่า พื้นหิน (เปะ โตรเคส) หมายถึง ดินตื้นๆที่มีชั้นหินอยู่ข้างใต้ เพราะความตื้นของดิน ความชื้นในพื้นดินจึงระเหยไปอย่างรวดเร็วและความร้อนของดวงอาทิตย์ก็ทำให้ดินแห้ง น่าสนใจที่มีการสื่อว่าเมล็ดที่ถูกปลูกลงดินนี้นั้นก็แตกหน่อและงอกขึ้นจริงๆ กระนั้นเพราะความตื้นของดินและการไม่มีราก พืชอายุสั้นนี้จึงเหี่ยวไปในไม่ช้า

มก 4:7 ในดินประเภทที่สามบ้างก็ตกลงกลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย จึงไม่เกิดผล ตรงนี้เมล็ดได้ตกลงบนพื้นดินที่มีวัชพืชปกคลุมอยู่แล้ว ซึ่งในกรณีนี้คือ พงหนาม มีการสื่อชัดเจนว่าเมล็ดนี้ได้แตกหน่อและงอกขึ้น อย่างไรก็ตาม ต้นหนามที่บดบังมันอยู่จึงสกัดกั้นมิให้มันงอกเงยขึ้น ให้เราสังเกตคำพูดสำคัญ "จึงไม่เกิดผล" แก่นแท้ของคำอุปมานี้เอง ตรงนี้

มก 4:8 ดินประเภทที่สี่เป็นดินที่ดีที่สุดในทั้งสี่พวก บ้างก็ตกที่ดินดี แล้วงอกงามจำเริญขึ้น เกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง" ตรงนี้เมล็ดตกลงบนดินที่ดีที่สุดในทุ่ง มันไม่มีชั้นหินอยู่ข้างใต้ มันไม่มีวัชพืชเยอะ และมันก็ไม่ใช่ดินที่แน่นทึบที่อยู่ตามทางเดินรอบนอก พอถึงเวลาเมล็ดก็แตกหน่อ งอกขึ้นและเกิดผลให้ได้เก็บเกี่ยว ในบางแห่ง มันเกิดผลสามสิบเท่า ในที่อื่นๆมันก็เกิดผลหกสิบเท่า และในที่อื่นๆอีกมันก็เกิดผลร้อยเท่า เศรษฐกิจหลักของคนในสมัยนั้นคือ การทำกสิกรรมขนาดเล็กซึ่งเป็นธุรกิจแบบครอบครัว พวกคนที่ฟังพระเยซูส่วนใหญ่ยอมเข้าใจคำอุปมานี้ได้เป็นอย่างดี

มก 4:9 พระเยซูทรงปิดท้ายตอนแรกของคำอุปมานี้ด้วยคำเตือนสติว่า "ใครมีหูจงฟังเถิด" ข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มบันทึกอีกสามครั้งที่พระเยซูทรงเตือนสติผู้ฟังพระองค์เช่นนั้น

มันเป็นคำเตือนให้ตั้งใจฟังสิ่งที่พระองค์เพิ่งเอ่ยออกมา คำเตือนสติของพระองค์ที่มีไปยังคริสตจักรทั้งเจ็ดแห่งในแคว้นเอเชีย ซึ่งพบในวิวรณ์ 2-3 ก็มีคำกำชับที่คล้ายๆกันสำหรับแต่ละแห่ง “ผู้ใดที่มีหู ก็ให้ผู้นั้นฟังสิ่งที่พระวิญญาณตรัสแก่คริสตจักรเหล่านี้”

มก 4:10 หลังจากนั้นเมื่อพระองค์อยู่ตามลำพัง คนที่อยู่รอบพระองค์พร้อมกับสาวกสิบสองคน ได้ทูลถามพระองค์ถึงคำอุปมานั้น คำอุปมานี้แสดงภาพที่ชัดเจนอยู่แล้ว กระนั้นพวกสาวกของพระองค์ก็ไม่เข้าใจความจริงฝ่ายวิญญาณที่คำอุปมานี้สื่อ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พวกเขาเข้าใจคำตอบแล้ว แต่อะไรเป็นคำถามกันเล่า

มก 4:11-12 พระเยซูจึงทรงอธิบายให้พวกเขาฟังว่า "ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่ฝ่ายคนนอกนั้นบรรดาข้อความเหล่านี้จะแจ้งให้เป็นคำอุปมาทุกอย่าง พระเยซูทรงพอพระทัยอยู่แล้วที่จะสอนให้พวกสาวกของพระองค์เข้าใจชัดเจน อย่างไรก็ตาม สำหรับชนชาติอิสราเอลส่วนใหญ่ พระองค์ก็จะไม่ตรัสตรงๆ มีหลักการพื้นฐานที่สำคัญหลายประการแฝงอยู่ใต้พื้นผิวของเหตุการณ์นี้ (1) ให้เราสังเกตว่าพระเยซูตรัสถึง "ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้า" คำที่แปลว่า **ข้อความลึกลับ (มูสเตอร์ออน)** มีความหมายว่า สิ่งที่ย่นอยู่หรือไม่เป็นที่เข้าใจแน่ชัด ข้อความลึกลับที่ว่านี้เกี่ยวข้องกับอาณาจักรของพระเจ้า

ชนชาติยิวคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ในแง่การเมือง พวกเขาอยากได้ผู้นำทางการเมือง (กษัตริย์) ที่จะขึ้นปกครองและโยนทิ้งแอกทรรราชย์ของโรม และสถาปนาพวกเขาให้เป็นรัฐอิสระท่ามกลางบรรดาประชาชาติอีกครั้ง อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงทราบว่าอาณาจักรของพระเจ้าโดยหลักแล้วเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ มันจะมาถึงก็ต่อเมื่ออิสราเอลกลับใจจากความไม่เชื่อ ความไม่เชื่อฟัง ความบาป และการกบฏที่พวกเขาได้แสดงออกมาตลอดหลายศตวรรษเหลือเกิน เมื่อถึงตอนนั้นเท่านั้น พระมหากษัตริย์ก็จะทรงขึ้นครอบครองและยกชูรัฐยิวให้เป็นประเทศที่เป็นเมืองหลวงของโลก สุดท้ายแล้วมันจะเกิดขึ้นจริงเมื่อพระเยซูคริสต์ทรงสถาปนาตัวเองเป็นพระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลายและจอมเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลายในการครอบครองยุคพันปีของ

พระองค์ แต่ก่อนที่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้น สิ่งที่คุณเขาต้องกระทำเป็นอันดับแรกคือ กลับใจเสียใหม่ นำเสรีที่ชนชาติอิสราเอลในตอนนั้นไม่สนใจเรื่องการกลับใจใหม่เลย

นั่นนำไปสู่หลักการสำคัญประการที่สองซึ่งจะถูกพูดถึงต่อไป 12 เพื่อว่าเขาจะดูแล้วดูเล่าแต่มองไม่เห็น และฟังแล้วฟังเล่า แต่ไม่เข้าใจ เกือบว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเขาจะกลับใจเสียใหม่และความผิดบาปของเขาจะไต่ยกโทษเสีย" หลักการที่สองนั้นคือ (2) คำแช่งสาปที่พระเจ้าทรงให้ตกลงบนอิสราเอลในอิสยาห์ 6:9-10 ข้อความจากพระคัมภีร์ตอนนี้ก็ถูกยกมาไว้ในข้อนี้ จากนั้นพระเจ้าก็ตรัสว่าเพราะจิตใจที่มักกบฏและใจที่แข็งกระด้างของชนชาติอิสราเอล พวกเขาจะมองเห็นความจริงและไม่รับรู้มัน พวกเขาจะได้ยินความจริงและไม่เข้าใจมัน คำแช่งสาปนี้ก็ยังคงอยู่จนถึงบัดนี้ อย่างไรก็ตาม ในเวลาอันเหมาะสมของพระเจ้าในช่วงยุคเจ็ดปี ดวงตาฝ่ายวิญญาณของชนชาติอิสราเอลก็จะถูกเปิดออกและพวกเขาจะเข้าใจ และหันกลับมาหาพระเมสสิยาห์ผู้ที่พวกเขาปฏิเสธ

ขณะเดียวกัน พระเยซูจะทรงสอนโดยใช้คำอุปมาที่คลุมเครือต่อไป สำหรับคนเหล่านั้นที่ใจของตนเปิดรับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ความจริงก็จะปรากฏชัดเจน สำหรับคนเหล่านั้นที่ใจแข็งกระด้างไม่ยอมกลับใจใหม่ พวกเขาจะมองเห็นแต่ไม่รับรู้และได้ยินแต่ไม่เข้าใจ ยังไม่ถึงเวลาที่ชนชาตินี้จะกลับใจรับเชื่อ คำแช่งสาปในอิสยาห์ 6:9-10 ยังคงอยู่ต่อไปในขณะนั้น

มก 4:13 หลังจากได้ตรัสถึงหลักการที่เป็นกลางร่ายนั้นไปแล้ว พระเยซูก็ทรงหันมาหาพวกสาวกของพระองค์และตรัสกับเขาว่า "คำอุปมานั้นพวกท่านยังไม่เข้าใจหรือ ถ้ากระนั้นท่านทั้งหลายจะเข้าใจคำอุปมาทั้งปวงอย่างไรได้ นี่เท่ากับพระองค์ตรัสว่า 'พวกท่านไม่เข้าใจคำอุปมานี้หรือ แล้วอย่างนั้นพวกท่านจะเข้าใจคำอุปมาอื่นๆที่เกี่ยวข้องกันได้อย่างไร'

มก 4:14 พระเยซูจึงทรงเริ่มอธิบายคำอุปมานี้ที่ละบรรทัด แนวคิดสำคัญถูกนำเสนอตรงนี้ ผู้หว่านนั้นก็ผู้หว่านพระวจนะ เมล็ดในตอนต้นของคำอุปมานี้ก็คือพระวจนะของพระเจ้า เช่นเดียวกับที่เมล็ดพืชตามธรรมชาติมีความสามารถเสนอผลที่สมบูรณ์ในการให้ชีวิต ออกเงยขึ้นมาจากความตาย ในแบบเดียวกันพระวจนะของพระเจ้านำชีวิตฝ่ายวิญญาณมาให้แก่

คนเหล่านั้นที่ตายแล้วในการละเมิดและความบาปต่างๆ มันไม่เพียงมีลักษณะเฉพาะตัวที่น่า
อัศจรรย์เท่านั้น แต่มันยังมีความสามารถในการให้ชีวิตด้วย

มก 4:15 พระเยซูจึงทรงอธิบายคำอุปมาเรื่องนี้ต่อไป ซึ่งตรึงหนทางนั้นให้แก่
พระวณะที่หว่านแล้ว และเมื่อบุคคลใดได้ฟัง ในทันใดนั้นซาตานก็มาชิงเอาพระวณะซึ่งหว่าน
ในใจเขานั้นไปเสีย ภาพรวมของคำอุปมาเรื่องนี้เป็นกุญแจที่ช่วยให้เราเข้าใจส่วนประกอบแต่ละ
ส่วนของมัน คนมักทักท้วงเอาเองว่าบทเรียนของคำอุปมานี้คือ การที่ว่าทำไมบางคนได้รับความ
รอดและบางคนไม่ได้รับความรอด อย่างไรก็ตาม ยกเว้นดินประเภทแรกแล้ว มันก็ไม่ใช่ว่าที่
คนเหล่านั้นคิด แต่เราเห็นว่าในดินอีกสามประเภทที่เหลือ บทเรียนจริงๆ ก็คือว่า ทำไมคริสเตียน
ส่วนใหญ่ถึงไม่เกิดผลขณะที่บางคนเกิดผล เหตุผลที่คนไม่เกิดผลนั้นก็ปรากฏชัดในดินประเภท
แรก ไม่มีการถูกสร้างใหม่เลยตั้งแต่แรก ตรงนี้เมล็ดแห่งพระวณะของพระเจ้าได้ตกลงบนใจที่
แข็งกระด้าง เช่นเดียวกับดินที่แข็งแน่นริมหนทาง เมล็ดไม่เคยเจาะทะลุดินเลย ดังนั้น ซาตาน ซึ่ง
เหมือนกับนกที่กินซากศพ ก็โฉบลงมาคาบเมล็ดไป ไม่มีชีวิตใหม่ฝ่ายวิญญาณถือกำเนิดขึ้น มัน
จึงไม่มีผลเกิดขึ้นตามมาด้วย

(คราวนี้จึงเกิดคำถามขึ้นมาว่า อะไรเป็นผลถวายแด่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ทว่าพระคัมภีร์ใหม่
มีการพูดถึงผลฝ่ายวิญญาณ มีผลภายในของพระวิญญาณตามที่บรรยายไว้ในกาลาเทีย 5:22-23
อย่างไรก็ตาม ยังมีผลภายนอกของการออกลูกหลานฝ่ายวิญญาณด้วย ตรงนี้จึงนำหมายถึงการนำ
วิญญาณผู้อื่นมาถึงพระคริสต์ เมล็ดแห่งพระวณะได้ถูกปลูกลงไป ชีวิตใหม่ได้งอกเงยขึ้นมาใน
การบังเกิดใหม่ ผู้คนจึงได้รับความรอดและเริ่มเติบโตในฐานะคริสเตียน นั่นน่าจะเป็นการ
ประยุกต์ใช้เรื่องผลในบริบทนี้)

มก 4:16-17 ในดินประเภทที่สองและซึ่งตกที่ซึ่งมีพื้นหิน มีเนื้อดินแต่น้อยนั้นก็
ทำนองเดียวกัน ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวณะ และก็รับทันทีด้วยความปรีดี 17 แต่ไม่มีรากในตัว
จึงทนอยู่ได้ชั่วคราว ภายหลังเมื่อเกิดการยากลำบากและการข่มเหงต่างๆ เพราะพระวณะนั้น ก็
เลิกเสียในทันทีทันใด

ตรงนี้เมล็ดได้ตกลงบนดินดีซึ่งมีชั้นหินอยู่ข้างใต้ อย่างไรก็ตาม ในกรณีนี้ เมล็ด (พระวจนะ) ได้ถูกรับไว้ด้วยความดีใจ นี่สื่อชัดเจนถึงการแตกหน่อของเมล็ดและชีวิตใหม่ที่เกิดขึ้นตามมาในการที่มีรากอยู่ข้าง แต่ก็ไม่มาก นอกจากนี้ น่าสังเกตว่าพวกเขา “ไม่มีรากในตัว” เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่มีวินัยในชีวิต (นั่นคือ อุปนิสัย) ดังนั้น พวกเขาจึงดำเนินชีวิตคริสเตียนอยู่ได้เพียงชั่วคราว อย่างไรก็ตาม เมื่อความเดือดร้อนหรือการต่อต้านเข้ามาเพราะเหตุพระวจนะ ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เช่นเดียวกับดินดีที่ถูกแดดเผา คนพวกนี้ก็เลิกละและเหี่ยวแห้งฝ่ายวิญญานไป

คนเหล่านี้รอดใหม่ เห็นได้ชัดว่า พวกเขารอด แต่พวกเขาเกิดผลบ้างไหม เห็นได้ชัดว่าไม่เกิด น่าเศร้าที่คนประเภทนี้มีอยู่มากมายจริงๆ ทุกคริสตจักรเจอคนแบบนี้มาแล้วเยอะ พวกเขารับข่าวประเสริฐด้วยความปรีดีและเริ่มกระบวนการเติบโตแบบคริสเตียน อย่างไรก็ตาม พวกเขาก็ไม่มีอุปนิสัยที่ลึกพอตั้งแต่แรกแล้ว ชีวิตของพวกเขา นับแต่นั้นเป็นต้นมาจึงตั้งเงิน ไม่มีระเบียบวินัย และมุ่งสนใจแต่ตัวเอง เมื่อการต่อต้านหรือความเดือดร้อนเข้ามาในชีวิตคริสเตียน ดังที่มันจะเกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ คนพวกนี้ก็เลิกล้มเสียและถอยหลังกลับไปใช้ชีวิตคริสเตียนตามเนื้อหนังและหลงหาย พวกเขาเป็นคนน่าสมเพชและไม่เคยเกิดผลถวายพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเลย

มก 4:18-19 พระเยซูจึงทรงอธิบายเกี่ยวกับดินประเภทที่สาม และพืชซึ่งหว่านกลางหนามนั้นได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะ 19 แล้วความกังวลตามธรรมดาโลก และความลุ่มหลงในทรัพย์สมบัติ และความโลภในสิ่งอื่นๆ ได้เข้ามาและปกคลุมพระวจนะนั้น จึงไม่เกิดผล อีกครั้งที่เมื่อพวกเขาได้ยินเมล็ดแห่งพระวจนะของพระเจ้า ข้อนี้ก็คือว่าเมล็ดนั้นได้แตกหน่อและงอกเงยขึ้นเป็นชีวิตใหม่ในพระคริสต์ อย่างไรก็ตาม อย่างที่มันมักเป็นบ่อยๆ สิ่งต่างๆ ที่เข้ามาแก่งแย่งก็ปกคลุมชีวิตใหม่ฝ่ายวิญญานนั้นเสีย ผลก็คือ การไม่เกิดผลในชีวิตคริสเตียน

สามสิ่งที่ยกแก่งแย่งการเกิดผลฝ่ายวิญญานก็คือ (1) “ความกังวลตามธรรมดาโลก” นี้หมายถึงความกังวลในเรื่องต่างๆ ของชีวิต นั่นคือ ‘เราจะจ่ายค่าน้ำค่าไฟค่าบ้านยังไง หรือเราจะมีชีวิตอยู่จนถึงสิ้นเดือนได้ยังไง’ นี่สื่อถึงการขาดความเชื่อในการวางใจพระเจ้าว่าจะทรงตอบสนองความจำเป็นต่างๆ ของเรา เพราะถูกความกังวลและความกระวนกระวายเข้าครอบงำ จึงไม่มีการขวนขวายในการเกิดผลเพื่อพระคริสต์ (2) จากนั้นคือ “ความลุ่มหลงในทรัพย์สมบัติ”

ทรัพย์สมบัตินั้นเป็นที่หลอกลวงจริงๆ คนมากมายถูกหลอกให้เชื่อว่าเงินจะนำความสุขมาให้ สำหรับหลายคน เงินจึงกลายเป็นสิ่งที่คนขวนขวายในชีวิต ดู 1 ทิโมธี 6:9-10 อย่างไรก็ตาม ในการไล่ไขว่คว้าความมั่งคั่ง จึงไม่มีผลบังเกิดขึ้นถวายพระผู้ช่วยให้อรุดเลย

สุดท้ายคือ (3) “ความโลภในสิ่งอื่นๆ” นั่นคือ สิ่งอื่นๆที่ดึงความสนใจเราไปจากการเกิด ผลถวายแด่พระเจ้าผู้เป็นนาย ดู 2 ทิโมธี 2:4 ทั้งสามสิ่งนี้ซึ่งเป็นเหมือนวัชพืชฝายวิญญาณที่ปกคลุมมิให้ชีวิตใหม่เติบโต ผลลัพธ์ก็คือ การไม่เกิดผล

มก 4:20 สุดท้ายแล้วส่วนพืชซึ่งหว่านตกในดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะนั้น และรับไว้ จึงเกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง" มีคนเหล่านั้นด้วยที่รับข่าวประเสริฐ บังเกิดใหม่แล้ว และไม่ยอมเปลี่ยนฝายวิญญาณเหมือนพวกที่เหลือ ใจของพวกเขา มิได้แข็งกระด้างไปเพราะความบาป พวกเขาวิวินิจฉัยในการใช้ชีวิตอันเป็นพื้นฐานให้อุปนิสัยแบบคริสเตียนงอกเงยขึ้นได้ และพวกเขาได้สาละวนอยู่กับการไล่ตามความร่ำรวยหรือทรัพย์สินเงินทอง ชีวิตของพวกเขาจึงมุ่งสนใจแต่การปรนนิบัติรับใช้พระผู้ช่วยให้อรุดของตน ตลอดชีวิตของพวกเขา คนมากมายได้มาถึงพระคริสต์อันเป็นผลมาจากคำพยานของพวกเขา สำหรับบางคนแล้ว พวกเขาได้เห็นคนสามสิบคนมาถึงพระคริสต์ตลอดชีวิตของตน สำหรับคนอื่นๆ จำนวนคือหกสิบคน และสำหรับคนอื่นๆอีก พวกเขามีโอกาสได้เห็นคนหนึ่งร้อยคนมาถึงพระคริสต์ผ่านทาง การรับใช้ของตน

มก 4:21 การที่คำอุปมาเรื่องต่อไปตามมาตึกๆ ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ สารสำคัญของมันอยู่ในบริบทเดียวกับคำอุปมาเรื่องก่อนหน้า แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "เขาเอาเทียนมาสำหรับตั้งไว้ใต้ถัง ใต้เตียงนอนหรือ และมีใช้สำหรับตั้งไว้บนเชิงเทียนหรือ เทียนในที่นี้ น่าจะหมายถึงตะเกียงน้ำมันมะกอก และพระเยซูทรงถามคำถามแบบไม่ต้องการคำตอบ คงไม่มีใครจุดเทียน (หรือตะเกียง) แล้วเอาไปไว้ใต้ตะกร้าที่ใช้เป็นถัง หรือเอาไปไว้ใต้เตียง แต่เทียนที่จุดแล้วย่อมถูกเอาไปไว้บนเชิงเทียน เทียนถูกจุดเพื่อให้แสงสว่าง การประยุกต์ใช้ฝายวิญญาณนั้นปรากฏชัดอยู่แล้ว เราได้รับความสว่างแห่งข่าวประเสริฐแล้ว มันก็เป็นเรื่องแปลกที่จะปิดซ่อนมันไว้ แต่โดยธรรมชาติของมันๆก็ควรถูกส่องสว่างแก่ผู้อื่น ดังนั้นในบทนี้พระเยซูได้ทรง

บรรยายถึงข่าวประเสริฐว่าเป็นเหมือนทั้งเมล็ดพืชและแสงสว่าง ไม่ว่าจะในกรณีใด จุดประสงค์ของมันก็มีไว้เพื่อถูกแพร่ออกไปให้ทั่ว

มก 4:22-23 คำสั่งฐาน *เพราะว่า* เชื่อมเนื้อหาตรงนี้กับส่วนที่มาก่อนหน้า *เพราะว่า* ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ ซึ่งจะไม่ต้องแพร่พราย พระเยซูตรัสคำพูดที่เป็นจริงเสมอ ในบริบทของเนื้อหาที่มาก่อนหน้า ความหมายก็น่าจะเป็นดังต่อไปนี้ คนที่ปิดซ่อนข่าวประเสริฐจะถูกพบตัวในที่สุด โดยเฉพาะที่บัลลังก์พิพากษาแน่นอนที่ไม่มีสิ่งใดเป็นความลับได้ตลอดกาล ความบาปของการไม่ประกาศในการปิดซ่อนข่าวประเสริฐจะถูกจัดการสักวันหนึ่งและถูกเปิดเผยที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์

พระเยซูตรัสเตือนอีกครั้งสำหรับเรื่องนี้ว่า **23 ถ้าใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด** การไม่เกิดผลเพราะเหตุต่างๆ เช่น การขาดอุปนิสัย การไล่ตามความมั่งคั่ง และการรักทรัพย์สินเงินทองจะถูกเรียกตัวมาให้การสักวันหนึ่ง ในวันนั้น สิ่งเหล่านี้จะถูกเปิดเผย พระเยซูทรงเตือนแล้ว จงฟังให้ดี!

มก 4:24-25 บางทีพระเยซูอาจทรงอ้างอิงย้อนกลับไปยังคำถามของพวกสาวกเกี่ยวกับคำอุปมาเรื่องเมล็ดพืช พระองค์จึงตรัสต่อไป (ข้อ 11) ในบริบทนั้น พระเยซูทรงเตือนความจำพวกเขาเกี่ยวกับคำสาปแช่งที่ตกลงบนชนชาติอิสราเอลที่ใจแข็งกระด้าง (ข้อ 12) พระเยซูจึงทรงตรัสเตือนอีกว่า พระองค์ตรัสแก่เขาว่า **"จงเอาใจจดจ่อต่อสิ่งที่ท่านฟังให้ดี ท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนานอันใด จะตวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น ทั้งจะเพิ่มเติมให้อีกแก่ผู้ที่ฟังแล้ว** พระองค์ตรัสถึงการรับผิดชอบต่อสิ่งที่เราได้ยินมาแล้ว พระองค์จึงนำเสนอสุภาษิตที่เป็นความจริงอีกประการ นั่นคือ **"ท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนานอันใด จะตวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น"** เมื่อเราให้ไป เราก็จะได้รับเช่นกัน อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงประยุกต์ใช้สุภาษิตนี้กับสิ่งที่เราได้ยิน **"ทั้งจะเพิ่มเติมให้อีกแก่ผู้ที่ฟังแล้ว"** ความหมายก็คือว่า เมื่อพวกเขายอมรับ (เต็มใจฟัง) พระวาระของพระองค์ พระองค์ก็จะทรงประทานเพิ่มให้อีก

25 **ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่นั้นจะเอาไปเสียจากเขา"** หากบริบทยังเกี่ยวข้องกับข้อ 10-12 อยู่ ซึ่งน่าจะใช่ ความหมายที่พระเยซูทรงสื่อ

ตรงนี้ก็ถือว่า คนเหล่านั้นที่รับเอาพระวาระของพระเจ้าก็จะได้รับเพิ่มเติมอีก อย่างไรก็ตาม สำหรับคนเหล่านั้นที่ทำใจของตนให้แข็งกระด้างต่อพระวาระ “แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่นั้นจะเอาไปเสียจากเขา” เราเห็นชัดเจนถึงความเชื่อมโยงกันกับดินประเภทแรกในคำอุปมาเรื่องผู้หว่านพืช คนเหล่านั้นที่ทำใจของตนให้แข็งกระด้างต่อข่าวประเสริฐ เช่นเดียวกับเมล็ดที่ตกริมหนทาง ก็อาจถูกพายุมารมาชิงพระวาระนั้นไป พระเยซูจึงทรงเตือนชนชาติอิสราเอลที่ใจแข็งกระด้าง โดยเฉพาะถึงผลที่ตามมาของความดื้อดึงของพวกเขา คนเหล่านั้นที่รับเอาพระวาระของพระองค์จะได้รับความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าอีกเป็นบำเหน็จ คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระวาระของพระองค์ก็จะถูกพรากเอาพระวาระนั้นไปเสีย

มก 4:26-27 ขณะที่พระองค์ทรงเริ่มตรัสคำอุปมาอีกเรื่องที่คล้ายๆกันเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า ก็มีคำหนึ่งที่เชื่อมโยงกับเนื้อหาก่อนหน้านี้ (ภาษาอังกฤษ *So is the kingdom of God* “อาณาจักรของพระเจ้านั้นก็เป็นเช่นนั้น”) พระเยซูจึงตรัสต่อไปว่าพระองค์ตรัสว่า “อาณาจักรของพระเจ้าเปรียบเหมือนชายคนหนึ่งหว่านพืชลงในดิน 27 แล้วกลางคืนก็นอนหลับ และกลางวันก็ตื่นขึ้น ฝ่ายพืชนั้นจะงอกจำเริญขึ้นอย่างไรเขาก็ไม่รู้ นี่เป็นอีกครั้งที่คำอุปมาเกี่ยวกับอาณาจักรนั้นถูกนำเสนอ ถึงแม้ว่ามีความสอดคล้องและการประยุกต์ใช้กับคริสตจักรอยู่อย่างไม่ต้องสงสัย แต่บริบทโดยตรงก็เป็นเรื่องอาณาจักรนั้นซึ่งเป็นของชนชาติอิสราเอล เรื่องนี้จะสำเร็จจริงๆในยุคพันปีสักวันหนึ่ง

ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือ อัครรรยแห่งเมล็ดพืชอีกครั้ง ในการที่มันแตกหน่อและงอกขึ้นเป็นชีวิตใหม่ได้อย่างไร หลังจากที่เรารู้จักพืชแล้ว ถึงแม้เราจะเฝ้าดูมันทั้งกลางวันและกลางคืน แต่เราก็ไม่รู้จริงๆว่ามันงอกงายขึ้นและเติบโตได้อย่างไร

มก 4:28-29 พระเยซูจึงตรัสต่อไปว่า เพราะแผ่นดินเองทำให้พืชงอกจำเริญขึ้นเป็นลำต้นก่อน ภายหลังก็ออกรวง แล้วก็มีเมล็ดข้าวเต็มรวง 29 ครั้นสุกแล้วเขาก็ไปเกี่ยวเก็บทีเดียว เพราะว่าถึงฤดูเกี่ยวแล้ว” พระองค์ทรงนำแนวคิดหลักของคำอุปมานี้มาถึงบทสรุป เมล็ดพืชที่ถูกปลูกในดินก็เกิดผลเมื่อถึงเวลาอันควร มันงอกขึ้นเป็นหน่อเล็กๆซึ่งพัฒนาจนเป็นลำต้น พร้อมกับรวงข้าว จากนั้นก็มีเมล็ดข้าวเต็มรวง พอถึงเวลาอันเหมาะสม ก็มีการเกี่ยวเกี่ยว

เห็นได้ชัดว่ามีการเชื่อมโยงกับอาณาจักรนั้น (ข้อ 26) มันจึงน่าจะสื่อถึงอวสานกาล อาจเป็นได้ว่าพระเยซูกำลังตรัสถึงการเจริญเติบโตและการพัฒนาการของอาณาจักรนั้นในยุคพันธสัญญาใหม่ นั่นคือยุคพันธสัญญาใหม่พร้อมกับการลุกฮือของสงครามของ โลกและมา โลก (วิวรณ์ 20:7-9) พระเจ้าก็ทรงใช้เคียวแห่งการพิพากษาของพระองค์เกี่ยว ภาพเปรียบเทียบของเคียวและการพิพากษาก็ปรากฏชัดเจนในบริบทของยุคเจ็ดปีและอารมาเกต โคนด้วย ซึ่งมีกล่าวไว้ในวิวรณ์ 14:15-19 อย่างไรก็ตามบริบทตรงนี้ไม่น่าจะเกี่ยวข้องกับยุคเจ็ดปี อาจเป็นได้ว่าพระเยซูกำลังแสดงให้เราเห็นว่าทำไมถึงเกิดการกบฏของ โลกและมา โลกตอนสิ้นสุดยุคพันธสัญญาใหม่ คุณ คำอธิบายเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ในวิวรณ์ 20:7-9

มก 4:30 พระเยซูจึงทรงเตรียมตรัสคำอุปมาเรื่องต่อไปเกี่ยวกับอาณาจักรนั้น อย่างไรก็ตาม ก่อนที่จะทรงทำเช่นนั้น พระองค์ก็ตรัสถามว่า "อาณาจักรของพระเจ้าจะเปรียบเหมือนสิ่งใด หรือจะสำแดงด้วยคำเปรียบอย่างไร ที่น่าสนใจคือคำที่แปลว่า คำเปรียบ (พาราโบลา) และเปรียบ (พาราบอล โล) คำแรกเป็นคำที่ปกติแล้วแปลว่า 'คำอุปมา' ทั้งสองคำสื่อถึงแก่นแท้ของคำอุปมานั้นคือ การเปรียบเทียบ

พระเยซูจึงทรงถามแบบเกริ่นนำก่อนว่า เราจะเปรียบเทียบอาณาจักรของพระเจ้าว่าเป็นเหมือนสิ่งใด (เราควรจำไว้ว่าอาณาจักรของพระเจ้าโดยหลักแล้วหมายถึงการครอบครองของพระคริสต์ในช่วงยุคพันธสัญญาใหม่ที่จะมา อาจมีการประยุกต์ใช้ฝ่ายวิญญาณแบบต่างๆและสอดคล้องกับคริสตจักรในปัจจุบัน แต่อาณาจักรนั้น โดยลักษณะเฉพาะตัวของมันแล้วก็ยังมาไม่ถึง)

มก 4:31-32 พระเยซูทรงตอบคำถามของพระองค์ในข้อด้านบนดังนี้ อาณาจักรของพระเจ้าก็เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ฝักกาดเมล็ดหนึ่ง เวลาเพาะลงในดินนั้นก็เล็กกว่าเมล็ดที่งอกทั่วทั้งแผ่นดิน 32 แต่เมื่อเพาะแล้วจึงงอกขึ้นจำริ้วใหญ่โตกว่าฝักที่งอก และแตกกิ่งก้านใหญ่พอให้นกในอากาศมาอาศัยอยู่ในร่มมันได้" เมล็ดพันธุ์ฝักกาดเป็นเมล็ดที่มีขนาดเล็กมาก ๆ กระนั้น มันก็สามารถเติบโตขึ้นเป็นต้นไม้ใหญ่มาากๆจนแม้แต่พวกนกก็สามารถมาอาศัยอยู่ในร่มมันได้

การประยุกต์ใช้คำอุปมานี้ไม่เจาะจงชัดเจน อย่างไรก็ตาม ความหมายที่พระเยซูทรงสื่อก็อาจเป็นไปได้ว่าอาณาจักรของพระเจ้าที่จะมานั้นมีจุดกำเนิดที่ไม่สลักสำคัญอะไรเมื่อเทียบกับโลกแล้ว มันเป็นเหมือนกับเมล็ดพันธุ์ฝักกาดขนาดเล็กมากๆ อย่างไรก็ตาม วันนั้นจะมาถึงเมื่ออาณาจักรนั้นจะครอบครองทั่วทั้งแผ่นดินโลก ประชาชาติต่างๆ ซึ่งเป็นเหมือนกับนกในท้องฟ้าจะเข้ามาอาศัยใต้ร่มเงาของมัน เราจะเข้าใจความหมายของคำอุปมานี้ได้ก็ต่อเมื่อเราเข้าใจความคิดของคนในสมัยนั้น พวกเขาวิพากษ์วิจารณ์พระมหากษัตริย์ของพวกเขาที่จะขี่ม้าขาวมาพร้อมกับกองทัพใหญ่โตเพื่อขับไล่พวกโรมออกไป จากนั้นพระองค์ก็จะทรงสถาปนาอาณาจักรอิสราเอลขึ้นมาใหม่เพื่อให้เป็นชนชาติสำคัญของโลก

จริงๆ แล้วสิ่งนี้ก็จะจริงสักวันหนึ่ง แต่อาณาจักรที่วานนี้ถือกำเนิดขึ้นจากการถ่อมใจ น้อมรับพระวาระของพระเจ้า โดยเฉพาะในส่วนของพวกอิสราเอล เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วมันก็เป็นเหมือนกับเมล็ดพันธุ์ฝักกาดเมล็ดหนึ่งที่มีขนาดเล็กและดูเหมือนไม่สลักสำคัญอะไร กระนั้น การกลับใจใหม่ฝ่ายวิญญาณเช่นนั้นและการทรงไถ่จะเบ่งบานในเวลาอันควรจนกลายเป็นการครอบครองในยุคพันปีของพระเมสสิยาห์หลังจากการเสด็จกลับมาของพระคริสต์

มก 4:33-34 มาระโกจึงออกความเห็น ว่า **พระองค์ได้ตรัสสั่งสอนพระวาระให้แก่เขาเป็นคำอุปมาอย่างนั้นเป็นหลายประการ ตามที่เขาจะสามารถฟังได้ 34 และนอกจากคำอุปมา พระองค์มิได้ตรัสแก่เขาเลย แต่เมื่อพวกเขาอยู่ตามลำพัง พระองค์จึงทรงอธิบายสิ่งสารพัดนั้นแก่เหล่าสาวก การรับใช้ของพระเยซูที่ทรงมีต่อมวลชนส่วนใหญ่ของอิสราเอลก็เป็นโดยทางคำอุปมาต่างๆ เป็นหลัก อย่างไรก็ตาม เมื่อทรงอยู่ลำพังกับพวกสาวกของพระองค์ก็ทรงอธิบายคำอุปมาเหล่านี้แก่พวกเขา คำที่แปลว่า อธิบาย (อะพิลู โอ) มีความหมายตรงตัวว่า 'ปล่อยออก' หรือ 'แก้มัด' มันจึงมีความหมายว่า 'อธิบาย' นั่นเอง**

มก 4:35-36 การสั่งสอนทั้งหมดนี้ได้เกิดขึ้นในช่วงเวลาวันเดียว มาระโกจึงบันทึกต่อไปว่า เย็นวันนั้นพระองค์ได้ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า "ให้พวกเราเข้าไปฝั่งปากข้างโน้นเถิด" พระองค์ได้ตรัสคำอุปมาเหล่านี้จากเรือลำหนึ่งที่จอดอยู่นอกชายฝั่งเพียงนัดเดียว (ข้อ 1) ตอนนี่ก็

เป็นเวลาเย็นแล้ว บางทีเพื่อที่จะหลีกเลี่ยงจากการเบียดเสียดของมวลชน พระเยซูจึงทรงแนะนำให้พวกเขาล่องเรือไปยังอีกฟากของทะเลกาลิลี

ดังนั้น 36 เมื่อลาประชาชนแล้ว เขาจึงเชิญพระองค์เสด็จไปในเรือที่พระองค์ประทับอยู่นั้น และมีเรืออื่นเล็กๆหลายลำไปกับพระองค์ด้วย ผู้คนได้ล่องเรือลำอื่นๆไปด้วยเพื่อที่จะอยู่ใกล้ๆพระเยซูในวันนั้น อย่างไรก็ตามพวกสาวกของพระองค์ได้ส่งพวกเขากลับไปในวันนั้น พวกเขาจึงนั่งเรือลำนั้นไปกับพระเยซูและล่องเรือไปในทะเลยามเย็น ช่วงเป็นการปิดท้ายที่น่าอภิรมย์สำหรับวันอันแสนวุ่นวาย

มก 4:37 ดังที่เป็นเรื่องปกติบนทะเลกาลิลีและพายุใหญ่ได้บังเกิดขึ้น และคลื่นก็ซัดเข้าไปในเรือจนเรือเต็มอยู่แล้ว เมื่อสภาพอากาศในที่สูงๆเหนือทะเลสาบนี้เปลี่ยนแปลง จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะมีลมพายุรุนแรงม้วนตัวลงมาเหนือทะเลกาลิลี เห็นได้ชัดว่านี่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในคืนนั้น น้ำทะเลได้ขึ้นจนถึงความสูงที่น้ำซัดข้ามกราบเรือเข้าไปและเรือก็มีน้ำท่วมอยู่เต็ม

มก 4:38 ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระเยซูทรงทราบว่า จะเกิดอะไรขึ้นในวันนั้น แต่พวกสาวกต้องเรียนรู้บทเรียนที่สำคัญหลายประการ พระองค์จึงบรรทมหนุนหมอนหลับอยู่ที่ท้ายเรือ ช่วงเป็นภาพที่น่าตื่นตาตื่นใจนัก พระองค์ผู้ทรงเป็นองค์สันติราช ทรงเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนของความสงบสุขท่ามกลางพายุ เพราะพระองค์ทรงหลับอยู่ที่ท้ายเรือ พวกสาวกของพระองค์จึงมาปลุกพระองค์ทูลว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังจะพินาศอยู่แล้ว ท่านไม่ทรงเป็นห่วงบ้างหรือ" (ตรงนี้มีระโกใช้คำกริยาปัจจุบันกาลในอดีตอีกครั้งเพื่อเน้นย้ำ) ด้วยความกลัวพวกเขาจึงตำหนิพระเยซู นี่เท่ากับพวกเขาพูดว่า 'อาจารย์เจ้าข้า ท่านไม่สนเลยหรือว่าเรากำลังจะจมน้ำตายกันอยู่แล้ว' ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาตะโกนใส่พระองค์ พระเยซูบรรทมหลับอยู่ในช่วงเวลาแบบนี้ได้อย่างไร! พวกเขากำลังคืนรนเอาชีวิตรอดกันอยู่ขณะที่พระองค์บรรทมหลับ

มก 4:39 พระเยซูจึงทรงตื่นขึ้นห้ามลมและตรัสแก่ทะเลว่า "จงสงบเงียบซิ" แล้วลมก็หยุดมีความสงบเงียบทั่วไป การอัศจรรย์หลายอย่างได้เกิดขึ้นในช่วงขณะเดียวนั้น ปกติแล้วทะเลที่คลื่นโหมกระหน่ำและลมพัดแรงไม่ได้หยุดในช่วงพริบตา อันที่จริงแล้ว แม้แต่หลังจากที่

พายุได้ผ่านพ้นไปแล้ว ระลอกคลื่นขนาดใหญ่ก็ยังคงอยู่เพราะน้ำค่อยๆปรับตัวเข้าสู่ระดับปกติ จากคลื่นที่โหมกระหน่ำจนกลายเป็นทะเลสงบที่น้ำนิ่งได้ภายในชั่วพริบตาเดียนั้นก็ถือว่าเป็นการอัศจรรย์แล้ว นอกจากนี้ สิ่งที่เป็นการอัศจรรย์ยิ่งกว่าก็คือ ข้อเท็จจริงที่ว่าพายุนี้ได้สงบลง เพราะคำตรัสของพระเยซู มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงสามารถทำให้ทะเลที่มีพายุนั้นสงบได้ มีแต่องค์สันติราชเท่านั้นที่ทรงทำให้เกิด “ความสงบเงียบ” อย่างมากขนาดนั้นได้

มก 4:40 พระเยซูทรงทราบถึงความตกตะลึงในจิตใจของพวกสาวกได้เอง พระองค์จึงทรงถามว่า "ทำไมท่านกลัวอย่างนี้ ท่านยังไม่มี**ความเชื่อ**หรือ" นี่สื่อชัดเจนว่าความกลัวแสดงออกถึงการขาดความเชื่อ ความจริงที่ตรงกันข้ามก็คือว่า เมื่อเราดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ เราก็จะได้รับสันติสุขแห่งพระเจ้า ดู อีสยาห์ 26:3 เปาโลสอนเรื่องเดียวกันนี้ในฟิลิปปี 4:6-7 การวางใจพระเจ้าจะสลายความกลัวให้กลายเป็นความสงบอันสมบูรณ์

บทเรียนที่สำคัญกว่าก็คือว่า พระเจ้าไม่เคยทรงสัญญาไว้ว่าจะไม่มีพายุเกิดขึ้นในชีวิตของคริสเตียน อย่างไรก็ตาม เมื่อพายุเหล่านั้นพัดเข้ามา (และมันจะมาแน่ๆ) และเมื่อเราวางใจพระองค์ พระองค์ก็ทรงประทานสันติสุขไว้ในพายุนั้นๆ

มก 4:41 อย่างไรก็ตามพวกสาวกก็เกรงกลัวนักหนาและพูดกันและกันว่า "ท่านนี้เป็นผู้ใดหนอ จนชั้นลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน" เราเห็นได้ชัดถึงการขาดความเชื่ออยู่หน่อยๆในฝ่ายของพวกสาวก อย่างไรก็ตาม ตอนนี้พวกเขาก็ตั้งกับสิ่งที่พวกเขาได้เห็นพระเยซูทรงกระทำจริงแท้ที่เดียวที่ใครจะสั่งให้ลมและทะเลสงบได้ คำตอบสำหรับคำถามนี้ก็คือ มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงทำเช่นนั้นได้ พระเจ้าทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว กระนั้นดูเหมือนพวกเขาไม่รู้เกี่ยวกับเรื่องนี้เลย

ภาพรวมของมาระโก 5: บทที่ห้าของมาระโกนำเสนอสามเหตุการณ์ (1) การรักษาคนถูกผีสิงที่กาธาราให้หาย (2) การรักษาหญิงที่เป็นโรคโลหิตตกให้หาย และ (3) การชุบบุตรสาวของไยรัสให้เป็นขึ้นจากตาย

มก 5:1 หลังจากเหตุการณ์เมื่อคืนก่อนหน้าที่พระเยซูทรงทำให้คลื่นลมสงบ เช้าวันต่อมาฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกก็ข้ามทะเลไปยังเมืองชาวกาธารา พระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ได้นำเรือของตนมาขึ้นฝั่งที่ชายฝั่งด้านตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลกาลิลี แวนแคว้นนั้น มีชื่อว่า *กาธารา* ซึ่งถูกตั้งชื่อตามเมืองหลวงของมัน คือ เปเรอา บันทีกของมัทธิวเรียกพื้นที่นี้ว่า เมืองของชาว*เกราซา* เราจะคลี่คลายความขัดแย้งนี้ได้โดยเข้าใจว่าเมืองเกราซาอยู่บนชายฝั่งทะเลและพื้นที่ใกล้เคียงก็เรียกว่า *เกราซา* อย่างไรก็ตามมันก็เป็นส่วนหนึ่งของเมืองกาธาราที่ใหญ่กว่า พื้นที่ตรงนั้นมีชาวต่างชาติอยู่มากกว่ายิว น่าสนใจตรงที่ว่าเกราซาในสมัยพระเยซูก็คือที่ราบสูงโกลานในปัจจุบันนั่นเอง

มก 5:2-5 มาระโกบันทีกว่าพอพระองค์เสด็จขึ้นจากเรือ ทันใดนั้นมีชายคนหนึ่งออกจากอุโมงค์ฝังศพมีผีโสโครกลงได้มาพบพระองค์ 3 คนนั้นอาศัยอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ และไม่มีผู้ใดจะผูกมัดตัวเขาได้ แม้จะล่ามด้วยโซ่ตรวนก็ไม่อยู่ 4 เพราะว่าได้ล่ามโซ่โซ่ตรวนหลายหนแล้ว เขาก็หักโซ่และฟาดตรวนเสีย ไม่มีผู้ใดมีแรงพอที่จะทำให้เขาสงบได้ 5 เขาลังร้องอิงอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพและที่ภูเขากลางคืนกลางวันเสมอ และเอาหินเชือดเนื้อของตัว

พระเยซูเสด็จมาพบกับชายผู้หนึ่ง (1) ซึ่งมี “ผีโสโครกลง” เขาถูกผีสิง (2) เขาใช้เวลาของตนไปกับการอยู่ตามสุสานประจำท้องถิ่น ซึ่งบ่งบอกถึงการยุ่งเกี่ยวกับเวทมนตร์คาถากับพวกคนตาย (3) ชายผู้นี้โดยอำนาจของพญามารมีพลังกำลังเหนือธรรมชาติ โดยหักโซ่ตรวนที่ใช้จองจำเขาออก (4) ผู้คนมองว่าเขาเป็น ‘คนป่าเถื่อน’ ที่ไม่มีใครทำให้เขา ‘เชื่อง’ ได้ นอกจากนี้ (5) ชายผู้น่าสงสารคนนี้ยังอาศัยอยู่ตามภูเขานี้ที่ไม่มีคนอยู่ซึ่งเป็นที่ๆเขาทำร้ายตัวเองด้วยก้อนหินเป็นประจำด้วย คนเหล่านั้นที่ถูกจองจำด้วยอำนาจของพญามารก็ตกอยู่ในสภาพอันน่าเศร้าจริงๆ ปลายทางสุดท้ายของพวกเขาก็น่าสังเวช

มก 5:6-7 ชายที่ถูกวิญญูณชั่วสิงผู้นี้ได้เฝ้าดูเรือที่พระเยซูและพวกสาวกของพระองค์นั่งมาขึ้นฝั่งใกล้ๆเขา อย่างไรก็ตามครั้นเขาเห็นพระเยซูแต่ไกล เขาก็วิ่งเข้ามานมัสการพระองค์ 7 แล้วร้องเสียงดังว่า "ข้าแต่พระเยซูบุตรของพระเจ้าสูงสุด ข้าพระองค์เกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ข้าพระองค์ขอให้พระองค์ปฏิบัติในพระนามของพระเจ้าว่า จะไม่ทรمانข้า

พระองค์" น่าสนใจตรงที่ว่าฟีโลโครกที่สิงอยู่ในตัวชายผู้นี้จำพระเยซูได้ทันทีและรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นใคร ด้วยเห็นแก่ประโยชน์ของตนเอง เจ้าผีตัวนี้ได้ทำให้ชายผู้นี้ก้มนมัสการพระเยซูอย่างไรก็ตาม ชายคนนี้ได้เสียดิไปเพราะซาตานเริ่มตะโกนใส่พระองค์ว่า "ข้าแต่พระเยซูพระบุตรของพระเจ้าสูงสุด ข้าพระองค์เกี่ยวข้องกับท่านเล่า" ผีคนนี้รู้เลยว่าพระเยซูทรงเป็น "พระบุตรของพระเจ้าสูงสุด"

เราควรหมายเหตุไว้ว่า พวกผีที่สิงผู้คนสามารถควบคุมเส้นเสียงของพวกเขาได้ตามใจชอบและพูดผ่านทางพวกเขา เจ้าผีคนนี้รู้ว่าจุดจบของมันคือนรก มันรู้ว่าพระเจ้ายังมีได้กำหนดให้มันไปอยู่ที่นั่น มันจึงขอร้องพระเยซูซึ่งเป็นผู้ที่มันรู้จักมานานตั้งแต่พระองค์อยู่ในสวรรค์ ว่ามิให้ทรามมันที่นั่นเดี๋ยวนั้นเลย มันรู้ว่าพระเยซูทรงมีสิทธิอำนาจที่จะโยนมันทิ้งในนรกได้และมันกลัวว่าพระเยซูจะทรงทำเช่นนั้นเดี๋ยวนั้นเลย

มก 5:8 เห็นได้ชัดจากข้อความในข้อนี้ว่าพระเยซูได้ทรงสั่งผีคนนี้แล้วให้ออกไปจากชายผู้นี้ ที่พูดเช่นนั้น เพราะพระองค์ได้ตรัสแก่มันว่า "อ้ายฟีโลโครก จงออกมาจากคนนั้นเถิด"

มก 5:9 พระเยซูจึงตรัสถามมันว่า "เจ้าชื่ออะไร" ที่น่าสนใจยิ่งไปอีกก็คือ การที่พระเยซูอยากรู้จักชื่อของผีคนนี้ นี่สื่อชัดเจนว่า (1) พวกผีมีชื่อและมีลักษณะเฉพาะตัว (2) ถึงแม้พระเยซูด้วยความทรงสัตย์พัญญูของพระองค์ยอมทรงรู้จักชื่อของผีคนนี้อยู่แล้ว แต่อาจเป็นไปได้ว่าพระองค์ทรงดำริที่จะให้ผู้คนได้รู้จักมันเพื่อที่พระองค์จะทรงจัดการมันมากกว่า

ผีคนนี้จะตอบว่า "ชื่อกอง เพราะว่าพวกข้าพระองค์หลายตนด้วยกัน" กองทหารของโรมมีทหารทั้งสิ้น 6,826 นาย ผีคนนี้อาจกล่าวในเชิงอุปมาก็ได้ อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะในกรณีใดมีฟีโลโครกจำนวนมหาศาลสิงอยู่ในชายผู้เสียดิคนนี้ นี่สื่อชัดเจนว่าผีจำนวนมากมายสามารถสิงคนๆเดียวได้ ชายผู้นี้ถูกพวกผีรังควานจริงๆ

มก 5:10-12 ผีคนนี้ซึ่งเป็นเหมือนตัวแทนของพวกผีที่เหลือจึงอ้อนวอนพระองค์เป็นอันมากมิให้ขับไล่มันออกจากแดนเมืองนั้น 11 มีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ไหล่เขาตำบลนั้น 12 ผีเหล่านั้นก็อ้อนวอนพระองค์ว่า "ขอโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเข้าไปในสุกรเหล่านี้เถิด" ผีเหล่านี้

นี้สบายใจอยู่แล้วในเมืองที่มันอยู่ตอนนั้น คุณเหมือนว่าพวกมันอยากอาศัยอยู่ในร่างกายอะไรก็ได้ พวกมันจึงอ่อนวอนพระเยซูให้ทรงใช้พวกมัน ไปเข้าสิงฝูงสุกรที่หากินอยู่ที่ไหล่เขาตำบลนั้น ซึ่งปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของที่ราบสูง โกลาน

มก 5:13 ดังนั้นพระเยซูก็ทรงอนุญาตทันที แล้วผีโสโครกนั้นจึงออกไปเข้าสิงอยู่ในสุกร สุกรทั้งฝูง (ประมาณสองพันตัว) ก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชันลงไปในทะเลสาบ ลักน้ำตาย ฝูงสุกรจำนวนสองพันตัวซึ่งตกใจเพราะถูกพวกผีสิงก็วิ่งเตลิดไปที่หน้าผาชันและร่วงลงไปในทะเลกาลิลีและจมน้ำตายหมดทุกตัว เราเห็นได้ชัดถึงปฏิกริยารุนแรงแม้แต่ของพวกสัตว์ที่มีต่ออำนาจของซาตาน มันทำลายทุกอย่างที่ขวางหน้า ถึงแม้ตำบลนี้ไม่ใช่พื้นที่ของอิสราเอลอย่างเป็นทางการ แต่พระเยซูก็ไม่ทรงมีพระเมตตาต่อคนเหล่านั้นที่เลี้ยงสุกรเป็นอาหารซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นการฝ่าฝืนบัญญัติของพวกยิว

มก 5:14-15 ฝ่ายคนเหล่านั้นที่ถูกว่าจ้างให้เลี้ยงฝูงสุกรนั้นต่างคนต่างหนีไปเล่าเรื่องทั้งในนครและบ้านนอก แล้วคนทั้งปวงก็ออกมาดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น พวกเขารีบกลับเข้าไปในเมืองและเล่าให้ทุกคนที่นั่นฟังและคนที่พวกเขาพบระหว่างทางด้วยถึงสิ่งที่พวกเขาได้เห็น จากนั้นคนมากมายในหมู่บ้านเกราซาก็ออกมา 15 เมื่อเขามาถึงพระเยซู ก็เห็นคนที่ผีทั้งกองได้สิงนั้น นุ่งห่มผ้า นั่งอยู่มีสติอารมณ์ดี เขาจึงเกรงกลัวนัก บรรดาชาวเมืองต่างรีบมาคิดว่าเกิดอะไรขึ้น พวกเขาอาจเคยได้ยินเรื่องพระเยซูมาบ้างแล้วและคราวนี้พวกเขาก็ได้ยินมาว่าพระองค์ได้เสด็จมาที่ชุมชนของพวกเขาแล้ว นอกจากนี้พวกเขาก็ไม่เชื่อด้วยเกี่ยวกับเรื่องชายที่เคยถูกพวกผีสิงและเกิดอะไรขึ้นกับพวกมัน

พวกเขาจึงมาและพบชายผู้นั้น (1) นั่งอยู่อย่างสงบแทนที่จะลี้มชักและกรีดร้องเหมือนที่พวกเขาเคยเห็นเขาทำก่อนหน้านั้น (2) เขายังนุ่งห่มผ้าแทนที่จะเปลือยกายเหมือนอย่างที่พวกเขาเคยเห็นเขาเป็น นอกจากนี้และที่สำคัญที่สุดก็คือว่า (3) เขามีสติอารมณ์ดี บางสิ่งที่ลี้กซึ่งได้เกิดขึ้นในวันนั้นแล้วและพวกเขาก็กลัวถึงความหมายของสิ่งที่เกิดขึ้นนี้

มก 5:16-17 ด้วยเหตุนี้แล้วคนที่ได้เห็นก็เล่าเหตุการณ์ซึ่งบังเกิดแก่คนที่ผีสิงนั้น และซึ่งบังเกิดแก่ฝูงสุกรให้เขาฟัง บรรดาประจักษ์พยานถึงเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นได้บอกบรรดาชาว

มาจากในเมืองว่าเกิดอะไรขึ้น บรรดาเจ้าของฝูงสุกรอาจออกมาคิดว่าเกิดอะไรขึ้นกับฝูงสัตว์ของตนด้วย ดังนั้น 17 คนทั้งหลายจึงเริ่มพากันอ่อนนวยพรองค์ให้เสด็จไปเสียจากเขตแดนเมืองของเขา คำที่แปลว่า เขตแดนเมือง (ฮอริออน) มีความหมายว่า ‘เขตแดน’ ด้วยเหตุที่มีผู้คนที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า และไม่ไขว่คว้าที่ถือบัญญัติด้วย พอเห็นฝูงสัตว์ของตนถูกทำลาย พวกพ่อค้าประจำท้องถิ่นจึงขอให้พระเยซูเสด็จไปจากพื้นที่นั้น

มก 5:18 พระเยซูทรงยินดีทำเช่นนั้นอยู่แล้ว ดังนั้นเมื่อพระองค์กำลังเสด็จลงเรือคนที่ฝีได้สิงแต่ก่อนนั้นได้อ่อนนวยพรติดตามพระองค์ไป ชายผู้น่าสงสารคนนี้ซึ่งเคยเสียสติเพราะซาตานก็อยากร่วมเดินทางไปกับพระองค์ด้วย

มก 5:19-20 อย่างไรก็ตามพระเยซูไม่ทรงอนุญาต แต่ตรัสแก่เขาว่า "จงไปหาพวกพ่อของเจ้าที่บ้าน แล้วบอกเขาถึงเรื่องเหตุการณ์ใหญ่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า และได้ทรงพระเมตตาแก่เจ้าแล้ว" พระเยซูไม่ทรงอนุญาตให้เขาเดินทางร่วมไปกับพวกพระองค์ แต่พระองค์ทรงบัญชาให้เขากลับไปยังบ้านของตนและมิตรสหายและเล่าให้คนเหล่านั้นฟังถึงเหตุการณ์ใหญ่ซึ่งพระองค์ได้กระทำแก่เขา ซึ่งเป็นการสำแดงพระเมตตาแก่เขา นี่สื่อถึงการประกาศข่าวประเสริฐแก่บุคคลต่างๆเป็นการส่วนตัว คนเหล่านั้นที่เป็นครอบครัวและเพื่อนๆของเราก็เป็น ‘ผู้มุ่งหวัง’ ที่ดีที่สุดสำหรับข่าวประเสริฐ พระเยซูทรงใช้ชายผู้นี้ไปพร้อมกับความร้อนรนที่เกิดจากการที่เขาได้รับการช่วยให้พ้นจากอำนาจผีเพื่อไปเป็นพยานแก่บรรดาคนที่เขามีอิทธิพลด้วย เขาทำเช่นนั้นจริงๆ

เขาจึง 20 ตุลาคม แล้วเริ่มประกาศในแคว้นทศบุรีถึงเหตุการณ์ใหญ่ที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่เขา และคนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก แคว้นทศบุรีเป็นตำบลหนึ่งที่อยู่ทางทิศตะวันออกของแคว้นกาลิลีซึ่งมีสิบเมือง รวมถึงเมืองกาการาดด้วย ชายผู้นี้สามารถประกาศเรื่องพระคริสต์ได้ เพราะว่าเขาได้ประสบกับฤทธิ์เดชที่ช่วยให้รอดของพระองค์มาด้วยตัวเอง คำที่แปลว่า ประกาศ (เครูซโซ) มักแปลว่า ‘เทศนา’ ชายผู้เคยถูกผีสิงคนนี้ได้กลายเป็นนักเทศน์ให้แก่แคว้นทศบุรีซึ่งประกอบด้วยคนต่างชาติเป็นส่วนใหญ่

พวกเขาได้เห็นหลายเรื่องที่ยากจะลืมเมื่อวันก่อนหน้า พวกเขาได้ยินพระเยซูตรัสสอน คำอุปมาที่ลึกซึ้งหลายเรื่องเมื่อวันก่อน ค็นั้นพวกเขาได้เห็นพระเยซูทำให้พายุสงบ และเช้าวันนั้นพวกเขาได้เห็นพระองค์ขับผีออกออก พระอาจารย์ท่านนี้ทรงมีผลกระทบมหาศาลต่อจิตใจและความคิดของพวกเขาจริงๆ

มก 5:21 วันนั้นเองพระเยซูและพวกเขาถนัดเรือข้ามทะเลกาลิลี โดยน่าจะกลับไปยังเมืองคาเปอรนาอุมครั้นพระเยซูเสด็จลงเรือข้ามฟากกลับไปแล้ว มีคนเป็นอันมากมาหาพระองค์ และพระองค์ยังประทับที่ฝั่งทะเล ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงมากนักไปจากวันก่อนหน้า พอข่าวแพร่กระจายไปว่าพระองค์ได้เสด็จกลับมาแล้ว “คนเป็นอันมากมาหาพระองค์” บนชายหาดนั้นเลย

มก 5:22-24 ในหมู่ฝูงชนนั้น มีนายธรรมศาลาประจำท้องถิ่นอยู่คนหนึ่ง ดูเถิด มีนายธรรมศาลาคนหนึ่งชื่อไยรัสเดินมา และเมื่อเขาเห็นพระองค์ก็กราบลงที่พระบาทของพระองค์ **23** แล้วทูลอ้อนวอนพระองค์เป็นอันมากว่า “ลูกสาวเล็กๆของข้าพระองค์ป่วยเกือบจะตายแล้ว ขอเชิญพระองค์ไปวางพระหัตถ์บนเขา เพื่อเขาจะได้หายโรคและไม่ตาย” ชายผู้น่าสงสารคนนี้มีลูกสาวอยู่คนที่บ้านซึ่งใกล้ตายแล้ว แทนที่จะใช้เวลาชั่วโมงสุดท้ายกับลูก พอเขาได้ยินว่าพระเยซูเสด็จกลับมาแล้ว เขากลับไปยังที่ที่พระเยซูประทับอยู่ที่นั่นที่ เราเห็นถึงความเชื่ออันยิ่งใหญ่ของเขาจากข้อเท็จจริงที่ว่าเขาหันมาขอความช่วยเหลือจากพระเยซู

เขาจึงอ้อนวอนพระเยซูว่า ลูกสาวเล็กๆของข้าพระองค์ป่วยเกือบจะตายแล้ว ขอเชิญพระองค์ไปวางพระหัตถ์บนเขา เพื่อเขาจะได้หายโรคและไม่ตาย ชายผู้นี้ไม่มีข้อสงสัยในใจเลย ว่าพระเยซูทรงสามารถรักษาลูกสาวของเขาให้หายได้ ความเชื่อที่มากขึ้นถูกแสดงออกมา เขาทูลขอพระเยซูให้ทรงช่วย เขาขอเพียงให้พระเยซูวางพระหัตถ์บนลูกสาวเขาเท่านั้น เขารู้ว่าแค่นั้นก็เพียงพอแล้ว พระเยซูจึง **24** เสด็จไปกับคนนั้น มีคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป และเบียดเสียดพระองค์ ขณะที่พระเยซูเสด็จไปยังบ้านของชายผู้นี้ ฝูงชนเป็นอันมากก็เข้ามาล้อมพระองค์จากทุกด้าน

มก 5:25-26 ขณะเดียวกันท่ามกลางฝูงชนนั้นมีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้ว 26 ได้ทนทุกข์ลำบากมากเพราะมีหมอหลายคนมารักษา และได้เสียทรัพย์จนหมดสิ้น โรคนั้นก็มิได้บรรเทาแต่ยิ่งกำเริบขึ้น หญิงผู้น่าสงสารคนนี้เป็นทุกข์ทรมานจากอาการโลหิตประจำเดือนไหลไม่หยุดมาสิบสองปีแล้ว นางไปหาหมอมาหลายรายแล้วและเสียทรัพย์ไปมากเป็นค่ารักษา แต่อาการก็ไม่ดีขึ้น (หมอมพวกนั้นมีแต่ทำให้อาการของนางแย่ลง) ในทางกลับกันโรคนั้นมีแต่กำเริบยิ่งขึ้น หญิงผู้น่าสงสารคนนี้ไม่รู้เลยว่าพระเยซูกำลังรีบไปรักษาเด็กหญิงที่ใกล้ตายคนนั้น

มก 5:27-28 ดังนั้นครั้นผู้หญิงนั้นได้ยินถึงเรื่องพระเยซู เธอก็เดินปะปนกับประชาชนที่เบียดเสียดข้างหลังพระองค์ และได้ถูกต้องฉลองพระองค์ 28 เพราะเธอคิดว่า "ถ้าเราได้แตะต้องฉลองพระองค์ เราก็คงหายโรค" นางเองก็ได้ยินเรื่องพระเยซูด้วย นางเองก็มีความเชื่อด้วยว่าหากนางเพียงได้แตะต้องพระองค์ นางก็จะได้รับการรักษาให้หายโรค นางจึงปะปนไปกับฝูงชนที่เบียดเสียดพระเยซู นางก็อยากแตะต้องพระองค์เช่นกัน อันที่จริงแล้ว นางคิดว่า หากนางเพียงได้แตะต้องฉลองพระองค์ นางก็จะหายจากโรค นางจึงฝ่าฝูงชนเข้าไปถึงจุดที่นางสามารถแตะต้องชายเสื้อของพระเยซูได้ และนางก็ทำเช่นนั้นจริงๆ

มก 5:29 ในทันใดนั้นเลือดที่ตกก็หยุดแห้งไป และผู้หญิงนั้นรู้สึกตัวว่าโรคหายแล้ว เมื่อนางสามารถฝ่าฝูงชนเข้าไปแตะต้องพระเยซูได้ นางก็รู้สึกได้ทันทีว่าโรคที่นางเป็นอยู่นั้นได้รับการรักษาให้หายแล้ว

มก 5:30-31 บัดเดี๋ยวนั้น พระเยซูทรงรู้สึกว่าคุณธรีซ่าออกจากพระองค์แล้ว จึงเหลียวหลังในขณะที่ฝูงชนเบียดเสียดกันนั้นตรัสว่า "ใครถูกต้องเสื้อของเรา" พระเยซูทรงทราบทันทีว่าเกิดอะไรขึ้นแล้ว คำที่แปลว่า คุณธรี (คูนามิส) มีความหมายตรงตัวว่า 'พลัง' พระองค์ทรงทราบว่าคุณธรีเคซแห่งพระเจ้าของพระองค์ได้ถูกดึงออกไป ดังนั้นพระองค์จึงทรงหันไปดูในฝูงชนและอยากรู้ว่าใครได้แตะต้องเสื้อผ้าของพระองค์

พวกสาวกของพระองค์ก็คิดว่าเป็นเรื่องตลกด้วยซ้ำ พวกเขาไม่เชื่อสิ่งที่ได้ยิน ฝูงชนกำลังเบียดเสียดพระเยซูอยู่ขณะที่พวกเขาฝ่าฝูงชนไปยังบ้านของเด็กหญิงใกล้ตายผู้นั้น พวกเขาจึงทูล

พระองค์ว่า 31 "พระองค์ทอดพระเนตรเห็นแล้วว่า ประชาชนกำลังเบียดเสียดพระองค์ และพระองค์ยังจะทรงถามอีกหรือว่า 'ใครถูกต้องเรา'" พวกเขาประหลาดใจอย่างยิ่ง มีคนทุกประเภทห้อมล้อมพระเยซูอยู่ในฝูงชน และพระองค์ตรัสถามอีกว่า "ใครถูกต้องเรา" เหลือเชื่อจริงๆ

มก 5:32-33 พระเยซูจึงทอดพระเนตรดูรอบ ประสงค์จะเห็นผู้หญิงที่ได้กระทำสิ่งนั้น 33 ฝ่ายผู้หญิงนั้นก็กลัวจนตัวสั่น เพราะรู้เรื่องที่เป็นแก่ตัวนั้น จึงมากราบลงทูลแก่พระองค์ตามจริงทั้งสิ้น หญิงผู้น่าสงสารคนนี้ก็ตกใจกลัวทันที นางไม่ได้ขออนุญาตที่จะแตะต้องพระเยซู ก่อน นางไม่ได้ทูลขอให้พระองค์รักษานางให้หาย ด้วยความเชื่อนางแค่จัดการเรื่องนี้ด้วยตัวเองเท่านั้น ดังนั้นพอรู้ว่านางถูกจับได้แล้ว นางจึงก้มกราบลงต่อเบื้องพระพักตร์พระเยซูและทูลเรื่องราวทั้งหมดแก่พระองค์

มก 5:34 พระเยซูจึงตรัสแก่นางด้วยพระทัยกรุณาว่า "ลูกสาวเอ๋ย ที่เจ้าหายโรคนั้นก็เพราะเจ้าเชื่อ จงไปเป็นสุขและหายโรคนี้อเถิด" การที่พระองค์ตรัสเรียกนางว่า ลูกสาว นั้นเป็นเรื่องน่าสนใจ นางเป็นบุตรสาวของอับราฮัมเช่นเดียวกับพระเยซู แต่พระองค์ไม่ได้เรียกนางว่า น้องสาว แน่แน่นอนที่คำนี้เป็นคำที่แสดงถึงมารยาทและอาจแสดงถึงความรักใคร่ด้วย อย่างไรก็ตาม อาจเป็นไปได้ว่าพระเยซูทรงทราบในเวลานั้นแล้วว่านางได้กลายเป็นบุตรคนหนึ่งของพระเจ้าแล้ว พระองค์จึงตรัสเรียกนางเช่นนั้น คำที่แปลว่า ที่เจ้าหายโรคนั้น (ໄໝໄໝ) เป็นคำที่ปกติแล้วแปลว่า 'ได้รับความรอด' นี้เท่ากับพระเยซูตรัสว่า 'ความเชื่อของเจ้าได้ช่วยให้เจ้ารอด' นี้สื่อชัดเจนว่าหญิงผู้น่าสงสารคนนี้ไม่เพียงได้รับการรักษาให้หายจากโรคทางกายเท่านั้น แต่ยังได้รับการช่วยให้รอดฝ่ายวิญญาณบัดเดียนั้นเลยด้วย เห็นได้ชัดว่าตัวกลางที่นำไปสู่ความรอดนั้นก็คือความเชื่อ ด้วยความเชื่ออันเรียบง่าย นางได้ตามหาพระเยซู โดยวางใจว่าพระองค์จะทรงตอบสนองความจำเป็นของนางได้ และพระองค์ก็ทรงทำตามนั้นจริงๆ

มก 5:35 ขณะเดียวกันเมื่อพระองค์ยังตรัสไม่ทันขาดคำ มีบางคนได้มาจากบ้าน นายธรรมศาลาบอกว่า "ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว ยังจะรบกวนอาจารย์ทำไมอีกเล่า" นี่คงเป็นข่าวที่ทำให้ร้ายจิตใจนายธรรมศาลาผู้นี้จริงๆ

มก 5:36-37 ถึงกระนั้นทันทีที่พระเยซูทรงฟังคำซึ่งเขาว่านั้น พระองค์จึงตรัสแก่นายธรรมศาลาว่า "อย่าวิตกเลย จงเชื่อเท่านั้นเถิด" ช่วงเป็นพระสัญญาที่ทำให้อุ่นใจจริงๆ ท่ามกลางข่าวร้าย คำบัญชาอันเรียบง่ายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราคือ "จงเชื่อเท่านั้นเถิด" ยาแก้โรคความกลัวก็คือความเชื่อ นี่ต้องเป็นช่วงเวลาที่มืดมนที่สุดในชีวิตของชายผู้นำสงสารคนนี้อย่างไม่ต้องสงสัย ถ้าแสงแห่งความหวังที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงหยิบยื่นให้ก็คือความเชื่อ "จงเชื่อเท่านั้นเถิด" คำตรัสนี้อยู่ในรูปประโยคคำสั่ง เมื่อดูเหมือนไม่มีความหวังอื่นอีกต่อไป เราก็สามารถหันมาหาพระเยซูด้วยความเชื่ออันเรียบง่ายได้เสมอ

พระเยซูจึง 37 ไม่ทรงอนุญาตให้ผู้ใดไปด้วยเว้นแต่เปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ สาวกสามคนนี้จะกลายเป็น 'คนวงใน' ของพระเยซู สามคนนี้ก็ได้รับอนุญาตให้ขึ้นไปบนภูเขาจำแลงพระกายร่วมกับพระองค์ด้วย พวกเขายังปลื้มตัวไปกับพระองค์ในเวลาต่อมาที่สวนเกทเสมีด้วย นอกจากนี้ ด้วยคำพูดของพยานสองสามปากเรื่องใดๆ ก็เป็นที่น่าเชื่อถือได้

มก 5:38-39 พระเยซูจึงเสด็จไปถึงเรือนนายธรรมศาลาแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นคนงู่นวายร้องไห้คร่ำครวญเป็นอันมาก คำที่แปลว่า คนงู่นวาย (*ธอรูบอส*) มีความหมายด้วยว่า 'การจลาจล' นี่เป็นภาพที่ชินตาของการร้องไห้คร่ำครวญแบบชาวตะวันออกกลาง ครอบครัวยุโรปและเพื่อนๆ ได้มาถึงแล้วเพื่อปลอบโยนครอบครัวนี้ขณะที่เด็กสาวคนหนึ่งที่ทุกข์ทรมานใกล้ตาย พอรู้ว่าเด็กสาวผู้นี้ได้เสียชีวิตแล้ว คนเหล่านี้จึงร้องไห้คร่ำครวญเป็นอันมากแบบชาวตะวันออกกลาง มันเป็นภาพของการจลาจลจริงๆ

พอเสด็จมาถึงพระเยซูก็ตรัสถามว่า 39 และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปแล้วจึงตรัสถามเขาว่า "ท่านทั้งหลายพากันร้องไห้ให้คนงู่นวายไปทำไม เด็กหญิงนั้นไม่ตายแต่นอนหลับอยู่" จะทุกข์ร้อนงู่นวายไปทำไม เด็กนั้นแค่หลับอยู่เท่านั้น พระเยซูทรงทราบว่าเด็กหญิงผู้นี้ได้เสียชีวิตแล้วและอาจทรงใช้คำเรียกแทนนี้เพื่อดึงความสนใจของพวกเขา เด็กหญิงนี้ได้ตายแล้ว แต่พระเยซูทรงทราบว่ามันจะไม่เป็นเวลานานนักหรอก พระองค์จึงทรงใช้คำเปรียบเทียบนี้

มก 5:40 ภาพเหตุการณ์เปลี่ยนแปลงทันที ขณะที่ก่อนหน้านั้นมีแต่เสียงร้องไห้คร่ำครวญงู่นวาย ตอนนี้พอพวกเขาได้ยินคำตรัสของพระเยซู พวกเขาถึงพากันหัวเราะเยาะ

พระองค์ บรรยายการเปลี่ยนแปลงเป็นการหัวเราะวุ่นวายแทน พวกเขาหัวเราะใส่พระพักตร์พระเยซู
เสียงหัวเราะของพวกเขาเกือบกลายเป็นการเยาะเย้ยพระองค์และพวกเขาก็ตั้งใจให้มันเป็นเช่น
นั้น

ดังนั้นเมื่อพระเยซูทรงจับคนทั้งหลายออกไปแล้ว จึงนำบิดามารดาของเด็กหญิงนั้นและ
สาวกสามคนที่อยู่กับพระองค์ เข้าไปในที่ที่เด็กหญิงนอนอยู่ มาระโกใช้คำกริยารูปกาลปัจจุบัน
ในอดีตอีกครั้งเพื่อเกริ่นนำสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไป พระองค์ทรงไล่ทุกคนออกไปยกเว้นพ่อแม่ของ
เด็กหญิงและสาวกสามคนที่พระองค์ทรงเลือก พวกเขาจึงเข้าไปในห้องนั้นที่เด็กหญิงนอนอยู่

มก 5:41-42 พระเยซูจึงทรงจับมือเด็กหญิงนั้นตรัสแก่เขาว่า "ทาลิธา คูมิ" แปลว่า
"เด็กหญิงเอ๋ย เราว่าแก่เจ้าว่า จงลุกขึ้นเถิด" คำว่า ทาลิธา คูมิ เป็นภาษาอารามิก ซึ่งเป็นภาษาพูด
ของคนในแคว้นนั้น พระเยซูเพียงตรัสสั่งให้เด็กหญิงผู้นี้ลุกขึ้น

และเธอก็ลุกขึ้นจริงๆ 42 ในทันใดนั้นเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้นเดิน เพราะว่าเด็กนั้นอายุได้สิบ
สองปี คนทั้งปวงก็ประหลาดใจอย่างยิ่ง เธอลุกขึ้นทันทีและเริ่มเดิน ทุกคนที่อยู่ ณ ที่นั้นก็
ประหลาดใจยิ่งนัก พระองค์ผู้ทรงห้ามลมพายุให้สงบและรักษาคนป่วยให้หายบัดนี้ได้ทรงทำให้
คนตายเป็นขึ้นต่อหน้าต่อตาพวกเขา

มก 5:43 แม้กระนั้นพระองค์ก็กำชับห้ามเขาแข็งแรงไม่ให้บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์นี้
แล้วจึงสั่งเขาให้นำอาหารมาให้เด็กนั้นรับประทาน พระเยซูทรงสั่งให้คนนำอาหารมาให้เด็ก
หญิงผู้นี้รับประทาน อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงสั่งด้วยว่าห้ามมิให้คนอื่นรู้เรื่องนี้ พระองค์ทรง
ประทับอยู่ท่ามกลางพวกเขา เวลาที่พระองค์จะทรงประกาศตัวว่าเป็นพระเมสสิยาห์และกษัตริย์
แก่ชนชาติอิสราเอลนั้นยังมาไม่ถึง แม้ว่าพระองค์กำลังปูรากฐานเพื่อใช้เป็นข้อพิสูจน์สำหรับข้อ
ดังกล่าว แต่ในระหว่างนี้ เรื่องนี้ก็ยังไม่ถึงเวลาที่จะถูกประกาศออกไป

*ภาพรวมของมาระโก 6: มาระโกนำเสนอเหตุการณ์ที่สำคัญๆ ในการรับใช้ขององค์พระผู้
เป็นเจ้าของเรา รวมถึง ความไม่เชื่อของครอบครัวของพระองค์เอง สิบสองคนนั้นที่ถูกใช้ไป*

ประกาศ การพลีชีพเพื่อความเชื่อของยอห์นผู้ให้บัพติศมา การเลี้ยงอาหารคนห้าพันคน การที่พระเยซูดำเนินบนน้ำทะเล และการรักษาโรคเพิ่มเติม

มก 6:1-2 หลังจากการรักษาบุตรสาวของไฮร์สให้หาย พระเยซูก็เสด็จกลับไปยังเมืองนาซาเร็ธบ้านเกิดของพระองค์ ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จออกจากที่นั่น ไปยังบ้านเมืองของพระองค์ และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป ถึงแม้ชื่อเมืองนาซาเร็ธไม่ได้ถูกเอ่ยถึง แต่นั่นก็เป็นบ้านของพระองค์

หลังจากนั้น 2 พอถึงวันสะบาโตพระองค์ทรงตั้งต้นสั่งสอนในธรรมศาลา และคนเป็นอันมากที่ได้ยินพระองค์ก็ประหลาดใจนักพูดกันว่า พระเยซูทรงมีธรรมเนียมในการเสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโต ดู ลูกา 4:16 เมื่อประตูเปิด พระองค์ก็ทรงอยู่ที่นั่นแล้ว! การรับใช้ของพระองค์จนถึงตอนนี้ยังไม่ได้เน้นที่เมืองนาซาเร็ธ แต่ชื่อเสียงของพระองค์ก็เลื่องลือไปถึงที่นั่นแล้ว คนเหล่านั้นที่เติบโตด้วยกันมากับพระองค์จึงถามกันอย่างเปิดเผยว่า "คนนี้ได้ความคิดนี้มาจากไหน สติปัญญาที่ได้ประทานแก่คนนี้เป็นปัญญาอย่างไร จึงทำการมหัศจรรย์อย่างนี้สำเร็จด้วยมือของเขา พวกเขาไม่ยอมเชื่อว่าเป็นมาจากพระเจ้า

มก 6:3 ปฏิกริยาของพวกเขาก็คือ คนนี้เป็นช่างไม้บุตรชายนางมารีย์มิใช่หรือ ยากอบ โยเสส ยูดาส และซีโมนเป็นน้องชายมิใช่หรือ และน้องสาวทั้งหลายของเขาก็อยู่ที่นั่นกับเรา มิใช่หรือ" เขาทั้งหลายจึงหมองใจในพระองค์ เราเห็นถึงรายละเอียดในช่วงชีวิตก่อนหน้านั้นของพระเยซู ประการแรกคือ พระองค์ทรงถูกบรรยายถึงว่าเป็น "ช่างไม้" ในมัทธิว 13:55 พระองค์ทรงถูกเรียกว่าเป็นบุตรช่างไม้ ซึ่งหมายถึงอาชีพของโยเซฟ อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดจากหนังสือมาระโกว่าพระเยซูเองทรงประกอบอาชีพช่างไม้เช่นเดียวกับบิดาเลี้ยงของพระองค์ พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าพระองค์ทรงเป็นช่างไม้แบบใด มีการเอ่ยถึงนางมารีย์อย่างเจาะจง แต่ไม่มีการพูดถึงโยเซฟอย่างเฉพาะเจาะจงเลย เราจึงอาจสันนิษฐานได้ว่าปานนี้โยเซฟได้เสียชีวิตแล้ว

จากนั้นมาระโกก็บันทึกเกี่ยวกับน้องชายของพระองค์ คือ ยากอบ โยเสส ยูดาส และซีโมน บางคนเสนอว่าจริงๆ แล้วสี่คนนี้เป็นบุตรของอัลเฟอัส พวกเขาจึงเป็นลูกพี่ลูกน้องกับพระเยซู อย่างไรก็ตามพวกเขาถูกพูดถึงอย่างชัดเจนว่าเป็นน้องชายของพระเยซู เห็นได้ชัดว่านางมา

รีย้คลอดบุตรอย่างน้อยเจ็ดคน นี่ขัดแย้งอย่างชัดเจนกับคำกล่าวอ้างของโรมที่ว่านางมารีย์เป็นหญิงพรหมจารีเสมอไป จากน้องชายสี่คนนี้มีบันทึกในพระคัมภีร์เกี่ยวกับยากอบเพียงคนเดียวเท่านั้น ต่อมาเขาได้กลายเป็นผู้เชื่อคนหนึ่ง และได้กลายเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม และเขียนจดหมายฝากฉบับที่มีชื่อของเขา มีบันทึกเกี่ยวกับพวกน้องสาวของพระเยซูด้วย แต่เราไม่ทราบว่าพวกนางชื่ออะไรบ้าง ไม่มีรายละเอียดในภายหลังเกี่ยวกับพวกนางในพระคัมภีร์

พวกน้องชายและน้องสาวของพระองค์ ณ ตอนนี้อย่าง “หมางใจในพระองค์” คำที่แปลว่าหมางใจ (*สกัันคาลิด โซ*) ในบริบทนี้มีความหมายว่า ‘ไม่พอใจ’, ‘ขุ่นเคือง’ หรือบางทีก็ ‘อับอายขายหน้า’ บางทีพวกเขาอาจคิดว่าพระเยซูได้กลายเป็นคนที่อยากดังไปแล้ว คือเป็นพวกคนแปลกที่คลั่งศาสนา ในฐานะเป็นบุตรชายคนโตของมารดาที่กลายเป็นหญิงม่าย พวกเขาอาจรู้สึกไม่พอใจที่พระองค์ได้เสด็จจากบ้านไป และไม่เลี้ยงดูมารดาของตนอีกต่อไปแล้ว ณ จุดนี้ เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่เชื่อ ดู 3: 31-35

มก 6:4 พระเยซูจึงตรัสคำสุภาษิตที่เป็นจริงต่อหน้าครอบครัวของพระองค์ที่ไม่เชื่อและพวกอดคิดเพื่อนบ้านของพระองค์" **ศาสดาพยากรณ์จะไม่ขาดความนับถือเว้นแต่ในบ้านเมืองของตน ท่ามกลางญาติพี่น้องของตน และในวงศ์วานของตน"** พวกคนเฒ่าคนแก่แถวบ้านพระองค์รู้จักพระองค์ดี พวกเขาเห็นพระองค์มาตั้งแต่เด็ก ๆ จนโต สำหรับพวกเขาแล้ว พระองค์ก็เป็นแค่เด็กข้างบ้าน พวกเขาไม่เต็มใจที่จะให้สถานะบุตรชายคนโตโปรดแก่พระองค์

มก 6:5 ดังนั้นพระองค์จะกระทำการมหัศจรรย์ที่นั่นไม่ได้ เว้นแต่ได้วางพระหัตถ์ถูกต้องคนเจ็บบางคนให้หายโรค นอกจากการรักษาโรคคนไม่ก็คนให้หายแล้ว พระเยซูก็ทรงถูกขัดขวางมิให้สำแดงฤทธิ์เดชของพระองค์ที่นั่น

มก 6:6 เราเห็นถึงสาเหตุตรงนี้ พระองค์ก็ประหลาดพระทัยเพราะเขาไม่มีความเชื่อ เห็นได้ชัดว่าความไม่เชื่อของคนเหล่านั้นที่รู้จักพระองค์ได้ขัดขวางมิให้พระองค์ประกอบกิจ แต่ในทางกลับกันแล้วความเชื่อก็เป็นสิ่งที่กระตุ้นให้พระเจ้าทรงสำแดงฤทธิ์เดชภาพ ดังนั้นพระองค์จึงเสด็จไปสั่งสอนตามหมู่บ้านโดยรอบ ความไม่เชื่อของชาวเมืองนาซาเร็ธได้ผลักดัน

ให้พระเยซูเสด็จไปที่อื่น พระองค์จึงเสด็จไปตามหมู่บ้านต่างๆที่อยู่โดยรอบและสั่งสอนในที่ๆ พระองค์ทรงได้รับการต้อนรับมากกว่า

มก 6:7 หลังจากนั้นพระเยซูก็ทรงเรียกสาวกสิบสองคนมา แล้วทรงเริ่มใช้เขาให้ ออกไปเป็นคู่ๆ ทรงประทานอำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้ พระองค์ทรงมอบสิทธิอำนาจให้ แก่สาวกทั้งสิบสองคนของพระองค์เหนือเหล่าผีโสโครก โดยทรงใช้พวกเขาไปเป็นคู่ๆ นี่จึง กล่าวได้ว่าพระองค์ทรงทวิคูณการรับใช้ของพระองค์เป็นหกเท่าในการที่ใช้พวกเขาไปหกเส้นทาง ใน 6:12 มีการพูดถึงด้วยว่าพวกเขาออกไปประกาศการกลับใจใหม่ ที่น่าสนใจคือคำที่แปล ว่า **ใช้...ออกไป** (*อาพอสแต็ลโล*) ซึ่งเป็นรูปกริยาของคำว่า *อาพอสตอลอส* (อัครทูต) ถึงแม้คน พวกนี้จะไม่ได้อีกเรียกว่าอัครทูตอย่างเป็นทางการ แต่พวกเขาก็ถูกใช้ออกไปโดยพระคริสต์ อย่างแน่นอน

มก 6:8-9 สิบสองคนนี้ถูกกำชับไม่ให้เอาอะไรไปใช้ตามทางเว้นแต่ไม้เท้าลึงเดียว ห้ามมิให้เอาอาหารหรือย่ำ หรือหาสตาลใส่ใส่ไป 9 แต่ให้สวมรองเท้าและไม่ให้สวมเสื้อสอง ตัว *ย่ำ* คือถุงหนังไว้ใส่เสปียง เช่น ขนมปัง พวกเขาถูกสั่งห้ามมิให้เอาแม้แต่สตาลก็คิดตัวไป ด้วย *ไม้* คือเครื่องประดับเหมือนเข็มขัดเอาไว้ใส่สตาล พวกเขาดึงสวมรองเท้า แต่เอาเสื้อคลุม ไปได้แค่ตัวเดียวเท่านั้น นั่นคือ ห้ามเอากระเป๋าเดินทางไปด้วย

พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวชัดเจนว่าทำไมพวกเขาถึงถูกกำชับมิให้เอาอะไรติดตัวไปด้วยใน การเดินทางประกาศ อาจเป็นไปได้ว่าพระเยซูกำลังสอนพวกเขาให้ดำเนินชีวิตโดยความเชื่อขณะที่ พวกเขาเดินทางออกไปทำงานของพระองค์ อาจเป็นไปได้ว่าพระองค์ทรงต้องการให้คนเหล่านั้นที่ ฟังข้อความที่พวกเขาประกาศมองพวกเขาว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ที่ปกติแล้วก็นำเสนอรูปแบบ การใช้ชีวิตแบบสมถะ หรือมันอาจเป็นการรวมกันของทั้งสองอย่างก็ได้

มก 6:10 พระเยซูตรัสต่อไปว่า "ถ้าไปแห่งใด เมื่อเข้าอาศัยในเรือนไหน ก็อาศัยใน เรือนนั้นจนกว่าจะไปจากที่นั้น หากพวกเขาได้รับการต้อนรับให้อยู่ในเรือนผู้ใด พวกเขาก็ต้อง อาศัยอยู่ที่นั่นจนกว่าจะเดินทางต่อไป มีผู้เสนอว่าพวกเขาต้องไม่เป็นคนจุกจิกจู้จี้เรื่องที่พักอาศัย

หรือไม่พอใจที่จะอยู่ในเรือนที่ต้อนรับพวกเขา กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ไม่ว่าพวกเขาจะตกอยู่ในสภาพใด พวกเขาก็ควรพอใจที่จะอยู่ในสภาพนั้น

มก 6:11 อย่างไรก็ตามและถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับไม่ฟังท่านทั้งหลาย เมื่อจะไปจากที่นั่นจงสะบัดผงกลีได้ฝ่าเท้าของท่านออกเป็นสักขีพยานต่อเขา เมื่อพวกเขาเดินทางมาในฐานะคณะทูตสันถวไมตรีของพระมหากษัตริย์และถูกปฏิเสธ พวกเขาก็ต้องสะบัดผงกลีได้ฝ่าเท้าออกเพื่อปรักปรำคนเหล่านั้น นี่เป็นธรรมเนียมของคนในตะวันออกกลางอันแสดงถึงความเกลียดชังและการดูหมิ่นเหยียดหยาม พระเยซูตรัสเตือนต่อไปว่า เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษา นั้น โทษของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น" เราทราบแล้วว่าจุดจบของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์เป็นอย่างไร สิ่งที่น่าสนใจก็คือว่าพระเยซูตรัสถึงการพิพากษาในบริบทของเมืองๆหนึ่ง จะมีการพิพากษาประชาชาติต่างๆที่เป็นแกะและแพะเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา ดู มัทธิว 25:32 อย่างไรก็ตาม จุดสนใจตรงนั้นคือ ชนชาติและประชาชาติต่างๆที่เกี่ยวข้องกับพระคริสต์

ตรงนี้จุดสนใจคือ เมืองต่างๆ วันพิพากษาไม่ได้ถูกพูดถึงชัดเจน อาจเป็นไปได้ว่าในช่วงเวลาที่ตีตลับคีย์การกบฏในแคว้นยูเดียในปี ค.ศ. 68-70 ในตอนนั้นบางเมืองก็ได้รับการลงทัณฑ์อย่างรุนแรงในการกวาดล้างดังกล่าว หรือถ้ามีการสื่อถึงความหมายเชิงอวสานกาลจริงๆ การพิพากษาเดียวกันนี้จะตกลงมาในช่วงยุคเจ็ดปีเมื่อปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และประชาชาติต่างๆของโลกกรูกรานอิสราเอลและสร้างความเสียหายมากมายในนั้น หรือมันอาจหมายถึงภัยพิบัติต่างๆไปที่เกิดขึ้นแก่ชุมชนเหล่านั้นในช่วงเวลาต่อมาหลังจากนั้นก็

ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่า การปฏิเสธพระคริสต์และข่าวประเสริฐย่อมมีผลต่างๆที่ตามมา ผลที่ตามมาเหล่านั้นอาจไม่เกิดขึ้นทันที แต่มันจะเกิดขึ้นแน่ๆ การได้ฟังคำเตือนเกี่ยวกับการพิพากษาที่รุนแรงยิ่งกว่าของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ย่อมทำให้คนที่ฟังนึกคิด

มก 6:12-13 สิบสองคนนั้นจึงออกไปเทศนาประกาศให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่ เราไม่ควรลืมจากหลังของการประกาศนี้ พวกเขาออกไปยังหมู่บ้านต่างๆภายในอิสราเอล คนส่วนใหญ่ในอิสราเอลสมัยนั้นให้ความนับถือพระเจ้าแห่งยาโคบแต่ในความคิด มันเป็นมรดกและศาสนาประจำชาติของพวกเขา แต่ในฝ่ายวิญญาณแล้วพวกเขาก็อยู่ห่างไกลจากพระเจ้า พวกเขา

ส่วนใหญ่แล้วก็รู้จักและเข้าใจว่าหนังสือพระราชบัญญัติและพจนานุกรมเป็นพระวจนะของพระเจ้า พวกเขาเชื่อเรื่องนั้น พวกเขาได้เรียนรู้จากความเจ็บปวดในการตกไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนเพื่อที่จะเชื่อเรื่องพระเจ้าองค์เดียว โดยปรนนิบัติรับใช้เฉพาะพระเยโฮวาห์พระเจ้าองค์เดียวเท่านั้น อย่างไรก็ตาม พวกเขาก็เหมือนกับพวกคริสเตียนแต่ชื่อในปัจจุบันที่อยู่ห่างไกลจากพระองค์ พวกเขาทำตัวเคร่งศาสนาและไปประชุมที่ธรรมศาลาในวันสะบาโต แต่ในช่วงวันธรรมดาพวกเขาก็ใช้ชีวิตในความบาป

ข้อความที่พวกเขาประกาศจนถึงตอนนี้ไม่ใช่ให้เชื่อในพระเยโฮวาห์พระเจ้า พวกเขาเชื่อเรื่องนี้อยู่แล้ว ข้อความของพวกเขาซึ่งเหมือนกับของยอห์นผู้ให้บัพติศมาก็คือ **จงกลับใจเสียใหม่** คำที่แปลเช่นนั้น (*เมตานอเอะ โอ*) หมายถึงการเปลี่ยนแปลงความคิดหรือจิตใจของคนๆ หนึ่ง ความหมายตรงนี้จึงเป็นการหันมาหาพระเจ้า

ณ จุดนี้ การรับใช้ของพระเยซูยังเป็นการเสนออาณาจักรนั้นแก่อิสราเอลอยู่เหมือนเดิม เงื่อนไขหลักของเรื่องนี้ก็คือ การกลับใจใหม่ คือ การหันกลับมาหาพระเจ้า ดังที่จะปรากฏชัดเจนในเวลาต่อมาว่าชนชาติอิสราเอลปฏิเสธข้อความนั้น จุดสนใจแห่งการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่จะเปลี่ยนเป็นกางเขนแทน

เพื่อรับรองว่าข้อความที่พวกเขาประกาศเป็นมาจากพระเจ้า พระเยซูจึงทรงประทานให้พวกเขา 13 ขับฝ่าให้ออกเสียหลายผี และได้เอาน้ำมันขโมลคนเจ็บป่วยหลายคนให้หายโรค ถึงแม้มีความสงสัยอยู่ในการที่พวกเขาช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่เดือดร้อนอย่างแน่นอน แต่การอัศจรรย์ต่างๆขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา (และในกรณีนี้คือ พวกสาวกของพระองค์) ก็มีไว้เพื่อรับรองว่าผู้นำสารนั้นเป็นมาจากพระเจ้าด้วย การเพิกเฉยข้อความของพวกเขาทั้งหมดที่ได้เห็นฤทธิ์เดชอันอัศจรรย์เหล่านั้นมีแต่จะชี้ให้เห็นถึงใจที่แข็งกระด้างของชนชาติอิสราเอล

มก 6:14 จุดสนใจตรงนี้เปลี่ยนไปที่เฮโรดและการปฏิบัติของเขาต่อยอห์นผู้ให้บัพติศมาบ้าง ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดทรงได้ยินเรื่องของพระองค์ (เพราะว่าพระนามของพระองค์ได้เลื่องลือไป) แล้วท่านตรัสว่า "ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุฉะนั้นจึงทำการมหัศจรรย์ได้" มีเฮโรดหลายคนถูกเอ่ยถึงในพระคัมภีร์ใหม่ คนที่ใหญ่โตที่สุดก็คือ เฮโร

คัมหาราช เขาเป็นผู้ที่ฆ่าบรรดาเด็กทารกทั่วเบธเลเฮมหลังจากที่พระเยซูทรงประสูติแล้ว อย่างไรก็ตาม เฮอร์โธตรงนี่คือ บุตรของเฮอร์โธคัมหาราชและนางมัลเซซ (Malthace) หญิงชาวสะมาเรีย หลังจากที่บิดาของเขาเสียชีวิต เขาก็ถูกพวกโรมแต่งตั้งเป็นกษัตริย์ครองแคว้นกาลิลีและแคว้นเปเรอา เขาจึงเป็นผู้ว่าราชการที่ทำหน้าที่ครองแคว้นกาลิลีซึ่งเป็นที่ๆพระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์ส่วนใหญ่

เขาได้ยื่นเกี่ยวกับพระเยซูมาบ้าง “เพราะว่าพระนามของพระองค์ได้เลื่องลือไป” เขาจึงกล่าวว่าจริงๆแล้วพระเยซูทรงเป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมาผู้ซึ่งเฮอร์โธได้สังคตศิระยะอย่างโหดเหี้ยมและอย่างยุติธรรม ด้วยเหตุใจฟุ้งและความมมงายของตน เขาจึงคิดว่ายอห์นได้เป็นขึ้นจากตายแล้วและกำลังกระทำการอัศจรรย์ต่างๆที่พระเยซูทรงเป็นผู้กระทำ

มก 6:15 มาระโกจึงกล่าวต่อไปว่าคนอื่นพูดถึงพระเยซูว่าอย่างไรและทรงเป็นผู้ใด บางคนว่า "เป็นเอลียาห์" และคนอื่นๆว่า "เป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งหรือเหมือนคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์" เพราะว่าเอลียาห์มิได้ประสบกับความตายฝ่ายร่างกาย บางคนจึงคาดเดาว่าพระเยซูต้องเป็นเอลียาห์กลับชาติมาเกิดอย่างแน่นอน คนอื่นก็คิดว่าพระเยซูทรงเป็นศาสดาพยากรณ์คนอื่นที่กลับมาจากความตาย เห็นได้ชัดว่ามีไม่กี่คนที่ยินดียกให้พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าซึ่งการอัศจรรย์ทั้งปวงของพระองค์และการรับใช้ของพระองค์ต่างเป็นพยานถึงความ เป็นพระเจ้าของพระองค์

มก 6:16 กลับมาพูดถึงเฮอร์โธ มาระโกบันทึกต่อไปว่า ฝ่ายเฮอร์โธเมื่อทรงได้ยินแล้ว จึงตรัสว่า "คือยอห์นนั่นเองที่เราได้สังคตศิระยะเสีย ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตาย" นี่จึงเป็นบันทึกเกี่ยวกับความตายของยอห์นผู้ให้บัพติศมา ดังที่จะให้รายละเอียดในลำดับต่อไป เฮอร์โธได้สังคตศิระยะยอห์นไปแล้ว จิตสำนึกผิดชอบที่ฟุ้งใจเขาทำให้เขาเชื่อว่ายอห์นได้เป็นขึ้นจากความตายแล้วในรูปกายพระเยซูเพื่อล้างแค้นให้ตนเอง เฮอร์โธจึงสนใจพระเยซูเป็นพิเศษ

มก 6:17-18 มาระโกจึงเปิดเผยเกี่ยวกับการเสียชีวิตก่อนวัยอันควรของยอห์น ด้วยว่าเฮอร์โธได้ใช้คนไปจับยอห์น และล่ามโซ่ขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นางเฮอร์เดียสภรรยาฟิลิปน้องชายของตน ด้วยเฮอร์โธได้รับนางนั้นเป็นภรรยาของตน ภรรยาคนแรกของเฮอร์โธเป็นธิดาของอาเรท

ศ กษัตริย์แห่งอาราเบีย เมื่อเหตุการณ์ต่างๆเกิดขึ้น เขาได้ทิ้งนางและเริ่มสัมพันธ์สาวาทกับเฮโรเดียมน้องสะใภ้ของตน ถึงแม้ตอนนั้นเขาได้แต่งงานกับนาง แต่มันก็เป็นการแต่งงานที่เกิดจากการเล่นชู้ ซึ่งเป็นชนิดของการแต่งงานใหม่ที่พระเยซูทรงตำหนิอย่างรุนแรงว่าเป็นการเล่นชู้ต่อเนื่อง

ยอห์น ได้วิพากษ์วิจารณ์ความสัมพันธ์แบบเล่นชู้ของเฮโรดอย่างเปิดเผย โดยประกาศว่า **18** เพราะยอห์นได้เคยทูลเฮโรดว่า "ท่านผิดพระราชบัญญัติที่รับภรรยาของน้องชายมาเป็นภรรยาของตน" เพื่อสงบปากสงบคำนักเทศน์ผีปากกล้าที่เน้นข้อเชื่อเดิมคนนี้ เฮโรดจึงสั่งให้นายอห์นไปขังคุก

มก 6:19-20 อย่างไรก็ตาม นางเฮโรเดียสผู้เป็นหญิงเล่นชู้ ก็โกรธแค้นยอห์นหนักยิ่งกว่า มาระโกหบายเหตุไว้ว่า นางเฮโรเดียสจึงผูกพยาบาทยอห์นและปรารถนาจะฆ่าท่านเสียแต่ฆ่าไม่ได้ พวกคนที่มียอำนาจในตำแหน่งสูงๆมักคอยโจมตีคนเหล่านั้นที่กล่าวหาตน หากนางทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ ยอห์นก็คงตายไปนานแล้ว อย่างไรก็ตาม เฮโรด **20** ย้ำเกรงยอห์นด้วยรู้ว่าท่านเป็นคนชอบธรรมและบริสุทธิ์จึงได้ป้องกันท่านไว้ ถึงแม้เป็นคนไร้ศีลธรรม แต่เฮโรดก็มีความรู้พื้นหลังมากพอที่จะรู้ว่ายอห์นเป็นคนของพระเจ้า คำที่แปลว่า **ป้องกัน** (ซุนเทระ โอ) ปกติแล้วมีความหมายตรงตัวว่า 'พิทักษ์รักษา' ดังนั้นเฮโรดจึงสงวนชีวิตยอห์นไว้ โดยย้ำเกรงเขา มาระโกกล่าวต่อไปว่า เมื่อใดที่เฮโรดแอบย่องไปฟังยอห์นสั่งสอน เขาก็ปฏิบัติตามหลายสิ่งและยินดีรับฟังท่าน

นี่คือว่าเฮโรดจะแอบไปที่คุกและอนุญาตให้ยอห์นพูดคุยกับตน เขาจะรับเอาคำสอนของยอห์นและตั้งใจฟังเขา ถึงแม้จะเป็นคนเล่นชู้ที่หลงตัวเอง แต่กษัตริย์ผู้นี้ก็ยังคงมีความกระหายหาความจริงในจิตวิญญาณของตนอยู่ ความสนุกสนานในความบาปมิได้นำมาซึ่งสันติสุขหรือความพึงพอใจ เขาเสาะหายอห์นเพื่อที่จะเติมช่องว่างฝ่ายวิญญาณที่มีอยู่ภายในตนให้เต็ม

มก 6:21-22 ขณะเดียวกัน นางเฮโรเดียสก็เฝ้ารอเวลาของตน นางรู้ว่าวันเกิดของเฮโรดใกล้จะถึงแล้ว นางจึงคิดแผนที่จะกำจัดนักเทศน์คนนั้นที่ชี้ให้เห็นความบาปของนางออกไปให้พ้นจากชีวิตของตน ดังนั้นครั้นอยู่มาวันหนึ่งเป็นโอกาสดีคือเป็นวันฉลองวันกำเนิดของเฮโรด เฮ

โรดให้จัดการเลี้ยงขุนนางกับนายทหารชั้นผู้ใหญ่ และคนสำคัญที่ปวงในแคว้นกาลิลี พอวัน
เกิดของเขามาถึง เฮโรดจึงจัดงานเลี้ยงให้กับผู้ใต้บังคับบัญชาคนสำคัญๆ และพวกคนใหญ่คนโต
แห่งแคว้นกาลิลี

แน่นอนที่นางเฮโรเดียสได้จัดแจงให้บุตรสาวของตนไปเต้นรำยั่ววนที่งานเลี้ยงนั้น
แน่นอนที่งานเลี้ยงนั้นมีการดื่มสุรากันอย่างเอิกเกริก มันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติในสมัยนั้นที่จะ
เรียกพวกหญิงโสเภณีให้มาเต้นระบำเปลื้องผ้าที่งานเลี้ยงเช่นนั้น อย่างไรก็ตาม นางเฮโรเดียสก็
ลดตัวลงไปสั่งให้บุตรสาวของตนทำงานชิ้นนี้ เพราะรู้ล่วงหน้าว่าเฮโรดจะเสนอะอะไรก็ได้ทั้งนั้น
หลังจากการโชว์ดังกล่าว นางจึงใช้ลูกสาวของตนออกไปเต้นรำ มาระโกจึงบันทึกว่า **22** เมื่อ
บุตรสาวของนางเฮโรเดียสเข้ามาเต้นรำ ทำให้เฮโรดและแขกทั้งปวงซึ่งเอนกายลงอยู่ด้วยกันนั้น
ชอบใจ กษัตริย์จึงตรัสกับหญิงสาวนั้นว่า "เธอจะขอสิ่งใดจากเรา เราก็จะให้สิ่งนั้นแก่เธอ"

มก 6:23 พอการแสดงจบลง เฮโรดจึงกล่าวแก่หญิงสาวนั้นดังที่ถูกคาดไว้ "เธอจะ
ขอสิ่งใดๆจากเรา เราจะให้สิ่งนั้นแก่เธอจนถึงครึ่งราชสมบัติของเรา" เขาจึงกล่าวคำปฏิญาณ
พล่อยๆออกไปที่เขาจะเสียใจทีหลังในไม่ช้า

มก 6:24-25 หญิงสาวนั้นจึงออกไปถามมารดาว่า "ฉันจะขอสิ่งใดดี" มารดาจึงตอบว่า
"จงขอสิระยะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเถิด" แผนการของนางเฮโรเดียสได้ดำเนินไปตามที่นางได้
วางไว้ นางจึงติดกับดักให้ปิดทันที บุตรสาวของนางจึง **25** รีบเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า "หม่อมฉัน
ขอสิระยะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถาดมาให้หม่อมฉันเดี๋ยวนี้เพคะ" คำที่แปลว่า ถาด ในที่นี้คือ
ปีนักษ

มก 6:26 เฮโรดจึงติดกับแล้ว เขาได้ให้สัญญาต่อหน้าพวกคนสนิทไปแล้วแถมยัง
ให้คำปฏิญาณไปแล้วด้วย ดังนั้นกษัตริย์ทรงเป็นทุกข์นัก แต่เพราะเหตุได้ทรงปฏิญาณไว้และ
เพราะเห็นแก่หน้าแขกทั้งปวงซึ่งเอนกายลงอยู่ด้วยกัน ก็ปฏิเสธไม่ได้

มก 6:27 ดังนั้น กษัตริย์จึงรับสั่งเพชฌฆาตให้ไปตัดสิระยะยอห์นมา เพชฌฆาตก็ไป
ตัดสิระยะยอห์นในคุก ใยแห่งความบาปได้รัดเฮโรดไว้จนคืนไม่หลุด ถึงแม้เขาให้ความเคารพต่อ

ยอห์นและเห็นได้ชัดว่าเป็นเพื่อนกับยอห์นแล้วด้วย แต่แผนการที่เกิดจากความโกรธของภรรยาที่เล่นชู้ผู้ชั่วร้ายของเขาก็มีชัย

มก 6:28 หลังจากเพชรฆาตทำตามคำสั่งแล้ว เขาก็เอาศีรษะของยอห์นใส่ถาดมาให้แก่หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้แก่มารดาของตน นี่จึงเป็นจุดจบของชายคนหนึ่งที่ตั้งใจตามทางของพระเจ้า เขาถูกข่มเหงและพลีชีพเพื่อความเชื่อเพราะเหตุความชอบธรรม เขาจะได้อำนาจยิ่งใหญ่ในสวรรค์ นครจะยังร้อนไม่พอสำหรับเฮโรด นางเฮโรเดียส และคนอื่นๆ พวกเขา

มก 6:29 พอได้ยินข่าวเรื่องการเสียชีวิตก่อนวัยอันควรของอาจารย์ของตนแล้ว พวกสาวกของเขาก็พากันมารับเอาศพของท่านไปฝังไว้ในอุโมงค์ มาระโกจึงให้รายละเอียดที่ชัดเจนที่สุดเกี่ยวกับจุดจบของยอห์นมากกว่าผู้เขียนข่าวประเสริฐคนอื่นๆ ที่เหลือ

มก 6:30-32 หลังจากได้บรรยายเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับยอห์นแล้ว มาระโกก็กลับมาเล่าเรื่องต่อจากที่ค้างไว้ที่ 6:13 ในข้อนี้สิบสองคนนั้น ได้ถูกใช้ไปเป็นคู่ๆ คราวนี้เขาบันทึกเกี่ยวกับการกลับมาของพวกเขา ฝ่ายอัครทูตพากันมาหาพระเยซู และได้พูดถึงบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำและได้สั่งสอน การรับใช้เบื้องต้นของพวกเขาในการประกาศได้เสร็จสิ้นลงแล้ว พวกเขาถอยกลับมารายงานให้พระเยซูทรงทราบ สิ่งที่น่าสนใจก็คือว่า นี่เป็นครั้งแรกในข่าวประเสริฐของมาระโกที่พวกสาวกถูกเรียกว่า **อัครทูต** คำที่แปลเช่นนั้น (*อาพอสตอลอส*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ผู้นำสารที่ถูกใช้ไป’

ไม่ต้องสงสัยเลยว่างานรับใช้ของพวกเขาเห็นเด่นชัดยิ่งขึ้น นอกจากนั้น พอพวกเขา กลับมาถึงพระเยซู 31 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายจงไปหาที่เปลี่ยวหยุดพักหายเหนื่อยสักหน่อยหนึ่ง" เพราะว่ามีคนไปมาเป็นอันมากจนไม่มีเวลาว่างจะรับประทานอาหารได้ เราเห็นชัดเจนถึงความกรุณาสงสารและความเห็นอกเห็นใจขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ทรงมีต่อพวกคนงานของพระองค์ พระองค์ทรงสังเกตเห็นว่าพวกเขาเหนื่อยล้าและไม่มีโอกาสแม้แต่จะรับประทานอาหาร คำที่แปลว่า **ที่เปลี่ยว** (*เอะเรมอส*) มีความหมายด้วยว่า ‘ข้างนอกในชนบท’

เห็นได้ชัดว่านั่นเป็นที่ๆพระเยซูทรงสั่งให้พวกสาวกที่เหน็ดเหนื่อยของพระองค์ไป คือ ที่สงบๆในชนบทเพื่อที่พวกเขาจะได้พักผ่อน 32 พระองค์จึงเสด็จลงเรือกับสาวกไปยังที่เปลี่ยว แต่ลำพัง พอลงเรือลำหนึ่งที่จอดอยู่ริมฝั่ง พวกเขาก็ล่องเรือไปยังที่ห่างไกลกว่าเดิมเพื่อที่จะพักผ่อน

มก 6:33 แต่พวกเขาก็ต้องผิดหวังที่ว่าเมื่อคนเป็นอันมากเห็นพระองค์กับสาวก กำลังไป และมีหลายคนจำพระองค์ได้ จึงพากันวิ่งออกจากบ้านเมืองทั้งปวงไปถึงก่อน และพากันเฝ้าพระองค์ ถึงแม้พระเยซูและพวกสาวกได้พยายามหลบออกไปแบบไม่ให้ใครเห็นแล้ว แต่ประชาชนในพื้นที่นั้นก็จำพระองค์ได้ ชาวแพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็วฝูงชนจึงวิ่งไปตามริมฝั่งทะเลกาลิลีในทิศทางที่เรือล่องไปและเมื่อเรือไปถึงอีกฝั่ง พวกเขาก็รอพระองค์อยู่ที่นั่นก่อนแล้ว

มก 6:34 พระเยซูไม่เพียงมีพระทัยกรุณาสงสารต่อพวกสาวกของพระองค์เท่านั้น แต่ครั้งพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่ และพระองค์ทรงสงสารเขา เพราะว่าเขาเป็นเหมือนฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง พระองค์จึงเริ่มสั่งสอนเขาเป็นหลายข้อหลายประการ ตลอดทั่วพระคัมภีร์ใหม่ เราเห็นถึงรูปแบบที่เกิดขึ้นซ้ำๆสามประการนี้ ในกรณีนี้ พระเยซู (1) มา (2) พระองค์ เห็น และ (3) พระองค์เกิดความสงสาร ทั้งสามสิ่งนี้มาด้วยกัน ก่อนที่จะเกิดความสงสารขึ้นนั้น คนเราต้องเห็นความขัดสนของผู้อื่นเสียก่อน อย่างไรก็ตาม นั่นจำเป็นต้องมีการไปยังที่ๆผู้คนอยู่และเห็นพวกเขาในความขัดสนของพวกเขาเสียก่อน

แทนที่จะไม่พอใจที่แผนการของพระองค์ที่จะให้พวกสาวกได้หยุดพักผ่อน พระเยซูกลับทรงเห็นชีวิตที่ขาดแคลนและใจที่ว่างเปล่า พระองค์จึงทรงมีพระทัยสงสารคนเหล่านั้น พระองค์ทรงเห็นว่าพวกเขาเป็นเหมือนแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง และไร้ทิศทางฝ่ายวิญญาณ พระองค์จึง “เริ่มสั่งสอนเขาเป็นหลายข้อหลายประการ”

มก 6:35-36 เมื่อเวลาล่วงไปมากแล้ว พวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า “ที่นี้กันดารอาหารนัก และบัดนี้เวลาก็เย็นลงมากแล้ว ช่วงบ่ายได้ผ่านพ้นไปแล้ว มันน่าจะเลยเวลาบ่ายสามโมงมาแล้วและอาจเย็นกว่านั้นก็ได้ (คำที่แปลว่า ล่วงไปมาก และเย็นลงมากแล้ว หมายถึงถึงช่วงเวลาของวัน คือ พอลุส ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า ‘ใหญ่’ หรือ ‘โต’ มันเป็นสำนวนที่

หมายความว่าวันนั้นได้ล่องลอยไปมากแล้ว นั่นคือ เกือบจะผ่านพ้นไปแล้ว) พวกสาวกจึง
คะยั้นคะยอพระเยซูว่า 36 ขอให้ประชาชนไปเสียดิถิล เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารรับประทานตาม
บ้านไร่บ้านนาที่อยู่แถบนี้ เพราะเขาไม่มีอะไรที่จะรับประทานเลย" พวกสาวกซึ่งสังเกตเห็นถึง
เค้าลางของปัญหาจึงจัดการกับมันแบบมนุษย์ ทางแก้ของพวกเขาคือ ใช้ฝูงชนไปในหมู่บ้าน
ต่างๆในแถบนั้นเพื่อซื้อหาอาหาร

มก 6:37-38 พระเยซูทรงมีแผนการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น ฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของ
พระองค์จะถูกสำแดงรวมถึงพระทัยเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ด้วย แน่แน่นอนที่พระองค์ทรง
ทราบถึงปัญหาที่จะเกิดขึ้นอยู่แล้ว และทรงรู้ดีที่ว่าพวกสาวกอย่างแน่อน อย่างไรก็ตาม เพื่อ
สอนบทเรียนหนึ่งแก่พวกเขา พระองค์ตรัสตอบแก่เหล่าสาวกว่า "พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด"
พวกเขาไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่ตัวเองได้ยิน ด้วยความไม่อยากจะเชื่อ พวกสาวกจึงตอบกลับไปว่า เขา
ทูลพระองค์ว่า "จะให้พวกข้าพระองค์ไปซื้ออาหารสักสองร้อยเหรียญเดนาเรียนให้เขา
รับประทานหรือ" เหรียญเดนาเรียน (เดนาเรียน) เป็นเหรียญของโรมที่เรียกอีกชื่อว่า เดนาเรียส มัน
มีค่าประมาณค่าแรงหนึ่งวันตามเศรษฐกิจในสมัยนั้น หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ สองร้อยเหรียญ
เดนาเรียนก็มีค่าเท่ากับค่าแรงหนึ่งปี พวกเขากำลังพูดถึงเงินจำนวนมหาศาล พระเยซูทรงทราบ
เรื่องนั้นดี แต่พระองค์ก็ทรงมีบทเรียนหนึ่งที่จะสอนพวกสาวก

พระองค์จึงตรัสถามพวกเขาว่า 38 "พวกท่านมีขนมปังอยู่กี่ก้อน ไปดูซิ" เมื่อรู้แล้วเขาจึง
ทูลว่า "มีขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว" ขนมปังที่ว่านี้น่าจะเทียบได้กับขนมปังก้อนที่ใช้ทำ
แฮมเบอร์เกอร์ในปัจจุบัน พระเยซูจึงทรงสั่งพวกสาวกให้ไปดูว่ามีอาหารในฝูงชนมากขนาด
ไหน พวกสาวกก็กลับมารายงานด้วยความเศร้าใจว่า "มีขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว" กลับ
กลายเป็นว่าขนมปังห้าก้อนและปลาแห่งสองตัวนี้เป็นอาหารเพียงที่คุณแม่ผู้ห่วงใยเตรียมมาเพื่อ
ลูกชายของเธอในวันนั้น ดู ยอห์น 6:8 นั่นเป็นอาหารปริมาณเล็กน้อยมากๆเมื่อเทียบกับคน
มากกว่าห้าพันคนนี่

มก 6:39-42 พระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกให้จัดคนทั้งปวงให้นั่งรวมกันที่หญ้าสดเป็น
หมู่ๆ 40 ประชาชนก็ได้นั่งรวมกันเป็นหมู่ๆ หมู่ละร้อยคนบ้าง ห้าสิบบ้าง บางที่อาจเพราะคำสั่ง

ของพระเยซูหรือของพวกสาวกฝูงชนจึงนั่งลงบนหญ้าเป็นกลุ่มๆ โดยมีกลุ่มละห้าสิบคนบ้าง ร้อยคนบ้าง น่าสนใจตรงที่ว่าพระเจ้าทรงกระทำกิจเป็นระเบียบเรียบร้อยเสมอ

พระเยซูจึงทรงรับเอาขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้น จากนั้นพระองค์ก็ 41 แหงนพระ พักตร์ดูฟ้าสวรรค์ขอบพระคุณ แล้วหักขนมปังนั้นให้เหล่าสาวกให้เขาแจกแก่คนทั้งปวง และ ปลาสองตัวนั้นพระองค์ทรงแบ่งให้ทั่วกันด้วย 42 เขาได้กินอิ่มทุกคน ก่อนที่จะทำอะไรต่อ พระ เยชูทรงขอบพระคุณพระเจ้าและขอให้พระองค์ทรงอวยพรอาหารนั้นที่พวกเขาจะรับประทาน คำที่แปลว่า **ขอบพระคุณ** (*อะลูอูเกะ โอ*) สามารถมีความหมายได้ด้วยว่า ‘ขอพระเจ้าอวยพรสิ่ง หนึ่ง’ หรือ ‘อธิษฐานขอพระเจ้าให้อวยพรมันเพื่อที่จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่ใช้’ เห็นได้ชัดว่านี่ เป็นความหมายตรงนี้ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ก่อนที่จะรับประทาน พระเยซูทรงหยุดนิ่งและขอให้ พระเจ้าทรงอวยพรอาหารนั้น พวกสาวกผู้นำสงสารอาจไม่แน่ใจว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป พวกเขา อาจหวังก็ได้ว่าพระเยซูจะไม่ทรงขายหน้า

อย่างไรก็ตามพระองค์ทรงรับขนมปังและปลาเหล่านั้นไปและเริ่มหักมันออกเป็นชิ้นเล็ก เล็ก พวกสาวกประหลาดใจมากที่อาหารนั้นสามารถหักแบ่งได้ต่อไปเรื่อยๆ มันทวีจำนวนขึ้นเมื่อ ออกมาจากพระหัตถ์ของพระเยซู เรามักมองข้ามข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงจัดเตรียมอาหารนี้ สำหรับคนมากกว่าห้าพันคนด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง พวกเขาทุกคนไม่เพียงได้รับ ประทานอาหารนี้เท่านั้น แต่พวกเขายังอิ่มกันทุกคนด้วย การอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นด้วย พระหัตถ์ของพระเยซู พวกเขาอาจไม่เข้าใจว่าอาหารที่พวกเขารับประทานนั้นมาจากไหน แต่พวกสาวกย่อมรู้เรื่องนี้อย่างแน่นอน พระเยซูได้ทรงสอนพวกเขาผ่านทางเหตุการณ์นี้ในเรื่อง ความเมตตากรุณาและความสามารถของพระเจ้าที่จะตอบสนองและจัดเตรียมสำหรับความ จำเป็นต่างๆของประชากรของพระองค์

มก 6:43-44 การอัศจรรย์นี้ยังไม่จบ ส่วนเศษขนมปังและปลาที่เหลือนั้นเขาเก็บไว้ได้ ถึงสิบสองกระบุงเต็ม จริงแท้ทีเดียวที่น้อยคือมากเมื่อมีพระเจ้าอยู่ด้วย บางคนตีความว่าอาหารที่ เหลือสิบสองกระบุงนี้เป็นวิธีของพระเยซูในการจัดเตรียมสำหรับพวกสาวกที่เหนื่อยล้า นั่นอาจ เป็นไปได้ คนอื่นก็เสนอว่าพระเยซูทรงตอบแทนเด็กชายคนนั้นเป็นสิบสองเท่าสำหรับอาหาร

เที่ยงที่เขาถวายแด่พระองค์ นั่นก็อาจเป็นไปได้เช่นกัน ไม่ว่าจะในกรณีใด พระคัมภีร์ไม่ได้บอกชัดเจน อย่างไรก็ตาม สิ่งหนึ่งที่แน่นอนก็คือว่า พระเจ้าทรงตอบแทนคนเหล่านั้นที่ปรนนิบัติพระองค์อย่างเสียสละเป็นอย่างดี

ปรากฏว่า 44 และในจำนวนคนที่ได้รับประทานขนมปังนั้น มีผู้ชายประมาณห้าพันคน บันทึกรักของมัทธิวเสริมว่า “มิได้นับผู้หญิงและเด็ก” (มัทธิว 14:21) ในฝูงชนนั้นอาจมีผู้ชายเป็นส่วนใหญ่ อย่างไรก็ตาม ในฝูงชนนี้ก็มีผู้หญิงและเด็กรวมอยู่ด้วยซึ่งยิ่งทำให้การอัศจรรย์ครั้งนี้ยิ่งใหญ่มากขึ้นไปอีก

มก 6:45-46 เป้าหมายของพระเยซูที่จะให้พวกสาวกได้พักผ่อนบ้างนั้นยังไม่สำเร็จ ดังนั้น และทันใดนั้นพระองค์ได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงในเรือข้ามไปยังอีกฟากหนึ่งถึงเมืองเบธไซดา ก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอส่งประชาชนกลับบ้าน ก่อนอื่นพระองค์ทรงให้พวกสาวกกลับไปขึ้นเรือพร้อมกับสั่งให้พวกเขากลับไปเมืองเบธไซดา ซึ่งเป็นบ้านเกิดของอันดรูว์ เปโตร ยอห์น และฟิลิป ขณะเดียวกันพระเยซูก็ทรงรับสั่งให้ฝูงชนกลับไปบ้านของตนด้วย ปานนี้เป็นเวลาเย็นแล้ว เห็นได้ชัดว่าพวกเขาต่างแยกย้ายกันไป

ดังนั้น 46 เมื่อพระองค์ทรงลาเขาทั้งหลายแล้วก็เสด็จขึ้นภูเขาเพื่ออธิษฐานที่นั่น มันเป็นวันที่ยาวนานจริงๆ มีเหตุการณ์หลายอย่างเกิดขึ้นในวันนั้น ในยามเย็นอันเงียบสงบ พระเยซูจึงทรงใช้เวลาตามลำพังในการอธิษฐานเมื่อสิ้นสุดวัน พระองค์ทรงใช้เวลาทั้งวันในการรับใช้อันเหน็ดเหนื่อย บัดนี้พระองค์ทรงต้องการเวลาตามลำพังกับพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ของพระองค์ ในการอธิษฐานนั่นเองพระองค์ก็ทรงได้รับความสดชื่นกลับคืนมาและได้รับการฟื้นฟูกำลังขึ้นใหม่ เห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงใช้เวลามากพอสมควรในการอธิษฐานก่อนที่ความมืดเข้าครอบคลุม

มก 6:47-48 ขณะเดียวกันเมื่อค่ำลงแล้ว เรือของเหล่าสาวกอยู่กลางทะเล ส่วนพระองค์อยู่บนฝั่งแต่ผู้เดียว จากยอดเขาที่อยู่ติดกับชายฝั่งทะเลนั้น พระองค์ทอดพระเนตรเห็นเหล่าสาวกตีกรรเชียงลำบากเพราะทวนลมอยู่ พวกสาวกผู้นำสงสารก็ยังไม่ได้พักอยู่ดี ลมที่พัดจากทางเหนือได้พัดมาในคืนนั้นและตอนนี้พวกเขาได้เอาใบลงและกำลังพายเรือทวนกระแสลมอยู่

48 แล้วพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเหล่าสาวกตีกรรเชียงลำบากเพราะทวนลมอยู่ ครั้นเวลาสามยามเศษ พระองค์จึงทรงดำเนินบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก และทรงดำเนินดังจะเลยเขาไป ดังนั้น “ครั้นเวลาสามยามเศษ พระองค์จึงทรงดำเนินบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก และทรงดำเนินดังจะเลยเขาไป” พวกโรมแบ่งกลางคืนออกเป็นสี่ยามๆ ละสามชั่วโมง โดยเริ่มตั้งแต่หกโมงเย็น พวกยิวก็รับเอาวิธีนับนั้นมาใช้เช่นกัน สามยามเศษที่ว่านี้น่าจะเป็นเวลาประมาณตีสามถึงหกโมงเช้า เห็นได้ชัดว่าพวกสาวกได้ต่อสู้กับสภาพอากาศมาตลอดทั้งคืน เห็นได้ชัดว่าในช่วงเวลาใกล้รุ่งนี้ พระเยซูเสด็จไปหาพวกเขาโดยทรง “ดำเนินบนน้ำทะเล ” อันที่จริงแล้วพระองค์ตั้งพระทัยที่จะดำเนินผ่านพวกเขาเลยด้วยซ้ำ

มก 6:49-50 อย่างไรก็ตามเมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินบนทะเล เขาคำคัญว่าผี แล้วพากันร้องอิงไปต่อนั้นมีแสงพอที่จะมองเห็นได้ว่ามีอะไรบางอย่างอยู่ข้างนอกนั้น แต่พวกเขาบอกไม่ได้ว่ามันคือใครหรืออะไร ปฏิกริยาแรกของพวกเขาก็คือ พวกเขาได้เห็นผีหรือวิญญาณอะไรสักอย่าง คำที่แปลว่า ผี (พินทาสมา) มีความหมายว่า ‘ผี’ หรือ ‘วิญญาณ’ พวกสาวกหวาดกลัวจริงๆ เพราะพวกเขาพากันร้องอิงไป คำที่แปลเช่นนั้น (อานาคราโซ) มีความหมายว่า ‘เสียงร้องจากสุดคอกอหอย’ ความกลัวถึงขีดสุดของพวกเขาได้ทำให้พวกเขาหวีดร้องสุดเสียง พวกเขากลัวแทบตายจริงๆ นอกจากนี้ “ทุกคนเห็นพระองค์แล้วก็กลัว” พวกเขาทุกคนได้เห็นรูปร่างเป็นหมอกๆ บนน้ำข้างนอกนั้นและพวกเขาทุกคนก็อกสั่นขวัญหาย

50 เพราะว่าทุกคนเห็นพระองค์แล้วก็กลัว แต่ในทันใดนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "จงชื่นใจเถิด คือเราเอง อย่างกลัวเลย" เพราะพวกเขาประหลาดใจและอกสั่นขวัญหนี พระเยซูจึง “ตรัสแก่เขาว่า จงชื่นใจเถิด คือเราเอง อย่างกลัวเลย” พระองค์เสด็จดำเนินไปถึงเรือลำนั้นและอาจตรัสแก่พวกเขาด้วยน้ำเสียงสดชื่นว่า ‘ทำใจดีๆ ไว้ นี่เราไง อย่างกลัวเลย’

มก 6:51-52 พระองค์จึงเสด็จขึ้นไปหาเขาบนเรือ แล้วลมก็เงียบลง เหล่าสาวกก็ประหลาดอัศจรรย์ใจเหลือประมาณ พระเยซูจึงเสด็จขึ้นไปบนเรือ “แล้วลมก็เงียบลง” พระคำภีร์ไม่ได้บ่งบอกว่ามีพายุรุนแรงในคืนนั้น อย่างไรก็ตาม พวกสาวกต้องพายเรือทวนกระแสลมที่พัดต้านพวกเขา เมื่อพระเยซูเสด็จขึ้นไปบนเรือ ทะเลก็เริ่มสงบ -- ในทันที พวกเขาจึง

“ประหลาดอัศจรรย์ใจเหลือประมาณ” ความหมายก็คือว่า พวกเขาตกตะลึงและอัศจรรย์ใจกับสิ่งที่พวกเขาเพิ่งประสบมา พวกเขาช่างลึมเร็วเหลือเกินว่าก่อนหน้านี้ไม่นาน พระเยซูได้ทรงห้ามลมพายุรุนแรงให้สงบบนทะเลกาลิลีไปแล้ว ต่อหน้าต่อตาพวกเขาเลยด้วยซ้ำ

นอกจากนี้พวกเขายังลึมไปแล้วด้วยว่าพระเยซูได้ทรงกระทำอะไรไปเมื่อวันก่อน 52 ด้วยว่าการอัศจรรย์เรื่องขนมปังนั้นเขายังไม่เข้าใจ เพราะใจเขายังแข็งกระด้าง คำที่แปลว่าแข็งกระด้าง (โพรโอ) สามารถมีความหมายได้ด้วยว่า ‘มีคอบอดไป’ เหมือนกับมีสะเก็ดแข็งๆ มาปิดตาไว้ เพราะต้องพบกับอุปสรรคในการพายเรือต้านลมตลอดทั้งคืน พวกเขาจึงลึมไปว่าพระเยซูได้ทรงกระทำอะไรในเย็นก่อนหน้ากับการเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนนั้น ในเนื้อหานี้พวกเขาก็เห็นเล็กน้อย ชุ่นเคือง และได้ตอบกลับไปตามสัญญาด้วยความกลัวเมื่อพวกเขาเห็นรูปร่างต่างๆของพระเยซูบนทะเล

มก 6:53 พระเยซูได้สั่งให้พวกเขาไปที่เมืองเบธไซดาแล้ว อย่างไรก็ตาม เพราะว่าพวกเขาต้องต่อสู้กับกระแสลมที่พัดต้านพวกเขาตลอดทั้งคืน ครั้นข้ามฟากไปแล้ว เขาจอดเรือที่แคว้นเยนเนซารेत บ้านทีกของยอห์นเสนอแนะว่านี่อาจเป็นที่เดียวกับเมืองคาเปอร์นาอุม คูยอห์น 6:7-14 ถึงแม้จะอยู่ในแคว้นเดียวกันทางตอนเหนือของทะเลกาลิลี แต่ทั้งสองเมืองไม่น่าจะใช่เมืองเดียวกัน แคว้นเยนเนซารेतอยู่ก่อนไปทางใต้และอยู่ทางตะวันตกของเมืองคาเปอร์นาอุม อย่างไรก็ตามโจเซฟสกกล่าวว่าแคว้นเยนเนซารेतได้นำมาจากบ่อน้ำพุที่อุดมสมบูรณ์มากๆ แห่งหนึ่ง ซึ่งผู้คนที่อาศัยอยู่ที่นั่นเรียกสถานที่นั้นว่า คาเปอร์นาอุม มันเลยเป็นอีกชื่อหนึ่งของสถานที่แห่งนี้ ชื่อนี้โดยทั่วไปแล้วมีความหมายว่า ‘สถานที่แห่งการปลอบประโลม’

มก 6:54-55 อย่างไรก็ตาม ทันทีที่พระเยซูเสด็จขึ้นบก เมื่อขึ้นจากเรือแล้ว คนทั้งปวงก็จำพระองค์ได้ทันที ผู้คนในท้องถิ่นนั้นจำพระเยซูได้ทันที จากมุมมองของพวกเขาแล้ว คนดังกล่าวหนึ่งได้มาอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว คือ เยชูแห่งนาซาเร็ธ ผู้กระทำการอัศจรรย์ ดังนั้นพวกเขาจึง 55 รีบไปทั่วตลอดแคว้นล้อมรอบ เริ่มเอาคนเจ็บป่วยใส่แคร่หามมายังที่เขาได้ยืนยันข่าวว่าพระองค์อยู่นั้น ขณะที่วันก่อนหน้าได้สิ้นสุดลงแล้ว วันใหม่ก็เริ่มต้นเหมือนเดิม

มก 6:56 ดังนั้นแล้วพระองค์เสด็จไปที่ไหนๆ ไม่ว่าในหมู่บ้าน ในตำบล หรือในเมือง เขาก็เอาคนเจ็บป่วยมาวางตามถนน ทูลอ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้คนเจ็บป่วยแต่ละต้อง แต่ชายฉลองพระองค์ และผู้ใดได้แต่ละต้องพระองค์แล้วก็หายป่วยทุกคน ไม่ว่าพระเยซูเสด็จไปที่ใด ไม่ว่าในเมืองหรือในแถบชนบท คนเหล่านั้นที่เจ็บป่วยก็ถูกวางอยู่บนแคร่ของตนตามข้างทาง ผู้คนขอร้องให้พระเยซูเสด็จมาใกล้พอที่พวกเขาจะแต่ละต้องได้แม้เพียงชายฉลองพระองค์ สำหรับคนเหล่านั้นที่ได้แต่ละต้อง พวกเขาได้รับการรักษาให้หาย นี่เป็นอีกครั้งที่คำที่แปลว่า หายป่วย (ไอโซ) มีความหมายอีกอย่างว่า 'ถูกช่วยให้รอด' ขณะที่บรรดาคนเจ็บป่วยผู้มาสวดสารเอื้อมมือมาแต่ละต้องพระองค์ด้วยความเชื่ออันเรียบง่าย ความเชื่ออันเรียบง่ายนั้นก็เพียงพอที่พระเยซูจะทรงรักษาพวกเขาให้หายและช่วยให้พวกเขารอดด้วย พวกเขาได้แต่ละต้องพระองค์และพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระองค์ก็ไหลผ่านไปยังพวกเขาอย่างบริบูรณ์

ภาพรวมของมาระโก 7: ขณะที่ข่าวประเสริฐเล่มนี้ดำเนินต่อไป มาระโกก็นำเสนอคำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับประเพณีเทียบกับความจริง จากนั้นพระเยซูทรงเปลี่ยนไปพูดถึงปัญหาที่แท้จริงคือเรื่องของจิตใจ มีบันทึกเกี่ยวกับการรักษาหญิงชาวซีเรียฟีนิเซียและชายที่หูหนวก และเป็นใบ้ที่ได้รับการรักษาในแคว้นทศบุรีด้วย

มก 7:1 การรับใช้ของพระเยซูจนถึงบัดนี้ส่วนใหญ่มีขึ้นในแคว้นกาลิลี ที่มั่นหลักของศาสนายิวคือ กรุงเยรูซาเล็มและข่าวเรื่องการรับใช้ของพระเยซูก็ได้เลื่องลือไปถึงที่นั่นแล้ว ดังนั้นครั้งนั้นพวกฟาริสีกับพวกธรรมาจารย์บางคน ซึ่งได้มาจากกรุงเยรูซาเล็ม พาถิ่นมาหาพระองค์ แน่แน่นอนที่พวกเขาเดินทางมาเพื่อที่จะเห็นพระเยซูแห่งนาซาเร็ธผู้นี้ที่พวกเขาได้ยินมาแล้วให้เห็นกับตา

มก 7:2-3 อย่างไรก็ตาม เมื่อเขาได้เห็นเหล่าสาวกของพระองค์บางคนรับประทานอาหารด้วยมือที่เป็นมลทิน คือมือที่ไม่ได้ล้างก่อน เขาก็ถือว่าผิด ในข้อนี้เราได้เห็นถึงทัศนคติและสภาพของจิตใจของพวกธรรมาจารย์และฟาริสี นั่นคือ “เขาก็มองว่าผิด” ลักษณะเฉพาะตัวอย่างหนึ่งของพวกฟาริสีก็คือ นิสัยชอบจับผิด พระเยซูไม่เคยตำหนิพวกเขาในเรื่องหลักคำ

สอนเลย พวกเขามีหลักคำสอนที่ถูกต้อง อย่างไรก็ตาม ปัญหาใหญ่อย่างหนึ่งก็คือ ทัศนคติที่ชอบจับผิดของพวกเขา

มาระโกนำเสนอวิธีคิดของคนเหล่านี้ต่อไป 3 เพราะว่าพวกฟาริสีกับพวกยิวทั้งลึนลือตามประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษว่า ถ้ามิได้ล้างมือตามพิธีโดยเคร่งครัด เขาก็ไม่รับประทานอาหารเลย ปัญหาตรงนี้ไม่ได้อยู่ตรงที่สุขอนามัยหรือความสะอาดส่วนบุคคล กุญแจที่ไขสู่ปัญหานี้ก็คือ “ประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ” ประเพณีของพวกยิวถูกพัฒนาจนกลายเป็นคำอธิบายพระคัมภีร์เสียชัวยาว ประเพณีต่างๆที่ถูกพัฒนาขึ้นมาโดยรับบีหลายคนเริ่มถูกมองว่ามีสิทธิอำนาจเท่าเทียมกับพระคัมภีร์ ตรงนี้เราเห็นถึงความคิดของพวกรับบีเกี่ยวกับเรื่องความบริสุทธิ์ สำหรับพวกเขาแล้ว ความบริสุทธิ์เป็นเรื่องของพิธีกรรมภายนอก เช่น การล้างมือก่อนรับประทานอาหาร ดังนั้น พวกยิวที่ถือเคร่งซึ่งพยายามเอาใจพวกรับบีจึงจะล้างมือก่อนรับประทานอาหารเสมอ เห็นได้ชัดว่าพวกสาวกบางคนของพระเยซูไม่ได้เป็นพวกถือเคร่งเช่นนั้น พวกฟาริสีที่ชอบจับผิดจึงสังเกตเห็นทันทีว่า บางครั้งพวกสาวกของพระเยซูรับประทานอาหารโดยมิได้ล้างมือก่อน พวกเขาจึงถือว่าทั้งพวกสาวกและพระเยซูทำผิดในเรื่องดังกล่าว

มก 7:4-5 นอกจากนี้ การที่พวกเขาให้ความสำคัญกับการชำระล้างภายนอกยังขยายออกไปยังด้านอื่นๆ ในชีวิตประจำวันอีกด้วย ยกตัวอย่างเช่น และเมื่อเขามาจากตลาด ถ้ามิได้ล้างมือก่อน เขาก็ไม่รับประทานอาหาร และธรรมเนียมอื่นๆอีกหลายอย่างเขาก็ถือ คือล้างถ้วย เหยือก ภาชนะทองสัมฤทธิ์ และโต๊ะ สิ่งที่น่าสนใจก็คือ การให้ความสำคัญกับความบริสุทธิ์ภายนอกโดยพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ พวกเขาไม่คิดถึงเรื่องความมลทินฝ่ายวิญญาณหรือความสกปรกโสมมของจิตใจเลย ดังนั้น 5 พวกฟาริสีกับพวกธรรมาจารย์จึงทูลถามพระองค์ว่า "ทำไมพวกสาวกของท่านไม่ประพฤติตามประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ แต่รับประทานอาหารโดยมิได้ล้างมือเสียก่อน"

มก 7:6-7 พระเยซูไม่ทรงเสียเวลาในการตอบกลับ ไปเลย พวกฟาริสีที่ชอบอวดตัวอาจถึงกับผงะเลยทีเดียว พวกเขาได้วิพากษ์วิจารณ์พระเยซูและพวกสาวก โดยคิดว่าตัวเองเป็นฝ่ายชอบธรรม พระองค์จึงทรงเล่นงานพวกเขากลับไป พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "อิสยาห์ได้

พยากรณ์ถึงพวกเจ้าคนหน้าซื่อใจคดก็ถูก ตามที่ได้เขียนไว้ว่า ‘ประชาชนนี้ให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา’ ข้อความนี้ยกมาจากอิสยาห์ 29:13 ที่พระเยโฮวาห์ทรงดำหนิชนชาติอิสราเอลสำหรับความเลื่อมใสแต่เพียงภายนอกของพวกเขาขณะที่ในเวลาเดียวกันพวกเขาก็เต็มไปด้วยการละทิ้งความจริงอยู่ภายใน พระเยซูจึงทรงประยุกต์ใช้ข้อนี้กับคนเหล่านั้นที่ฟังพระองค์อยู่โดยทรงเรียกพวกเขาว่า **คนหน้าซื่อใจคด** คำที่แปลเช่นนั้น (*ฮูปอครีเทส*) ถึงแม้ตรงตัวแล้วหมายถึง นักแสดง แต่ในบริบทนี้มีความหมายว่า ‘คนเสแสร้ง’ หรือ ‘คนจอมปลอม’ ความเสแสร้งของคนปลอมที่เคร่งศาสนาเหล่านี้ปรากฏชัดต่อพระพักตร์พระเยซู

พระองค์จึงทรงตอกตะปูปิดฝาโลง 7 **เขามัสการเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอา**

บทบัญญัติของมนุษย์มาวางอ้างว่า เป็นพระคำรัสสอน คำสอนนอกรีตของพวกรับบีอิสราเอลก็คือ การที่พวกเขานำเสนอคำสอนต่างๆของมนุษย์โดยอ้างว่าได้รับสิทธิอำนาจของพระเจ้า คนเหล่านี้ไม่ต่างจาก ‘นิกายต่างๆ’ ภายในหมู่ชาวคริสต์ที่คอยเสริมหลักปงจลาวิสันหา หลักข้อเชื่อหนังสือเพิ่มเติม และหลักคำสอนต่างๆเข้ากับพระคัมภีร์อยู่เป็นประจำ โดยยกสิ่งเหล่านี้ให้อยู่ในฐานะเท่าเทียมกับพระวจนะของพระเจ้า มันเป็นเรื่องที่เปล่าประโยชน์ในตอนนั้น และก็เป็นเช่นนั้นในปัจจุบันด้วย คำที่แปลว่า **พระคำรัสสอน (คิศาจาคาสีอา)** มีความหมายตรงตัวว่า ‘คำสอนต่างๆ’ อย่างไรก็ตาม ในบริบทนี้ มีความหมายว่า คำสอนที่ได้รับสิทธิอำนาจ หรือหลักคำสอนของพระเจ้า

สิ่งที่น่าสนใจเพิ่มเติมก็คือว่า พระเยซูทรงเทียบเท่าพระองค์เองกับพระเยโฮวาห์พระเจ้า ในการยกคำพุดจากอิสยาห์ 29:13 ที่พระเยโฮวาห์ทรงดำหนิพวกอิสราเอลนั้น พระเยซูเองก็ทรงเรียกพระเยโฮวาห์ในข้อ 7 ว่า **เรา** ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์จึงปรากฏชัดเจนรวมถึงความเท่าเทียมกันของพระเยโฮวาห์แห่งพระคัมภีร์เดิมกับพระเยซูแห่งพระคัมภีร์ใหม่ด้วย

มก 7:8-9 พระเยซูจึงทรงประจันหน้ากับพวกนักศาสนานิยมพิธีกรรมเหล่านี้ **เจ้าทั้งหลายละพระบัญญัติของพระเจ้า และกลับไปถือตามประเพณีของมนุษย์ คือการล้างถ้วยเหยือก และสิ่งอื่นๆเช่นนี้อีกหลายสิ่ง เจ้าทั้งหลายก็ทำอยู่”** พระเยซูทรงกล่าวหาพวกผู้นำทางศาสนา

เหล่านี้ว่าเพิกเฉยต่อพระบัญญัติของพระเจ้าเพื่อไปให้ความสำคัญแก่ข้อปลีกย่อยทางศาสนาที่ไม่สำคัญของตน เช่น พิธีชำระล้างด้วยขาม ฯลฯ แต่พระเยซูมิได้ตรัสเพียงเท่านั้น

พวกเขาไม่เพียงไม่สนใจพระวาทะของพระเจ้าเท่านั้น แต่ 9 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "เหมาะสมนะ ที่เข้าทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้า เพื่อจะได้ถือตามประเพณีของพวกท่าน ทั้งหมดนี้เป็นข้อกล่าวหาที่รุนแรงจริงๆ การเพิกเฉยต่อพระวาทะของพระเจ้านั้นเป็นเรื่องหนึ่ง แต่การปฏิเสธพระวาทะของพระเจ้านั้นมันก็เป็นอีกเรื่อง พระเยซูทรงโจมตีพวกเขาด้วยเรื่องนี้ พวกเขาแทนที่พระคัมภีร์ด้วยการถือตามประเพณีของพวกเขาเอง

คำที่แปลเช่นนั้น (พาราโดซีส) ในบริบทนี้หมายถึง องค์กรคำสอนต่างๆ โดยเฉพาะพิธีกรรมต่างๆ ซึ่งในความเห็นของพวกยิวสมัยต่อมาถูกถ่ายทอดต่อกันมาทางคำพูดโดยโมเสส และถูกถ่ายทอดต่อกันมาทางคำพูดโดยไม่ขาดสายไปยังคนรุ่นต่อไป พวกเขาถือว่าคำสอนเหล่านี้เป็นการอธิบายขยายความพระราชบัญญัติที่เป็นลายลักษณ์อักษร และคำสอนเหล่านี้ต้องถูกเชื่อฟังด้วยความเคารพยำเกรงที่เท่าเทียมกัน กล่าวโดยสรุปก็คือ ประเพณีเหล่านี้ของพวกเรับบีถูกให้ฐานะเท่าเทียมกับพระคัมภีร์และได้แทนที่พระคัมภีร์ไปแล้ว ศาสนามากมายจนถึงทุกวันนี้ก็ทำแบบเดียวกัน

มก 7:10-12 พระเยซูทรงขยายความประเด็นของพระองค์ต่อไป พระองค์ทรงยกข้อความจากหนังสืออพยพตามที่โมเสสได้เขียนไว้ เพราะโมเสสได้สั่งไว้ว่า 'จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน' และ 'ผู้ใดค่าแห่งบิดามารดา ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย' ข้อความแรกยกมาจากอพยพ 20:12 และข้อความหลังจากอพยพ 21:17 พระราชบัญญัติของโมเสสสั่งไว้ชัดเจนให้เรานับถือบิดามารดา การไม่สนใจเรื่องนี้ก็มีโทษถึงตาย (คำว่า "ถูกปรับโทษถึงตาย" เป็นจำนวนสมัยศตวรรษแรกที่แปลมาจากต้นฉบับฮีบรูที่หมายถึงการถูกประหารชีวิต)

อย่างไรก็ตาม พวกเรับบีของอิสราเอล ซึ่งเป็นพวกฟาริสีก็สั่งไว้โดยตรงข้ามกับพระบัญชาของพระเจ้าว่า 11 แต่พวกเขา กลับสอนว่า 'ผู้ใดจะกล่าวแก่บิดามารดาว่า "สิ่งใดของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นโกระบัน"' แปลว่าเป็นของถวายแล้ว คำที่ทับศัพท์มา โกระบัน หมายถึงของที่ถวายให้แก่พระวิหาร มันมาจากคำฮีบรูที่ออกเสียงเหมือนกันซึ่ง

หมายถึงเครื่องบูชาถวายด้วยใจสมัครซึ่งมีกลิ่นหอมหวานตามที่บรรยายไว้ในเลวีนิติ 1 และ 2 ยิวที่ถือเคร่งสามารถนำเครื่องถวายบูชาด้วยใจสมัครอันมีกลิ่นหอมหวานมาถวายเมื่อใดก็ได้จากทรัพย์ากรของตน

ปัญหาที่พระเยซูทรงโจมตีก็คือ ธรรมเนียมปฏิบัติของพวกยิวที่หน้าซื่อใจคดในการนำของเยอะเยอะมาถวายยังพระวิหารเพื่อเป็นการหาเสียงสนับสนุนทางศาสนา พวกเขาจึงประจบประแจงพวกชนชั้นสูงในหมู่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้มีอำนาจประจำพระวิหารเพื่อแลกกับการตอบแทนในภายหลัง ในการทำเช่นนั้น พวกเขาจึงไม่เลี้ยงดูพ่อแม่ที่แก่ชราที่ต้องพึ่งพาพวกเขา แม้กระนั้น พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีก็ประกาศว่าวิธีปฏิบัติดังกล่าวเป็นการถูกบัญญัติและเหมาะสม มันก็เปรียบได้กับการที่ใครสักคนในปัจจุบันถวายทรัพย์ก้อนโตแก่คริสตจักรของตนเพื่อผลประโยชน์ตอบแทนทางการเมือง (และการลดหย่อนภาษี) ขณะที่พ่อแม่ที่แก่ชราของเขากลับต้องใช้ชีวิตอย่างยากจน พวกคนหน้าซื่อใจคดที่ชั่วร้ายเหล่านี้ก็ทำแบบเดียวกันเลยและ **12** ไม่นอญาตให้ผู้นั้นทำสิ่งใดต่อไป เป็นที่ช่วยบำรุงบิดามารดาของตน กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ถ้าผู้ใดถวายเช็กเป็นเงินก้อนโตแก่พระวิหาร เขาก็ได้รับการยกเว้นไม่ต้องเลี้ยงดูพ่อแม่ที่แก่ชราของตน

มก 7:13 พวกเขาจึงทำให้พระวณะของพระเจ้าเป็นหมันไปด้วยประเพณีของพวกเขา ท่านซึ่งพวกท่านได้สอนไว้ และสิ่งอื่นๆเช่นนี้อีกหลายสิ่ง เจ้าทั้งหลายก็ทำอยู่" คำที่แปลว่า เป็นหมัน (อาศูรอโอ) มีความหมายว่า 'เป็นโหมะและไร้ผล' พวกเขาจึงทำให้พระวณะของพระเจ้าไร้ผลโดยประเพณีทางศาสนาต่างๆของพวกเขา นอกจากนี้พระเยซูทรงสื่อว่านี่ไม่ใช่ปัญหาเดียวเท่านั้น ยังมีวิธีปฏิบัติอื่นๆที่น่าละอายอีกเยอะเยอะที่พวกเขาอนุญาตในนามของประเพณีต่างๆของศาสนายิวแบบรับบี

มก 7:14-16 ในบริบทเดียวกันนี้ โดยมีพวกฟาริสีและพวกธรรมจารย์ที่ชอบจับผิดฟังอยู่ด้วยอย่างแน่นนอน แล้วเมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกประชาชนทั้งหลายเข้ามาก็ตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายจงฟังเราและเข้าใจเถิด นี่เท่ากับพระองค์ตรัสอย่างจริงจังว่า 'จงฟังเราและเข้าใจสิ่งที่เราจะพูดเถิด!' พระเยซูจึงทรงเผชิญหน้ากับหลักปรัชญาที่ละทิ้งความจริงของการถือศาสนา

แต่เปลือกของพวกยิว 15 ไม่มีสิ่งใดภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์จะกระทำให้มนุษย์เป็นมลทินได้ แต่สิ่งซึ่งออกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้นแหละกระทำให้มนุษย์เป็นมลทิน

ตรงข้ามกับความเชื่อของพวกรับบีส่วนใหญ่ พระเยซูทรงสอนว่าไม่มีสิ่งใดจากภายนอก (เช่น มือที่สกปรก) สามารถทำให้คนๆหนึ่งเป็นมลทิน*ฝ่ายวิญญาณ*ได้ พวกฟาริสีมิได้มองเห็นเรื่อง*ฝ่ายวิญญาณ*เลย พวกเขามองเห็นและรับรู้แต่เรื่องภายนอกเท่านั้น แต่พระเยซูทรงสอนว่าสิ่งที่ออกมาจากมนุษย์ต่างหากที่ทำให้เป็นมลทิน ดังจะถูกรับไปโดยไม่ช้า พระเยซูมิได้กำลังตรัสถึงของเสียที่ถูกขับออกมาจากร่างกาย แต่พระองค์ตรัสถึงความสกปรก*ฝ่ายวิญญาณ*ที่ออกมาจากภายในมนุษย์ต่างหาก นั่นแหละเป็นสิ่งที่ทำให้เป็นมลทิน พระองค์จึงทรงเตือนว่า **16 ใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด** กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ หากท่านได้ยินเรื่องนี้ ก็จงตั้งใจฟังให้ดี (อาจมีการอ้างอิงแบบแฝงถึงคำสาปแช่งที่ตกลงบนพวกอิสราเอลด้วยดังที่พบในอิสยาห์ 6:9-10 เกี่ยวกับการมีหูซึ่งได้ยินได้ แต่ก็จะไม่ได้ยิน ฯลฯ)

มก 7:17-19 นี่เป็นสิ่งที่ขัดแย้งโดยตรงกับคำสอนของพวกรับบี พวกคนที่ฟังพระองค์ถึงกับตะลึง พวกเขาไม่เคยได้ยินคำสอนแบบนี้มาก่อนเลย ดังนั้นครั้งพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในเรือนพันประชาชนแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ทูลถามพระองค์ถึงคำอุปมานั้น ถึงแม้มีการใช้คำที่ปกติแล้วแปลว่า ‘อุปมา’ (*พาราบอล*) แต่ตรงนี้มีมีความหมายอีกอย่างที่คุณรู้จักน้อยกว่า นั่นคือ ‘คำสอนที่มีพลัง ซึ่งใช้การเปรียบเทียบหรือความเหมือน และใช้เพื่อสอนหรือเตือนสติ’ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พวกสาวกถามพระองค์ว่าทั้งหมดนี้หมายความว่าอะไร

พระเยซูจึงตรัสตอบว่า **18 "ถึงท่านทั้งหลายก็ยังไม่เข้าใจหรือ ท่านยังไม่เห็นหรือว่าสิ่งใดๆแต่ภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์จะกระทำให้มนุษย์เป็นมลทินไม่ได้ ประเด็นที่เรียบง่ายของพระองค์ก็คือว่า สิ่งของภายนอกที่แม้จะถูกรับประทานแล้วก็มีได้ทำให้คนๆหนึ่งเป็นมลทิน*ฝ่ายวิญญาณ***

พระเยซูตรัสต่อไปว่า **19 เพราะว่าสิ่งนั้นมิได้เข้าไปในใจ แต่ลงไปในห้องแล้วก็ถ่ายออกลงสู่ลำไส้ไป ทำให้อาหารทุกอย่างปราศจากมลทิน"** สิ่งใดก็ตามที่ถูกรับประทานเข้าไป แม้ด้วยมือที่สกปรกหรือซ่อนส้อมด้วยขามที่สกปรกก็ตาม มิได้เข้าไปที่จิตใจ มันลงไปในห้องและสุดท้าย

แล้วก็ไปลงอยู่ที่ส่วน อันเป็นการกำจัดของเสียออกจากร่างกาย แต่พระเยซูมิได้กำจัดตรัสถึงการ เป็นมลทินของร่างกายและการกำจัดของเสียตามปกติของร่างกาย พระองค์กำลังตรัสถึงใจมนุษย์ ซึ่งเป็นศูนย์กลางฝ่ายวิญญาณและเป็นที่ตั้งแห่งตัวตนของเรา

มก 7:20-23 ในทางกลับกัน พระองค์ตรัสว่า "สิ่ง¹ที่ออกมาจากภายในมนุษย์ ²ถึงนั้น แผล³ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน คำที่แปลว่า ออกมา (เอ็คพอเรอูอไม) มีความหมายว่า 'เกิดจาก' หรือ 'แผ่กระจายออกมา' กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ สิ่ง¹ที่คนๆหนึ่งพูดหรือกระทำก็เป็นสิ่งที่ทำให้เขา เป็นมลทิน

ดังนั้น พระเยซูทรงนำเสนอรายการความบาปที่ชั่วร้ายซึ่งแผ่ออกมาจากภายในใจมนุษย์ **21** เพราะว่าจากภายในมนุษย์คือจากใจมนุษย์ มีความคิดชั่วร้าย การลวงประเวณี การผิผิวผิด เมีย การฆาตกรรม **22** การลักขโมย การโลภ ความชั่ว การล่อลวงเขา ราคะตัณหา อิจฉาริษยา การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง ความโหด ความบาปทุกรูปแบบในประสบการณ์มนุษย์ล้วนแผ่ออกมาจากภายในใจไม่ว่ามันจะเป็นความคิดชั่วร้ายต่างๆ ความบาปเรื่องเพศ การฆาตกรรม ความไม่ซื่อตรงในรูปแบบใดๆก็ตาม คำพูดที่ชั่วร้าย ความเย่อหยิ่ง ความโหดเหี้ยม หรือสิ่งใดก็ตาม การพูดถึง "แววตาอันชั่วร้าย" อาจหมายถึงสายตาที่จ้องด้วยความละโมภ คำที่แปลว่า การหมิ่นประมาท (blasphemia) ถึงแม้จะหมายถึงคำพูดที่ไม่ให้ความยำเกรงหรือที่ชั่วร้ายเกี่ยวกับพระเจ้า แต่ตรงนี้มันน่าจะมีความหมายทั่วไปมากกว่า นั่นคือ ความคิดเห็นที่หยาบช้ำเกี่ยวกับผู้ใดก็ตาม มันคือการเป็นคนปากเสียนั่นเอง คำที่แปลว่า ความโหด (อาฟรอซุเน) มีความหมายหลายประการ รวมถึง 'ความบุ่มบ่าม' หรือความโง่เขลาที่ชั่วร้ายด้วย

ทั้งหมดนี้ออกมาจากใจมนุษย์ที่บาปหนาดังที่พระเยซูได้ตรัสไว้ **23** **สารพัดการชั่วนี้เกิดมาจากภายใน และทำให้มนุษย์เป็นมลทิน**" พวกฟาริสีสอนว่า ความมลทิน (ความบาป) ออกมาจากสิ่งต่างๆภายนอกอันไร้สาระ เช่น การรับประทานอาหารโดยไม่ล้างมือ พระเยซูทรงหักล้างความโง่เขลา¹นี้โดยทรงชี้ให้เห็นว่าแหล่งที่มาอันแท้จริงของการทำให้เป็นมลทินก็คือใจมนุษย์ ความบาปอันน่าเหม็นทุกรูปแบบล้วนแผ่กระจายออกมาจากใจมนุษย์

มก 7:24 หลังจากเหตุการณ์นี้แล้ว พระเยซูจึงทรงลุกขึ้นจากที่นั่นไปยังเขตแดนเมืองไทรและเมืองไซดอน แล้วเข้าไปในเรือนแห่งหนึ่งประสงค์จะมีให้ผู้รู้ แต่พระองค์จะซ่อนอยู่มิได้ พระองค์จึงทรงหาที่หลบจากฝูงชนที่ทรงมีการรับใช้ในแคว้นกาลิลี ประชาชนต่างแห่มาหาพระองค์โดยไม่หยุด พวกฟาริสีก็คอยรังควาน แถมพวกสาวกของพระองค์เองก็มองไม่ออกเกี่ยวกับพระองค์ด้วย พระองค์จึงทรงเดินทางขึ้นเหนือไปทางตะวันตกและเสด็จเข้าไปยังเลบานอนและเขตแดนเมืองไทรและเมืองไซดอนที่อยู่ใกล้เคียง นี่เป็นเขตแดนของคนต่างชาติและบางทีพระเยซูอาจทรงหาเวลาพักผ่อนสองสามวัน แม้กระนั้น กิตติศัพท์ของพระองค์ก็ยังคงติดตามพระองค์ไปถึงที่นั่นด้วย ถึงแม้พระองค์ทรงไปหลบอยู่ในบ้านหลังหนึ่ง “แต่พระองค์จะซ่อนอยู่มิได้”

มก 7:25-26 มีผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งมีลูกสาวที่มีผีโสโครกสิง เมื่อได้ยื่นขาวถึงพระองค์ก็มาราบลงที่พระบาทของพระองค์ 26 ผู้หญิงนั้นเป็นชาวกรีก ชาติซีเรียฟินีเชีย และนางทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้ขับผีออกจากลูกสาวของตน การที่นางถูกพูดถึงว่าเป็นชาวกรีกน่าจะเป็นความหมายโดยทั่วไปที่พวกยิวมักเรียกคนต่างชาติเช่นนั้น นั่นน่าจะใช่ความหมายตรงนี้ นางเป็นคนต่างชาติ หากกล่าวโดยเฉพาะเจาะจงแล้ว นางก็มีสัญชาติในสมัยนั้นเป็นซีเรียครึ่งหนึ่งและฟินีเชียครึ่งหนึ่ง ไม่ว่าจะในกรณีใด นางก็ขอพระเยซูให้ทรงขับผีที่สิงอยู่ในตัวลูกสาวของเธอออกไป ข้อเท็จจริงที่สำคัญก็คือว่านางรู้ว่าลูกสาวของนางกำลังเจอกับอะไรอยู่ เธอถูก ‘ผีสิง’

มก 7:27-28 ด้วยทรงทราบว่านางเป็นคนต่างชาติพระเยซูจึงทรงลงใจนาง พระองค์จึงตรัสกับนางว่า "ให้พวกลูกกินอิ่มเสียก่อน เพราะว่าซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร" ความหมายโดยفهินๆแล้วก็คือว่า คนเราควรให้ลูกของตนได้กินอิ่มเสียก่อนจึงจะค่อยให้อาหารสุนัข (คำที่แปลว่า สมควร (กาลอส) หมายความว่า ‘ดี’) อย่างไรก็ตาม สิ่งที่พระเยซูกำลังตรัสถึงและหญิงผู้นี้ก็เข้าใจดีด้วยก็คือว่า การรับใช้ของพระเยซูพร้อมกับสิ่งดีๆที่ตามมาทั้งหมด (ในกรณีนี้คือ การรักษาโรค) ต้องมีไปยังพวกยิวก่อน พวกเขามักเรียกชนชาติต่างๆที่เป็นคนต่างชาติที่อยู่ใกล้เคียงว่า ‘สุนัข’ หญิงผู้นี้จะเข้าใจว่าพระเยซูทรงหมายถึงอะไร

ถึงกระนั้นนางก็รับเจ้าพระองค์ต่อไป 28 แต่นางทูลตอบพระองค์ว่า "จริงด้วย พระองค์
เจ้าข้า แต่สุนัขที่อยู่ใต้โต๊ะนั้นยอมกินเดนอาหารของลูก" นางใช้สำนวนเดียวกับที่พระเยซูทรงใช้
โดยพูดถึงความจริงของชีวิต พวกสุนัขมักกินเศษอาหารที่ตกมาจากโต๊ะ นางไม่ได้เลิกความ
ตั้งใจเพราะคำพุดดูแคลนของพระเยซูแต่อย่างใด มันมีแต่ทำให้นางรับเจ้าพระองค์มากยิ่งขึ้น ไป
อีกให้รักษาลูกสาวของนางให้หาย พระเยซูทรงเห็นถึงความตั้งใจจริงของนาง

เราควรหมายเหตุไว้ว่าพระเยซูมิได้กำลังทรงทำตัวหยาบคายหรือไม่ใช่ปัญหาของหญิง
ต่างชาติคนนี้ แต่พระองค์กำลังทดสอบความเชื่อของนางต่างหาก ต่างจากพวกยิวที่คิดว่าตัวชอบ
ธรรมมากมายในอิสราเอลที่อยู่ใกล้เคียง นางเต็มใจยิ่งนักที่จะถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเยซู
หลักการที่สำคัญกว่าก็คือ ความเชื่อของหญิงผู้นี้ นอกจากนี้ นางยังไม่ย่อท้อในเรื่องนี้ด้วย ด้วย
เหตุนี้ พระเยซูจึงทรงตอบคำทูลขอของนาง

มก 7:29-30 แล้วพระองค์ตรัสแก่นางว่า "เพราะเหตุถ้อยคำนี้จึงกลับไปเกิด ฝีออกจาก
ลูกสาวของเจ้าแล้ว" 30 ฝ่ายหญิงนั้นเมื่อไปยังเรือนของตน ได้เห็นลูกนอนอยู่บนที่นอน และ
ทราบว่ามีออกแล้ว พระเยซูจึงตรัสกับนางว่า "เพราะเหตุถ้อยคำนี้จึงกลับไปเกิด ฝีออกจาก
ลูกสาวของเจ้าแล้ว" อีกครั้งที่คำที่แปลว่า ฝี (ไดมอนิออน) หมายถึง ปีศาจ หรือผีโสโครกที่อยู่ใ
บังคับบัญชาของซาตาน เห็นได้ชัดว่าหญิงผู้นี้คงรีบกลับไปบ้านด้วยความหวังอันเต็มเปี่ยม พอ
นางกลับไปถึงบ้าน นางก็ดีใจยิ่งที่ได้ "เห็นลูกนอนอยู่บนที่นอน และทราบว่ามีออกแล้ว" คำที่
แปลว่า นอน (บาลโล) เป็นคำกริยาอุปสมบูรณ์กาล ที่ประธานถูกกระทำ และมีความหมายว่าเด็ก
หญิงผู้นี้ได้ถูกทุ้มลงบนเตียงของตน เห็นได้ชัดว่า เมื่อผีตัวนี้ออกไปแล้ว มันก็ทุ้มเด็กหญิงผู้นี้ลง
บนเตียงของเธอ แต่เธอได้รับการรักษาให้หายแล้วโดยพระเยซู สรรเสริญพระเจ้า!

มก 7:31-32 ต่อมาพระองค์จึงเสด็จจากเขตแดนเมืองไทระและเมืองไซดอน ดำเนิน
ตามทางแคว้นทศบุรี มายังทะเลกาลิลี 32 เขาพาชายหูหนวกพูดติดอ่างคนหนึ่งมาหาพระองค์
แล้วทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้ทรงวางพระหัตถ์บนคนคนนั้น จากนั้นพระเยซูก็เสด็จกลับไปยัง
เขตแดนที่พระองค์ทรงคุ้นเคยมากกว่า พระเยซูทรงเดินทางมาจากเลบานอนข้ามอิสราเอลตอน
เหนือ (แคว้นกาลิลี) และตรงไปทิศตะวันออกต่อไปอีกจนเข้าไปยังแคว้นทศบุรี (มีชื่อเช่นนั้น

เพราะมีสิบเมืองที่นั่นได้ตั้งแต่คามัสกัสไปจนถึงกาคารา) ในเขตแดนนั้นพวกเขาพาชายซึ่งเป็นคน “หูหนวกพูดติดอ่างคนหนึ่งมาหาพระองค์ แล้วทูลอ่อนวอนขอพระองค์ให้ทรงวางพระหัตถ์บนคนนั้น” มาระโกใช้คำกริยา रूपปัจจุบันกาลในอดีตอีกครั้งเพื่อเพิ่มความสมจริงเข้าไปในเรื่องที่เขาเล่า ชายที่ถูกพามาหาพระเยซูนี้ไม่เพียงหูหนวกเท่านั้น แต่เขายังมีความบกพร่องในการพูดด้วย อาจเป็นเพราะเขาไม่เคยได้ยินมาก่อน เขาจึงไม่เคยเรียนรู้วิธีพูดอย่างเหมาะสม คำที่แปลว่าพูดติดอ่าง (มอกิลาลอส) มีความหมายตรงตัวว่า ‘พูดด้วยความยากลำบาก’

มก 7:33-35 พระเยซูจึงทรงนำคนนั้นออกจากประชาชนไปอยู่ต่างหาก ทรงเอานิ้วพระหัตถ์ย่อนเข้าที่หูของชายผู้นั้น และทรงบ้วนน้ำลายเอานิ้วพระหัตถ์จิ้มแต่ละลิ้นคนนั้น

34 แล้วพระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงถอนพระทัยตรัสแก่คนนั้นว่า

"เอฟฟาธา" แปลว่า "จงเปิดออก" นี่เป็นการอัศจรรย์ที่พิเศษจริงๆ อย่างไรก็ตาม อาจเป็นไปได้ว่าพระเยซูทรงทราบดีว่าชายผู้น่าสงสารคนนี้ได้ยินพระองค์คริสต์ พระองค์จึงทรงใช้ภาษาใบ้แบบง่ายๆ ตอนแรกพระองค์ทรงเอานิ้วพระหัตถ์แหย่เข้าไปในหูทั้งสองข้างของชายผู้นี้ ขึ้นตอนต่อไปนั้นออกจะคลุมเครือนิดหน่อย อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าพระเยซูทรงเอาน้ำลายเล็กน้อยแตะปลายนิ้วพระหัตถ์ของพระองค์ จากนั้นก็ทรงใช้นิ้วพระหัตถ์นั้นจิ้มแต่ละลิ้นชายผู้นี้ ในการทรงทำเช่นนั้นพระองค์ได้ทรงแตะต้องอวัยวะที่บกพร่องทั้งสองอย่างในบทเรียนที่เห็นภาพชัดเจนที่สุดเรื่องหนึ่ง พระเยซูจึงทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์พร้อมกับทรงถอนหายใจ (เสียงร้องในคอที่ไม่ออกมาเป็นคำพูด) และตรัสกับชายผู้นี้ว่า เอฟฟาธา คำหลังนี้เป็นคำอาราเมค (ซึ่งเป็นภาษาพูดของคนในแคว้นนั้น) ดังที่ข้อนี้ได้กล่าวไว้ คำนี้แปลว่า “จงเปิดออก”

35 แล้วในทันใดนั้นหูคนนั้นก็ปกติ สิ่งที่ขจัดลิ้นนั้นก็หลุดและเขาพูดได้ชัด ทันใดนั้น “หูของคนนั้นก็ปกติ สิ่งที่ขจัดลิ้นนั้นก็หลุดและเขาพูดได้ชัด” บัดนี้เขาไม่เพียงได้ยินแล้วเท่านั้น แต่การอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นได้เกิดขึ้นแล้ว ชายผู้ที่ไม่เคยได้ยินคนพูดมาก่อนเลยบัดนี้ก็กลับพูดได้ชัดเจน มาระโกใช้คำพูดที่ทำให้เห็นภาพคือ “สิ่งที่ขจัดลิ้นนั้น” มีความหมายตรงตัวว่า สายรัดที่มารัดลิ้นไว้ คำที่แปลว่า ชัด (ออร์โธส) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ถูกต้อง’ เขาไม่เพียงพูดได้แล้วเท่านั้นในตอนนี้ แต่เขายังพูดได้อย่างถูกต้องด้วย

มก 7:36-37 พระองค์ทรงห้ามปรามคนทั้งหลายมิให้แจ้งความนี้แก่ผู้ใดเลย แต่พระองค์ยังทรงห้ามปรามพวกเขา เขาก็ยิ่งเล่าลือไปมาก 37 พวกเขาก็ประหลาดใจเหลือเกิน พูตกันว่า "พระองค์ทรงกระทำล้วนแต่ดีทั้งนั้น ทรงกระทำคนหูหนวกให้ได้ยิน คนใบ้ให้พูดได้" พระเยซูจึงตรัสสั่งทุกคนที่อยู่ที่นี่ว่า "มิให้แจ้งความนี้แก่ผู้ใดเลย แต่พระองค์ยังทรงห้ามปรามพวกเขา เขาก็ยิ่งเล่าลือไปมาก" (คำที่แปลว่า เล่าลือ (เครสุส โซ) มีความหมายง่ายๆว่า 'ประกาศ') ถึงแม้พระเยซูมิได้ทรงประทับอยู่ในอิสราเอลอย่างเป็นทางการ แต่พระองค์ก็ทรงอยู่ใกล้ เหมือนกับที่เกิดขึ้นบ่อยๆในการรับใช้ของพระองค์ พระองค์ทรงกำชับมิให้ผู้คนที่พระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์ให้นั่นเล่าเรื่องต่อไปอีก เหตุผลน่าจะเป็นเพราะว่าเวลาที่พระองค์จะทรงสำแดงพระองค์อย่างเป็นทางการในฐานะพระเมสสิยาห์แห่งอิสราเอลนั้นยังมาไม่ถึง สิ่งนี้ยังจะไม่เกิดขึ้นจนกว่าพระองค์จะเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างเป็นทางการในวันอาทิตย์ก่อนการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ แม้พระองค์ทรงห้ามมิให้พวกเขาประกาศ แต่คนเหล่านั้นที่อยู่ที่นี่ก็ยังประกาศไปทั่วถึงสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำ

นอกจากนี้ ประชาชนที่อยู่ที่นี่ "ก็ประหลาดใจเหลือเกิน พูตกันว่า "พระองค์ทรงกระทำล้วนแต่ดีทั้งนั้น ทรงกระทำคนหูหนวกให้ได้ยิน คนใบ้ให้พูดได้" ถึงแม้จะอัศจรรย์ใจเหลือประมาณ แต่พวกเขาก็ทำได้แต่ประกาศว่าพระองค์ทรงกระทำล้วนแต่ดีทั้งนั้น แน่ทีเดียวที่นี้ยังเป็นจริงจนถึงทุกวันนี้

ภาพรวมของมาระโก 8: ในบทนี้พระเยซูทรงเลี้ยงคนสี่พันคน จากนั้นหลังจากที่พวกเขาวิธีขอหมายสำคัญจากพระองค์ พระเยซูก็ทรงเตือนพวกสาวกของพระองค์ให้ระวังเชื่อของพวกเขา ฟาริสี มีบันทึกเกี่ยวกับการที่พระเยซูทรงรักษาชายตาบอดที่เมืองเบธไซดาด้วย จากนั้นมาระโกก็บันทึกเกี่ยวกับคำกล่าวอันแสดงถึงความเชื่อของเปโตร บทนี้ปิดท้ายด้วยบทเรียนของพระเยซูเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องแลกในการเป็นสาวกที่แท้จริง

มก 8:1-3 ขณะที่การรับใช้ของพระเยซูดำเนินต่อไป มาระโกก็บันทึกเหตุการณ์ต่อไปนี้ คราวนั้นเมื่อฝูงชนพากันมามากมายและไม่มีอาหารกิน พระเยซูจึงทรงเรียกเหล่าสาวกของ

พระองค์มาตรัสแก่เขาว่า 2 "เราสงสารคนเหล่านี้ เพราะเขาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้วและไม่มีอาหารจะกิน 3 ถ้าเราจะให้เขากลับไปบ้านเมื่อยังอดอาหารอยู่ เขาจะหิวโหยสิ้นแรงตามทาง เพราะว่าบางคนมาไกล" คำที่แปลว่า สงสาร (*สปลากคณิซอไม*) เป็นคำที่น่าสนใจ มันมีความหมายตรงตัวว่า 'รู้สึกหิวโหยในลำไส้' พวกเขาสมัยโบราณคิดว่าลำไส้หรือเครื่องในเป็นที่มาของความรักและความสงสาร นั่นคือ อารมณ์ต่างๆที่อ่อนไหวง่าย นี่หมายถึงความห่วงใยที่มีต่อผู้อื่นซึ่งเต็มตื่นขึ้นมาจากส่วนลึกของภายในมนุษย์ เราจึงเห็นถึงไหวพริบขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์ทรงรับรู้ได้ว่าคนเหล่านั้นที่ติดตามพระองค์ไม่มีโอกาสรับประทานอาหารดีๆมาสามวันแล้ว

การที่พระเยซูตรัสถึงการอดอาหารไม่ใช่การอดอาหารโดยสมัครใจ แต่หมายถึงการไม่มีอาหารรับประทานมากกว่า พระองค์ทรงทราบว่าหากพระองค์ทรงให้พวกเขากลับบ้านไป พวกเขาหลายคนก็คงล้มลงหมดแรงเสียก่อน จากคำตรัสนี้ พระองค์จึงทรงทราบว่าคนส่วนใหญ่ที่ติดตามพระองค์มาก็มาจากที่ไกลๆ

มก 8:4 พวกเขาถามกันว่าก่อนหน้านั้นไม่นานพระเยซูได้ทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนที่ประสบปัญหาคล้ายๆกัน ดู มาระโก 6:34 ด้วยความตาสั้นฝ่ายวิญญาณ พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า "ในถิ่นทุรกันดารนี้จะหาอาหารให้เขากินอิ่มได้ที่ไหน" พวกเขาได้เห็นถึงมุมมองที่คับแคบอันแสดงถึงความไม่เชื่อ ในฝ่ายมนุษย์แล้ว ไม่มีทรัพยากรที่จะตอบสนองสำหรับความจำเป็นดังกล่าว พวกเขาจึงมองไม่เห็นทางออกของปัญหา

มก 8:5-7 อย่างไรก็ตาม นั่นไม่ใช่ปัญหาสำหรับพระเยซูเลย พระองค์จึงตรัสถามพวกเขาว่า "พวกท่านมีขนมปังกี่ก้อน" เขาทูลว่า "มีเจ็ดก้อน" คำที่แปลว่า ขนมปัง (*ฮารทอส*) ก็มีความหมายตรงตัวว่า 'ขนมปัง' ตรงนี้มันน่าจะหมายถึง ขนมปังก้อนที่มีขนาดเท่ากับขนมปังที่ใช้ทำแฮมเบอร์เกอร์ในปัจจุบัน โดยอาจมีขนาดใหญ่กว่านิดหน่อย พระเยซูจึง 6 ตรัสสั่งประชาชนให้นั่งลงที่พื้นดิน แล้วทรงรับขนมปังเจ็ดก้อนนั้น ทรงขอบพระคุณ แล้วจึงทรงหักส่งให้เหล่าสาวกให้เขาแจก เหล่าสาวกจึงแจกให้ประชาชน ในลักษณะที่คล้ายกับการเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนก่อนหน้านี้นี้ พระเยซูทรงใช้ประชาชนเหล่านี้นั่งลง (โดยน่าจะเป็นระเบียบ

เรียบร้อย) จากนั้นพระองค์ก็ทรงขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับอาหารนั้นต่อหน้าคนเหล่านั้นอย่างเปิดเผย นี่เป็นบทเรียนสำหรับเราจนถึงทุกวันนี้เช่นกัน จากนั้นพระองค์ก็ทรงหักขนมปังออกเป็นชิ้นเล็กๆ และส่งให้พวกสาวกซึ่งแจกจ่ายแก่ประชาชนต่อไป

พวกสาวกยังคงค้นพบว่า 7 และเขามีปลาเล็กๆอยู่บ้าง พระองค์จึงขอบพระคุณ แล้วสั่งให้เอาปลานั้นแจกด้วย นี่สื่อว่าปลาถูกนำออกมาหลังจากที่ขนมปังได้ถูกแจกไปแล้ว พระเยซูจึงทรงอวยพรปลานั้นซึ่งถูกแจกให้แก่ประชาชนอย่างน่าอัศจรรย์ด้วย ที่น่าสนใจก็คือว่า พระเยซูทรงขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับขนมปังนั้นและทรงอวยพรปลานั้นด้วย อีกครั้งที่นี่เป็นบทเรียนสำหรับเราที่จะแสวงหาพระพรของพระเจ้าให้มีแก่อาหารที่เรารับประทาน

มก 8:8-9 จากทรัพยากรที่มีอยู่เล็กน้อยนี้ คนทั้งปวงได้รับประทานจนอิ่ม หากนั้นยังเป็นการอัศจรรย์ไม่พอ และเศษอาหารที่เหลือนั้นเขาเก็บได้เจ็ดกระบุง จริงแท้ที่เดียวที่น้อยคือมากเมื่อมีพระเจ้าอยู่ด้วย มาระโกบันทิกต่อไปว่า 9 คนที่รับประทานนั้นมีประมาณสี่พัน แล้วพระองค์ตรัสสั่งให้เขาไป หลังจากได้ตอบสนองความจำเป็นต่างๆของพวกคนที่ติดตามพระองค์มาแล้ว พระเยซูจึงตรัสสั่งให้พวกเขากลับบ้าน

เราเห็นถึงหลักการที่สำคัญหลายประการ ประการแรก พระเยซูทรงทราบถึงความจำเป็นต่างๆของบรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์และทรงตอบสนองความจำเป็นเหล่านั้น จริงแท้ที่เดียวที่พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นมาจนถึงทุกวันนี้ ประการที่สอง ถึงแม้ทรัพยากรของพวกเขามีอยู่เล็กน้อย แต่พระเยซูก็ทรงแสดงให้เห็นความสามารถของพระองค์ในการใช้สิ่งเล็กน้อยให้กระทำกิจใหญ่โตได้ เราจึงเห็นถึงความกรุณาสงสาร ฤทธานุภาพ และความทรงสัมพัญญาของพระองค์

มก 8:10 ถึงแม้ไม่ได้มีบอกไว้ก่อนหน้านั้นในบทนี้ แต่เห็นได้ชัดว่าเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นใกล้เคียงทะเลกาลิลี หลังจากนั้นในทันใดนั้น พระองค์ก็เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์ มาถึงเขตเมืองดาลมานูธา ถึงแม้ปัจจุบันนั้นไม่มีอยู่แล้ว แต่เมืองดาลมานูธาก็ถูกเชื่อว่าเป็นหมู่บ้านแห่งหนึ่งที่อยู่บนชายฝั่งตะวันตกของทะเลกาลิลี บันทึกของมัทธิวเรียกสถานที่เดียวกันนี้ว่ามัคดาลา ดู มัทธิว 15:39

มก 8:11 พอมาถึงในเขตเมืองกาลมานาธา พวกฟาริสีออกมาและเริ่มโต้เถียงกับ

พระองค์ ขอพระองค์แสดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ หมายจะทดลองพระองค์ ถึงแม้ไม่ได้มีบอกไว้ แต่พวกฟาริสีก็อาจมาจากกรุงเยรูซาเล็ม การอ้างอิงถึงการที่พวกเขาโต้เถียงกับพระเยซูนี้ ก็หมายถึงการไต่สวนหรือสอบสวนพระองค์เหมือนกับที่ทนายความกระทำต่อพยานในการพิจารณาคดีในศาล พวกเขาขอหมายสำคัญจากพระองค์ ความหมายตรงนี้อาจเป็นได้ว่า ถ้าท่านเป็นพระเมสสิยาห์ผู้ผู้นั้นจริงๆ ก็จงแสดงหมายสำคัญเพื่อพิสูจน์สิ คำที่แปลว่า ทดลอง (เพะอิรา โช) มีความหมายในบริบทนี้ว่า ‘ทดสอบ’ พวกเขาจึงทดสอบพระเยซูเพื่อดูว่าพระองค์จะทรงตอบโต้ได้อย่างไร

พวกยิวแสวงหาหมายสำคัญต่างๆจากพระเจ้ามาตลอด ยกตัวอย่างเช่น ในยอห์น 2:18 พวกเขาขอหมายสำคัญอย่างหนึ่งจากพระเยซู เปาโลกล่าวไว้ใน 1 โครินธ์ 1:22 ว่าพวกยิวขอหมายสำคัญ ความหมายของการแสวงหาหมายสำคัญดังกล่าวก็แสดงให้เห็นถึงการขาดความเชื่ออย่างชัดเจน ถึงแม้พวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์ใหญ่โตต่างๆมากับตาแล้ว แต่พวกเขาก็ยังอยากให้พระเยซูกระทำการอัศจรรย์ยิ่งกว่านี้เพื่อพิสูจน์ตัวตนของพระองค์ การที่พวกเขาขอหมายสำคัญก็เท่ากับสื่อความหมายว่า ‘เราอาจเชื่อท่านถ้าท่านแสดงหมายสำคัญให้เราเห็นมากกว่านี้’ มันเป็นการยอมรับโดยนัยว่าตนไม่เชื่อ นี่สื่อว่าถ้าพระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์ใหญ่สักครั้ง พวกเขาก็อาจเชื่อ

มก 8:12 พอได้ยินเช่นนั้นพระองค์ทรงถอนพระทัยแล้วตรัสว่า "คนยุคนี้แสวงหาหมายสำคัญทำไม เรามอบความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า จะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่คนยุคนี้" เราเห็นได้ชัดถึงความเอือมระอาและความผิดหวังของพระเยซู พระองค์ทรงถอนหายใจแรงๆ มันแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกรุนแรงที่ลงลึกไปถึงก้นบึ้งแห่งจิตวิญญาณของพระองค์ พระองค์จึงทรงประกาศว่า จะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่คนยุคนั้น (ดู มัทธิว 12:39-40 ด้วยที่ในอีกคราวพระเยซูทรงบอกพวกยิวที่ชอบจับผิดว่าหมายสำคัญเดียวที่พระองค์จะทรงประทานให้แก่พวกเขาก็คือ หมายสำคัญแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์)

มก 8:13-14 แล้วพระองค์เสด็จไปจากเขา และลงเรือข้ามฟากระหว่างวัน ค่ายทรงเห็นแล้วว่าพวกเขาไม่มีความเชื่อ พระเยซูจึงทรงเสด็จกลับลงเรือและข้ามไปยังอีกฝั่งของทะเลกาลิลี (อาจเป็นเมืองเบธไซดา ดู 8:22) คราวนี้เป็นพวกสาวกของพระองค์บ้างที่ไม่มีอาหารรับประทาน พวกเขา 14 ลืมเอาขนมปังไป และในเรือเขามีขนมปังอยู่ก่อนเดิยวเท่านั้น

มก 8:15 ค่ายทรงทราบเรื่องนั้นอยู่แล้ว พระเยซูจึงทรงใช้โอกาสนี้เพื่อเตือนพวกเขาว่า "จงสังเกตและระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสีและเชื้อแห่งเฮโรดให้ดี" ตรงนี้พระองค์ไม่เพียงตรัสถึงเชื้อแห่งพวกฟาริสีเท่านั้น แต่ตรัสถึงเชื้อแห่งเฮโรดด้วย แน่นอนที่เชื้อคือยีสต์ มันถูกใช้เพื่อทำให้แป้งดิบฟูขึ้นโดยการแทรกซึมแป้งนั้นด้วยแก๊สต่างๆของมัน (คาร์บอนไดออกไซด์) ในพระคัมภีร์มันสื่อความหมายถึงความบาป รวมถึงลักษณะเฉพาะตัวที่แทรกซึมไปทั่วของความบาปด้วย พระเยซูจึงทรงเตือนพวกสาวกของพระองค์ให้ระวังอิทธิพลที่ชั่วร้ายของพวกฟาริสีให้ดี พวกเขาเพียงเห็นมันในการที่พวกฟาริสีได้สวนพระเยซูด้วยใจไม่เชื่อ มันแสดงถึงความสงสัยและความไม่เชื่อ ซึ่งหากไม่ระวังให้ดี มันจะระบาดไปยังผู้อื่นได้ ในบันทึกของมัทธิวเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ (มัทธิว 16:6) เขาบันทึกตอนที่พระเยซูตรัสถึงเชื้อของพวกสะดูสี เมื่อรวมข้อพระคัมภีร์ทั้งสองตอนเข้าด้วยกัน พระเยซูก็ตรัสถึงคนทั้งสามกลุ่มอย่างไม่ต้องสงสัย เท่าที่เป็นไปได้แล้ว พระเยซูทรงเตือนพวกสาวกของพระองค์ให้ระวังอิทธิพลฝ่ายวิญญาณอันชั่วร้ายของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี รวมถึงการมีสภาพภายนอกแบบชาวโลกของเฮโรด

มก 8:16-18 เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า "เพราะเหตุที่เราไม่มีขนมปัง" 17 เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า "เหตุไฉนพวกท่านจึงปรึกษากันและกันถึงเรื่องไม่มีขนมปัง ท่านยังไม่รู้และไม่เข้าใจหรือ ใจของท่านยังแข็งกระด้างหรือ 18 มีตาแล้วยังไม่เห็นหรือ มีหูแล้วยังไม่ได้ยินหรือ ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือ พวกสาวกเข้าใจไม่ตรงกันกับพระเยซู พวกเขาคิดว่าพระองค์กำลังตรัสถึงอาหาร พวกเขาจึง "ปรึกษากันว่า "เพราะเหตุที่เราไม่มีขนมปัง" อย่างไรก็ตาม เมื่อพระเยซูทรงเห็นว่าพวกเขาไม่เข้าใจพระองค์ พระองค์จึงตรัสว่า "เหตุไฉนพวกท่านจึงปรึกษากันและกันถึงเรื่องไม่มีขนมปัง ท่านยังไม่รู้และไม่เข้าใจหรือ ใจของท่านยังแข็งกระด้างหรือ" ตอนแรกพระเยซูทรงตำหนิความคิดที่ตื้นๆของพวกสาวกของพระองค์ ให้เราหมายเหตุไว้

ว่าพระองค์ทรงตั้งคำถามเกี่ยวกับการใช้เหตุผลและการรับรู้ของพวกเขา จากนั้นพระองค์ก็ทรงตั้งคำถามเกี่ยวกับใจของพวกเขา ใจของพวกเขาแข็งกระด้างไปแล้วหรือ จากนั้นพระองค์ทรงเปลี่ยนไปพูดถึงความสามารถทางการรับรู้ฝ่ายร่างกายบ้าง “มีตาแล้วยังไม่เห็นหรือ มีหูแล้วยังไม่ได้ยินหรือ” นี่เท่ากับพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า ‘พวกท่านยังไม่เห็นและได้ยินสิ่งที่เราได้กระทำแล้วหรือ’ จากนั้นพระองค์ทรงพุ่งเป้าไปที่ความจำของพวกเขาบ้าง “ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือ”

มก 8:19-20 พระเยซูจึงทรงซักถามพวกเขาว่า **เมื่อเราหักขนมปังห้าก้อนให้แก่คนห้าพันคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บเศษที่เหลือนั้นได้ที่กระบุง”** เขาทูลตอบพระองค์ว่า **“ได้สิบสองกระบุง”** พระองค์ทรงถามต่อไปอีกว่า **20 “เมื่อแจกขนมปังเจ็ดก้อนให้แก่คนสี่พันคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บเศษที่เหลือได้ที่กระบุง”** เขาทูลตอบว่า **“ได้เจ็ดกระบุง”**

มก 8:21 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **“เป็นโงนพวกท่านยังไม่เข้าใจ”** พระองค์จึงตรัสถามพวกเขาว่า **“เป็นโงนพวกท่านยังไม่เข้าใจ”** พระองค์ทรงตรวจสอบตัวตนทั้งหมดของพวกเขา พระองค์ทรงตั้งคำถามความคิดของพวกเขา พระองค์ทรงตั้งคำถามใจของพวกเขา พระองค์ทรงตั้งคำถามการมองเห็นและการได้ยินของพวกเขา สุดท้ายพระองค์ทรงตั้งคำถามความจำของพวกเขา พระองค์ทรงปิดท้ายการโต้สวนนี้โดยถามว่าทำไมพวกเขาไม่เข้าใจ นี่เป็นหนึ่งในเหตุการณ์ที่ตึงเครียดที่สุดในการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา กับพวกสาวกของพระองค์ การที่พวกฟาริสีที่ไม่เชื่อช่วยพระองค์ก็เป็นเรื่องหนึ่ง แต่การที่พวกสาวกของพระองค์เองนั้นแสดงถึงความมืดบอดฝ่ายวิญญาณก็เป็นอีกเรื่องเลย

พระเยซูทรงโมโหพวกเขาจริงๆ หลังจากที่พวกเขาได้เห็นมากับตาและได้ยินมากับหูตัวเองแล้ว เป็นโงนพวกเขาถึงยังไม่รับรู้ในเรื่องฝ่ายวิญญาณอีก ไม่มีบันทึกต่อไปว่าพวกสาวกมีปฏิกิริยาเช่นไร พวกเขาคงนั่งอึ้งไปเลย มาระโกจึงเปลี่ยนไปเล่าเรื่องที่พระเยซูทรงรักษาชายตาบอดคนหนึ่งให้หาย นั่นอาจไม่ใช่เรื่องบังเอิญ

มก 8:22 อีกครั้งที่มาระโกใช้คำกริยา रूपปัจจุบันในอดีต โดยบันทึกว่า **พระองค์จึงไปยังเมืองเบธไซดา เขาพาชายตาบอดคนหนึ่งมาหาพระองค์ ทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้โปรดถูกต้องคนนั้น** เราไม่ทราบว่าเป็นใคร พวกเขาอาจเป็นคนในชุมชนนั้น เราควร

หมายเหตุอีกว่าพวกเขาเพียงแค่ออให้พระเยซูจะต้องชายผู้้นั้น นี่สื่อให้เห็นถึงความเชื่ออันยิ่งใหญ่ โดยรู้ว่าแค่เพียงถูกต้องชายผู้้นั้น พระเยซูก็ทรงสามารถรักษาเขาให้หายได้

มก 8:23 พระองค์ได้ทรงจูงมือคนตาบอดออกไปนอกเมือง เมื่อได้ทรงบ้วนน้ำลายลงที่ตาคนนั้น และวางพระหัตถ์บนเขาแล้ว พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า เขาเห็นสิ่งใดบ้างหรือไม่ พระเยซูจึง “ทรงจูงมือคนตาบอดออกไปนอกเมือง เมื่อได้ทรงบ้วนน้ำลายลงที่ตาคนนั้น และวางพระหัตถ์บนเขาแล้ว พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า เขาเห็นสิ่งใดบ้างหรือไม่” เราไม่ทราบชัดเจนว่าเหตุใดพระเยซูจึงทรงจูงมือชายผู้้นั้นออกไปนอกเมือง บางคนคาดเดาว่า เพื่อที่ฝูงชนในเมืองจะได้ไม่มามุงดู น่าสังเกตตรงที่วิธีการต่างๆที่พระเยซูทรงถูกต้องชายผู้้นี้ ก่อนอื่นพระองค์ทรงจูงมือเขาไปก่อน ต่อมาพระองค์ทรงบ้วนน้ำลายลงบนตาที่มีคอบอดของเขา จากนั้นพระองค์ก็ทรงวางพระหัตถ์บนตัวชายผู้้นี้ ถึงแม้คนเหล่านั้นที่พาชายผู้้นี้มาหาพระเยซูมีความเชื่ออย่างชัดเจนว่าพระเยซูทรงสามารถรักษาเขาให้หายได้ แต่ชายผู้้นี้เองไม่ได้มีความเชื่อเช่นนั้น ดังนั้นพระเยซูจึงอาจทรงทำสิ่งต่างๆเหล่านี้เพื่อบ่มเพาะความเชื่อให้เกิดขึ้นในตัวชายผู้้นี้ สัมผัสแต่ละรูปแบบของพระเยซูนำไปสู่ความคาดหวังที่มากขึ้น สุดท้ายพระเยซูตรัสถามชายผู้้นี้ว่าเขาเห็นอะไรบ้างหรือไม่

มก 8:24 คนนั้นเงยหน้าดูแล้วทูลว่า "ข้าพระองค์แลเห็นคนเหมือนต้นไม้เดินไปเดินมา" ชายผู้้นี้ตอบกลับไปว่า "ข้าพระองค์แลเห็นคนเหมือนต้นไม้เดินไปเดินมา" การรักษานี้ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ อาจเป็นไปได้ว่าชายผู้้นี้ยังไม่ได้ไว้วางใจพระเยซูอย่างเต็มเปี่ยม อย่างไรก็ตามบัดนี้เขาเริ่มรู้แล้วถึงฤทธิ์เดชของพระเยซู เขามองเห็นผู้คนแล้ว แต่ก็ยังไม่ชัดเจน กระนั้น บัดนี้ชายผู้้นี้รู้แล้วว่าพระเยซูทรงรักษาเขาให้หายได้หากพระองค์ทรงประสงค์

มก 8:25 พระเยซูจึงทรงวางพระหัตถ์บนตาเขาอีก แล้วให้เขาเงยหน้าดู และตาของเขา ก็หายเป็นปกติ แลเห็นคนทั้งหลายได้ชัดเจน นี่เป็นบันทึกเดียวเท่านั้นที่พูดถึงการรักษาแบบค่อยๆหายโดยพระเยซู อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าพระองค์กำลังทรงช่วยให้ชายผู้้นี้ไม่คอยแน่ใจนักเกี่ยวกับเรื่องการรักษานี้ให้มีความเชื่อที่จะไว้วางใจพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม (น่าสนใจคือคำที่แปลว่า หายเป็นปกติ (อาพอคาริสเตมิ) นี่สื่อว่าชายผู้้นี้เคยมองเห็นได้มาก่อนแต่ต่อมาได้สูญเสีย

เสียการมองเห็นไป พระเยซูจึงทรงทำให้เขากลับมามองเห็นเหมือนเดิม ชายผู้นี้จึงรู้จักคนและ
ต้นไม้ที่เขาเคยมองเห็นได้มาก่อน)

มก 8:26 พระองค์จึงตรัสสั่งคนนั้นให้กลับตรงไปยังบ้านของตน แล้วกำชับว่า
"อย่าเข้าไปในเมือง หรือเล่าให้ใครในเมืองนั้นฟังเลย" พระเยซูจึงทรงให้ชายคนนั้นกลับไปโดยสั่ง
เขาว่า "อย่าเข้าไปในเมือง หรือเล่าให้ใครในเมืองนั้นฟังเลย" การอัศจรรย์นี้เกิดขึ้นที่เมือง
เบธไซดา ซึ่งอยู่ในประเทศอิสราเอล เวลาที่พระเยซูจะทรงสำแดงตัวว่าเป็นพระเมสสิยาห์และ
พระมหากษัตริย์นั้นยังมาไม่ถึง พระองค์จึงพยายามห้ามมิให้ใครแพร่งพรายก่อนกำหนดถึงตัว
คนที่แท้จริงของพระองค์ นี่อาจชวนให้เรานึกถึงอิสยาห์ 6:9-10 อีกครั้ง พวกเขาอิสราเอลเห็นแล้ว
แต่ก็ไม่รับรู้ พวกเขาได้ยินแล้ว แต่ก็ไม่เข้าใจ พระเยซูจึงอาจทรงหมายพระทัยให้นั่นเป็นการ
ทำให้คำพยากรณ์ในอิสยาห์ 6 สำเร็จก็ได้

มก 8:27 หลังจากนั้นพระเยซูได้เสด็จกับเหล่าสาวกของพระองค์ ออกไปยังเมือง
ต่างๆในแคว้นซีเรีย ฟิลิปปี ภูมิภาคนี้ตั้งอยู่ทางเหนือของแคว้นกาลิลี โดยอยู่ในพื้นที่ๆอาจเป็น
เลบานอนหรือซีเรียในปัจจุบัน ความหมายของเหตุการณ์ตอนนี้ก็คือว่า พระองค์ทรงอยู่นอก
พรมแดนของอิสราเอลแล้ว พระองค์ทรงอยู่พ้นจากหูของพวกยิวที่ไม่เชื่อแล้ว นี่เป็นพื้นที่ใกล้
กับภูเขาเฮอร์โมนและอาจเป็นไปได้ว่าเหตุการณ์ต่อไปนี้จะเกิดขึ้นที่นั่น

เมื่ออยู่ตามทางนั้น พระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกว่า "คนทั้งหลายพูดกันว่าเราเป็นผู้ใด"
ขณะที่อยู่ท่ามกลางพวกอิสราเอลที่ไม่เชื่อนั้น พระเยซูได้ทรงสอนไปแล้วในคำอุปมาต่างๆ โดย
บอกเป็นนัยถึงความจริง แต่บ่อยครั้งก็ไม่ชัดเจนนัก อย่างไรก็ตาม บัดนี้พระองค์ทรงอยู่กับพวก
สาวกที่พระองค์ไว้วางใจแล้วและอยู่ห่างจากพวกยิวที่ขี้สงสัย พระองค์จึงตรัสถามพวกเขาว่าพวก
คนในอิสราเอลกล่าวว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด

มก 8:28 พวกสาวกของพระองค์รีบตอบทันทีว่า "เขาว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศ
มา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่าเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์" พวกยิวบางคน
คิดว่าพระองค์ทรงเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาในรูปร่างที่เป็นขึ้นจากตาย คนอื่นก็คิดว่าพระองค์

ทรงเป็นเอลียาห์ที่กลับชาติมาเกิด บ้างก็คิดว่าพระองค์ทรงเป็นศาสดาพยากรณ์คนอื่นที่กลับมาใหม่

มก 8:29 อย่างไรก็ตาม พระเยซูตรัสถามพวกเขาว่า "ฝ่ายพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด" เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า "พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์" เปโตรตอบได้ถูกเพียงเลย แม้มีบางเวลาที่เขาแสดงให้เห็นถึงความไม่เป็นผู้ใหญ่หรือความทึบในเรื่องฝ่ายวิญญาณ แต่เขาก็รู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาทรงเป็นพระคริสต์

มก 8:30 แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่าสาวกไม่ให้บอกผู้ใดถึงพระองค์ อย่างไรก็ตาม เหมือนกับที่เคยเป็นมาในสถานการณ์อื่นๆ พระเยซูทรง "กำชับห้ามเหล่าสาวกไม่ให้บอกผู้ใดถึงพระองค์" เวลาที่พระองค์จะทรงเปิดเผยตัวต่อพวกอิสราเอลอย่างเป็นทางการนั้นยังมาไม่ถึง ดังที่จะเห็นในข้อต่อไป ประชาชาติอิสราเอลได้ปฏิเสธพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ไปแล้ว เรียบร้อยไม่ว่าจะในแง่ใด การปฏิเสธครั้งสุดท้ายจะเกิดขึ้นเมื่อพระองค์ทรงแสดงตัวแก่พวกเขาอย่างเป็นทางการในฐานะพระมหากษัตริย์ของพวกเขา ทุกอย่างได้ถูกจัดเตรียมไว้พร้อมหมดแล้ว ในระหว่างนี้พระองค์จึงทรงกำชับมิให้ผู้ใดแพร่กระจายแก่ประชาชนเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระองค์

มก 8:31 นี่เป็นจุดเปลี่ยนสำคัญในการรับใช้บน โลกนี้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ถึงแม้จะไม่เป็นทางการ แต่ประชาชาติอิสราเอลได้ปฏิเสธพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดและพระมหากษัตริย์ของพวกเขาไปแล้วเรียบร้อย บัดนี้พระองค์ทรงพุ่งเป้าไปที่ภูเขาเกะโหลกศิระและกางเขนแล้ว พระองค์จึงทรงเริ่มกล่าวสอนสาวกว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พวกผู้ใหญ่ พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมจารย์จะปฏิเสธพระองค์ และพระองค์จะต้องถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามพระองค์จะทรงเป็นขึ้นมาใหม่

พระเยซูจึงทรงสรุปย่อการรับใช้ของพระองค์ในช่วงไม่กี่เดือนสุดท้าย มันสะท้อนให้เห็นถึงกลางร้าย นี่เป็นครั้งที่สามแล้วในหนังสือข่าวประเสริฐของมาระโกที่พระองค์ทรงเรียกตัวเองว่าบุตรมนุษย์ พระองค์จึงตรัสถึงการที่ (1) พระองค์จะทรง "ทนทุกข์ทรมานหลายประการ" พระองค์จะทรง (2) ถูกปฏิเสธจาก "พวกผู้ใหญ่ พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมจารย์" กล่าว

สั้นๆก็คือ พระเยซูตรัสล่วงหน้าว่าพระองค์จะถูกปฏิเสธอย่างไม่ไยดีจากพวกผู้มีอำนาจแห่งอิสราเอลซึ่งมีพวกเจ้าหน้าที่เหล่านี้เป็นตัวแทน (3) พระองค์จะต้องถูกประหารชีวิต และสุดท้าย (4) พระองค์จะทรงเป็นขึ้นมาใหม่ พระองค์จึงตรัสล่วงหน้าอย่างชัดเจน โดยไม่ใช้คำเปรียบหรืออุปมาใดๆทั้งสิ้นว่ามีอะไรคอยพระองค์อยู่เบื้องหน้า การรับใช้ของพระองค์จะไม่ใช่การประกาศว่า “จงกลับใจเสียใหม่เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้แล้ว” บัดนี้จุดสนใจของพระองค์อยู่ที่กางเขนแล้ว ทุกอย่างในการรับใช้ของพระองค์ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจะอยู่ได้เงาแห่งกางเขนแล้ว

มก 8:32 คำเหล่านี้พระองค์ตรัสอย่างเปิดเผย ฝ่ายเปโตรจึงจับพระองค์ แล้วเริ่มทูลห้ามพระองค์ เปโตรเป็นแบบอย่างของความคิดของพวกยิวในสมัยนั้น พวกอิสราเอลกำลังรอคอยผู้ช่วยให้รอดทางการเมืองและทางทหารที่จะขับไล่พวกโรมออกไป กอบกู้อิสราเอลให้ฟื้นคืนเป็นรัฐอิสระอีกครั้ง และยกชูมันให้เป็นมหาอำนาจท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย เปโตรเชื่อว่าจริงๆแล้วพระเยซูทรงเป็นเมสสิยาห์ คือ พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ อย่างไรก็ตามลึกๆแล้วเขาก็ยังมีความคิดเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์เหมือนกับคนในสมัยนั้นด้วยอย่างไม่ต้องสงสัย เขารู้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ แต่เขาก็ไม่เฉลียวใจเลยว่าพระเมสสิยาห์นั้นจะต้องถูกตรึงกางเขน แถมยังฟื้นขึ้นมาใหม่ด้วย

ถึงแม้พระเยซู “ตรัสอย่างเปิดเผย” แล้วก็ตาม แต่เปโตรก็ “จับพระองค์แล้วเริ่มทูลห้ามพระองค์” ถึงแม้มาระโกไม่ได้บันทึกไว้ แต่มัทธิวก็นิยามไว้ว่าเปโตรพูดว่า “พระองค์เจ้าข้า ให้เหตุการณ์นั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด อย่าให้เป็นอย่างนั้นแก่พระองค์เลย” (มัทธิว 16:22) นี้เท่ากับเปโตรทำทนายพระเยซู นี้เท่ากับเขาพูดโดยไม่คิดว่า ‘ไม่มีทาง เหตุการณ์นั้นจะต้องไม่เกิดขึ้นกับพระองค์เด็ดขาด!’

มก 8:33 พระองค์จึงทรงหันพระพักตร์ดูเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วทรงติเปโตรว่า “อ้ายซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เพราะเจ้ามิได้คิดตามพระคำริชของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์” เราเห็นถึงความเด็ดขาดของพระเยซูในการที่พระองค์ไม่เพียงหันพระพักตร์ไปหาเหล่าสาวกทุกคนเพื่อตรัสให้พวกเขาได้ยินเท่านั้น แต่ในการที่พระองค์ทรงติเปโตรด้วย พระเยซูจึง “ทรงติเปโตรว่า “อ้ายซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เพราะเจ้ามิได้คิดตามพระคำริชของ

พระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์” เปโตรถึงกับตกใจที่พระเยซูทรงเปรียบเขาว่าเป็นเหมือนซาตาน คำว่า ซาตาน สามารถมีความหมายทั่วไปได้ด้วยว่า ‘ผู้ซัดขวาง’ เราไม่ทราบชัดเจนว่าพระเยซูทรงหมายความว่าเช่นนั้นหรือทรงหมายถึงซาตานจริงๆ อาจเป็นไปได้ว่า เหมือนกับที่พญามารได้ทดลองพระเยซูบนภูเขานั้นขณะที่การรับใช้ของพระองค์ได้เริ่มต้นขึ้น พระองค์จึงตรัสเช่นนั้นในเชิงปรัชญาผ่านทางเปโตร

คำที่แปลว่า *ติดตาม* (*ฟรอเนะโอ*) ในบริบทนี้มีความหมายว่า ‘เข้าใจ’ นี้เท่ากับพระเยซูตรัสกับเปโตรว่า ‘ท่านมิได้เข้าใจสิ่งต่างๆของพระเจ้า แต่กลับเข้าใจสิ่งต่างๆของมนุษย์’ เปโตรได้ติดตามความเข้าใจแบบมนุษย์ในทางการเมืองเกี่ยวกับเรื่องพระเมสสิยาห์ตามที่คนส่วนใหญ่เข้าใจกันในสมัยนั้น เห็นได้ชัดว่านั่นเป็นหลักปรัชญาที่ซาตานยินดียิ่งนักที่จะสนับสนุน แต่มันอยู่คนละด้านของพระราชกิจที่แท้จริงของพระคริสต์เลย

การรับใช้ของพระเยซูเป็นเรื่องฝ่าวิญญานในการหันใจมนุษย์ให้กลับมาหาพระเจ้า แนวคิดทางการเมืองเรื่องพระเมสสิยาห์ให้ความสำคัญเกี่ยวกับมนุษย์และการเมืองของมนุษย์ ซาตานไม่เพียงมีความสุขกับทรศนะนั้นเท่านั้น แต่มันอาจเป็นผู้คิดค้นแนวคิดนั้นขึ้นมาด้วยซ้ำ อย่างไรก็ตาม จุดสนใจของพระเยซูจะยังเป็นการเข้าไปหากางเขนอยู่ต่อไป

มก 8:34 ถึงแม้พระเยซูทรงพยายามที่จะหลีกเลี่ยงจากฝูงชนในพวกอิสราเอลที่ไม่เชื่อ แต่เห็นได้ชัดว่าพวกคนต่างชาติในพื้นที่นั้นได้ข่าวว่าพระองค์เสด็จมาในเขตแดนของพวกเขา คนเหล่านั้นก็เลยเริ่มมารวมตัวกัน ดังนั้นและเมื่อพระองค์ทรงร้องเรียกประชาชนกับเหล่าสาวกของพระองค์ให้เข้ามาแล้ว จึงตรัสแก่เขาว่า "ถ้าผู้ใดจะใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกและตามเรามา

นี่เป็นครั้งแรกในข่าวประเสริฐของมาระโกที่คำว่า *กางเขน* ปรากฏ มันอยู่ในบริบทโดยตรงของความเห็นของพระเยซูเกี่ยวกับการถูกประหารชีวิตในข้อ 31 บัดนี้เห็นได้ชัดว่าพระองค์กำลังทรงกระทำกิจภายใต้เงาแห่งกางเขนแล้ว ถึงแม้กางเขนยังมาไม่ถึง แต่พระเยซูก็ทรงทราบว่าพระองค์กำลังมุ่งหน้าไปสู่มัน ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงสอนว่าหากผู้ใดจะติดตามพระองค์ (นั่นคือ กลายเป็นสาวกคนหนึ่ง) ก่อนอื่นเขาก็ต้อง (1) “เอาชนะตัวเอง” และจากนั้นก็

(2) “รับกางเขนของตนแบก” และสุดท้ายคือ (3) “ตามเรามา” การเป็นสาวกที่แท้จริงต้องอาศัยความเต็มใจที่จะไม่เพียงมาหาพระคริสต์เท่านั้น แต่ที่จะปฏิเสธตัวเองในด้านความปรารถนาและผลประโยชน์ต่างๆ ของตัวเองด้วย มันหมายถึงการยอมแบกภาระและคำคูหมีนซึ่งมีแบบอย่างอยู่ในกางเขนของพระคริสต์

พวกคนที่ได้ยืมพระเยซูก็เข้าใจความหมายของการรับกางเขนไปแบก การตรึงกางเขนเป็นการประหารชีวิตรูปแบบหนึ่งของพวกโรม พวกเขาต้องเคยเห็นหรืออย่างน้อยก็เคยได้ยินเกี่ยวกับการตรึงกางเขนมาแล้ว ส่วนหนึ่งของการตรึงกางเขนก็คือ นักโทษจะต้องแบกกางเขนของตนลากไปยังแดนประหาร มันได้กลายมาเป็นภาพเปรียบของไม่ใช่แค่ภาระอันหนักอึ้งเท่านั้น แต่เป็นความเหยียดหยามด้วย คนที่แบกกางเขนจึงเป็นผู้ถูกตัดสินโทษและเท่ากับตายแล้ว

การเป็นสาวกของพระเยซูไม่เคยเป็นเรื่องง่ายเลย มันเต็มไปด้วยความยุ่งยากและความเหยียดหยามจากน้ำมือของโลก สุดท้าย หลังจากปฏิเสธตัวเองและแบกกางเขนของตนแล้ว การเป็นสาวกยังต้องมีการติดตามพระคริสต์ด้วย เห็นได้ชัดว่าการเป็นสาวกเป็นสิ่งที่ต้องลงทุนเยอะจริงๆ มันไม่ใช่เรื่องง่าย มันเรียกร้องการปฏิเสธตนเองและความเต็มใจที่จะทนทุกข์เพื่อเห็นแก่พระคริสต์ พวกสาวกของพระองค์จะเรียนรู้บทเรียนนั้นจริงๆ ในอีกหลายปีต่อจากนี้

มก 8:35 พระเยซูจึงทรงสอนความจริงประการหนึ่งที่ดูขัดแย้งกันเอง เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐ ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด พระเยซูน่าจะทรงหมายความว่า การเอาชีวิตรอดก็คือ การอยู่เพื่อตัวเอง การมีชีวิตอยู่แบบนั้นก็เท่ากับเสียชีวิต คำที่แปลว่า เสีย (อปอลลูมิ) มักถูกแปลเป็น ‘พินาศ’ จะว่าไปแล้ว พระเยซูก็ทรงสอนว่าเมื่อผู้คนมีชีวิตอยู่เพื่อตัวเอง พวกเขาที่จะพินาศ วลีที่พูดถึง “ผู้ใดจะเสียชีวิต” น่าจะหมายถึงการปฏิเสธชีวิตของตนเพราะเห็นแก่พระองค์และข่าวประเสริฐ เมื่อเราปฏิเสธผลประโยชน์อันเห็นแก่ตัวและยอมรับแบกกางเขนในการรับใช้พระองค์ เราก็จะได้ชีวิตรอด คำที่แปลว่า ได้ชีวิตรอด (ไซไซ) ถึงแม้ปกติแล้วหมายถึงความรอด แต่ตรงนี้มันน่าจะหมายถึง ‘การเก็บรักษาไว้’

ความหมายที่สำคัญตรงนี้ก็คือนั่นคือว่า เมื่อเรายอมเสียชีวิตของตัวเองเพราะเห็นแก่พระคริสต์ และข่าวประเสริฐ โดยการปฏิเสธตัวเองและยอมแบกภาระแห่งกางเขน บ่าหนึ่งที่เราได้รับก็คือ การรักษาชีวิตไว้ได้ มันไม่เพียงเกิดขึ้นในชีวิตนี้เท่านั้น แต่เรื่อยไปจนถึงชีวิตนิรันดร์เลย แนวคิดที่สำคัญตรงนี้ก็คือนั่นคือว่า การมีชีวิตอยู่เพื่อตัวเองนำไปสู่ความพินาศ ขณะที่การมีชีวิตอยู่เพื่อพระคริสต์นำไปสู่ชีวิตทั้งในโลกนี้และในโลกหน้า

มก 8:36 พระเยซูตรัสในอีกรูปแบบว่า **เพราะถ้าผู้ใดจะได้อะไรของโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร** คราวนี้พระเยซูตรัสถึงเรื่องนี้โดยใช้ศัพท์การเงินบ้าง นี่เท่ากับพระเยซูตรัสว่า ‘เขาจะได้กำไรอะไรหากเขากลายเป็นคนที่รวยที่สุดในโลก แต่ต้องเสียจิตวิญญาณของตัวเองไป’ หากเป็นไปได้ที่คนๆหนึ่งจะเป็นเจ้าของโลกทั้งโลกได้ เขาจะได้กำไรอะไรในการเสียจิตวิญญาณของตัวเองไป พระเยซูทรงทำให้เรามองเห็นความจริงข้อนี้ซึ่งปกติแล้วเรามักมองไม่เห็นในชีวิตนี้

พญามารก็เสนอ ‘ข้อต่อรอง’ แบบเดียวกันนี้แก่พระเยซูในการที่มันเสนออาณาจักรทั้งสี่ของโลกนี้ให้แก่พระองค์บนภูเขาแห่งการทดลองนั้น มีแต่คนโง่ที่จะยอมขายจิตวิญญาณของตนเพื่อแลกกับผลประโยชน์ที่มันให้ได้ กระนั้นมนุษย์ก็ทำแบบนั้นตลอด มันเท่ากับถูกปล้นความสุขชั่วนิรันดร์ไปจนหมดตัว

มก 8:37 พระเยซูตรัสสั้นๆ ได้ใจความยิ่งกว่าเดิมอีก **เพราะว่าผู้นั้นจะนำอะไรไป แลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา** คำตอบของคำถามนี้น่าจะชัดเจนอยู่แล้ว เงินจำนวนเท่าใดก็ไม่มากพอที่จะแลกกับจิตวิญญาณที่ดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ของคนๆหนึ่งได้ การมีชีวิตอยู่เพื่อตัวเองและทรัพย์สินเงินทองโดยที่เสียจิตวิญญาณของตัวเองไปไม่เพียงเป็นเรื่องโง่เขลาเท่านั้น แต่เป็นความโง่ที่สุดแสนจะบรรยายเลยด้วย

มก 8:38 พระเยซูจึงตรัสปิดท้ายบทเรียนอันทึ่มแทงจิตใจนี้ด้วยคำเตือนต่อไปนี้ **เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเราและถ้อยคำของเราในชั่วอายุนี้ ซึ่งประกอบด้วยการล่วงประเวณีและการผิดบาป บุตรมนุษย์ก็จะมีอายเพราะผู้นั้น ในเวลาเมื่อพระองค์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดาของพระองค์ และด้วยเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธ์**" พระองค์ทรงเตือน

เกี่ยวกับความอาย (1) ไม่ใช่แค่อายพระองค์เท่านั้น แต่อาย (2) ถ้อยคำของพระองค์ด้วย นี่สื่อถึงการคล้อยใจในด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์ มันไม่ใช่แค่พระวณะของพระเจ้าเท่านั้น (ซึ่งได้รับการคล้อยใจ) แต่บรรดาถ้อยคำเหล่านั้นของพระเจ้าด้วยที่ได้รับการคล้อยใจ ทุกถ้อยคำของพระคัมภีร์ล้วนสำคัญทั้งสิ้น ถ้อยคำเหล่านั้นเป็นอิฐที่ก่อขึ้นเป็นพระวณะของพระเจ้า

พระเยซูตรัสเตือนคนเหล่านั้นที่จะมีความอายเพราะพระองค์และบรรดาถ้อยคำของพระองค์ต่อหน้าคนชั่วอายุนี้ที่เล่นซู้และบาปหนา นับแต่นั้นจนถึงบัดนี้ก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงมากนัก ความบาปโดยทั่วไปและโดยเฉพาะอย่างยิ่งการผิดฝัผิดเมียเป็นสิ่งที่พบเห็นเป็นปกติในสมัยนั้น ในปัจจุบันนี้ก็ยังเป็นเหมือนเดิม

ในเรื่องนี้พระเยซูทรงเตือนว่า เมื่อพระองค์เสด็จมา (ซึ่งสื่อชัดเจนถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์) พระองค์ก็จะทรงมีความอายเพราะพวกสาวกที่อ่อนแอแบบนั้น นอกจากนี้ เมื่อพระองค์เสด็จกลับมา พระองค์ก็จะเสด็จมาพร้อมกับสง่าราศีแห่งพระบิดาและพวกทูตสวรรค์ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์จึงถูกกล่าวถึงชัดเจน ดู วิวรณ 19:11-16

ดังนั้น ในคำตรัสที่รุนแรงตอนนี้ พระเยซูได้ทรงนำเสนอเงื่อนไขต่างๆของการเป็นสาวกที่แท้จริง มันไม่ใช่เรื่องง่าย มันต้องอาศัยการเสียสละและมุมมองที่ถูกต้อง นอกจากนี้ สำหรับพวกสาวกแต่ปากที่มีความอายเพราะพระองค์ในโลกนี้ พระองค์ก็จะทรงมีความอายเพราะพวกเขาเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาเช่นกัน ในวิวรณ 17:14 มีการกล่าวถึงคนเหล่านั้นที่กลับมาพร้อมพระองค์ว่าเป็นผู้ที่ “พระองค์ได้ทรงเรียก และทรงเลือกไว้ และเป็นผู้ที่สัตย์ซื่อ” สิ่งนี้อาจถูกสื่อตรงนี้ก็คือนั่นคือว่า คนเหล่านั้นที่ได้ดำเนินชีวิตคริสเตียนแบบประนีประนอม และมีความอายเพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา จะไม่ได้รับอภิสิทธิ์ในการอยู่แนวหน้าในการเสด็จกลับมาของพระองค์ในวันนั้น พระองค์จะทรงมีความอายเพราะพวกเขาและจะไม่ทรงให้พวกเขาได้ร่วมอยู่ในตำแหน่งแนวหน้าของการเสด็จกลับมาของพระองค์ด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีใหญ่ยิ่ง

ภาพรวมของมาระโก 9: บทนี้บันทึกเหตุการณ์ที่สำคัญๆหลายประการในการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ประการแรกมีบันทึกเกี่ยวกับการจำแลงพระกายของพระองค์ จากนั้นมาระโกก็บันทึกเกี่ยวกับการที่พวกสาวกไม่สามารถขับผีออกได้ หลังจากที่ได้รับคำสั่งให้ถึงการ

สิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์อีกครั้งแล้ว มาระโกก็บันทึกเกี่ยวกับการทะเลาะกันแบบเห็นแก่ตัวระหว่างพวกสาวกในเรื่องที่ว่าใครจะเป็นใหญ่ที่สุด สุดท้าย พระเยซูก็ตรัสเตือนเกี่ยวกับนรกและลักษณะเฉพาะตัวที่น่ากลัวของมัน

มก 9:1 คราวนี้มาระโกเปลี่ยนไปเล่าเหตุการณ์ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการจำแลงพระกายของพระเยซูบ้าง พระองค์ยังตรัสแก่เขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่จะไม่รู้อายุขัยของตนว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้ามาด้วยฤทธิ์เดช" ในความคิดของพวกสาวก พวกเขาคงสรุปเอาว่าพระเยซูกำลังตรัสถึงการมาถึงของอาณาจักรทางการเมืองที่พวกเขาจะรอคอยมานานในอิสราเอล เมื่อมองย้อนกลับไป เรารู้ว่านั่นไม่ได้เกิดขึ้นจริง เรายังรู้ด้วยว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะไม่เกิดขึ้นจนกว่าพระเยซูเสด็จกลับมาด้วยฤทธิ์เดชและสง่าราศีอันยิ่งใหญ่ ดังนั้น พระเยซูทรงหมายถึงอะไรกันแน่

คำตอบน่าจะอยู่ในข้อต่อไป ถึงแม้บางคนได้พยายามประยุกต์ให้อาณาจักรนั้นหมายถึงคริสตจักร แต่นั่นก็ไม่ใช่การประยุกต์ใช้หลักของเรื่องนี้ พวกสาวกทุกคนได้เห็นการมาถึงของคริสตจักรยกเว้นยูดาส ไม่มีใครได้เห็นการรื้อฟื้นอาณาจักรยิวในทางการเมือง แต่พระเยซูตรัสล่วงหน้าแก่พวกสาวกว่าในไม่ช้าพวกเขาบางคนจะได้เห็นถึงฤทธิ์เดชและสง่าราศีของอาณาจักรที่จะมานั้น

มก 9:2 ดังนั้นครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์น ขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา ในอีกไม่ถึงสัปดาห์ต่อมา สาวกบางคนของพระเยซู (เปโตร ยากอบ และยอห์น) ได้ขึ้นไปบนภูเขาแห่งหนึ่งกับพระองค์ ถึงแม้ไม่แน่ชัด แต่ภูเขาแห่งการจำแลงพระกายก็น่าจะเป็นภูเขาเฮร์โมนซึ่งอยู่ทางเหนือของเมืองซีซารียาฟิลิปปี ที่นั่นเองพระองค์ทรงจำแลงพระกาย คำที่แปลเช่นนั้น (*เมตามอร์ฟอซิส*) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *metamorphosis* ดังนั้นมันจึงมีความหมายว่า 'เปลี่ยนแปลงรูปร่าง' ดังที่เราจะได้เห็น พระเยซูทรงเปลี่ยนแปลงรูปร่างชั่วคราวเพื่อเข้าสู่สง่าราศีที่พระองค์เคยมีกับพระบิดาของพระองค์ก่อนที่จะทรงทิ้งสง่าราศีนั้นมา ตั้งแต่การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์เป็นต้นมา

เห็นได้ชัดว่านี่เป็นรูปแบบพระกายของพระองค์ พระองค์จะทรงครอบครองในอาณาจักรของพระเจ้าในพระกายรูปแบบนั้น

มก 9:3 จากนั้นมาระโกก็บันทึกว่าและฉลองพระองค์ก็ส่องประกายขาวดุจหิมะ จะหาช่างฟอกผ้าทั่วแผ่นดินโลกฟอกให้ขาวอย่างนั้นก็ได้ ความหมายตรงนี้ก็คือว่า เสื้อผ้าของพระองค์ส่องแสงสว่างจ้ามากๆ และขาวยิ่งกว่าหิมะที่เพิ่งตกใหม่ๆ เสื้อผ้าของพระองค์ขาวยิ่งกว่าช่างฟอกผ้าคนใดจะฟอกให้ขาวอย่างนั้นได้ พวกเขาได้เห็นกับตาเลยว่าพระเยซูทรงเปลี่ยนแปลงรูปร่างให้อยู่ในรูปแบบที่ได้รับสง่าราศีแล้วซึ่งพระองค์จะทรงมีเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา คำบรรยายเกี่ยวกับพระองค์แบบคล้ายๆกัน ในวิวรณ์ 1:14-16 เมื่อเปาโลได้เห็นพระองค์ในรูปร่างที่ได้รับสง่าราศีของพระองค์ เขาก็ถึงกับตาบอดไปเลย สาวกสามคนนี้ได้เห็นพระเยซูในรูปร่างที่ได้รับสง่าราศีซึ่งพระองค์ทรงมีอยู่ขณะนี้และจะทรงมีในอาณาจักรที่จะมาถึงของพระองค์ด้วย

มก 9:4 ในระหว่างนี้ แล้วเอลียาห์กับโมเสสก็ปรากฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น และเฝ้าสนทนากับพระเยซู เห็นได้ชัดว่าทั้งเอลียาห์และโมเสสถูกชุบให้เป็นขึ้นชั่วคราวจากเมืองบรมสุขเกษมเพื่อมาสนทนากับพระเยซู เราคงได้แต่คาดเดาว่าพวกเขาสนทนากันเรื่องอะไร

มก 9:5-6 เมื่อเปโตรได้เห็นและได้ยินเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นแล้ว เขาก็กล่าวออกมาอย่างหุนหันว่า ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเราอยู่ที่นี้ก็ดี ให้พวกข้าพระองค์ทำพลับพลาสามหลัง สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง" นี่เท่ากับเปโตรกล่าวว่า 'พระอาจารย์เจ้าข้า ดิฉันที่พวกเราได้มาอยู่ที่นี่และได้เห็นเหตุการณ์นี้ ให้เราสร้างศาลเจ้าขึ้นมาสามหลัง หลังหนึ่งให้พระองค์ และแต่ละอันที่เหลือให้แก่โมเสสและเอลียาห์' เปโตรไม่รู้เลยว่าคำแนะนำที่สะเพร่าของเขานั้นช่างโง่งมอย่างไรก็ตามมาระโกกล่าวเสริมว่า 6 ที่เปโตรพูดอย่างนั้นก็เพราะไม่รู้จะว่าอย่างไร ด้วยเขาทั้งหลายกำลังกลัวนัก เมื่อได้เห็นสิ่งที่พวกเขาเพิ่งเห็น เปโตรจึงไม่รู้ว่าจะพูดอะไร พวกเขาต่างหวาดกลัวกับภาพที่ปรากฏต่อหน้าพวกเขา หากมีบทเรียนให้ได้เรียนรู้ มันก็คือว่า หากเราไม่รู้ว่าต้องพูดอะไร ก็อย่าพูดอะไรเลยดีกว่า มันคงดีกว่าสำหรับเปโตรหากเขาไม่พูดอะไรออกไปเลย

มก 9:7-8 แล้วมีเมฆมาปกคลุมเขาไว้ และมีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า "ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด" ทันใดนั้นพระเจ้าทรงใช้เมฆก้อนหนึ่งมาโอบรอบพวกเขา เห็นได้ชัดว่าเสียงที่ออกมาจากเมฆนั้นเป็นเสียงของพระเจ้าพระบิดา พระบิดาตรัสคำพูดแบบเดียวกันนี้ตอนที่พระเยซูทรงรับบัพติศมา ความผิดพลาดแบบไม่น่าให้อภัยของเปโตรก็คือการกล่าวแบบไม่ระวังว่าเอลียาห์และโมเสสเทียบเท่ากับพระเยซู พระเจ้าตรัสชัดเจนว่าพระบุตรอันเป็นที่รักของพระองค์ต่างหากที่พระองค์ทรงพอพระทัยมากๆ คำกำชับของพระองค์นั้นทั้งเรียบง่ายและชัดเจน "จงฟังท่านเถิด!" การให้เอลียาห์และโมเสสอยู่ระดับเดียวกันกับพระเยซูนั้นเป็นสิ่งพระเจ้าจะไม่ทรงยอมรับเลย

ดังนั้น 8 ทันใดนั้น เมื่อสาวกแลดูรอบก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูทรงอยู่กับเขา เกรงว่าเปโตรจะพูดอะไรพล่อยๆอีก พระเจ้าจึงทรงพาโมเสสและเอลียาห์ออกไป โดยทรงเหลือแต่พระเยซูกับสาวกทั้งสามคน ถึงแม้ในตอนแรกพวกเขาอาจมองไม่ออก แต่สาวกทั้งสามคนนี้ก็ได้อาณาจักรของพระเจ้าในฤทธานุภาพผ่านทางพระมหากษัตริย์ผู้ทรงได้รับสง่าราศีของพวกเขา

มก 9:9-10 หลังจากนั้นเมื่อกำลังลงมาจากภูเขา พระองค์ตรัสกำชับเหล่าสาวกไม่ให้นำสิ่งที่ได้เห็นนั้นไปบอกแก่ผู้ใดเลย จนกว่าบุตรมนุษย์จะเป็นขึ้นมาจากความตาย คำสั่งของพระเยซูนั้นชัดเจน พวกเขาต้องไม่บอกใครถึงสิ่งที่พวกเขาได้เห็นจนกว่า "บุตรมนุษย์จะเป็นขึ้นมาจากความตาย" เปโตร ยกอบและยอห์นเต็มใจเชื่อฟังคำบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา แต่พวกเขาก็งงววยกับความเห็นสุดท้ายของพระเยซู

ดังนั้น 10 เหตุการณ์นั้นเหล่าสาวกก็เก็บงำไว้ แต่ซักถามกันว่า ที่ตรัสว่าจะเป็นการเป็นขึ้นมาจากความตายนั้น จะหมายความว่าอย่างไร พวกเขาเห็นว่าพระเยซูทรงเรียกพระองค์เองว่าบุตรมนุษย์ แม้กระนั้น ก่อนหน้านั้นไม่นานพระเยซูได้ทรงบอกพวกเขาแล้วว่าพระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์และเป็นขึ้นใหม่ (8:31) แต่เห็นได้ชัดว่าพวกเขายังไม่ซาบซึ่งเรื่องนี้ดี พวกเขาเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พระเมสสิยาห์ของพระเจ้า กระนั้นพวกเขาก็ไม่เข้าใจว่าพระองค์ต้องสิ้นพระชนม์ ดังนั้น ความเห็นของพระองค์เกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายจึงยิ่งฟังดูไม่เข้าท่าเข้าไปใหญ่ เห็นได้

ชัดด้วยว่าพระเยซูมิได้ทรงพุ่งเป้าที่การหิบบิ้นอาณาจักรนั้นแก่ชนชาติอิสราเอลอีกต่อไปแล้ว แต่สิ่งที่พระองค์ทรงจับจ้องตอนนี้คือกางเขน

มก 9:11 พวกสาวกยังคงสนใจเกี่ยวกับการปรากฏอีกครั้งโดยทันทีของอาณาจักรแห่งอิสราเอลอยู่เหมือนเดิม จากมุมมองนั้นพวกเขาจึงทูลถามพระองค์ว่า "เหตุไฉนพวกธรรมาจารย์จึงว่าเอลียาห์จะต้องมาก่อน" พวกธรรมาจารย์สอนอย่างถูกต้องแล้วโดยอิงตามมาลาคีย์ 4:5 ว่าเอลียาห์จะต้องมาก่อนการเสด็จกลับมาของพระเมสสิยาห์ สาวกทั้งสามคนนี้ได้เห็นเอลียาห์บนภูเขานั้นแล้ว บัดนี้พวกเขาต่างสับสนงงวยเกี่ยวกับเรื่องนี้

มก 9:12 พระเยซูจึงตรัสตอบพวกเขาว่า "เอลียาห์ต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม หนึ่งมีคำเขียนไว้อย่างไรถึงบุตรมนุษย์ว่า พระองค์จะต้องทนทุกข์เวทนาหลายประการ และคนจะดูหมิ่นละทิ้งพระองค์เสีย สิ่งที่พระเยซูต้องการสื่อกับพวกสาวกที่สับสนงงวยก็คือว่า เอลียาห์ได้มาแล้วในตัวตนของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ซึ่งพยายามฟื้นฟูชนชาติอิสราเอลให้มาหาพระเจ้าของพวกเขาโดยการกลับใจใหม่

ส่วนหลังของข้อนี้ค่อนข้างเป็นปริศนาหน่อยๆ คำที่แปลว่า หนึ่ง (โพบ) สามารถมีความหมายในบริบทนี้ได้ด้วยว่า 'ในลักษณะนั้น' ดังนั้นนี่เท่ากับพระเยซูตรัสต่อไปว่า 'ในลักษณะนั้นมีเขียนไว้เกี่ยวกับบุตรมนุษย์ว่าพระองค์จะทรงทนทุกข์มากมายหลายประการและจะทรงถูกปฏิเสธเสีย' พระเยซูทรงเชื่อมโยงการถูกปฏิเสธ การสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์กับการปฏิเสธข้อความของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

มก 9:13 เพื่อขยายความให้ชัดเจนเพราะเห็นแก่พวกสาวก พระเยซูจึงตรัสว่า แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และซึ่งเขาใครจะทำแก่ท่านอย่างไร เขาก็ได้กระทำแล้ว ตามที่มีคำเขียนกล่าวไว้ถึงท่าน" เอลียาห์ได้มาแล้วในการปรากฏตัวของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา และพวกเขาได้กระทำกับยอห์นดังที่พวกเขาปรารถนา นี่น่าจะหมายถึงการที่เฮโรดประหารชีวิตยอห์น ไม่มีบันทึกเกี่ยวกับการที่ยอห์น (เอลียาห์) ถูกปฏิเสธ ดังนั้นความเห็นที่พระเยซูตรัสที่ว่า "ตามที่มีคำเขียนกล่าวไว้ถึงท่าน" น่าจะหมายถึงพระองค์เอง นี่เท่ากับพระเยซูตรัส

ล้วงหน้าว่าเหมือนกับที่พวกเขาได้ปฏิเสธยอห์น พวกเขาก็จะปฏิเสธพระองค์เช่นกัน พวกสาวกกำลังไม่เข้าใจความจริงข้อนั้น พวกเขาไม่เข้าใจแนวคิดเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ผู้ทรงทนทุกข์

มก 9:14-16 คราวนี้จากเหตุการณ์เปลี่ยนไปหมดเลย ขณะที่ในเนื้อหาหน้าตั้งแต่ 8:27 เป็นต้นมาพระเยซูทรงอยู่ลำพังกับพวกสาวกของพระองค์ แต่ตอนนี้เนื้อหากลับมาพูดถึงการที่พระองค์ทรงเผชิญหน้ากับพวกธรรมาจารย์ที่หน้าซื่อใจคดและไม่เชื่ออีกครั้ง

มาระโกจึงบันทึกว่า เมื่อพระองค์ได้เสด็จมายังเหล่าสาวก ก็ทอดพระเนตรเห็นฝูงชนเป็นอันมากอยู่ล้อมรอบเขา และพวกธรรมาจารย์กำลังชักใช้ไล่เลียงเขาอยู่ การชักใช้ไล่เลียงในที่นี้หมายถึง พวกธรรมาจารย์กำลัง 'โต้แย้ง' กับพวกสาวกอยู่ นอกจากนี้ 15 ในทันใดนั้น เมื่อบรรดาประชาชนเห็นพระองค์ก็ประหลาดใจนัก จึงวิ่งเข้ามาเคารพพระองค์ คำที่แปลว่า เคารพ (ฮีบราฮอไม) มีความหมายว่า 'ทักทาย'

พวกประชาชนเมื่อรู้ว่าเป็นพระเยซูก็สังเกตเห็นด้วยว่าพวกธรรมาจารย์กำลังโต้เถียงกับพวกสาวกของพระองค์อยู่ ด้วยรู้ว่าจะมีการประลองเกิดขึ้นแล้ว พวกเขาจึงวิ่ง (1) มาดูว่าเรื่องราวจะลงเอยอย่างไร และ (2) มาทักทายพระเยซู

พอเสด็จมาถึง พระเยซู 16 จึงตรัสถามพวกธรรมาจารย์ว่า "ท่านชักใช้ไล่เลียงกับเขาด้วยข้อความอันใด" คำถามที่พระเยซูตรัสถามพวกธรรมาจารย์จึงอาจเป็นประมาณนี้ 'ทำไมพวกท่านถึงชักถามพวกเขา' หรือ 'ทำไมพวกท่านจึงโต้เถียงกับพวกเขา'

มก 9:17-18 ในระหว่างนี้ มีคนหนึ่งในกลุ่มประชาชนทูลตอบว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พาบุตรชายของข้าพระองค์มาหาพระองค์เพราะผีชั่วเข้าสิง 18 ผีพาเขาไปที่ไหนๆก็ทำให้ล้มชักดิ้นไป มีอาการน้ำลายฟูมปากและขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้วก็อ่อนระโหย ข้อความนี้บอกเราถึงรูปแบบหนึ่งของการถูกผีสิง ชายหนุ่มผู้น่าสงสารคนนี้ถูกผีโสโครกตนนี้ทำให้เป็นไข้ มันยังทำให้เขาชักดิ้นชักงอด้วย และขณะที่เขาล้มชัก ชายผู้นี้ก็น้ำลายฟูมปากและขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เห็นได้ชัดว่ามันกำลังทำลายชายหนุ่มผู้นี้

ชายผู้นี้ระบายความในใจออกมาอีกว่า ข้าพระองค์ได้ขอเหล่าสาวกของพระองค์ให้จับผีนั่นออกเสีย แต่เขาจับให้ออกไม่ได้" เขาได้หวังว่าพวกสาวกของพระเยซูจะสามารถบรรเทาทุกข์ที่เขาถืออยู่ได้ แต่น่าเศร้าที่พวกเขาทำไม่ได้

มก 9:19 ด้วยความโมโหอย่างเห็นได้ชัด พระองค์จึงตรัสแก่คนนั้นว่า "โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อ เราจะต้องอยู่กับเจ้านานเท่าใด เราจะต้องอดทนกับเจ้านานเท่าใด จงพาเด็กนั้นมาหาเราเถิด" พระเยซูมิได้ทรงโกรธชายผู้นี้ที่ด้วยความเชื่อได้มาขอความช่วยเหลือ เห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงโมโหพวกสาวกของพระองค์ที่พวกเขาขาดความเชื่อในการรับมือกับสถานการณ์ดังกล่าว ดังนั้นพวกเขาจึงถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนกับคนรุ่นนั้นที่ไม่เชื่อซึ่งอยู่รอบตัวพวกเขา คำที่แปลว่า **ที่ขาดความเชื่อ** (*อพิสโตส*) ในบริบทนี้มีความหมายว่า 'ที่ไม่เชื่อ' นี่สื่อว่าพวกสาวกมิได้แสดงออกถึงความเชื่อในพระเจ้าเพื่อที่จะรับมือกับปัญหานี้ พวกเขาอาจใช้ความสามารถของตัวเองในการจับผีตนนี้ออก พระเยซูได้ทรงประทานสิทธิอำนาจนั้นให้แก่พวกเขาแล้วไปก่อนหน้านี้ ดู มาระโก 6:6 ตรงนี้เห็นได้ชัดว่าพวกเขาพยายามจับผีโดยใช้ความสามารถของตนเอง พระเยซูจึงทรงไม่พอพระทัยพวกเขา นี่เท่ากับพระองค์ตรัสถามว่า 'เราจะอยู่กับพวกท่านอีกนานเท่าไร เราต้องทนพวกท่านอีกนานขนาดไหน' พระองค์ทรงไม่พอพระทัยที่พวกสาวกทำพลาดในเรื่องฝ่ายวิญญาณ พระองค์จึงทรงใช้ให้คนพาชายหนุ่มที่โดนผีเข้าคนนั้นมา

มก 9:20 พวกเขาจึงพาเด็กนั้นมาหาพระองค์ และเมื่อเห็นพระองค์แล้ว ในทันใดนั้นผีนั่นจึงทำให้เขาชักล้มลงกลิ้งเกลือกที่พื้น มีน้ำลายฟูมปาก พอเห็นพระเยซู ผีโสโครกคนนี้ก็ทำให้ชายหนุ่มคนนี้ล้มชักทันที เขากลับเกลือกไปมาบนพื้นดิน โดยมีน้ำลายฟูมปาก

มก 9:21 พระเยซูจึงตรัสถามบิดานั้นว่า "เป็นอย่างนี้มานานสักเท่าไร" กล่าวอีกนัยหนึ่ง ลูกชายท่านเป็นทุกข์เช่นนี้มานานเท่าไรแล้ว ชายคนนี้ตอบว่า "ตั้งแต่เป็นเด็กเล็ก ๆ มา" นั่นคือ เขาได้รับความทุกข์ทรมานเช่นนี้มาตั้งแต่เขายังเป็นเด็ก

มก 9:22 ชายที่กลัดกลุ้มว่าคนนี้ก็กล่าวต่อไปว่า และผีก็ทำให้เด็กตกไฟและในน้ำบ่อยๆ หมายจะฆ่าเสียให้ตาย การกระทำของผีที่มุ่งทำลายถูกบรรยายให้เห็นเพิ่มเติม ผีตนนี้มักพยายามที่จะโยนเขาลงไปในกองไฟหรือไม่ก็โยนเขาลงน้ำเพื่อที่จะฆ่าเขาให้ตาย อาณาจักรของ

ซาตานมีลักษณะที่ชอบทำลายเสมอ ในระยะยาวแล้ว ศัตรูนี้ไม่เคยทำอะไรดีเลย มีแต่จะนำความพินาศมาให้ เราจึงเห็นชัดเจนตรงนี้ถึงลักษณะเฉพาะอันชั่วร้ายของพวกผีปีศาจ

บิดาผู้นำสงสารคนนี่จึงอ่อนน้อมพระเยซูอย่างอัศจรรย์หนทางว่า **แต่ถ้าพระองค์สามารถทำได้ ขอโปรดกรุณาและช่วยเราเถิด**" เราเห็นถึงความทุกข์ใจและความอัศจรรย์หนทางของชายผู้นี้ เขาไม่มีหนทางอื่นอีกแล้วนอกจากการหันมาขอให้พระเยซูช่วย ไม่มีทางแก้อื่นอีกแล้ว

มก 9:23 พระเยซูจึงทรงพุ่งตรงไปที่หัวใจของเรื่องนี้ พระองค์ตรัสว่า **พระเยซูจึงตรัสแก่บิดานั้นว่า "ถ้าท่านเชื่อได้ ใครเชื่อก็ทำให้ได้ทุกอย่าง"** วลีหลังนี้อาจแปลตรงตัวได้ว่า 'หากท่านสามารถที่จะเชื่อได้ ทุกสิ่งก็เป็นไปได้สำหรับคนนั้นที่เชื่อ' กุญแจที่ไขสู่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าคือ ความเชื่อ ฤทธิ์เดชของพระเจ้านั้นมีไม่จำกัด พระองค์ทรงทำได้ทั้งนั้น แต่สิ่งที่จะทำให้พระองค์ก้าวเข้ามาช่วยเหลือเราก็คือ (1) การที่เราเชื่อว่าพระองค์ทรงทำได้ และ (2) การที่เราขอให้พระองค์ช่วยโดยอาศัยความเชื่อนั้น ความเชื่อนั้นเรียบง่ายพอๆกับการเข้ามาหาพระเจ้าพร้อมกับปัญหาของเรา โดยเชื่อว่าพระองค์ทรงสามารถแก้ปัญหานั้นได้ และจากนั้นก็ขอให้พระองค์ทรงแก้ปัญหานั้น

มก 9:24 ทันใดนั้น บิดาของเด็กก็ร้องทูลด้วยน้ำตาไหลว่า **"ข้าพระองค์เชื่อ พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ยังขาดความเชื่อนั้น ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยให้เชื่อเถิด"** บิดาที่อัศจรรย์หนทางผู้นี้ได้ร้องไห้ออกมาทันทีพร้อมกับกล่าวว่า "ข้าพระองค์เชื่อ พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ยังขาดความเชื่อนั้น ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยให้เชื่อเถิด" ช่วงเป็นบทเรียนที่แสนวิเศษ! ชายผู้นี้เชื่ออย่างสุดความสามารถของตน เขาไม่แน่ใจว่านั่นเพียงพอหรือไม่ ดังนั้นเขาจึงขอพระเยซูให้ทรงเพิ่มพูนส่วนที่ขาดอยู่ในความเชื่อของเขา นี่คือการที่พระองค์ผู้เป็นเจ้าของจะทรงฟังคำอธิษฐานเช่นนั้น ความเชื่อของเราอาจอ่อนแอ อย่างไรก็ตาม เมื่อเราเข้ามาหาพระองค์โดยขอให้ทรงเพิ่มพูนความเชื่อให้เรา มันก็เชื่อได้ว่าพระองค์จะทรงประทานความเชื่อส่วนที่จำเป็นให้

มก 9:25-26 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นประชาชนกำลังวิ่งเข้ามา พระองค์ตรัส **ตำทับผีโลโครกนั้นว่า "อ้ายผีบ้าหูหนวก เราสั่งเจ้าให้ออกมาจากเขา อย่าได้กลับเข้าสิงเขาอีกเลย"** วลีที่พูดถึงการที่พระเยซูทรงเห็นประชาชนวิ่งมาน่าจะอ้างอิงย้อนกลับไปยังข้อ 15 การพบ

กับบิดาที่ว้าวุ่นใจผู้นี้ น่าจะเกิดขึ้นตอนที่ประชาชนแห่กันมาดูการเผชิญหน้ากันระหว่างพวกธรรมจารย์ พระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์

ดังนั้นขณะที่เหตุการณ์นี้กำลังดำเนินต่อไป พระเยซูก็ “ตรัสตำหนิ โสโครกนั้นว่า "อ้ายผีใบ้หูหนวก เราสั่งเจ้าให้ออกมาจากเขา อย่าได้กลับเข้าสิงเขาอีกเลย"” คำที่แปลว่า โสโครก คือ *อากาธาทอส* มันหมายถึงผีร้ายที่สิงชายผู้นี้ อยู่ นอกจากนี้ ผีตนเดียวกันนี้ไม่เพียงทำให้ชายผู้นี้เป็นใบ้เท่านั้น แต่ยังทำให้เขาหูหนวกด้วย พระเยซูจึงทรงสั่งให้ผีตนนี้ออกมาและบัญชามันมิให้เข้าสิงชายผู้นี้อีก

บางทีด้วยความโมโห เจ้าโสโครกตนนี้ 26 จึงร้องอื้ออึงทำให้เด็กนั้นชักดิ้นเป็นอันมาก แล้วก็ออกมา เด็กนั้นก็แน่นิ่งเหมือนคนตาย จนมีหลายคนกล่าวว่า "เขาตายแล้ว" ในการกระทำที่แสดงถึงการขัดขืนครั้งสุดท้าย ผีตนนี้ได้ทำให้ชายคนนั้นชักดิ้นชักงอขณะที่มันออกมาพร้อมกับเสียงกรี๊ดร้อง ชายผู้น่าสงสารคนนี้จึงล้มลงบนพื้นดินแน่นิ่งเหมือนคนตาย คนที่มุงดูอยู่จึงคิดว่าเขาตายแล้วจริงๆ อำนาจที่ชั่วร้ายของซาตานจึงปรากฏชัดเจน

มก 9:27 พระเยซูจึงทรงจับมือของเด็กนั้น เด็กนั้นก็ยืนขึ้น สัมผัสของพระเยซูได้ทำให้การอัศจรรย์นี้สำเร็จครบถ้วน ชายหนุ่มคนนี้ได้รับการรักษาให้ฟื้นคืนสู่สุขภาพ การรับรู้ที่ครบถ้วน และมีสภาพจิตปกติดังเดิม

มก 9:28-29 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือนแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาทูลถาม พระองค์เป็นส่วนตัวว่า "เหตุไฉนพวกข้าพระองค์จับผีนั้นออกไม่ได้" หลังจากนั้น พระเยซูและพวกสาวกได้เข้าไปในบ้านของชายผู้นี้ ที่นั่นเอง “เหล่าสาวกของพระองค์มาทูลถามพระองค์เป็นส่วนตัวว่า "เหตุไฉนพวกข้าพระองค์จับผีนั้นออกไม่ได้"” **29** พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ผีอย่างนี้จะขับให้ออกไม่ได้เลย เว้นแต่โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร" พระองค์ตรัสชัดเจนถึงความเชื่อมโยงกันระหว่างความเชื่อ การอธิษฐาน และการอดอาหาร การอธิษฐานคือการแสดงออกของความเชื่อ มันคือยานพาหนะแห่งความเชื่อ ความเชื่อถูกแสดงเป็นแบบอย่างในการอธิษฐาน ดังนั้น ยิ่งอธิษฐานมากเท่าไร ก็ยิ่งแสดงถึงความเชื่อที่มากขึ้นเท่านั้น นอกจากนี้ ถึงแม้โดยตัวมันเองแล้วการอดอาหาร ไม่ได้มีฤทธิ์เดชอะไร แต่มันก็ช่วยขยายในเรื่องเหล่านี้ (1) คาวิตพูดถึงการ

ถ่อมจิตใจของเขาด้วยการอดอาหารในเพลงสดุดี 35:13 การที่เรายอมอดที่จะได้รับประทานอาหารสักกระยะหนึ่งก็เป็นวิธีหนึ่งในการถ่อมตัวเราต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า พระเจ้าตรัสกับซาโลมอนว่าเมื่อประชากรของพระองค์ยอมถ่อมตัวลงในการอธิษฐาน พระองค์ก็จะทรงสดับฟังพวกเขา (2 พงสาวดาร 7:14) (2) การอดอาหารเป็นวิธีง่ายๆที่จะแสดงให้เห็นว่าเราเอาจริงในเรื่องนั้นๆ มันแสดงถึงความเต็มใจที่จะสละทิ้งความสบายแห่งชีวิตเพื่อที่จะพุ่งเป้าไปที่การแสวงหาพระพักตร์ของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ การอธิษฐานพร้อมกับการอดอาหารจึงเป็นวิธีเพิ่มประสิทธิผลของการอธิษฐานในส่วนของเรา เมื่อรวมกันแล้ว ทั้งสองสิ่งนี้จึงเป็นตัวเพิ่มความเชื่อให้ทวีคูณ

เราควรหมายเหตุไว้ว่าสำเนาต้นฉบับแบบ critical text ตัดข้อนี้ออกไปหรือไม่ก็สงสัยเกี่ยวกับข้อนี้ กระนั้นคริสตจักรของพระเยซูคริสต์ก็ได้รับส่วนนี้ของพระคัมภีร์มาเป็นเวลา 1,800 ปี แน่แน่นอนที่มันเป็นส่วนหนึ่งของพระวจนะของพระเจ้าที่ถูกเก็บรักษาไว้

มก 9:30 หลังจากเหตุการณ์การจำแลงพระกายและการรักษาชายหูหนวกเป็นไปคนนี้ พระองค์กับเหล่าสาวกจึงออกไปจากที่นั่น ดำเนินไปในแคว้นกาลิลี ถึงแม้ไม่ได้กล่าวชัดเจนในข้อนี้ แต่พระเยซูและพวกสาวกได้เดินทางลงใต้กลับไปยังแคว้นกาลิลี หากเราเชื่อว่าภูเขาเฮอร์โมนเป็นสถานที่ที่พระองค์ทรงจำแลงพระกาย แคว้นกาลิลีก็อยู่ทางใต้ของภูเขานั้น พระเยซูจึงไม่ประสงค์จะให้ใครรู้ พระองค์ทรงประสงค์ที่จะเดินทางแบบลับๆในระหว่างนี้ เหตุผลจะถูกอธิบายในข้อต่อไป

มก 9:31-32 ด้วยว่าพระองค์ตรัสพรั่สอนสาวกของพระองค์ว่า "บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย และเขาจะประหารท่านเสีย เมื่อประหารแล้ว ในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่" ความหมายก็คือว่า บุตรมนุษย์ 'ใกล้จะถูkmอบไว้แล้ว' ดังนั้น พระเยซูจึงพยายามที่จะไม่สำแดงตัวโจ่งแจ้ง นี่เป็นอีกครั้งที่พระองค์ตรัสล่วงหน้าอย่างชัดเจนแก่พวกสาวกว่าพระองค์จะทรงถูกจับกุม ถูกประหารชีวิตอย่างทารุณ จากนั้นก็เป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สาม กระนั้น พระองค์ได้ตรัสล่วงหน้าแก่พวกสาวกเกี่ยวกับเรื่องนี้ไปหลายครั้งแล้ว **32** แต่ถ้อยคำนี้เหล่าสาวกหาเข้าใจไม่ ครั้นจะทูลถามพระองค์ก็เกรงใจ

มก 9:33-34 พอลกลับมาถึงแคว้นกาลิลี พระองค์จึงเสด็จมายังเมืองคาเปอร์นาอุม และเมื่อเข้าไปในเรือนแล้ว พระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกว่า "เมื่อมาตามทางนั้น ท่านทั้งหลายได้โต้แย้งกันด้วยข้อความอันใด" พระเยซูทรงทราบดีถึงความไม่เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณของพวกสาวกของพระองค์ ระหว่างทางนั้นพวกเขาได้โต้แย้งกันด้วยเรื่องที่ว่าใครเป็นผู้ใหญ่ที่สุดในหมู่พวกเขา มาระโกจึงบันทึกว่าพวกเขาจึง 34 นิ่งอยู่ เพราะเมื่อมาตามทางนั้นเขาได้เถียงกันว่า คนไหนจะเป็นใหญ่กว่ากัน เราเห็นได้ชัดถึงความไม่เป็นผู้ใหญ่ของพวกสาวก เมื่อใดก็ตามที่คริสเตียนทั้งหลายถกเถียงกันด้วยเรื่องเล็กๆพรวรค์นั้น มันก็เผยให้เห็นถึงความตื่นเงินฝ่ายวิญญาณ เมื่อถูกพระเยซูตรัสถามเช่นนั้น พวกสาวกจึงรู้สึกอับอายและไม่พูดอะไร

มก 9:35 พระองค์ได้ประทับนั่ง แล้วทรงเรียกสาวกสิบสองคนนั้นมาตรัสแก่เขาว่า "ถ้าผู้ใดใครจะจะได้เป็นคนต้น ก็ให้ผู้นั้นเป็นคนท้ายสุด และเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง" องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจึงตรัสสอนต่อไปถึงหนึ่งในข้อความที่ขัดแย้งกันเองมากที่สุดในความเชื่อของคริสเตียน การแสวงหาความเป็นใหญ่ โดยเฉพาะต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า มีแต่จะทำให้คนๆนั้นไปอยู่ท้ายสุด ในการจัดระเบียบของพระเจ้าแล้ว การปีนขึ้นไปยอดบนสุดจะทำให้คนๆนั้นไถลลงมาสู่เบื้องล่าง พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยกับความทะเยอทะยานแบบเนื้อหนัง อันที่จริงแล้ว เมื่อพระองค์เห็นคนกระทำเช่นนั้น พระองค์จะทรงปิดทั้งคนๆนั้นที่อยากจะเป็นใหญ่ นั่นอาจไม่เป็นเช่นนั้นในวิธีการทำสิ่งต่างๆของชาวโลก แต่มันแบบนั้นแน่นอนในระเบียบวิธีการของพระเจ้า ดังนั้นผู้ที่ยกตัวขึ้นจะถูกทำให้ต่ำลง ดู ลูกา 14:11

มก 9:36-37 ในบริบทนั้นและในบทสนทนาเดียวกันนั้น พระเยซูจึงทรงเอาเด็กเล็กๆคนหนึ่งมาให้อยู่ท่ามกลางเหล่าสาวก องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงกำลังที่จะยกภาพประกอบหลักการที่สำคัญผ่านทางเด็กคนหนึ่ง คำที่แปลว่า เด็ก (ไพติออน) สื่อถึง เด็กเล็กๆคนหนึ่ง เราคงจะคิดว่าเด็กคนนี้น่าจะมีอายุประมาณวัยอนุบาล พระเยซูจึงทรงอุ้มเด็กนั้นไว้ ตรัสแก่เหล่าสาวกว่า 37 "ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆเช่นนี้คนหนึ่ง ในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจึงทรงเริ่มเทศนาแบบยาว โดยใช้เด็กน้อยคนหนึ่งที่พระองค์ทรงอุ้มเป็นสื่อประกอบการสอน

พระองค์ตรัสก่อนอื่นเลยว่าการรับเด็กเล็กๆคนหนึ่งในพระนามของพระองค์ก็เท่ากับรับพระองค์ บริบทยังเกี่ยวข้องกับสิ่งที่พวกสาวกถกเถียงกันว่าใครเป็นใหญ่ที่สุดเหมือนเดิม พระเยซูในฐานะเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงถ่อมพระองค์ลงโดยตรัสว่าการยอมรับพระองค์ก็เท่ากับการยอมรับเด็กเล็กๆคนหนึ่ง พวกสาวกคิดกันในแง่ของอาณาจักรของพระเจ้าที่จะมานั้น (ในทางการเมือง) พวกเขาต่างทะเลาะทะเลาะกันและถกเถียงกันว่าใครจะได้เป็นใหญ่ในอาณาจักรนั้น พระเยซูทรงตำหนิความโง่เขลาดังกล่าวโดยทรงให้พระองค์เองเทียบเท่ากับเด็กเล็กๆคนหนึ่งที่พระองค์ทรงอุ้ม ตรงข้ามกับความทะเลาะทะเลาะที่อวดตัว ไม่เป็นผู้ใหญ่ และตามเนื้อหาของพวกสาวก เด็กเล็กๆคนหนึ่งนั้นก็ไม่มีคามสำคัญอะไรเลย กระนั้นพระเยซูก็ทรงเปรียบพระองค์เองว่าเป็นเหมือนเด็กเล็กๆคนหนึ่ง นี่สื่อชัดเจนถึงความถ่อมใจอย่างแท้จริง นี่สื่อด้วยว่าหากผู้ใดปรารถนาที่จะเป็นใหญ่ ผู้นั้นก็ต้งมาในรูปของเด็กเล็กๆคนหนึ่งที่ไร้เดียงสาและถ่อมตัวเสียก่อน

พระเยซูจึงตรัสต่อไปว่า และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็มิได้รับเรา แต่รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา" การรับพระคริสต์เช่นนั้น (ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอด) ก็เป็นการยอมรับไม่เพียงพระองค์เท่านั้นแต่พระบิดาผู้ทรงใช้พระองค์มาด้วย นี่สื่อชัดเจนถึงความจำเป็นที่จะต้องถ่อมตัวเองลงในการมาหาพระคริสต์ อย่างไรก็ตาม ในการถ่อมตัวเราลงเช่นนั้น เราก็ได้เข้ามามีความสัมพันธ์กับพระบิดาในสวรรค์ของเรา ภายใต้คำสอนนี้มีหลักการเรื่องการกลับใจใหม่แฝงอยู่ด้วย มันคือการถ่อมจิตถ่อมใจของเราในทุกด้าน

มก 9:38 ยอห์นจึงทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ได้เห็นคนหนึ่งขับผีออกโดยพระนามของพระองค์ ซึ่งคนนั้นมิได้ตามพวกเรามา และพวกข้าพระองค์ได้ห้ามเขา เพราะเขามิได้ตามพวกเรามา" ถึงแม้มิได้กล่าวเช่นนั้น แต่ดูเหมือนยอห์นพยายามที่จะเปลี่ยนเรื่อง แน่นอนที่เขาอับอายที่พระเยซูทรงจับพวกเขาได้ในเรื่องความโง่เขลาของพวกเขา จึงบ่นต่อพระเยซูว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ได้เห็นคนหนึ่งขับผีออกโดยพระนามของพระองค์ ซึ่งคนนั้นมิได้ตามพวกเรามา และพวกข้าพระองค์ได้ห้ามเขา เพราะเขามิได้ตามพวกเรามา" ยอห์นอาจคาดหวังคำชมจากพระเยซูด้วยซ้ำ

เขาจึงโอ้อวดแก่พระเยซูว่าเขาและสาวกคนอื่นๆ ได้เห็นใครบางคนขับผีออกโดยพระนามของพระเยซู เพราะว่าคนอื่นๆ นี้ไม่ได้เป็นพวกเดียวกันกับพวกเขา พวกเขาจึงสั่งคนอื่นๆ นั้นให้หยุดกระทำเช่นนั้นเสีย พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าชายคนนี้เป็นใคร เขาขับผีออกได้เก่งขนาดไหน หรือเขาเป็นอะไรกับพระเยซู แน่نونที่ชายคนนี้เคยเกี่ยวข้องกับพระเยซูมาก่อนและพยายามขับผีออกเหมือนกับที่พระเยซูได้ทรงกระทำ

มก 9:39-40 พระเยซูจึงตรัสว่า "อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าไม่มีผู้ใดจะกระทำการอัศจรรย์ในนามของเรา แล้วอีกประเดี๋ยวนึงอาจกลับพุดประณามเรา ดูเหมือนพระเยซูทรงทราบว่ายอห์นกำลังพยายามเปลี่ยนเรื่อง พระองค์จึงมิได้ตรัสถึงเรื่องนี้เลยละเอียดยมากกว่านี้ กระนั้นพระเยซูก็ตรัสตอบว่า "อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าไม่มีผู้ใดจะกระทำการอัศจรรย์ในนามของเรา แล้วอีกประเดี๋ยวนึงอาจกลับพุดประณามเรา" ความหมายก็คือว่า 'อย่าไปขัดเขาเลย ไม่มีใครที่ทำการอัศจรรย์ในนามของเราจะพุดว่าร้ายเราได้ง่ายๆ' พระเยซูจึงตรัสต่อไปว่า **40** เพราะผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้อเรา ผู้นั้นก็เป็นฝ่ายเราแล้ว

หากแปลตรงตัวยิ่งขึ้น พระองค์ก็ตรัสว่า 'เพราะผู้ที่มีได้ขัดขวางเราก็ช่วยเรา' กล่าวอีกนัยหนึ่ง นี่เท่ากับพระเยซูตรัสว่า 'จริงๆ แล้วชายคนนี้อยู่ฝ่ายพวกเราแล้ว เขากำลังออกแรงเพื่อพวกเราอยู่ บทเรียนที่สำคัญกว่าก็คือว่า ถึงแม้เราอาจไม่รู้จักหรือเห็นด้วยกับคนอื่นๆ ในงานของพระเจ้า แต่พวกเขาก็จะรายงานต่อพระองค์ มิใช่ต่อพวกเรา ดังนั้นเราจึงควรทำงานของเราไปตามที่พระองค์ทรงนำเราแล้ว พระองค์จะทรงจัดการกับคนอื่นๆ ที่อ้างว่ารับใช้พระองค์

มก 9:41 เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดจะเอาน้ำถ้วยหนึ่งให้พวกท่านดื่มในนามของเรา เพราะท่านทั้งหลายเป็นฝ่ายพระคริสต์ ผู้นั้นจะขาดบำเหน็จก็หามิได้ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงใช้วิธีปรนนิบัติที่เล็กน้อย นั่นคือ การเอาน้ำสักถ้วยให้คนหนึ่งดื่มในพระนามของพระองค์ แม้แต่การปรนนิบัติที่เล็กน้อยที่สุดของคริสเตียนซึ่งทำออกมาจากใจก็จะได้รับบำเหน็จในเวลาอันเหมาะสม

พระเยซูยังตรัสเป็นนัยถึงสิ่งที่ถูกสอนในที่อื่นตรงๆ ด้วย มันเป็นไปได้ที่คนอื่นๆ หนึ่งจะสูญเสียบำเหน็จในสง่าราศีไป นี้ไม่ได้หมายถึงความรอดหรือความมั่นคงไม่หลุดหายของคนอื่นๆ นั้น

แต่สิ่งที่พระเยซูกำลังตรัสเป็นนัยถึงก็คือ มันเป็นไปได้ที่เราจะเสียบางส่วนของบาปหนึ่งที่เราควรได้รับที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ กาลาเทีย 5:21 บอกว่าความบาปในชีวิตของคริสเตียนคนหนึ่งจะทำให้คนๆนั้นเสียมรดกในวันนั้นไป นั่นน่าจะหมายถึงบาปต่างๆที่ถูกพูดถึงตรงนี้ ในวิวรณ์ 21:7 พระเยซูทรงสัญญาไว้ว่า “ผู้ใดมีชัยชนะ ผู้นั้นจะได้รับสิ่งสารพัดเป็นมรดก”

ความจริงอันยิ่งใหญ่กว่าที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรากำลังตรัสถึงก็คือว่า การปรนนิบัติพระคริสต์ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำที่ต่ำต้อยขนาดไหนจะได้รับบาปหนึ่งทั้งสิ้น บริบทตรงนี้ยังเกี่ยวข้องกับเรื่องใครเป็นใหญ่ที่สุดเหมือนเดิม พระเยซูทรงสอนอย่างชัดเจนอีกครั้งว่าการปรนนิบัติด้วยใจถ่อม ไม่ว่าจะเป็นโดยเด็กเล็กๆคนหนึ่งหรืองานเล็กๆน้อยๆเช่นการให้น้ำดื่มสักถ้วย หากกระทำด้วยแรงจูงใจอันถูกต้องแล้ว ก็จะได้รับบาปหนึ่งสักวันหนึ่ง นี่เป็นอีกครั้งที่พระองค์มิได้กำลังตรัสในบริบทที่เกี่ยวกับความรอด แต่เกี่ยวกับบาปต่างๆในสวรรค์มากกว่า

มก 9:42 บริบทยังเป็นเรื่องเดิมอยู่ พระเยซูน่าจะกำลังทรงอุ้มเด็กน้อยคนเดิมอยู่ พระองค์จึงตรัสสรุปเรื่องนี้โดยเตือนว่า แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งที่เชื่อในเราให้หลงผิด ถ้าเอาหินโม้มก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียในทะเลก็ดีกว่า คำถามแรกก็คือว่าใครเป็น “ผู้เล็กน้อยเหล่านี้” ที่พระเยซูกำลังตรัสถึงอยู่ เห็นได้ชัดว่าพระองค์กำลังทรงอุ้มเด็กน้อยคนเดิมที่พระองค์ยกขึ้นมาในข้อ 36 อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงเสริมคุณสมบัติอีกประการเพิ่มเข้าไปด้วย นั่นคือ “ที่เชื่อในเรา” พระองค์จึงน่าจะกำลังตรัสถึง (1) เด็กๆที่เชื่อ หรือ (2) คนเหล่านั้นที่ยังเด็กในองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ว่าพวกเขาจะมีอายุเท่าใดก็ตาม หรือ (3) อาจเป็นทั้งสองพวก อันหลังสุดนี้น่าจะใช่มากที่สุด

การทำให้คริสเตียนใหม่หลงผิด ไม่ว่าเขาจะมีอายุเท่าใดก็ตาม ถือเป็นเรื่องร้ายแรงทีเดียว มีคริสเตียนใหม่เยอะขนาดไหนที่ถูกทำให้เสียความรู้สึกหรือท้อแท้จนเกินกว่าจะรับไหวเพราะคำพยานชีวิตที่สะเพร่าของผู้เชื่อเก่ากว่า จำนวนของคนเหล่านี้มีมากมายนับไม่ถ้วน การทำตามเนื้อหนัง ความบาป ความไม่ระมัดระวัง และความเห็นแก่ตัวของคริสเตียนที่เก่ากว่าได้สร้าง ความเสียหายมหาศาลในด้านฝ่ายวิญญาณต่อทารกในพระคริสต์จำนวนมาก

พระเยซูจึงตรัสเตือนว่า ให้เอาหินโม้มผูกคอคนที่กระทำผิดนั้นและโยนเขาลงทะเลก็ดีกว่า นี่สื่อชัดเจนถึงการจมน้ำตาย หิน โม้นั้นมีน้ำหนักมากอย่างเห็นได้ชัด ชาวกรีกสมัยก่อนบาง

ครั้งก็ประหารชีวิตคนด้วยวิธีนั้น ความจริงที่สำคัญตรงนี้ก็คือว่าคนเหล่านั้นที่สร้างความเสียหายต่อเหล่าทหารในพระคริสต์จะต้องให้การเรื่องความบาปของตนต่อพระคริสต์โดยตรง ไม่ว่าจะพระองค์จะทรงใช้การตีสอนมาในชีวิตนี้เลยหรือรอจนกว่าจะถึงบัลลังก์พิพากษาก็ตาม ความหมายที่ชัดเจนตรงนี้ก็คือ การคิดบัญชีอย่างรุนแรงกับคนเหล่านั้นที่ผลักไสผู้เชื่อใหม่ไปเสีย พระองค์จะทรงจัดการกับความบาปเช่นนั้น เหมือนกับการถ่วงคนจมน้ำด้วยหิน โมกก่อนใหญ่ นั้นเป็นเรื่องที่น่าคิดให้หนักทีเดียว

อาจเป็นไปได้ว่าพระเยซูทรงเตือนพวกสาวกตรงๆเลยเกี่ยวกับการโต้เถียงอันโง่เขลาของพวกเขา นี่อาจสื่อว่าความโง่เขลาของพวกเขาสิ่งที่จะทำให้บรรดาผู้เชื่อใหม่ที่อยู่ใกล้เคียงต้องหลงผิดไป พระองค์จึงตรัสเตือนพวกเขาให้ระวังตัวไว้ให้ดี

มก 9:43-44 พระเยซูจึงเปลี่ยนไปตรัสถึงการพิพากษาคนทั่วไปบ้าง และถ้ามือของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือด้วนยังดีกว่ามีสองมือและต้องตกนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ เห็นได้ชัดว่าข้อนี้มีความเห็นหลายประการตามมา

พระเยซูกำลังตรัสเตือนเกี่ยวกับการพิพากษาที่จะมา พระองค์ตรัสถึงการตกนรก คำที่แปลเช่นนั้น (*เกะเฮ็นนา*) เป็นหนึ่งในหลายคำพ้องที่ถูกแปลเป็น 'นรก' ในพระคัมภีร์ใหม่ เดิมที *เกะเฮ็นนา* หมายถึงหุบเขาแห่งสิน โนม ซึ่งตั้งอยู่นอกกำแพงสมัยโบราณของกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นที่ๆขยะมูลฝอยและซากสัตว์ของเมืองถูกโยนทิ้งและเผาไฟ (สิน โนมเป็นภาษาฮีบรู *เกะเฮ็นนา* เป็นรูปกรีกของคำเดียวกันนี้) มันจึงกลายเป็นคำเปรียบของไฟที่ลุกไหม้ตลอดเวลาในนรก กองขยะของเมืองโบราณเช่นนั้นมักติดไฟจากการลุกไหม้ขึ้นเอง ขยะเหล่านั้นจึงมีไฟลุกไหม้ตลอดเวลา ที่ทิ้งขยะที่กรุงเยรูซาเล็ม นั่นคือ *เกะเฮ็นนา* จึงกลายเป็นภาพประกอบของไฟที่ลุกไหม้ไม่จบสิ้นในนรก มันจะไม่มีวันดับเลย คุณคำอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้ในมัทธิว 5:22

ความเห็นของพระเยซูเกี่ยวกับการตัดมือของตนออกในเรื่องนี้ออกจะเป็นปริศนาหน่อยๆ อย่างไรก็ตาม พระองค์ก็น่าจะหมายความว่า การมีชีวิตเป็นคนมือด้วนก็ดีกว่าการตกนรกพร้อมกับมีร่างกายครบสามสิบสอง นิ้วนี้สื่อชัดเจนว่าเหล่าคนชั่วในนรกจะมีร่างกายเห็นได้ชัดว่ามันจะเป็นร่างกายเดียวกับที่พวกเขาเคยมีตอนอยู่บนโลก นอกจากนี้ ข้อจำกัดด้านร่างกายในเรื่องใดก็ตามหรือการตัดอวัยวะส่วนหนึ่งส่วนใดออกในชีวิตนี้ก็จะมผลสืบเนื่องไปจนถึงใน

นรกด้วย เมื่อเราหยุดเพื่อที่จะพิจารณาความหมายที่สื่อออกมาจากเรื่องนี้ มันก็เป็นเรื่องน่าคิดที่เดียว นี่สื่อว่าพวกคนที่ไม่รอดจะใช้เวลาชั่ววินาทีในนรกพร้อมกับร่างกายที่ทรุดโทรมเพราะอายุหรือถดถอยเพราะโรคภัย ถึงแม้ผู้เชื่อทั้งหลายจะได้รับกายใหม่ที่เปี่ยมด้วยสง่าราศีในสวรรค์ แต่คนไม่เชื่อจะต้องถูกกักขังอยู่ในร่างกายที่แก่ชราและถูกความบาปทำลายตลอดไปเป็นนิรันดร์ แค่นั้นก็เป็นเรื่องน่าสังเวชเหลือเกินแล้ว

จากนั้นพระเยซูก็ตรัสเตือนล่วงหน้าเกี่ยวกับนรกอีก มันจะเป็นสถานที่ๆ 44 ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย คำที่แปลว่า หนอน (สโคเลกซ์) หมายถึงพวกหนอนชนิดที่กินซากศพเป็นอาหาร ในนรก แม้แต่พวกหนอนก็จะไม่ตายแต่จะคอยกัดแทะบรรดาคนที่ไม่รอดซึ่งอยู่ที่นั่นตลอดไปเป็นนิรันดร์ นอกจากนี้ พระเยซูยังตรัสข้อเท็จจริงที่เป็นलगข้ำอีกว่าไฟในนรกนั้นจะไม่ดับเลย มันจะไม่ถูกดับเลย

ดังนั้น นรกจึงถูกบรรยายว่าเป็นสถานที่ๆมีไฟอันไม่รู้ดับ มันเป็นสถานที่ๆบรรดาคนตายที่ไม่รอดจะใช้เวลาชั่ววินาทีกาลในร่างกายของตนที่แก่ชราและถูกโรครุมเร้า และมันยังเป็นสถานที่ๆพวกหนอนแห่งความตายจะทำงานตลอดไปด้วย ช่างเป็นสถานที่ๆน่าสะพรึงกลัวอะไร เช่นนี้

มก 9:45-46 แน่นอนที่เพื่อบั่นย้ำความสำคัญ พระเยซูจึงตรัสขำคำเตือนเดิม พระองค์ก็เพียงแค่เปลี่ยนไปที่เท่าบ้าง ถ้าเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยเท้าด้วนยังดีกว่ามีเท้าสองเท้าและต้องถูกทิ้งลงในนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ 46 ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย ความจริงเดิมก็ยังคงอยู่ การมีชีวิตเป็นคนเท้าด้วน (นั่นคือ ง่อยเปลี้ยเสียขา) ก็ยังดีกว่าการถูกโยนทิ้งนรกโดยมีร่างกายครบถ้วน พระเยซูตรัสขำเหมือนเดิมว่าที่นั่นไฟไม่ดับเลย นอกจากนี้ คำเตือนเรื่องพวกหนอนในนรกยังถูกทวนซ้ำด้วย

มก 9:47-48 เกรงว่าจะมีคนยังไม่เห็นภาพ พระเยซูจึงตรัสคำเตือนเดิมเกี่ยวกับนรกซ้ำอีกครั้ง ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีสองตา และต้องถูกทิ้งในไฟนรก 48 ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย ตาที่ทำให้หลงผิดที่ว่านี้น่าจะหมายถึงตัณหาของตา คนที่ไม่เชื่อขึ้นสวรรค์พร้อมกับ

ตาข้างเดียวก็คิดว่ามีสองตาแต่ต้องตกนรก นี่น่าจะหมายถึงคนที่ใช้ตาจ้องมองเพศตรงข้ามอย่าง
เต็มไปด้วยกิเลสตัณหา ดู มัทธิว 5:28

พระเยซูคริสต์เตือนเกี่ยวกับความน่าสะพรึงกลัวของนรกโดยใช้สามตัวอย่าง ในแต่ละ
กรณีมีการพูดถึงไฟที่ไม่รู้ดับซึ่งลุกไหม้อยู่เป็นนิรันดร์ ในแต่ละกรณี มีการสื่อถึงร่างกายในรูปแบบ
ใดก็ตามที่คนๆ นั้นมีก่อนเสียชีวิต และในทุกกรณี พระเยซูคริสต์เตือนถึงพวกหนอนที่น่า
ขยะแขยงแห่งนรก เห็นได้ชัดว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรากำลังออกคำเตือนให้ระวังมันไม่ว่า
อย่างไรก็ตาม

มก 9:49 องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตรัสความจริงนี้ก่อนจะจบบทเรียนนี้ ด้วยว่าคน
ทั้งปวงจะต้องถูกชำระด้วยไฟ และเครื่องบูชาทุกอย่างจะต้องถูกชำระด้วยเกลือ คำเปรียบหลาย
ประการถูกผสมเข้าด้วยกัน ให้เราพิจารณาวลีท้ายก่อน ในการตรัสถึง “เครื่องบูชาทุกอย่างจะ
ต้องถูกชำระด้วยเกลือ” พระเยซูคริสต์ถึงสุภายิตที่เป็นจริงซึ่งพวกยิวทุกคนรู้จักดี เครื่องบูชาทุก
อย่างที่พระวิหารต้องถูกปรุงด้วยเกลือก่อนที่จะถวายมันด้วยไฟบนแท่นบูชา มันเป็นภาพเปรียบเทียบ
ของการเลี้ยงไม่ได้และหนีไม่พ้น นี่อาจมีการเล่นคำด้วยในการสื่อถึงไฟ

คำเปรียบแรกพูดถึงการที่เกลือถูกนำไปใช้ถนอมเนื้อสัตว์และอาหารอื่นๆ อาหารสมัย
นั้นมักถูกคลุกเกลือเพื่อที่จะเก็บรักษาไว้ได้นาน ในบริบทเกี่ยวกับเรื่องนรกและไฟนรก พระเยซู
จึงทรงเสริมคำเปรียบสองเรื่องนี้เข้าไปด้วย มันเป็นเรื่องที่เลี้ยงไม่ได้ที่เครื่องบูชาทุกอย่างต้องถูก
ปรุงด้วยเกลือฉันใด ทุกคนในนรกก็จะถูกคลุกด้วยไฟเช่นกัน นี่สื่อถึงการอยู่ในนรกอย่างต่อเนื่อง
เนื่องระยะยาว

นี่อาจสื่อถึงความทุกข์ทรมานในนรกด้วยเช่นกัน เกลือในฐานะเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึง
ความชอบธรรม ก็สร้างความเจ็บปวดอย่างมากมาด้วยเมื่อถูกเทลงบนบาดแผล นี่อาจสื่อว่าคน
เหล่านั้นที่อยู่ในนรกจะเผชิญกับความทุกข์ทรมานของเกลือแห่งความชอบธรรมซึ่งถูกทาลงบน
รอยไหม้ของพวกเขา หากมันไม่ใช่การตีความตรงตัว มันก็อาจสื่อถึงความเจ็บปวดในด้านความ
คิด บรรดาคนบาปอาจถูกเตือนให้นึกถึงความชอบธรรมตลอดเวลาที่พวกเขาอยู่ในนรก โดยรู้ว่า
พวกเขาต้อนรับความชอบธรรมของพระเจ้าผ่านทางพระคริสต์ในขณะที่มีชีวิตอยู่ก็ทำได้แต่ก็ไม่
ทำ

มก 9:50 พระเยซูจึงตรัสปิดท้ายว่า **เกลือเป็นของดี แต่ถ้าเกลือหมดรสเค็มแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ ท่านทั้งหลายจงมีเกลือในตัว และจงอยู่สงบสุขซึ่งกันและกัน"** องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา น่าจะทรงสรุปเรื่องราวทั้งหมดที่เริ่มต้นในข้อ 33-35 เกลือตลอดทั่วพระคัมภีร์ทั้งเล่มเป็นสิ่งที่แสดงถึงความชอบธรรม พระเยซูจึงตรัสว่าเกลือเป็นของดี อย่างไรก็ตาม เมื่อเกลือไม่ให้คุณสมบัติที่ชำระให้บริสุทธิ์อีกต่อไป (ความชอบธรรม) มันก็มีประโยชน์น้อยแล้ว พระองค์จึงตรัสเตือนสติพวกสาวก (โดยน่าจะอยู่ในบริบทเรื่องที่พวกโต้แย้งกันอย่างโง่เขลาเหมือนเดิม) ว่า **ท่านทั้งหลายจงมีเกลือในตัว และจงอยู่สงบสุขซึ่งกันและกัน** กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พระเยซูทรงสั่งให้พวกเขาเป็นคนชอบธรรมและอยู่ด้วยกันอย่างสงบสุข เลิกโต้เถียงกันได้แล้ว การทำน้อยกว่านั้น (1) ก็เสี่ยงที่จะทำให้พวกผู้เชื่อใหม่หลงผิด (2) เสี่ยงที่จะเสียบำเหน็จในสวรรค์ และ (3) เสี่ยงที่จะรับการพิพากษาจากพระเจ้า

ภาพรวมของมาระโก 10: บทที่สิบของหนังสือมาระโกบันทึกเหตุการณ์สำคัญๆ หลายตอนในการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ในการตอบคำถามที่พวกฟาริสีหลอกถาม พระเยซูทรงนำเสนอบทเรียนอันเป็นปริศนาเกี่ยวกับการแต่งงานและการหย่าร้าง พระองค์ทรงอวยพรเด็กๆ พระองค์ตรัสตอบขุนนางหนุ่มผู้ร่ำรวยและทรงสอนบทเรียนหนึ่งจากคำตอบนี้ โดยทรงเตือนเกี่ยวกับอันตรายหลายอย่างของความมั่งคั่ง พระองค์ตรัสล่วงหน้าถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์อีกครั้ง พระองค์ทรงตำหนิสาวกสองคนเพราะความทะเยอทะยานอันโง่เขลาของ พวกเขา **สุดท้าย พระเยซูทรงรักษาบารติเมอัสดาบอด**

มก 10:1 เมื่อพิจารณาขอบเขตที่ใหญ่กว่าของการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เวลาได้ผ่านไปเยอะแฉะแล้วนับตั้งแต่ตอนจบของมาระโก 9 หนึ่งในสามของข่าวประเสริฐของลูกาเกิดขึ้นในช่วงเวลาตรงกลางนี้ จากจุดนี้เป็นต้นไป เหลืออีกไม่กี่สัปดาห์ในการรับใช้ของพระองค์ ตามที่ปฏิบัติกันเป็นธรรมเนียมในสมัยนั้น พวกยิวจำนวนมหาศาลจะเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มในช่วงนี้เพื่อถือพิธีปัสกา พระเยซูก็ทรงอยู่ในฝูงชนเหล่านั้นด้วย

มาระโกใช้คำกริยา रूपปัจจุบันในอดีตอีกครั้งเพื่อบันทึกว่า ฝ่ายพระองค์ได้ทรงลุกขึ้น
เสด็จจากที่นั่น เข้าในเขตแดนแคว้นยูเดีย ไปตามทางแม่น้ำจอร์แดนฟากข้างโน้น และประชาชน
พากันมาหาพระองค์อีก พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเขาอีกตามที่พระองค์ทรงเคยสอนนั้น ถึงแม้
ไม่ใช่การเดินทางจากแคว้นกาลิลีไปยังแคว้นยูเดียครั้งแรกของพระเยซู แต่นี่ก็เป็นครั้งแรกที่
มาระโกบันทึกเกี่ยวกับเรื่องนี้ อันที่จริงมันจะเป็นการเดินทางครั้งสุดท้ายของพระองค์ด้วย (กล่าว
โดยทั่วไปแล้ว แคว้นกาลิลีค่อนข้างเป็นที่ชนบททางตอนเหนือของอิสราเอลในสมัยนั้น
แคว้นยูเดียเป็นที่มหานครที่ตั้งอยู่ทางตอนใต้โดยมีกรุงเยรูซาเล็มเป็นเมืองหลวงของมัน กรุง
นี้จึงเป็นที่มั่นศูนย์กลางของพวกผู้มีอำนาจในอิสราเอล)

“เขตแดนแคว้นยูเดีย” ในที่นี้หมายถึงแคว้นนั้นหรือบริเวณ โดยรอบของแคว้นนั้น มาระ
โกบันทึกว่าก่อนหน้านี้พระองค์ได้ทรงเดินทางบนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนซึ่งเห็นได้ชัด
ว่าเป็นการข้ามกลับเข้าไปในแคว้นยูเดียที่เมืองเยรีโคหรือใกล้เมืองนั้น คำที่แปลว่า พากันมา
(*ซุมพอระอูอไม*) มีความหมายได้ว่า ‘เดินทางไปด้วยกัน’ ดังนั้นพวกประชาชนที่ถูกกล่าวหาว่า
พากันมาหาพระองค์นั้นน่าจะเป็นฝูงชนที่ร่วมเดินทางไปถือเทศกาลปัสกาที่กรุงเยรูซาเล็ม เห็น
ได้ชัดว่าพวกเขาเป็นผู้ติดตามพระองค์หรืออย่างน้อยพวกเขาก็เห็นพ้องกับพระองค์และการรับ
ใช้ของพระองค์

มาระโกจึงบันทึกว่า “พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเขาอีกตามที่พระองค์ทรงเคยสอนนั้น” คำ
ที่แปลว่า ตามที่เคย (*อะโซ*) มีความหมายว่า ‘สิ่งที่ปฏิบัติจนเคยชิน’ ดังนั้น เหมือนกับที่พระเยซู
ทรงปฏิบัติจนเคยชิน พระองค์จึงตรัสสั่งสอนพวกเขาอีกครั้ง

มก 10:2 เพราะเหตุที่ประทับอยู่ในแคว้นยูเดีย ตอนนี้พระเยซูจึงทรงอยู่ในถิ่นของ
พวกฟาริสี คนเหล่านี้มีกองบัญชาการอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาจึงอยู่กันหนาแน่นที่สุดใน
แคว้นยูเดีย พระเยซูได้เสด็จมาหาพวกเขาแล้วและพวกเขาก็ฉวยโอกาสนี้เพื่อทดสอบและทำลาย
ความน่าเชื่อถือของพระองค์ ดังนั้น พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า "ผู้ชายจะ
หย่าภรรยาของตนเป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่" เหมือนกับที่พวกเขากระทำ
หลายครั้งหลายหนในการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พวกฟาริสีได้มาเผชิญหน้ากับพระ

เยซูด้วยคำถามที่เป็นอุบายหรือเป็นคำถามที่ตอบยาก มาระโกก็บอกเป็นนัยถึงเรื่องนี้โดยเขียนว่า “ทดลองพระองค์” พวกเขากำลังวางกับดักพระเยซู คำถามที่ว่านี้ไม่ได้เป็นคำถามที่อยู่ดีๆ ผุดขึ้นมาในหัว เราแน่ใจได้เลยว่าพวกฟาริสีได้คิดวางแผนไว้นานแล้วเพื่อที่จะดักจับพระองค์ในคำตรัสของพระองค์ พวกเขารู้ว่าพระองค์น่าจะเสด็จมาที่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมเทศกาลปัสกาและพวกเขาก็รอพระองค์อยู่แล้วด้วยคำถามที่ตอบยากของพวกเขา

จนถึงทุกวันนี้ หนึ่งในหัวข้อที่ละเอียดอ่อนและเป็นที่ถกเถียงกันมากที่สุดก็คือ เรื่องการแต่งงานและการหย่าร้าง การที่พวกเขาถามเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ พวกเขารู้ว่าเรื่องนี้ละเอียดอ่อนขนาดไหนและพวกเขาหวังที่จะดักจับพระเยซูด้วยหัวข้อนี้ พวกเขาจึงมาประจันหน้าพระองค์โดยถามว่า “ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่” มัทธีวเสริมด้วยว่า “เพราะเหตุใดก็ตาม” (มัทธีว 19:3) คำที่แปลว่า หย่า (*อป/อูโอ*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ปล่อยไป’ หรือ ‘ให้ออกไป’ อย่างไรก็ตาม บริบทตรงนี้เกี่ยวข้องกับเรื่องการหย่าร้างอย่างชัดเจน

มก 10:3 พระองค์ตรัสถามเขาว่า "โมเสสได้บัญญัติไว้ว่าอย่างไร" กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พระวณะของพระเจ้ากล่าวไว้ว่าอย่างไร (ในกรณีนี้คือ พระราชบัญญัติของโมเสส)

มก 10:4 พวกฟาริสียกพระราชบัญญัติ 24 โดยตอบว่า "โมเสสอนุญาตให้ทำหนังสือหย่าภรรยาแล้วก็หย่าให้" คำที่แปลว่า อนุญาต (*อะพิตเรโ*) มีความหมายว่า ‘ยินยอม’ โมเสสเขียนในพระราชบัญญัติ 24:1 “เมื่อชายคนใดคนหนึ่งมีภรรยาแต่งงานอยู่กินด้วยกันกับนาง และต่อมานางไม่เป็นที่ชอบในสายตาของสามีเพราะเขาพบสิ่งมลทินในตัวนาง ก็ให้เขาทำหนังสือหย่าใส่งานาง แล้วไล่ออกจากเรือนไป” พระเจ้าไม่เคยเห็นชอบกับการหย่าร้างเลย มันไม่เคยเป็นพระประสงค์อันสมบูรณ์แบบของพระองค์เลย อย่างไรก็ตาม ตามที่ข้อที่ยกมานี้ได้กล่าวไว้ชัดเจน พระเจ้าได้ทรงอนุญาตให้หย่าร้างได้และได้ทรงตั้งกฎต่างๆ ไว้เพื่อควบคุมเรื่องการหย่าร้างด้วย

มก 10:5-6 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "โมเสสได้เขียนข้อบังคับนั้นเพราะเหตุใจพวกเจ้าแข็งกระด้าง พระเยซูตรัสตอบว่า “โมเสสได้เขียนข้อบังคับนั้นเพราะเหตุใจพวกเจ้าแข็ง

กระด้าง” คำที่แปลว่า **ข้อบังคับ** (เอ็นทอเล) มักถูกแปลเป็น ‘คำบัญชา’ ซึ่งเป็นความหมายพื้นๆ ของคำนี้ กฎระเบียบต่างๆเกี่ยวกับการหย่าร้างเป็นส่วนหนึ่งของคำบัญชาต่างๆของพระราชบัญญัติ อย่างไรก็ตาม พระเยซูตรัสว่าการหย่าร้างนั้นเกิดขึ้นเพราะการที่คนมีใจแข็งกระด้างเสมอ การมีใจแข็งกระด้างก็คือ การที่คนๆหนึ่งไม่ยอมยกโทษให้อีกฝ่าย ไม่มีความบาปหรือการกระทำผิดใดที่หนักหนาเกินกว่าที่จะให้อภัยไม่ได้

การมีใจแข็งกระด้างก็คือการที่ฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายใช้ชีวิตคู่โดยไม่คำนึงถึงอีกฝ่าย มันไม่เพียงสะท้อนให้เห็นถึงความไม่เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณเท่านั้น แต่สะท้อนให้เห็นถึงการทำตามเนื้อหนังอย่างซึ่งๆหน้าด้วย (ถึงแม้ไม่มีการทำผิดศีลธรรมก็ตาม) จริงๆแล้วมีอยู่เหตุผลเดียวที่ว่าทำไมคนถึงหย่าร้างกัน ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง (หรือทั้งสองฝ่าย) มีใจที่แข็งกระด้าง ความรักสามารถถูกจุดให้ลุกกระพือขึ้นใหม่ได้ ความผิดสามารถให้อภัยกันได้ ความไม่เป็นผู้ใหญ่สามารถถูกเอาชนะได้ การหย่าร้างไม่เคยเป็นพระประสงค์อันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าเลย

พระเยซูจึงทรงยกข้อพระคัมภีร์เช่นกัน ในการตรัสถึงการทรงสร้างและการแต่งงานครั้งแรก พระองค์ตรัสว่า 6 แต่ตั้งแต่เดิมสร้างโลก `พระเจ้าได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง พระเจ้าได้ทรงสถาปนาชีวิตสมรส มันเป็นพระประสงค์อันสมบูรณ์แบบของพระองค์ ข้อความนี้ยกมาจากปฐมกาล 1:27

มก 10:7-8 พระเยซูทรงยกข้อความจากหนังสือปฐมกาลเพิ่มอีก เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา 8 และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน' เขาจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน ข้อความนี้ยกมาจากปฐมกาล 2:24 ที่น่าสนใจอีกก็คือ คำที่แปลว่า **ผูกพัน** (พรอสคอสตาโอ) มันมีความหมายว่า ‘ถูกกาวยึดติดเข้าด้วยกัน’ เราจึงเห็นถึงแผนการของพระเจ้าสำหรับชีวิตคู่ สามภรรยาควรถูกยึดติดเข้าด้วยกัน โดยไม่ทำให้สายสัมพันธ์นั้นขาดลง วลีที่พูดถึงเนื้ออันเดียวกันนั้นมีความหมายมากกว่าแค่การเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันฝ่ายร่างกายในชีวิตคู่ มันหมายถึงสายสัมพันธ์ทุกด้านในชีวิตคู่ นั่นคือ ฝ่ายวิญญาณ ฝ่ายความคิดจิตใจ ฝ่ายอารมณ์ และฝ่ายร่างกาย สามีและภรรยาไม่เพียงเป็นเนื้อหนังอันเดียวกันในการร่วม

สนิทฝ่ายร่างกายเท่านั้น แต่เขาทั้งสองควรเป็นหนึ่งเดียวกันในทุกด้านของชีวิตด้วย คู่สามีภรรยา ไม่ใช่คนสองคนที่อยู่บ้านเดียวกัน พวกเขาควรเป็นหน่วยเดียวกัน

มก 10:9 คำตอบของพระเยซูที่ทรงมีต่อพวกฟาริสีนั้นเรียบง่ายชัดเจน เหตุฉะนั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย" คำที่แปลว่า ทำให้พรากจากกัน (โคริโซ) มีความหมายว่า 'แยกออกจากกัน' และในกรณีนี้คือ 'การหย่าร้าง' พระประสงค์อันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าจึงถูกนำเสนออย่างชัดเจน การหย่าร้างไม่เคยเป็นคำตอบ และไม่เคยเป็นทางออกที่ดีที่สุดของชีวิตคู่ที่ประสบปัญหาเลย

มก 10:10 หลังจากนั้น พอพินทุพินตาพวกฟาริสีแล้ว เมื่อเข้าไปในเรือนแล้วเหล่าสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์อีกถึงเรื่องนั้น

มก 10:11-12 พระเยซูตรัสถึงเรื่องนี้ชัดเจนมากกว่ากับพวกสาวกของพระองค์ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "ถ้าผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยาใหม่ ผู้นั้นก็ได้ผิดประเวณีต่อเธอ 12 และถ้าหญิงจะหย่าสามีของตน แล้วไปมีสามีใหม่ หญิงนั้นก็ผิดประเวณี" บัญญัติข้อพื้นฐานของพระเจ้าเกี่ยวกับการสมรส การหย่าร้าง และการแต่งงานใหม่"ได้ถูกนำเสนอ การทิ้งคู่สมรสของตนเพื่อไปแต่งงานกับอีกคนที่หล่อกว่าหรือสวยกว่าก็เท่ากับเป็นการเล่นซู้ต่อไปอีก สั้นๆ และชัดเจน

อย่างไรก็ตาม เราควรหมายเหตุไว้ว่ามาระโกไม่ได้พูดถึงทุกเรื่องที่พระเยซูตรัสในคราวนี้ คุณคำอธิบายของมัทธิว 19:1-12 เพื่อดูความเห็นเพิ่มเติมๆของพระองค์ บ่อยครั้งเลยทีเดียว ปัญหาที่เกิดขึ้นกับชีวิตคู่ไม่ใช่แค่คนๆหนึ่งหย่าคู่ของตนเพื่อไปแต่งงานกับอีกคนที่ดูดีกว่า นอกจากนี้ ยังมีเรื่องของฝ่ายที่ไม่ได้กระทำผิดหรือคู่สมรสที่ไม่เชื่อด้วย พระเยซูตรัสถึงปัญหาเหล่านี้ในมัทธิว 19 อัครทูตเปาโลก็มีความเห็นเพิ่มเติมอีกเกี่ยวกับเรื่องนี้ใน 1 โครินธ์ 7:10-16, 26-28 หลักการพื้นฐานเกี่ยวกับการหย่าร้างและการแต่งงานใหม่ถูกกล่าวถึงเป็นครั้งแรกในพระราชบัญญัติ 24:1-2 ในข้อนั้นการแต่งงานใหม่หลังจากการหย่าร้างเป็นสิ่งที่ยอนุญาตให้กระทำได้ภายใต้เงื่อนไขหลายประการที่เข้มงวดมากๆเท่านั้น

กล่าวโดยสรุปก็คือ การหย่าร้าง รวมถึงการแต่งงานใหม่ด้วย ไม่เคยเป็นพระประสงค์อันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าเลย อย่างไรก็ตาม เพราะความแข็งกระด้างของใจมนุษย์ พระเจ้าจึงทรงยินยอมให้กระทำสิ่งด้านบนได้โดยมีกฎระเบียบต่างๆควบคุมดังที่กล่าวไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติแล้ว การแต่งงานใหม่ถูกยินยอมแบบสิ้นใจให้กระทำได้ที่สถานการณ์ที่จำกัดมากๆ ดังที่กล่าวไว้ในพระราชบัญญัติ 24, มัทธิว 19 และ 1 โครินธ์ 7 มันไม่เคยเป็นพระประสงค์อันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าเลย แต่กระนั้น พระคัมภีร์ก็มีเงื่อนไขที่จำกัดมากๆ เพื่ออนุญาตให้กระทำเช่นนั้นได้

มก 10:13 มาระโกเปลี่ยนเรื่อง ในเวลาและสถานที่ที่ไม่ระบุ รวมถึงไม่ระบุตัวบุคคลด้วย ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็กๆมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงถูกต้องตัวเด็กนั้น แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปรามคนที่พาเด็กมานั้น

มก 10:14 อย่างไรก็ตาม เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นดังนั้นก็ไม่พอพระทัย จึงตรัสแก่เหล่าสาวกว่า "จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น คำที่แปลว่า ยอม (อาทีเอมิ) มีความหมายว่า 'อนุญาต' หรือ 'ยินยอม' พระเยซูทรงสั่งพวกสาวกของพระองค์อีกว่าอย่าห้ามคนที่พาเด็กเล็กๆมาหาพระองค์ คำที่แปลเช่นนั้น (ไพคีออน) หมายถึงเด็กเล็กๆทุกๆ ไปตามทีซื้อความเชื่อ เราอาจสันนิษฐานได้ว่าเด็กเหล่านั้นที่ถูกพามาหาพระเยซูเป็นเด็กวัยก่อนเข้าโรงเรียน

ความเห็นของพระองค์ "เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น" น่าจะหมายถึงลักษณะเฉพาะฝ่ายวิญญาณของอาณาจักรของพระเจ้าที่จะมานั้น เด็กเล็กๆปกติแล้วก็มีใจถ่อมและไม่มีความเย่อหยิ่ง ความทะเยอทะยาน และความคิดว่าตนชอบธรรม เด็กเล็กๆโดยธรรมชาติของพวกเขาแล้วก็ไว้ใจผู้อื่น พระเยซูตรัสไว้ในมัทธิว 18:3 "แล้วตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ท่านจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้เลย" นี่หมายถึงความถ่อมใจ ความเชื่อ และความไร้เดียงสาของเด็กเล็กๆ

พวกคนที่ให้บัพติศมาเด็กทารกมักรักข้อนี้อื่นๆที่คล้ายกันในหนังสือมัทธิวและ
ลูกาเพื่อสนับสนุนทฤษฎีที่บิดเบือนของตนเกี่ยวกับพิธีบัพติศมา ประการแรก ไม่มีการสื่อถึง
พิธีบัพติศมาเลยไม่ว่าจะในบริบทใดก็ตามหรือขยายออก มันไม่ได้สื่อถึงเรื่องนั้นเลย ประการที่
สอง พวกคนที่ให้บัพติศมาเด็กทารกเหล่านั้นมีความคิดในเรื่องการใช้เหตุผลกลับไปวนมา พวกเขา
เริ่มต้นด้วยสมมติฐานที่ว่าคนเรานั้นรอดได้โดยพิธีบัพติศมา ดังนั้น คำสั่งให้ยอมให้เด็กเล็กๆ
เข้ามาหาพระองค์ สำหรับพวกเขาแล้ว จึงหมายถึงความรอด ดังนั้น พระเยซูต้องกำลังหมายถึง
พิธีบัพติศมา นี่ไม่เพียงเป็นการใช้เหตุผลที่ผิดพลาดเท่านั้น แต่มันยังขาดข้อสนับสนุนอย่างสิ้น
เชิงด้วยไม่ว่าจะในบริบทที่อยู่ใกล้เคียงหรือขอบเขตที่ใหญ่กว่าของพระคัมภีร์ใหม่

ความจริงง่ายๆก็คือว่า พระเยซูทรงมองว่าเด็กเล็กๆที่ถูกพามาหาพระองค์นั้นเป็นภาพ
ประกอบของลักษณะเฉพาะฝ่ายวิญญาณของอาณาจักรที่จะมานั้น ทฤษฎีนี้ถูกสนับสนุนในข้อ
ถัดไป

มก 10:15-16 พระเยซูจึงทรงประกาศว่า เรามอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้
ใดมิได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าไปในอาณาจักรนั้นไม่ได้" การรับ
อาณาจักรของพระเจ้า ถึงแม้จะสื่อความหมายฝ่ายวิญญาณในระยะยาว แต่มันก็อาจมีการ
ประยุกต์ใช้สำหรับในช่วงเวลาอันใกล้ด้วย ภายในสัปดาห์ต่อไปที่จะถึง พระเยซูจะทรงนำเสนอ
พระองค์เองในฐานะพระมหากษัตริย์ต่อชนชาติอิสราเอลอย่างเป็นทางการแล้ว ด้วยใจที่แข็ง
กระด้าง ความไม่เชื่อ และการคิดว่าตนเป็นผู้ชอบธรรม พวกเขาก็จะปฏิเสธพระองค์ สิ่งที่พระ
เยซูทรงต้องการบอกก็คือว่า คนๆหนึ่งจะรับอาณาจักรนั้นได้ก็ต่อเมื่อเขารับเอาโดยความเชื่อ
แบบไร้เดียงสาของเด็กที่ถ่อมใจ พวกอิสราเอลส่วนใหญ่พลาดโอกาสนั้นไปอย่างสิ้นเชิง

การประยุกต์ใช้ที่สำคัญกว่าแบบระยะยาวของการรับอาณาจักรนั้นเหมือนเด็กเล็กๆอาจ
หมายถึงการมาหาพระคริสต์ด้วยความเชื่ออันเรียบง่าย โดยหันมาหาพระองค์ และไว้วางใจ
พระองค์ เมื่อคนบาปทั้งหลายเข้ามาหาพระองค์เช่นนั้น พวกเขาก็จะได้รับชีวิตนิรันดร์และเข้าสู่
อาณาจักรที่ทรงสัญญาขึ้น

16 แล้วพระองค์ทรงอุ้มเด็กเล็กๆเหล่านั้น วางพระหัตถ์บนเขา แล้วทรงอวยพรให้ เพื่อ
ช่วยให้พวกเขาเห็นภาพชัดเจน พระเยซูจึงทรงอุ้ม “เด็กเล็กๆเหล่านั้น วางพระหัตถ์บนเขา แล้ว

ทรงอวยพรให้” ช่างเป็นเกียรติที่ทรงประทานให้แก่เด็กเล็กๆเหล่านั้น (และพ่อแม่ของพวกเขาด้วย) ไม่มีพระคุณแบบพิเศษหรือบัพติศมาหรือความรอดเกิดขึ้นเลยในตอนนั้น แต่พระเยซูแค่เพียงทรงอวยพรเด็กเล็กๆที่ถ่อมใจเหล่านั้นที่ถูกพามาหาพระองค์เท่านั้น

มก 10:17 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อไปนี้ไม่น่าใช่เรื่องบังเอิญ พระเยซูเพิ่งตรัสสอนไปเองว่าอาณาจักรของพระเจ้า (และพระมหากษัตริย์แห่งอาณาจักรนั้น) สามารถถูกรับเอาได้ก็โดยการรับเอาแบบเด็กเล็กๆเท่านั้น นั่นคือ โดยความเชื่อและความถ่อมใจ ในทางตรงกันข้าม เมื่อพระองค์กำลังเสด็จออกไปตามทาง มีคนหนึ่งวิ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลงทูลถามพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะกระทำการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก" บันทึกของลูกาบรรยายถึงชายคนนี้เป็นขุนนาง (ลูกา 18:18) มัทธิว 19:20 กล่าวว่าชายคนเดียวกันนี้เป็นคนหนุ่ม บันทึกจากทั้งสามแหล่งล้วนบรรยายถึงเขาว่าเป็นคนรวย ดังนั้น ภาพรวมของเขาก็คือเขาเป็น 'ขุนนางหนุ่มผู้ร่ำรวย' ที่น่าสนใจก็คือว่าชายหนุ่มคนนี้ "วิ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลง" เขาจึงมาด้วยความกระตือรือร้น อย่างไรก็ตาม ความกระตือรือร้นของเขาก็เป็นมาด้วยเหตุผลที่ผิดทั้งสิ้นดังที่เราจะได้เห็น

ตรงข้ามกับเด็กเล็กๆที่ถ่อมใจ ไร้เดียงสาซึ่งถูกเอ่ยถึงด้านบน เห็นได้ชัดว่าชายหนุ่มคนนี้เป็นคนทะเยอทะยาน เขามีทรัพย์สมบัติบนโลกนี้เยอะอยู่แล้ว บัดนี้เห็นได้ชัดว่าเขาอยากเพิ่มชีวิตนิรันดร์เข้าไปกับแฟ้มผลงานของตนด้วย สิ่งที่ถูกสื่อออกมาตลอดการสนทนากันครั้งนี้ก็คือว่า จริงๆแล้วชายหนุ่มคนนี้ได้สนใจสิ่งต่างๆที่เป็นฝ่ายวิญญาณเลย แต่เขาอยากได้ผลลัพธ์ของเรื่องฝ่ายวิญญาณ นั่นคือ ชีวิตนิรันดร์

มก 10:18 พระเยซูทรงมองเห็นแรงจูงใจที่ผิดๆของชายหนุ่มคนนี้ทันที คำตอบแบบเห็นห่างของพระเยซูบ่งบอกถึงความไม่จริงใจของคนถามที่อู้ฟู่คนนี้ พระเยซูตรัสถามคนนั้นว่า "ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว พระเยซูทรงมองชายผู้นี้ ออกอย่างทะลุปรุโปร่ง ดังนั้น พระองค์จึงทรงตอบคำถามของเขาด้วยคำถามหนึ่ง เป็นความจริงที่ไม่มีผู้ใดที่ดีพร้อม เว้นแต่พระเจ้า

มก 10:19 พระเยซูจึงตรัสต่อไปว่า ท่านรู้จักพระบัญญัติแล้วซึ่งว่า 'อย่าล่วงประเวณี
ผู้เมียเขา อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าฉ้อเขา จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของ
ตน'" พระเยซูตรัสถึงบัญญัติหกข้อจากบัญญัติสิบประการ คำตรัสเกี่ยวกับ "อย่าฉ้อเขา" ก็หมายถึง
ถึงบัญญัติข้อที่แปด นั่นคือ "อย่าลักทรัพย์"

มก 10:20 คำตอบของชายหนุ่มคนนี้ได้สะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติของเขา คนนั้นจึง
ทูลตอบพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็กมา" คำพูดนี้
ของเขาชวนให้เรานึกถึงฟาริสีคนนั้นที่อยู่ในพระวิหาร ดู ลูกา 18:9-11 ในข้อพระกัมภีร์ตอนดัง
กล่าว ฟาริสีที่อวดตัวคนนั้นคิดว่าตัวเองชอบธรรม ชุมนางหนุ่มผู้ร้ายคนนี้ก็แสดงออกถึง
ทัศนคติแบบเดียวกัน แทนที่จะสารภาพว่าตัวเองเป็นคนบาปต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า เขากลับ
ประกาศอย่างภาคภูมิใจว่าตนได้ถือรักษาบัญญัติทุกข้อมาตลอดชีวิตของตน เขาเป็นคนเย่อหยิ่ง
จองหอง คิดว่าตัวเองชอบธรรม และมีคบบอดฝ่ายวิญญาณ

มก 10:21-22 พระเยซูทรงฟังดูคนนั้น ก็ทรงรักเขา แล้วตรัสแก่เขาว่า "ท่านยังขาดอยู่
สิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาลึงของซึ่งท่านมีอยู่ แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติใน
สวรรค์ แล้วจงแบกกางเขน และตามเรามา"

มาระโกเพิ่มรายละเอียดหนึ่งเข้าไปซึ่งข่าวประเสริฐเล่มอื่นๆที่เหลือไม่ได้ใส่เข้าไปและ
นั่นก็คือความเห็นที่ว่าพระเยซูทรงรักเขา ถึงแม้ทัศนคติของชายหนุ่มคนนี้จะผิด แต่พระเยซูก็
ทรงมีพระทัยกรุณาต่อเขาและรักเขา คำบัญชาของพระองค์ที่ให้เขาขายทรัพย์สิ่งของของเขา
และให้สิ่งเหล่านั้นแก่คนยากจน ไม่ได้บ่งบอกถึงแผนการของพระเจ้าเกี่ยวกับความรอด แต่พระ
เยซูทรงทราบว่าชายคนนี้เป็นต้องเปลี่ยนแปลงทัศนคติของตนเสียก่อน พระของเขาคือความ
มั่งคั่งของเขา พระเยซูจึงตรัสสั่งให้เขากำจัดมันทิ้งเสียก่อน จากนั้นเขาก็จะมีทรัพย์สมบัติใน
สวรรค์

สุดท้าย พระเยซูตรัสสั่งเขาว่า จงแบกกางเขน และตามเรามา ชีวิตนิรันดร์ก็แฝงอยู่ในการ
มาหาพระคริสต์ บันทึกของมัทธิวเสริมว่า "ถ้าท่านปรารถนาเป็นผู้ที่ทำจนครบถ้วน" (มัทธิว
19:21) เมื่อเรามาหาพระคริสต์ ความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณก็ถูกพัฒนาขึ้นมาขณะที่เรายอมรับ

แบกกางเขนของพระองค์ รวมถึงสิ่งต่างๆที่ตามมาด้วย และติดตามพระองค์ไป กางเขนในสมัยนั้นเป็นสัญลักษณ์แห่งความตาย ดังนั้น พระเยซูจึงทรงบอกชายผู้นี้ให้ไม่เพียงมาหาพระองค์เท่านั้น แต่เขาต้องตายจากตัวเองด้วย อันเป็นการติดตามพระองค์ไป นี้ไม่เพียงสื่อถึงการกลับใจใหม่ที่นำไปถึงความเชื่อที่ช่วยให้รอดเท่านั้น แต่สื่อถึงการปฏิเสธตนเองด้วย

22 เมื่อเขาได้ยื่นคำนั้นก็เสียใจ แล้วออกไปเป็นทุกข์เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก น้าเศรษฐีที่ชายคนนี้เสียใจ แล้วออกไปเป็นทุกข์เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก ตรงข้ามกับพวกเด็กเล็กๆที่มาหาพระเยซูด้วยความเชื่ออันเรียบง่าย ชายคนนี้ก็กลับมาหาพระองค์ด้วยความเย่อหยิ่งแห่งทรัพย์สมบัติ พระเยซูทรงทราบว่าพระของเขาคือความมั่งคั่งของเขา พระองค์ทรงทราบเกี่ยวกับทัศนคติของเขาที่คิดว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมด้วย พระองค์จึงตรัสสั่งให้เขาถ่อมใจลง มาหาพระองค์ และติดตามพระองค์ไปอย่างเสียสละ

มก 10:23-24 หลังจากเหตุการณ์นี้แล้ว พระเยซูจึงทอดพระเนตรรอบๆแล้วตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า "คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้ายากนักหนา" คำที่แปลว่า ยาก (คฺุสคฺอ โค) มีความหมายว่า 'ด้วยความยากลำบาก' นี้เท่ากับพระเยซูทรงประกาศด้วยความประหลาดใจว่า 'มันช่างยากเย็นเหลือเกินที่คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า'

24 เหล่าสาวกก็ประหลาดใจด้วยคำตรัสของพระองค์ และพระเยซูตรัสแก่เขาอีกว่า "ลูกเอ๋ย คนที่วางใจในทรัพย์สมบัติจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้ายากนักหนา พวกสาวกต่างประหลาดใจกับความเห็นนี้ อย่างไรก็ตาม "พระเยซูตรัสแก่เขาอีกว่า "ลูกเอ๋ย คนที่วางใจในทรัพย์สมบัติจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้ายากนักหนา" เราเห็นเพิ่มอีกถึงปัญหาของขุนนางหนุ่มผู้ร่ำรวยคนนี้ ชายหนุ่มผู้นี้ซึ่งเหมือนกับพวกคนรวยคนอื่นๆ วางใจในทรัพย์สมบัติของตน นอกจากความเย่อหยิ่งและการคิดว่าตนชอบธรรมแล้ว เขายังมีปัญหาเรื่องการวางใจในความมั่งคั่งของตนด้วย แทนที่จะวางใจพระคริสต์ การทดลองที่พวกคนรวยเจอก็คือ การวางใจในทรัพย์สมบัติของตน

มก 10:25 พระเยซูจึงทรงออกความเห็นที่ดูจะลึกลับยิ่งกว่าที่กล่าวว่า "คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า" ตลอดระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา มีคนเสนอหลายความเห็นเกี่ยว

กับคำตรัสอันเป็นปริศนาของพระเยซูนี้ ความเห็นหนึ่งที่แพร่หลายก็คือว่า รูjem ในที่นี้หมายถึง ประตูบานเล็กๆบานหนึ่งที่อยู่ภายในประตูเมืองขนาดใหญ่อีกที ตอนกลางคืน เมื่อประตูใหญ่ถูกปิดเพื่อความปลอดภัยแล้ว คนสมัยนั้นจะเข้าเมืองได้ผ่านทาง ‘รูjem’ ขนาดเล็กนี้ การที่อุฐุสัักตัว จะทำเช่นนั้นได้ก็หมายถึงความยากลำบากของมันเพราะมันต้องย่อตัวลงบนเข้าของมันและ คลานเข้าไป นั่นเป็นเรื่องหนึ่งที่น่าสนใจแต่มันก็ไม่มีเหตุผลสนับสนุนในพระคัมภีร์ อีกแนวคิดหนึ่งก็เสนอว่าคำว่า ‘อุฐุ’ หมายถึงเชือกชนิดหนึ่งในสมัยนั้น การร้อยเชือกชนิดนั้นเข้ารูjem ก็เป็น เรื่องยากหากไม่ใช่เรื่องเป็นไปไม่ได้ อีกครั้งหนึ่งก็ไม่มีหลักฐานในพระคัมภีร์สนับสนุนเช่นกัน

อีกแนวคิดหนึ่งก็เสนอว่า รูjem คือ ช่องแคบๆในกำแพงเมืองที่ฝ่ายตั้งรับสามารถยิงธนู ใส่ฝ่ายที่โจมตีได้ อย่างไรก็ตาม เพราะช่องนี้อยู่สูงเหนือพื้นเยอะมันจึงไม่น่าเกี่ยวข้องกับอุฐุ แต่ละแนวคิดเหล่านี้อาจใช้ได้หมด อย่างไรก็ตาม ความจริงที่สำคัญกว่าที่พระเยซูตรัสสอนก็คือว่า การที่คนเราจะยอมรับความรอดนั้นก็เป็นเรื่องยาก นอกจากความจำเป็นในเรื่องการกลับใจ ใหม่และความเชื่อแล้ว พวกเขายังมีปัญหาเรื่องความเย่อหยิ่ง การคิดว่าตนชอบธรรม และการ วางใจในทรัพย์สมบัติของตนด้วย

มก 10:26-27 เหล่าสาวกก็ประหลาดใจยิ่งนักจึงพูดกันว่า "ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้" ปฏิกริยาของพวกสาวกก็คือความประหลาดใจยิ่งนัก พวกเขาบ่นกันเองว่า "ถ้าอย่างนั้นใครจะ รอดได้" พระเยซูจึงตรัสตอบว่า **27** พระเยซูทอดพระเนตรเหล่าสาวกแล้วตรัสว่า "ฝ่ายมนุษย์ ย่อมเป็นไปไม่ได้ แต่ไม่เป็นแบบนั้นกับพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงกระทำให้เป็นไปได้ทุกสิ่ง" ถึงแม้มันเป็นเรื่องผิดปกติและยากที่คนมั่งมีจะรับความรอด แต่มันก็ไม่ใช่เรื่องเป็นไปไม่ได้ พระเจ้าทรงสามารถกระทำกิจเพื่อพระประสงค์ต่างๆของพระองค์เองได้ ช่างเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ที่ ได้รู้ว่าสำหรับพระเจ้าแล้ว ทุกสิ่งล้วนเป็นไปได้ แค่นี้ก็เป็นรากฐานอันแข็งแกร่งสำหรับ ความเชื่อแล้ว แนวคิดของพวกสาวกเกี่ยวกับอาณาจักรนั้นอาจทำให้พวกเขาประหลาดใจ พวกเขาอาจยังคิดในแง่ของอาณาจักรทางการเมืองฝ่ายโลกอยู่เหมือนเดิม หากพวกคนใหญ่คนโตใน สมัยนั้นไม่อาจรอดได้ จัน ใครจะรอดได้เล่า

มก 10:28 ฝ่ายเปโตรจึงเริ่มทูลพระองค์ว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ละสิ่ง สารพัด และได้ติดตามพระองค์มา" นี่ทำให้เปโตรตอบกลับมามีใจร้อนว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์

ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ติดตามพระองค์มา” เปโตรและสาวกคนอื่นๆเป็นคนที่ไม่ได้มีฐานะมั่งคั่ง แต่ดูเหมือนกับเพื่อเตือนความจำพระเยซูเกี่ยวกับเรื่องนั้น เปโตรจึงต้องการแน่ใจว่าพระเยซูทรงจำได้ว่าพวกเขาได้สละทั้งสิ่งสารพัดและติดตามพระองค์มา

มก 10:29-30 พระเยซูตรัสตอบว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดได้สละบ้าน หรือพี่น้องชายหญิง หรือบิดามารดา หรือภรรยา หรือบุตร หรือที่ดิน เพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐนั้น 30 ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับตอบแทนร้อยเท่า คือบ้าน พี่น้องชายหญิง มารดา บุตร และที่ดิน ทั้งจะถูกการข่มเหงด้วย และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์

พระเยซูตรัสหลักการที่แสนวิเศษนี้ชัดเจนกับพวกสาวก เมื่อผู้ใดเต็มใจเสียดสละครอบครัวและทรัพย์สมบัติเพราะเห็นแก่พระองค์และเห็นแก่ข่าวประเสริฐ ผู้นั้นก็จะได้รับบำเหน็จจากพระเจ้า (ที่ดินสมัยนั้นหมายถึงความมั่งคั่ง อสังหาริมทรัพย์และพืชผลที่เกิดจากที่ดินจึงเป็นแหล่งที่มาของความมั่งคั่ง) พระเยซูตรัสถึงการยินดีสละทั้งพระพรที่เป็นวัตถุเช่นนั้นไว้ข้างหลังเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงสัญญาไว้ด้วยว่าคนที่ยอมเสียดสละเช่นนั้นจะได้รับครอบครัวและพระพรในตอนนี้และเรื่อยไปจนถึงนิรันดร์กาล ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือว่าพระเจ้าทรงประทานบำเหน็จแก่เหล่าผู้รับใช้ของพระองค์อย่างบริบูรณ์ พระองค์จะทรงอวยพรในชีวิตนี้สำหรับการรับใช้อย่างสัตย์ซื่อ นอกจากนี้ การรับใช้อย่างสัตย์ซื่อและเสียดสละเช่นนั้นเพื่อพระคริสต์จะได้รับบำเหน็จตอบแทนในสวรรค์ด้วย นี่เท่ากับพระเยซูกำลังตรัสถึงการสำสมทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์

มีอีกหลายเรื่องที่ต้องออกความเห็น ประการแรก องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรามิได้กำลังสอนให้ละทิ้งครอบครัวมาเพื่อรับใช้พระองค์ แต่ความหมายตรงนี้น่าจะเป็นการสละทิ้งครอบครัวไว้ชั่วคราวเพื่อปรนนิบัติพระคริสต์ พระเจ้าจะทรงปูนบำเหน็จการทำเช่นนั้นด้วยครอบครัว หากไม่ใช่ฝ่ายร่างกาย ก็ฝ่ายวิญญาณอย่างแน่นอน วลีที่ชัดเจนน้อยกว่าก็คือ “ทั้งจะถูกการข่มเหงด้วย” ความหมายตรงนี้อาจเป็นไปได้ว่า ถึงแม้พระเจ้าจะทรงอวยพรบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์สำหรับการรับใช้พระองค์อย่างสัตย์ซื่อ แต่การข่มเหงก็อาจเกิดขึ้นอยู่ดี อย่างไรก็ตาม แนวคิดที่สำคัญที่สุดก็คือว่า ในการยอมเสียดสละความสุขสบายของชีวิตและโอกาสที่จะทำเงินได้ พระเจ้าก็จะทรงปูนบำเหน็จแก่เหล่าผู้รับใช้ของพระองค์อย่างบริบูรณ์ทั้งในตอนนี้และเรื่อย

ไปจนถึงนิรันดร์กาล ร้อยเท่าที่ว่าเป็นอัตราร่วมของผลตอบแทนที่พระเจ้าจะทรงประทานให้ แก่คนเหล่านั้นที่ปรนนิบัติพระองค์ ถึงแม้เราอาจมองไม่เห็นส่วนเพิ่มที่ว่าในขณะนี้ แต่โดยความ เชื่อเราก็มองเห็นมันได้แต่ไกล

มก 10:31 พระเยซูตรัสปิดท้ายเนื้อหาส่วนนี้ด้วยความเห็นที่คลุมเครือและเป็น ปริศนา แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับ เป็นคนต้น" ในบริบทนี้ ความหมายน่าจะเป็นดังนี้ คนเหล่านั้นที่ในชีวิตนี้มีตำแหน่งใหญ่โตจะ เป็นคนสุดท้ายในอาณาจักรของพระเจ้า (หากพวกเขาได้รับความรอดนะ) อย่างไรก็ตาม คนเหล่านั้ นที่ในชีวิตนี้ยินดีปรนนิบัติพระเยซูคริสต์และเป็นคนสุดท้ายเมื่อเปรียบกับมาตรฐานของโลก พวกเขา ก็จะได้มีตำแหน่งใหญ่โตในวันนั้น มิเพียงชีวิตเดียว อีกเดี๋ยวก็นับผ่าน มิแต่สิ่งที่กระทำ เพื่อพระคริสต์จะยั่งยืนนาน ความมั่งคั่งและความมีหน้ามีตาที่มาด้วยกันในตอนนี้จะไม่มี ความหมายอะไรเลยเมื่อถึงตอนนั้น การปรนนิบัติพระคริสต์ ถึงแม้จะไม่มี ความหมายอะไรต่อชาว โลกในตอนนั้น จะพัฒนาเป็นความใหญ่โตในตอนนั้น

มก 10:32 พระเยซูและคนเหล่านั้นที่ร่วมเดินทางกับพระองค์กำลังมุ่งหน้าสู่กรุง เยรูซาเล็มอย่างช้าๆเพื่อที่จะให้สำเร็จตามที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้แล้ว เห็นได้ชัดว่าพวกเขา กำลังเดินทางมุ่งหน้าไปทางใต้ลงไปยังหุบเขาแห่งแม่น้ำจอร์แดน

เมื่อกำลังเดินทางจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จนำหน้าเขา ฝ่ายเหล่าสาวกก็ พากันคิดประหลาดใจ และขณะที่เขาตามมาก็หวาดกลัว พระองค์จึงทรงเรียกสาวกสิบสองคน อีก แล้วเริ่มตรัสสำแดงให้เขาทราบถึงเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดแก่พระองค์นั้น

มันเป็นทีเปิดเผยว่าพวกผู้มีอำนาจของยิวในกรุงเยรูซาเล็มได้ออกหมายจับพระเยซูแล้ว มี น้อยคนจริงๆที่ใกล้ชิดกับพระเยซูที่สงสัยเจตนาของคนเหล่านั้นที่ต้องการประหารชีวิตพระองค์ กระนั้น “พระเยซูก็เสด็จนำหน้าเขา” พระองค์เสด็จอยู่หน้าสุดของคณะของพระองค์ พวกสาวก ของพระองค์และคนอื่นๆที่เดินทางไปกับพระองค์จึงประหลาดใจและหวาดกลัวถึงสิ่งที่จะเกิด ขึ้น พระเยซูจึงทรงเรียกพวกสิบสองคนไปต่างหาก “แล้วเริ่มตรัสสำแดงให้เขาทราบถึง เหตุการณ์ซึ่งจะเกิดแก่พระองค์นั้น”

มก 10:33 พระเยซูจึงตรัสเตือนพวกเขาว่า "ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และเขาจะมอบบุตรมนุษย์ไว้กับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติ พระองค์ทรงเรียกตัวเองว่าบุตรมนุษย์อีกครั้งและกล่าวว่าพอไปถึงกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ก็จะทรงถูกมอบไว้ คำที่แปลเช่นนั้น (พาราคลิโดมิ) มีความหมายด้วยว่า 'ถูกทรยศ' และเป็นคำที่ใช้เรียกการทรยศพระองค์โดยยูดาส คูมาระโก 14:44 พระเยซูตรัสล่วงหน้าไว้อย่างถูกต้องว่าพระองค์จะทรงถูกทรยศไว้กับ "พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติ" นี่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆหลังจากนั้นไม่นาน คนต่างชาติที่เวลานี้ย่อมหมายถึงพวกโรมที่พระเยซูทรงถูกมอบไว้ให้พวกเขาตรึงกางเขน อาจเป็นไปได้ว่ายูดาสกำลังคิดอยู่ว่าจะทรยศพระเยซู และเขาย่อมได้ยื่นพระเยซูตรัสล่วงหน้าถึงการทรยศนั้นอย่างแน่นอน

มก 10:34 นอกจากนี้ พระเยซูยังตรัสล่วงหน้าด้วยว่าพวกคนต่างชาตินั้นจะเยาะเย้ยท่าน จะหมิ่นตีท่าน จะถ่มน้ำลายรดท่าน และจะฆ่าท่านเสีย และวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่" ด้วยการทรงทราบล่วงหน้าอย่างถูกต้อง องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตรัสชัดเจนว่าพวกทหารโรมจะทำอะไรกับพระองค์หลังจับกุมพระองค์แล้ว คูมาระโก 15:19 พระเยซูไม่เพียงตรัสล่วงหน้าถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์อีกครั้งเท่านั้น แต่ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ยังตรัสถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ด้วย นี่เป็นครั้งที่สามที่หนังสือมาระโกบันทึกเกี่ยวกับการที่พระเยซูตรัสล่วงหน้าถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ คูมาระโก 8:31 และ 9:31 ด้วย อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้ก็ไม่เคยได้ซึมซาบเข้าไปในความคิดของพวกเขา แม้แต่หลังจากที่เหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้นแล้วก็ตาม แม้กระทั่งหลังจากที่พระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์แล้วก็ตาม พวกสาวกก็ยังไม่ยอมเชื่อง่ายๆ

มก 10:35-37 ในเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นลำดับต่อไป เราเห็นถึงความไม่เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณที่ยังมีอยู่ท่ามกลางพวกสาวก เราเห็นเรื่องนี้ชัดเจนยิ่งขึ้นเมื่อเราพิจารณาว่าคนหนึ่งที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้ด้วยก็คือยอห์นผู้ซึ่งน่าจะมีความเป็นผู้ใหญ่มากที่สุดในหมู่สาวกทุกคน ฝ่ายยากอบกับยอห์น บุตรชายของเศเบดี เข้ามาทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้ง

สองปรารธนาจะขอให้พระองค์ทรงกระทำตามคำขอของข้าพระองค์" นอกจากนี้ พวกเขายังขอให้พระเยซูทรงประทานให้ตามคำขอของพวกเขาก่อนที่จะพวกเขาจะบอกพระองค์เสียอีกว่าจะขออะไร พระเยซูจึง 36 ตรัสถามเขาว่า "ท่านทั้งสองปรารธนาจะให้เราทำสิ่งใดให้ท่าน"

37 เขาจึงทูลตอบพระองค์ว่า "เมื่อพระองค์จะทรงส่งาราศีนั้น ขอให้ข้าพระองค์นั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เบื้องซ้ายพระหัตถ์คนหนึ่ง" การนั่งเบื้องขวาและเบื้องซ้ายของกษัตริย์ย่อมหมายถึงการเป็นมือขวาและมือซ้ายของเขา มันสื่อถึงยศถาบรรดาศักดิ์ ยากอบและยอห์นจึงขอเป็นผู้ได้บังคับบัญชาสูงสุดของพระเยซูในอาณาจักรที่จะมานั้นของพระองค์ ถึงแม้พวกเขาไม่เข้าใจคำบรรยายเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ แต่พวกเขาก็เข้าใจจริงๆว่าสักวันหนึ่งพระเยซูจะทรงเป็นมหากษัตริย์ปกครองเหนือชนชาติอิสราเอล

มก 10:38-39 พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า "ที่ท่านขอนั้นท่านไม่เข้าใจ ถ้วยซึ่งเราจะดื่มที่ท่านจะดื่มได้หรือ และบัพติศมานั้นซึ่งเราจะรับ ท่านจะรับได้หรือ" พระเยซูทรงใช้คำเปรียบหลายประการของสิ่งที่จะเกิดขึ้น พระองค์ทรงเรียกความทุกข์ทรมานที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ว่าถ้วย นี่อาจสื่อถึงสิ่งที่อยู่ในถ้วยนั้น พระองค์ยังทรงเรียกการที่พระองค์ทรงถูกจับกุมและทรงสิ้นพระชนม์ด้วยว่าบัพติศมา ต่อไปภายหลังเปาโลจะทรงเรียกการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูว่าบัพติศมา ดู 1 โครินธ์ 15:29, โรม 6:3-6 และ โคโลสี 2:12 ในคำเปรียบทั้งสองนี้ พระเยซูทรงหมายถึงการปฏิเสธพระองค์โดยพวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอล การทรยศพระองค์ และการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ นี่เท่ากับพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า 'พวกท่าน ไม่รู้เลยว่าพวกท่านกำลังพูดถึงเรื่องอะไรอยู่'

สำหรับคำถามของพระเยซูที่ว่าพวกเขาจะรับสิ่งที่จะเกิดขึ้นได้หรือ สาวกที่ทะเลาะทะเลาะกันทั้งสองคนนี้ก็ตอบกลับไปว่า 39 "ได้ พระเจ้าข้า" พระเยซูจึงตรัสตอบกลับไปว่า "ถ้วยซึ่งเราดื่ม ท่านจะดื่มก็จริง และรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่เราจะรับก็จริง ดังที่ประวัติศาสตร์คริสตจักรยุคต้นจะแสดงให้เห็น สาวกทั้งสองคนนี้เจอกับการข่มเหงอย่างรุนแรง ยากอบถูกฆ่าตาย ดูกิจการ 12:1-2 สุดท้ายแล้วยอห์นจะถูกเนรเทศให้ไปตายอยู่บนเกาะร้างแห่งหนึ่ง (เกาะปัทมอส)

พวกเขาไม่รู้เลยว่ามิฉะนั้นใครคอยพวกเขาอยู่ แต่พระเยซูทรงทราบดี เมื่อถึงเวลาพวกเขาจะรับ ส่วนในถ้วยแห่งการถูกปฏิเสธของพระองค์และบังเกิดสันติภาพแห่งการถูกข่มเหงของพระองค์

มก 10:40 อย่างไรก็ตาม พระเยซูก็ทรงแจ้งให้พวกเขาทราบว่า แต่ที่จะนั่งข้างขวา และข้างซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่พนักงานของเราที่จะจัดให้ แต่ได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ใดที่จะให้ แก่ผู้นั้น" ในบันทึกของมัทธิว (มัทธิว 20:23) พระเยซูตรัสชัดเจนว่าพระบิดาของพระองค์เป็นผู้ทรงตัดสินพระทัยว่าใครจะได้นั่งเบื้องขวาพระหัตถ์หรือเบื้องซ้ายพระหัตถ์ของพระองค์ นี่สื่อด้วยว่าสิทธิพิเศษดังกล่าวจะได้มาโดยการรับใช้อย่างสัตย์ซื่อ และไม่ใช่เพราะคำสั่งของใครคนใดคนหนึ่ง แม้แต่คำสั่งของพระเยซูก็ตาม คำสอนในพระคัมภีร์ใหม่กล่าวชัดเจนจริงๆ ว่าคนเหล่านั้นที่ปรนนิบัติรับใช้พระเยซูคริสต์อย่างสัตย์ซื่อในชีวิตนี้จะขึ้นครอบครองร่วมกับพระองค์ในอาณาจักรของพระองค์ นอกจากนี้คำบรรยายเกี่ยวกับผู้สาวุโสยี่สิบสี่คนในวิวรณ์ 4-5 ก็สื่อด้วยว่าคนเหล่านั้นจะมาจากยุคคริสตจักรและได้นั่งบนบัลลังก์ต่างๆ ต่อหน้าพระที่นั่งของพระเจ้า

มก 10:41 เมื่อสาวกสิบคนได้ยินแล้ว ก็เริ่มมีความขุ่นเคืองยากอบและยอห์น พวกเขาไม่พอใจเพื่อนร่วมงานทั้งสองคนนี้ของพวกเขาเลย

มก 10:42-44 พระเยซูจึงทรงเรียกเขาทั้งหลายมาตรัสแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายรู้หรือว่า ผู้ที่นับว่าเป็นผู้ครองของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าของเหนือเขา และผู้ใหญ่อันทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับ เพื่อตอบสนองต่อเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ พระเยซูทรงยกภาพประกอบจากการเมืองในสมัยนั้น คนเหล่านั้นที่เป็นผู้ครอบครองในโลกคนต่างชาติก็ใช้อำนาจบังคับเหนือคนเหล่านั้น ยิ่งผู้ครอบครองของคนต่างชาติที่มีอำนาจมากก็ยิ่งใช้สิทธิอำนาจมาก อย่างไรก็ตาม ในอาณาจักรที่จะมานั้นของพระคริสต์มันจะไม่เป็นเช่นนั้นเลย

43 แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใครจะได้เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย ในระบบของพระเจ้า ความยิ่งใหญ่ที่นั่นวัดโดยการปรนนิบัติผู้อื่น คำที่แปลว่า ผู้ปรนนิบัติ (ดีอาคอนอส) มีความหมายด้วยว่า 'ผู้รับใช้' นอกจากนี้พระเยซูตรัสต่อไปอีกว่า **44** และถ้าผู้ใดใครจะได้เป็นเอกเป็นต้น ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง คำที่แปลว่า เป็นเอกเป็นต้น (โพรตอส) มีความหมายตรงตัวว่า 'อันดับแรก' ในอาณาจักรที่จะมานั้น

ของพระคริสต์ คนเหล่านั้นที่มีตำแหน่งอยู่อันดับหนึ่งจริงๆแล้วจะเป็นผู้รับใช้ให้แก่คนทั้งปวง (คำที่แปลเช่นนั้นตรงนี้คือ คออุลอส) ถึงแม้อาณาจักรของพระคริสต์ยังไม่ถึง แต่หลักการฝ่ายวิญญาณเหล่านั้นก็ยังใช้ได้อยู่ในขณะนี้ ความยิ่งใหญ่ที่แท้จริงอยู่ในการปรนนิบัติคนอื่น การเป็นคนแรกต้องอาศัยความยินยอมที่จะเป็นผู้รับใช้ ความหมายที่สื่อออกมาเกี่ยวกับการมีหัวใจของผู้รับใช้จึงมีความเกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิดกับเรื่องของความยิ่งใหญ่

มก 10:45 เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก" บทเรียนและตัวอย่างที่ลึกซึ้งจึงถูกพบในชีวิตและการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์ผู้ไม่เพียงทรงเป็นบุตรมนุษย์เท่านั้นแต่ยังเป็นพระบุตรของพระเจ้าด้วย ได้เสด็จมาไม่ใช่เพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ คำที่แปลว่า **รับการปรนนิบัติ/ปรนนิบัติ (ดีอาคองเนอะ โอ)** ทั้งสองคำมีความหมายพ้องกันว่า 'รับใช้' หรือการเป็น 'คนรับใช้' พระองค์ผู้ทรงเป็นพระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวงและจอมเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งปวง ได้เสด็จมาในตอนแรกในฐานะผู้รับใช้ นี่จึงเป็นบทเรียนสำคัญที่ทรงประทานให้แก่พวกสาวกที่แก่งแย่งชิงดีกันของพระองค์ บทเรียนนี้ยังมีไว้ให้เราได้ศึกษาจนถึงทุกวันนี้

พระเยซูตรัสอีกครั้งถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ที่ใกล้จะเกิดขึ้นเมื่อพระองค์ตรัสถึงการ "ประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก" คำที่แปลว่า **ค่าไถ่ (ลูตอรอน)** หมายถึง ราคาสำหรับการไถ่คืนทาสคนหนึ่ง มันจึงหมายถึงหลักการกว้างๆของการทรงไถ่ พระเยซูจึงไม่เพียงตรัสถึงแบบอย่างของพระองค์ในฐานะผู้รับใช้เท่านั้น แต่พระองค์ยังตรัสล่วงหน้าอย่างชัดเจนถึงพระราชกิจที่จะเกิดขึ้นของพระองค์ในเรื่องการทรงไถ่ด้วย พระชนม์ชีพของพระองค์และ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระโลหิตแห่งชีวิตของพระองค์จะกลายเป็นค่าไถ่สำหรับการไถ่พวกเรา ดู 1 เปโตร 1:18-19

มก 10:46 เห็นได้ชัดว่าเหตุการณ์ทั้งหมดด้านบนนั้นเกิดขึ้นทางตอนเหนือ (หรืออาจตะวันออก) ของเมืองเยรีโค ขณะที่พระเยซูและคณะเดินทางต่อไปเมื่อมุ่งสู่กรุงเยรูซาเล็ม มาระโกก็เปลี่ยนไปเล่าเหตุการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้นระหว่างทาง ฝ่ายพระเยซูกับพวกสาวกมายังเมืองเยรี

โค และเมื่อพระองค์เสด็จออกจากเมืองเยรีโคกับพวกสาวกของพระองค์และประชาชนเป็นอันมาก มีคนตาบอดคนหนึ่ง ชื่อบารทิเมอัส ซึ่งเป็นบุตรชายของทิเมอัส นั่งขอทานอยู่ที่ริมหนทาง บันทึกรของมาระโกเป็นข่าวประเสริฐเล่มเดียวที่เอ่ยถึงชื่อของชายตาบอดผู้นี้ นั่นคือ บารทิเมอัส หรือเรียกเขาว่า บุตรชายของทิเมอัส บันทึกรของมัทธิวก็นับว่าจริงๆแล้วมีชายตาบอดสองคน ชื่อบารทิเมอัส เป็นภาษาอารามิกและมีความหมายว่าบุตรชายของทิเมอัสตามที่กล่าวไว้ในข้อความนี้ เห็นได้ชัดว่าชายผู้นี้หาเลี้ยงชีพโดยการนั่งขอทานอยู่ริมถนน (ที่นำออกจากเมืองเยรีโคมุ่งสู่กรุงเยรูซาเล็ม)

มก 10:47 เมื่อคนนั้นได้ยินว่าพระเยซูชานาชาเรีธเสด็จมา จึงเริ่มร้องเสียงดังว่า "ท่านเยซู บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด" เห็นได้ชัดว่าบารทิเมอัสชายตาบอดเคยได้ยินเกี่ยวกับพระเยซูมาก่อน เขาอาจเคยได้ยินพระองค์ตรัสสั่งสอนในการรับใช้ก่อนหน้านี้ของพระองค์ด้วย นอกจากนี้ เห็นได้ชัดว่าบารทิเมอัสรู้จักเกี่ยวกับพระเยซูเพราะเขาเรียกพระองค์ว่า "ท่านเยซู บุตรดาวิดเจ้าข้า" เขาไม่น่าจะทราบว่าจะพระเยซูทรงสืบเชื้อสายมาจากตระกูลไหน แต่เขาก็รู้ว่าพระเยซูแห่งนาซาเรีธทรงเป็นพระเมสสิยาห์ ดังนั้นพระองค์จึงทรงเป็นบุตรดาวิด ดังนั้นชายผู้นำสงสารคนนี้ก็จึงไม่สงสัยเลยว่าพระเยซูทรงสามารถรักษาเขาให้หายได้ เขาจึงร้องออกมาด้วยความเชื่ออันเรียบง่ายว่า "ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด" คำที่แปลว่า ร้องเสียงดัง (คราโซ) สื่อความหมายตามนั้นเลย เขาร้องตะโกนเสียงดัง คำนี้สื่อถึงความปรารถนาอย่างแรงกล้าและความสะเทือนใจ เขาอ้อนวอนขอให้พระเยซูทรงช่วยเขา

มก 10:48 ขณะเดียวกันฝูงชนที่เดินทางร่วมกับพระเยซูก็ห้ามเขาให้ขานึงเสีย กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ฝูงชนสั่งเขาให้เงียบเสีย กระนั้นเขายังร้องเสียงดังขึ้นว่า "บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด" ถึงแม้ถูกฝูงชนขัดขวางแต่เขาก็ยังร้องเสียงดังขึ้นอีกว่า "บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด" ความเชื่อของชายผู้นี้ทั้งเรียบง่ายและเปี่ยมด้วยพลัง เขาไม่มีความสงสัยแม้แต่นิดเดียวว่าพระเยซูทรงสามารถรักษาเขาให้หายได้หากพระองค์ทรงประสงค์ เขาจึงไม่ยอมปล่อยให้โอกาสที่ผ่านมาครั้งเดียวเท่านั้นในชีวิตผ่านไป

มก 10:49-50 พระเยซูทรงหยุดประทับยืนอยู่ แล้วตรัสสั่งให้เรียกคนนั้นมา เขาจึงเรียกคนตาบอดนั้นว่าแก่เขาว่า "จงขึ้นใจและลุกขึ้นเถิด พระองค์ทรงเรียกเจ้า" พอได้ยินเสียงอีกทีก็ พระเยซูก็ทรงหยุดเดินและสั่งให้พาชายคนนั้นมาหาพระองค์ ผู้คนจึงรีบส่งคนไปบอกบารทิเมอัสให้ทำใจดีๆ ไว้และยืนขึ้น เพราะว่าพระเยซูได้ทรงตรัสเรียกเขาแล้ว บารทิเมอัสจึงไม่เสียเวลาเลย เขาจึง 50 ทิ้งผ้าห่มเสียลุกขึ้นมาหาพระเยซู ด้วยความตื่นเต้นและความเร่งรีบ เขาจึงสะบัดที่งเลื้อคลุมเสีย ในภาษาสมัยใหม่เราอาจเรียกมันว่าเสื้อชั้นนอก ตอนนั้นเป็นฤดูใบไม้ผลิของปี และเห็นได้ชัดว่าอากาศยังเย็นอยู่ อย่างไรก็ตาม บารทิเมอัสก็ไม่ยอมเสียเวลาเลยในการกระโดดลุกขึ้นไปพบพระเยซู

มก 10:51 พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า "เจ้าปรารถนาจะให้เราทำอะไรแก่เจ้า" พระเยซูทรงทราบอยู่แล้วว่าชายตาบอดคนนี้ต้องการสิ่งใด อย่างไรก็ตาม เพื่อมุ่งเน้นไปที่ความเชื่อของชายผู้นำสงสารคนนี้มากยิ่งขึ้น พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่าเขาคือใคร บารทิเมอัสจึงนำจะโพล่งออกมาด้วยอารมณ์ที่เต็มตื่นว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ขอโปรดให้ตาข้าพระองค์เห็นได้" คำที่แปลว่า ให้ตาข้าพระองค์เห็นได้ (อาหรับและ โท) มีความหมายว่า 'ได้การมองเห็นกลับคืนมา' ซึ่งสื่อให้เห็นว่าเขาเคยมองเห็นได้มาก่อน

มก 10:52 เมื่อได้ยินคำขออันสิ้นหวังนี้ พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "จงไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายปกติแล้ว" คำที่แปลว่า ได้กระทำให้เจ้าหายปกติแล้ว (ໄ໊ໄ໊) เป็นคำเดียวกับที่ปกติแล้วแปลเป็น 'ได้รับความรอด' นี้สื่อให้เห็นว่าชายผู้นี้ได้รับความรอดบัดเดี๋ยวนั้นเลย ตัวกลางที่เรียบง่ายและลึกซึ้งซึ่งอันนำไปสู่ความรอดนั้นก็คือ ความเชื่อที่เขามีในพระเยซู มันปรากฏชัดเจน เขารู้ว่าพระเยซูทรงเป็นความหวังเดียวเท่านั้นของเขาและเขาขอพระเมตตาจากพระองค์ ไม่มีภาพประกอบอันแสดงถึงความเชื่อที่ช่วยให้รอดได้ที่ชัดเจนยิ่งกว่านี้แล้ว

นอกจากนี้ ในทันใดนั้นคนตาบอดนั้นก็เห็นได้ และได้เดินทางตามพระเยซูไป เขาไม่เพียงรอดแล้วเท่านั้น แต่เขายังกลับมามองเห็นได้ด้วย เขาจึงติดตามพระเยซูไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ด้วยพร้อมกับฝูงชนที่เดินทางไปพร้อมกับพระองค์ ไม่มีบันทึกไว้ว่าเกิดอะไรขึ้นต่อไปกับบารทิ

เมอัส แต่เป็นไปได้ที่พวกเขาได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรยุคต้นที่จะก่อตัวขึ้นในไม่ช้า เขาได้พบกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและประสบกับพระคุณที่ช่วยให้รอดได้ของพระองค์แล้ว

ภาพรวมของมาระโก 11: บทนี้บ่งชี้ถึงจุดเริ่มต้นแห่งจุดจบของการรับใช้บนโลกนี้ของพระเยซู ในบทนี้พระเยซูทรงนำเสนอตัวเองต่อชนชาติอิสราเอลในฐานะพระมหากษัตริย์ของพวกเขาอย่างเป็นทางการ นอกจากนี้ยังมีบันทึกเกี่ยวกับต้นมะเดื่อที่ไม่ออกผลด้วย ในต้นสัปดาห์นั้นพระเยซูทรงชำระพระวิหารอีกครั้ง พระเยซูทรงสอนบทเรียนเกี่ยวกับการอธิษฐานและความเชื่อโดยทรงยกเรื่องต้นมะเดื่อที่ไม่ออกผลต้นนั้น สุดท้าย เมื่อมีคนสงสัยเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระองค์ พระเยซูจึงไม่ทรงตอบคำถามของพวกผู้นำชนชาติยิว

มก 11:1-2 บทที่แล้วเล่าถึงตอนที่พระเยซูทรงประทับอยู่ที่รอบนอกของเมืองเยรีโค คราวนี้มาระโกเล่าต่อถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นรอบนอกกรุงเยรูซาเล็ม ทางทิศตะวันออกของฐานภูเขามะกอกเทศมีหมู่บ้านเล็กๆอยู่สองแห่ง คือ *เบธฟายี* และ *เบธานี* ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟายี และหมู่บ้านเบธานีเชิงภูเขามะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้สาวกสองคน สัปดาห์สุดท้ายในการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้มาถึงแล้ว ด้วยทรงทราบว่าทุกสิ่งกำลังจะสำเร็จ พระเยซูจึงทรงใช้สาวกสองคนเข้าไปยังหมู่บ้านนั้น (เบธฟายี ดูมัทธิว 21:1) เพื่อไปหาสัตว์มาให้พระองค์ขี่ 2 สัปดาห์ว่า "จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน ครั้นเข้าไปแล้วในทันใดนั้นจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ที่ยังไม่มีใครขี่เลย จงแก้มันจูงมาเถิด มาระโกไม่ได้กล่าวว่าลูกสัตว์ตัวนี้เป็นลูกลาดังที่ได้กล่าวไว้ในมัทธิว 21:2 อาจเป็นไปได้ที่สาวกสองคนนี้เป็นเปโตรและยอห์น ถึงแม้ไม่มีบันทึกไว้เช่นนั้นก็ตาม

มก 11:3-6 พระเยซูทรงสั่งพวกเขาว่า ถ้าผู้ใดถามท่านว่า 'ท่านทำอย่างไรทำไม' จงบอกว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องประสงศ์ลูกลาตัวนี้ และประเดี๋ยวพระองค์จะส่งกลับคืนมาให้ที่นี่" ดังนั้นสาวกสองคนจึง 4 ไป แล้วพบลูกลาตัวนั้นผูกอยู่นอกประตูที่สี่แยก เขาจึงแก้มัน ลูกลาตัวนี้ถูกผูกไว้อยู่นอกประตูบานหนึ่งซึ่งเห็นได้ชัดว่าอยู่ใกล้กับสี่แยกที่ถนนสองเส้นตัดผ่าน มาระโกใช้คำกริยา रूपปัจจุบันในอดีตอีกครั้งในการกล่าวว่า "เขาจึงแก้มัน" ดังที่พระเยซูได้ตรัส

พยากรณ์ไว้ 5 บางคนซึ่งยืนอยู่ที่นั่นถามเขาว่า "แก้ลูกหลานทำไม" ถึงแม้จะเป็นแก้ลูกหลานตัวหนึ่ง แต่การเอาสัตว์ตัวนี้ไปโดยไม่ขออนุญาตก็ร้ายแรงพอๆกับการลักขโมยม้าเลย (หรือในสมัยนี้ก็เท่ากับ 'การขโมยรถ') การอัศจรรย์แรกของวันนั้น ได้เกิดขึ้นแล้ว หลังจากถูกถามเช่นนั้น สาวกทั้งสองจึงตอบคนเหล่านั้นที่ถามพวกเขา 6 ตามพระดำรัสสั่งของพระเยซู แล้วเขาก็ยอมให้เอาไป การอนุญาตให้ใครสักคนเอาสัตว์ที่มีค่าของตนไปเพียงเพราะคนที่กระทำผิดนั้นอ้างว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการมันก็คือว่าเป็นการอัศจรรย์หนึ่งแล้ว เห็นได้ชัดว่า พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมจิตใจของพวกเจ้าของสัตว์ให้ยินยอมเช่นนั้น

มก 11:7-8 สาวกทั้งสองจึงจูงลูกหลานมาถึงพระเยซู แล้วเอาเสื้อผ้าของตนปลงบนหลังลา แล้วพระองค์จึงทรงลานั้น การอัศจรรย์อีกประการกำลังจะเกิดขึ้น ลูกหลานถือว่าเป็นสัตว์ที่ยังไม่ถูกล่วงล้ำ (เราอาจกล่าวได้ว่าสัตว์ตัวนี้ยังเป็น 'พรหมจารี' อยู่ตรงที่ว่ายังไม่เคยมีใครขึ้นขี่มันเลย ดู ลูกา 19:30) ถึงแม้ว่ายังไม่เคยมีใครขึ้นขี่สัตว์ตัวนี้มาก่อน แต่พระเยซูก็ทรงขึ้นขี่มันและสัตว์ตัวนี้ก็ยอมให้พระองค์ขึ้นขี่ นั่นถือว่าเป็นการอัศจรรย์อย่างหนึ่งจริงๆ ขณะเดียวกันพวกสาวกได้ทำอานแบบหนึ่งขึ้นมาจากเสื้อคลุมชั้นนอกของพวกเขา

ถึงแม้มาระโกไม่ได้กล่าวไว้ชัดเจน แต่เห็นได้ชัดว่าพระเยซูทรงขี่ลานี้เป็นระยะทางไกลๆ จากหมู่บ้านเบธานีลงไปยังหุบเขาจิดโรนและขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ขณะที่พระองค์ทรงขี่ลาไปนั้น 8 มีคนเป็นอันมากเอาเสื้อผ้าของตนปลงตามถนนหนทาง และคนอื่นก็ตัดกิ่งไม้จากต้นไม้มาปลงตามทางนั้น บันทึกของยอห์นหมายเหตุไว้ว่ากิ่งไม้เหล่านี้มาจากต้นอินทผลัม ดู ยอห์น 12:13 ผู้ชนหมู่ใหญ่ได้ติดตามพระเยซูมาจากแคว้นกาลิลี และไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาหลายคนอยู่ในกลุ่มประชาชนที่รวมตัวกันส่งเสียงโห่ร้องด้วย นอกจากนี้ น่าจะมีคนอื่นๆอีกจากบริเวณใกล้เคียงหมู่บ้านเบธานีและกรุงเยรูซาเล็มที่ให้ความสนใจพระเยซู ถึงแม้พวกเขาเองไม่ใช่ผู้เชื่อก็ตาม ขณะที่พระองค์เสด็จเข้าไปใกล้กรุงนี้ คนเหล่านี้ได้กลายเป็นหมู่ชนที่โห่ร้องด้วยความยินดี พระเยซูจึงได้รับการต้อนรับอย่างผู้มีชัยชนะในทันที พวกเขากำลังให้การต้อนรับพระองค์อย่างที่กษัตริย์องค์หนึ่งสมควรได้รับโดยที่พวกเขาอาจรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ตาม พระองค์

ทรงเป็นพระมหากษัตริย์จริงๆ มาระโกไม่ได้เอ่ยถึงเรื่องนี้ แต่มีทิวหมายเหตุชัดเจนว่านี่เป็นการทำให้คำพยากรณ์ในเศคาริยาห์ 9:9 สำเร็จโดยตรง

มก 11:9-10 กลุ่มคนที่โห่ร้องสนับสนุนพระองค์ ฝ่ายคนที่เดินไปข้างหน้า กับผู้ที่ตามมาข้างหลัง ก็โห่ร้องว่า "โฮซันนา ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงพระเจริญ" คำที่แปลว่า โฮซันนา เป็นคำที่แปลแบบคร่าวๆ จากเพลงสดุดี 118:25 และมีความหมายว่า 'ช่วยเราให้รอดด้วยเถิด พวกเราขอร้องพระองค์' เราคงได้แต่เดาว่าฝูงชนที่โห่ร้องนี้ เข้าใจความหมายของคำที่พวกเขาร้องออกมาหรือไม่ อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงจัดการให้คำพยากรณ์ในเพลงสดุดี 118:25 สำเร็จ ส่วนที่เหลือของข้อนี้ ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงพระเจริญ เป็นข้อความที่ยกมาจากเพลงสดุดี 118:26 พวกเขาร้องต่อไปอีกว่า 10 ความสุขสวัสดิ์มีมงคลจงมีแก่อาณาจักรของดาวิด บรรพบุรุษของเรา ที่มาตั้งอยู่ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า โฮซันนาในที่สูงสุด" เห็นได้ชัดว่าบางคนในฝูงชนนี้เข้าใจว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใดและความหมายของการเสด็จเข้ากรุงของพระองค์ บางคนมองพระองค์ว่าเป็นพระเมสสิยาห์ที่พวกเขา รอคอยมานาน คือเป็นผู้สืบเชื้อสายของกษัตริย์ดาวิด นอกจากนี้พระองค์ยังเสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วย พวกเขาจึงยิ่งร้องออกมาขอให้พระองค์ทรงช่วยพวกเขาให้รอด "โฮซันนาในที่สูงสุด" วลีหลังนี้มีความหมายว่า 'ช่วยเราให้รอดด้วยเถิด เราขอร้อง โดยพระองค์ผู้สูงสุด' หรืออาจกล่าวง่ายกว่านั้นได้ว่า 'ช่วยเราให้รอดด้วยเถิด เราขอร้อง โอ พระเจ้าข้า'

พระเยซูจึงทรงนำเสนอพระองค์เองในฐานะกษัตริย์แห่งอิสราเอลอย่างเป็นทางการ โดยการเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มครั้งนี้ของพระองค์ หลายคนยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นเช่นนั้น โดยเห็นได้จากฝูงชนที่โห่ร้อง อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าคนเหล่านี้เป็นคนส่วนน้อยจริงๆ นอกจากนี้ ดังที่จะกล่าวต่อไปในไม่ช้า พวกอิสราเอลส่วนใหญ่ก็ยังปฏิเสธพระองค์อยู่ พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์และพวกของพระองค์หาได้ต้อนรับพระองค์ไม่

มก 11:11 ที่แรกที่พระองค์หยุดแวะเมื่อมาถึงในกรุงเยรูซาเล็มแล้วก็คือ พระวิหารอันที่จริงแล้ว พระองค์อาจทรงลงจากลาตัวนั้นด้านนอกพระวิหารและเดินเข้าไปในพระวิหาร

ผ่านทางประตูด้านเหนือก็ได้ ดังนั้น พระเยซูก็เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มและเข้าไปในพระวิหาร เมื่อทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงแล้วเวลาก็จวนค่ำ จึงเสด็จออกไปยังหมู่บ้านเบธานีกับเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น เห็น ได้ชัดว่าการเสด็จเข้ากรุงและเข้าพระวิหารอย่างเป็นทางการของพระเยซูเกิดขึ้นในตอนบ่ายแก่ๆของวันอาทิตย์นั้น มาระโกเล่าว่าพอเสด็จไปถึงที่นั่น พระองค์ก็ทรงเดินชมรอบกรุงโดยทั่วไปและรอบพระวิหารเป็นพิเศษ เพราะว่าใกล้จะเย็นแล้ว พระองค์และสาวกทั้งสิบสองคนจึงเดินเป็นระยะทางสองไมล์กลับไปยังหมู่บ้านเบธานี

มัทธิวบันทึกว่าพระเยซูและสาวกสิบสองคนนั้นพักค้างคืนที่นั่น ดู มัทธิว 21:17 ไม่มีผู้เขียนข่าวประเสริฐคนใดให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเย็นวันนั้น พระองค์ทรงมีเพื่อนที่นั่นคือ มารีย์ มารธา และลาซารัส อย่างไรก็ตาม มันดูเหมือนเป็นการรบกวนมากเกินไปที่คนตั้งสิบสามคนจะพยายามเข้าไปพักที่นั่น ที่น่าสนใจเพิ่มเติมก็คือ ความเห็นในยอห์น 18:2 เกี่ยวกับเกทเสมณีที่ว่า “พระเยซูกับพวกสาวกมาพบกันที่นั่นบ่อยๆ” มัทธิว 21:17 กล่าวว่า พระองค์ประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี อย่างไรก็ตาม คำที่แปลเช่นนั้นในข้อนี้ (เอลิซอ ไม) หมายถึง ‘การตั้งแคมป์’ กลางแจ้งมากกว่าที่จะพักค้างคืนในบ้านหลังหนึ่ง นั่นน่าจะเป็นสิ่งที่พระเยซูและพวกสาวกกระทำในสัปดาห์สุดท้ายนั้น พวกเขาจะนอนอยู่ในสวนเกทเสมณีทุกคืน โดยอยู่ไม่ห่างจากหมู่บ้านเบธานี

มก 11:12-14 เข้าวันต่อมาเมื่อพระองค์กับสาวกออกมาจากหมู่บ้านเบธานีแล้ว พระองค์ก็ทรงหิว เราเห็น ได้ชัดถึงความเป็นมนุษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์ทรงหิว 13 พอทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งแต่ไกลมีใบ จึงเสด็จเข้าไปดูว่ามีผลหรือไม่ ครั้นมาถึงต้นนั้นแล้ว ไม่เห็นมีผลมีแต่ใบเท่านั้น เพราะยังไม่ถึงฤดูผลมะเดื่อ

คำที่แปลว่า จึง (ฮารา) มีความหมายว่า ‘ดังนั้น’ มันเป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิ ระหว่างกลางเดือนมีนาคมและกลางเดือนเมษายน ต้นมะเดื่อในอิสราเอลมักเริ่มออกผลก่อนออกใบ ดังนั้นต้นมะเดื่อที่มีใบออกมาเต็มแล้วก็จะทำให้คนๆหนึ่งเชื่อว่าต้นนั้นมีผลมะเดื่อแล้ว ต้นมะเดื่อที่เป็นแบบนี้ก็จะ โตเต็มที่และสุกงอมพร้อมที่จะเก็บเกี่ยวได้ในต้นฤดูใบไม้ร่วง พระเยซูเสด็จมาที่ต้นมะเดื่อนี้โดยเห็นใบ พระองค์จึงทรงคาดหวังที่จะเจอผล แต่ก็ไม่พบผลเลย

แน่นอนที่มีการประยุกต์ใช้ฝ่ายวิญญาณของเหตุการณ์นี้ มีคริสตจักรและคริสเตียนมากมายเหลือเกินที่มีลักษณะภายนอกแบบคริสเตียน แต่พอวิเคราะห์ดูใกล้ๆแล้ว พวกเขาก็ออกผลน้อยหรือไม่ออกผลถวายองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย

ดังนั้น 14 พระเยซูจึงตรัสแก่ต้นนั้นว่า "ตั้งแต่บัดนี้ไปจะไม่มีใครได้กินผลจากเจ้าเลย" เหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ยินคำซึ่งพระองค์ตรัสนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจึงแข่งสาปต้นมะเดื่อที่ไร้ผลนี้ ในการพูดถึงความเห็นของพระเยซูเกี่ยวกับเรื่องนี้ มาระโกจะกลับมาพูดถึงเรื่องนี้อีกในข้อ 20-21 เราอาจประยุกต์ใช้ได้ว่าคริสเตียนหรือคริสตจักรทั้งหลายที่ไร้ผลจะเจอกับการสูญเสียพระพรของพระเจ้าจนถึงขนาดที่พวกเขาเหี่ยวแห้งไปเลยดังที่กล่าวไว้ในข้อ 20-21 เมื่อเราไม่สนใจที่จะนำวิญญาณผู้อื่น มันก็ขึ้นอยู่กับเวลาแล้วว่าคุณกระตือรือร้นฝ่ายวิญญาณของเราจะเหี่ยวแห้งไปเมื่อไร

มก 11:15-16 ดังนั้น เช้าวันจันทร์ของสัปดาห์สุดท้ายนั้น พระเยซูและพวกสาวกก็มาถึงกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จเข้าไปในพระวิหาร แล้วเริ่มขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น และคว่ำโต๊ะผู้รับแลกเงิน กับตั้งคว่ำม้านั่งผู้ขายนกเขาเสีย 16 และทรงห้ามมิให้ผู้ใดชนสิ่งใดๆ เดีนลัดพระวิหาร

ดังที่ถูกรายละเอียดอย่างละเอียดมากกว่านี้ในคำอธิบายของมัทธิว 21:12-16 มีธุรกิจหลายอย่างผุดขึ้นมาในบริเวณพระวิหาร บรรดานักแสวงบุญชาวฮิวจากทั่วทุกมุมโลกที่เดินทางมาเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชาและเครื่องถวายบูชาตามที่ได้กำหนดไว้ อาจไม่สามารถหรือไม่ได้นำสัตว์ที่ต้องใช้มาพร้อมกับพวกเขาด้วย นอกจากนี้ พวกผู้มีอำนาจในพระวิหารก็ยื่นกรานว่าภาษีที่เรียกเก็บจากผู้ขายชาวฮิวทุกคนต้องเป็นเงินครึ่งเซเชลตามที่ได้กำหนดไว้ มันคือเหรียญของฮิวที่ใช้ประจำท้องถิ่นซึ่งไม่มีใช้กันในที่อื่นๆของจักรวรรดิโรมัน

ดังนั้นพวกผู้มีอำนาจประจำพระวิหารจึงขายแฟรนไชส์ต่างๆให้แก่บรรดานักธุรกิจที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มและพื้นที่โดยรอบเพื่อทำหน้าที่เป็นคนรับแลกเงินและขายสัตว์ต่างๆที่กำหนดไว้ให้เป็นเครื่องสัตวบูชา พวกเขาจึงตั้งแผงและหน้าร้านขึ้นในบริเวณลานของพระวิหารเพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าว ปัญหาก็คือว่า สิ่ง que เริ่มต้นในฐานะเป็นการให้บริการแก่บรรดานักแสวง

บุญที่เดินทางมาไกลกลับกลายเป็นการค้ากำไรเกินควร ผู้ซื้อถูกคิดกำไรเกินควรสำหรับสัตว์
ต่างๆที่ใช้เป็นเครื่องสัตวบูชา นอกจากนี้ พวกคนรับแลกเงินก็ชูครีดยกนักแสวงบุญที่ไม่รู้
โหน่อิเหน่ด้วยอัตราแลกเปลี่ยนที่แตกต่างจากอัตราแลกเปลี่ยนปกติเยอะมาก

พระวิหารไม่เพียงกลายเป็นสถานที่ทำการค้าไปแล้วเท่านั้น แต่มันยังเป็นการค้าที่คดโกง
ด้วย ด้วยพระพิโรธอันชอบธรรมของพระองค์ พระเยซูจึงทรงโยนบรรดาพ่อค้าขี้อ้อเหล่านี้
ออกไป พระองค์ทรงคว้าโต๊ะของพวกคนรับแลกเงิน แน่นนอนที่เงินที่อยู่บนโต๊ะเหล่านั้นย่อมกระจาย
ไปทั่ว คำที่แปลว่า **สิ่งใดๆ (สละออก)** ในบริบทนี้มีความหมายได้คำว่า ‘ข้าวของ’ แม้แต่คน
เหล่านั้นที่ไปๆมาๆเพื่อส่งของให้แก่พวกพ่อค้าก็ถูกพระเยซูห้ามเช่นกัน

มก 11:17 พระเยซูจึงตรัสสั่งสอนพวกเขาว่า **"มีพระวอนะเขียนไว้มิใช่หรือว่า
'นิเวศของเราประชาชนิตั้งหลายจะเรียกว่า เป็นนิเวศอธิษฐาน'** ครั้งแรกของข้อนี้เป็นข้อความที่
ยกมาจากอิสยาห์ 56:7 ส่วนครึ่งหลัง แต่เจ้าทั้งหลายได้กระทำให้เป็น **'ถ้ำของพวกโจร'"** เป็น
ข้อความที่ยกมาจากเยเรมีย์ 7:11 พระเยซูทรงเข้าใจดีถึงวิธีปฏิบัติอันชั่วร้ายและเลวทรามที่กำลัง
ดำเนินอยู่ พระองค์มิได้ทรงพระพิโรธเพราะการขายสัตว์ต่างๆเพื่อให้บริการแก่พวกนักเดินทาง
ที่มาแสวงบุญ แต่พระองค์ทรงเดือดดาลกับความคดโกงของพวกพ่อค้าที่เอาเปรียบพวกนักเดิน
ทางที่ไร้เดียงสาซึ่งเดินทางมาเป็นระยะทางไกลเพื่อมานมัสการพระเจ้า มีการสื่อไว้โดยที่ไม่
เขียนไว้ว่าพวกผู้มีอำนาจประจำพระวิหารได้รับค่าธรรมเนียมหรือเงินใต้โต๊ะจากวิธีปฏิบัติอันชั
วร้ายนี้

มก 11:18 มันจึงไม่น่าแปลกใจเลยที่ว่าเมื่อพวกธรรมจารย์และพวกปุโรหิตใหญ่
ได้ยินอย่างนั้น จึงหาช่องที่จะประหารพระองค์เสีย เพราะเขากลัวพระองค์ ด้วยว่าประชาชน
ประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ พระเยซูได้ทรงรุกรานเข้ามาในถิ่นของพวกเขา
พระองค์กำลังเข้ามาแทรกแซงกิจการของพวกเขาไม่เพียงจากแง่มุมด้านศาสนศาสตร์เท่านั้น แต่
ในทางการเมืองและทางการค้าด้วย คำที่แปลว่า **ประหาร (อปอลลูมิ)** มีความหมายเพิ่มเติมว่า
‘ฆ่า’ เจตนาของพวกเขานั้นชัดเจน กำจัดพระเยซูทิ้งเสีย หากนั่นหมายถึงการฆ่าพระองค์ ก็
เอาเลย

อย่างไรก็ตาม พวกคนหน้าซื่อใจคดที่เลวทรามและชั่วร้ายเหล่านี้เป็นทั้งคนขี้ลาดและนักการเมืองที่เจ้าเล่ห์ พวกประชาชนต่างหลงใหลได้ปลื้มกับคำสอนของพระองค์ พวกเขาต่างอัศจรรย์ใจไปกับพระองค์และข้อความที่พระองค์ตรัส นอกจากนี้ พวกประชาชนในพื้นที่ที่กีทราบดีถึงวิถีปฏิบัติอันลือฉาวของพวกพ่อค้าและพวกคนรับแลกเงิน พวกเขาจึงเห็นพระเยซูว่าเป็นเหมือนโรบินฮูดที่ได้รับความชื่นชมจากประชาชน พวกผู้นำจึงใช้ความระมัดระวังในการเผชิญหน้ากับพระเยซูอย่างโจ่งแจ้ง

มก 11:19-21 และเมื่อถึงเวลาเย็น พระองค์ได้เสด็จออกไปจากกรุง 20 ครั้นเวลาเช้า เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกได้ผ่านที่นั่นไป ก็ได้เห็นมะเดื่อต้นนั้นเหี่ยวแห้งไปจนถึงราก 21 ฝ่ายเปโตรระลึกขึ้นได้จึงทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ดูก่อน ต้นมะเดื่อที่พระองค์ได้สถาปไว้วันนี้ก็เหี่ยวแห้งไปแล้ว" เย็นวันจันทร์นั้นพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ก็ "ออกไปจากกรุง" ถึงแม้จะได้เขียนไว้ แต่เห็นได้ชัดว่าพวกเขากลับไปพักที่เกทเสมณีใกล้กับหมู่บ้านเบธานี ความเป็นมาเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ที่ 11:11

พอเช้าวันอังคารของสัปดาห์สุดท้ายนั้น พระเยซูและพวกสาวกได้ลุกขึ้นและมุ่งหน้ากลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ดังนั้น "เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกได้ผ่านที่นั่นไป ก็ได้เห็นมะเดื่อต้นนั้นเหี่ยวแห้งไปจนถึงราก" คำที่แปลว่า เหี่ยวแห้ง ตรงนี้คือ *เซราฮีโน* ดังนั้น "ฝ่ายเปโตรระลึกขึ้นได้จึงทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ดูก่อน ต้นมะเดื่อที่พระองค์ได้สถาปไว้วันนี้ก็เหี่ยวแห้งไปแล้ว" คำที่แปลว่า *สถาป (คาทารออไม)* มีความหมายด้วยว่า 'พิพากษาให้รับโทษ' พระเยซูมิได้ตรัสคำหยาบคายในความหมายอีกแบบของคำๆนี้ แต่พระองค์ทรงแข่งสถาปมันให้เหี่ยวแห้งไปตามที่ได้เขียนไว้ในข้อ 14 นี้กลายเป็นตัวจุดประกายคำเทศนาที่ยาวมากขึ้นในเช้าวันอังคารนั้น

มก 11:22 พระเยซูจึงตรัสตอบเหล่าสาวกว่า "จงเชื่อในพระเจ้าเถิด" ในบริบทที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับความเห็นของเปโตรเกี่ยวกับต้นมะเดื่อที่เหี่ยวแห้งไปนั้น พระเยซูตรัสตอบไปว่า "จงเชื่อในพระเจ้าเถิด" คำที่แปลว่า *จง (มีความ) เชื่อ (อะ โค)* นี้อยู่ในรูปประโยคคำสั่ง มันคือคำบัญชาหนึ่ง นี้เท่ากับพระเยซูตรัสสั่งว่า 'จงวางใจพระเจ้า!' เห็นได้ชัดว่าเปโตรอัศจรรย์

ใจที่ผ่านไปวันเดียวตื่นมาเดือนนั้นก็เหี่ยวแห้งไปจริงๆ คำกำชับของพระเยซูก็คือ จงวางใจพระเจ้า และเขาเองก็จะเห็นพระราชกิจอันยิ่งใหญ่เช่นกัน บทเรียนที่ตามมาก็สอนเช่นนั้นอย่างชัดเจน

มก 11:23 พระเยซูจึงตรัสต่อไปว่า เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดจะสั่งภูเขานี้ว่า 'จงลอยไปลงทะเล' และมีได้สงสัยในใจ แต่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ตามที่สั่งนั้น ก็จะเป็นไปตามคำสั่งนั้นจริง องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเลือกเรื่องประกอบที่ดูผืนๆ แล้วก็ไปไม่ได้เลย พระองค์ตรัสถึงการสั่งให้ภูเขาลูกหนึ่งเคลื่อนและถูกโยนลงไปในทะเล ในสายตามนุษย์แล้วนั้น เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ อย่างไรก็ตาม สำหรับพระเจ้าแล้วมันก็เป็นไปได้ ดังนั้น หากเราขอให้พระเจ้าทรงเคลื่อนภูเขานั้น มันก็จะสำเร็จได้

อย่างไรก็ตาม ความสงสัยก็ทำให้ฤทธิ์เดชฝ่ายวิญญาณเช่นนั้นไร้ผล การสงสัยว่าพระเจ้าจะทรงสามารถแก้ปัญหาลูกๆ ที่มีขนาดใหญ่เท่าภูเขาได้นั้นก็เท่ากับปฏิเสธมิให้พระองค์เข้ามาแทรกแซง นอกจากนี้ ความสงสัยจะทำให้เราไม่แม้แต่จะขอด้วยซ้ำ ภูเขาแกก็คือ (1) การเชื่อว่าพระเจ้าทรงสามารถเคลื่อนภูเขานั้นแก้ปัญหาลูกของเราออกไปได้ และ (2) การเชื่อว่าพระองค์จะทรงกระทำหากเราขอให้พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น บทเรียนที่สำคัญกว่าไม่ใช่เรื่องของการขอพระเจ้าให้โยนภูเขาเล่นๆตามใจชอบ แต่เท่าที่เป็นไปได้พระเยซูน่าจะกำลังหมายถึงปัญหาต่างๆ ในชีวิตซึ่งเมื่อเปรียบแล้วก็เหมือนกับภูเขาทั้งหลาย กระนั้นเมื่อเราเชื่อว่าพระเจ้าทรงสามารถและจะทรงเคลื่อนมันออกไปได้ พระองค์ก็ทรงทำได้และจะทรงกระทำเพื่อเรา วัลสูดท่าย "แต่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ตามที่สั่งนั้น ก็จะเป็นไปตามคำสั่งนั้นจริง" บ่งบอกถึงการประยุกต์ใช้แบบสากลของหลักการนี้ ปัญหาใดก็ตามที่ใหญ่โตเหมือนภูเขาสามารถถูกพระเจ้าเคลื่อนออกไปได้เมื่อเราเข้ามาหาพระองค์ด้วยความเชื่ออย่างสุดจิตสุดใจและไม่สงสัย

มก 11:24 เมื่อพิจารณาถึงความจริงอันยิ่งใหญ่นี้ พระเยซูก็ทรงขยายความเรื่องนี้เพิ่มเติมอีก ก็เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า ขณะที่ท่านจะอธิษฐานขอสิ่งใด จงเชื่อว่าจะได้รับ และท่านจะได้รับสิ่งนั้น ภูเขาสำคัญที่ได้ใช้กับคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบก็คือ ความเชื่อที่ว่าพระเจ้าทรงสามารถและจะทรงเข้ามาแทรกแซงเมื่อเราวิงวอนพระองค์ให้กระทำเช่นนั้น ที่น่าสนใจก็คือการผันคำกริยาตรงนี้ คำที่แปลว่า เชื่อ (πιστεω) อยู่ในรูปคำสั่ง มันเป็นคำบัญชา

หนึ่ง เราได้รับบัญชาให้อธิษฐานด้วยความเชื่ออย่างสุดจิตสุดใจ จากนั้นคำที่แปลว่า 'ได้รับ' (λαμβάνω) อยู่ในรูปบอกเล่า มันจึงเป็นคำพูดที่สื่อถึงข้อเท็จจริง นี่สื่อว่าเมื่อเรามาหาพระเจ้าด้วยการอธิษฐานและด้วยความเชื่ออย่างสุดจิตสุดใจ การที่สิ่งที่เราขอนั้นกลายเป็นจริงก็เป็นข้อเท็จจริงแล้ว มันกำลังถูกทำให้สำเร็จอยู่แล้ว กุญแจที่ไขสู่คำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบจึงเป็นความเชื่ออันเรียบง่ายอันปราศจากความสงสัย

มก 11:25-26 พระเยซูทรงเสริมข้อกำหนดอีกประการสำหรับคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบ เมื่อท่านยื่นอธิษฐานอยู่ ถ้าท่านมีเหตุกับผู้อื่นผู้ใด จงยกโทษให้ผู้นั้นเสีย เพื่อพระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะโปรดยกการละเมิดของท่านด้วย คำที่แปลว่า ยืน (στέκο) มีความหมายด้วยว่า 'พากเพียร' หรือ 'ไม่ย่อท้อ' ความหมายก็คือ 'เมื่อท่านพากเพียรในการอธิษฐาน ฯลฯ' อย่างไรก็ตาม ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือ การที่ใจของเรานั้นว่างเปล่าจากความขมขื่นและการไม่ยอมยกโทษให้ พระเยซูตรัสต่อไปว่า 26 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ยกโทษให้ พระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่านเหมือนกัน" บทเรียนรองลงมา ก็คือว่า พระเจ้าจะไม่ทรงยกโทษเราเมื่อเราไม่ยอมยกโทษให้ผู้อื่น อย่างไรก็ตาม บทเรียนหลักในบริบทใหญ่กว่าก็คือ เรื่องของคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบ การไม่ยอมยกโทษผู้อื่นก็ทำให้คำอธิษฐานในชีวิตของเรานั้นไม่มีฤทธิ์เดช ความบาปทำให้คำอธิษฐานนั้นลัดวงจร มันทำให้คำอธิษฐานไม่ขึ้นไปถึงพระเจ้า การไม่ยกโทษผู้อื่นนั้นก็เป็ความบาป ดังนั้น การที่คำอธิษฐานของเรานั้นจะมีฤทธิ์เดชไม่ใช่แค่ต้องอาศัยความเชื่ออันแรงกล้าเท่านั้น แต่มันยังอาศัยใจที่สะอาดปราศจากความบาปด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งความขมขื่นที่มีต่อผู้อื่น

มก 11:27-28 ให้เราระลึกถึงลำดับเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นไป วันก่อนหน้าซึ่งเป็นวันจันทร์ในสัปดาห์สุดท้ายของพระเยซู พระองค์ได้ทรงไล่พวกพ่อค้าที่นำฉลและคดโกงออกไปจากพระวิหาร เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในเช้าวันต่อมา คือวันอังคาร ดังนั้นฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกมายังกรุงเยรูซาเล็มอีก เมื่อพระองค์เสด็จดำเนินอยู่ในพระวิหาร พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมจารย์ และพวกผู้ใหญ่มาหาพระองค์ (มาระโกใช้คำกริยา रूपปัจจุบันในอดีตอีกครั้งในคำว่า 'มา' ฯลฯ) พระเยซูจึงมาเจอกับพวกคณะกรรมกรใหญ่ของพวกผู้นำของพวกยิว มันรวมถึงพวก

ปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมจารย์ และพวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอล พวกหลังนี้อาจสื่อถึงสมาชิกส่วนใหญ่ในสภาซานเฮดรินด้วย ในการมาหาพระเยซูเช่นนั้น พวกเขาจึงมาในฐานะคณะผู้แทนกลุ่มใหญ่ พวกเขาทราบดีว่าพระเยซูได้ทรงหักล้างพวกนักวิจารณ์คนอื่นๆ ไปก่อนหน้านั้นหลายครั้งหลายหน นอกจากนี้ การที่พวกเขารวมตัวกันมาในฐานะเป็นกลุ่มผู้นำแห่งอิสราเอล พวกเขาก็หวังว่าจะป้องกันมิให้เกิดการลุกฮือขึ้นของพวกประชาชนที่อาจเข้าข้างพระเยซู

ดังนั้นพวกเขาจึงมาพร้อมกับการอวดตัวและความเคียดแค้นอย่างมาก **28** **ทูตพระองค์ว่า** "ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำสิ่งเหล่านี้ ใครให้สิทธิแก่ท่านที่จะทำการนี้ได้" คำขอของพวกเขาชัดเจน ใครให้สิทธิอำนาจท่านในการก่อความวุ่นวายที่เรียบร้อยที่มีอยู่แล้วในพระวิหาร ท่านมีสิทธิอำนาจอะไรถึงกระทำเช่นนี้

มก 11:29-30 ด้วยทรงทราบว่าพวกเขาหวังที่จะดักจับพระองค์ในคำตรัสของพระองค์เอง พระเยซูจึงทรงตอบคำถามพวกเขาด้วยคำถามหนึ่ง มันเป็นคำถามที่ฉลาดเอาการด้วย พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งเหมือนกัน จงตอบเรา แล้วเราจะบอกท่านว่า เรากะทำการนี้โดยสิทธิอันใด **30** คือบัพติศมาของยอห์นนั้น มาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์ จงตอบเราเถิด" พระเยซูตรัสอ้างอิงย้อนไปถึงมากกว่าสามปีก่อนหน้านั้นตอนที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมากำลังให้บัพติศมาอยู่ พวกผู้มีอำนาจของอิสราเอล คือ พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมจารย์ และพวกผู้ใหญ่ต่างปฏิเสธเขาและการรับใช้ของเขาด้วย นี่เป็นอีกครั้งที่คนเหล่านี้พยายามที่จะรักษาความนิยมทางการเมืองไว้โดยไม่ยอมรับหรือโจมตียอห์น พระเยซูจึงตรัสถามพวกเขาว่า 'บัพติศมาของยอห์นนั้นเป็นของพระเจ้าหรือไม่' พระองค์ทรงปิดท้ายคำถามของพระองค์ด้วยคำสั่งที่ว่า **จงตอบเราเถิด** คำที่แปลเช่นนั้น (*อพอครินอ ไม*) อยู่ในรูปของคำสั่ง พระเยซูทรงเรียกร้องคำตอบจากพวกเขา

มก 11:31-32 บรรดาผู้นำที่อวดตัวซึ่งเป็นตัวแทนของผู้มีอำนาจแห่งอิสราเอลต่างปรึกษาในหมู่พวกเขาตัวเอง เขาจึงปรึกษากันว่า "ถ้าเราจะว่า 'มาจากสวรรค์' ท่านจะถามเราว่า 'เหตุไฉนจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า' **32** แต่ถ้าเราจะว่า 'มาจากมนุษย์'" เขากลัวประชาชน เพราะประชาชนถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์จริงๆ พระเยซูทรงทำให้พวกเขาตกอยู่ในสภาวะกลืน

ไม่เข้าคายไม่ออก พระองค์ทรงทราบดีถึงสภาพทางการเมืองและอารมณ์ของผู้คนในขณะนั้น พอๆกับที่พวกปฏิปักษ์เหล่านี้ของพระองค์รู้ นอกจากนี้ น่าจะมีคนกลุ่มใหญ่ที่ได้รวมตัวกันมาดู การปะทะริมฝีปากครั้งนี้ระหว่างพระเยซูและพวกคนที่คิดว่าตัวเองแน่จริงแห่งพระวิหาร

พวกคนใหญ่คนโตที่อวดตัวเหล่านี้จึงรู้ว่าพวกเขาต้องระมัดระวังมากยิ่งขึ้นไปอีกว่าจะตอบกลับไปอย่างไร หากพวกเขายอมรับว่าอ่อนห็นเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงใช้มาและมาจากสวรรค์ พระเยซูก็จะทรงถามว่าทำไมพวกเขาถึงไม่เชื่อพระองค์ เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่เชื่อ หากพวกเขา กล่าวหาอ่อนห็นและการรับใช้ของเขาต่อหน้าคนมากมายว่าเป็นแค่คนสติฟั่นเฟือน พวกเขาก็รู้ว่า พวกประชาชนจะลุกฮือขึ้นก่อนการจลาจล พวกประชาชนแห่งอิสราเอลมองอ่อนห็นว่าเป็นศาสดา พยากรณ์คนหนึ่ง ดังนั้น พระเยซูจึงทรงทำลายแผนการเผชิญหน้ากันครั้งนี้ของพวกเขา พระองค์ ทรงปล่อยให้พวกเขามุ่งมั่นกับการหาทางออกจากสภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกของตัวเอง

มก 11:33 เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า "พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ" พระเยซูจึงตรัสกับเขา ว่า "เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด" ที่พวกเขาทำได้ก็ แค่ตอบด้วยน้ำเสียงเจื่อนๆว่า "พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ" คำที่แปลว่า **ทราบ** (*เอะอีโค*) ปกติแล้ว หมายถึง 'รู้' ต่อคำถามของพระเยซู พวกเขาตอบได้เพียงคำว่า 'พวกเราไม่รู้' พวกเขาพยายามที่จะรักษาความนิยมของตนต่อไป พวกเขาเป็นนักการเมืองโดยแท้ ดังนั้นพระเยซูจึงตอบกลับ ไปว่า "เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด" พระองค์จึงเสด็จ ไปตามทางของพระองค์

ภาพรวมของมาระโก 12: ขณะที่มาระโกเล่ารายละเอียดของเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นใน สัปดาห์สุดท้ายของการรับใช้ของพระเยซูต่อไป เขาก็บันทึก (1) คำอุปมาเรื่องเจ้าของสวนที่เดิน ทางไปเมือง ไกล (2) คำถามเรื่องการส่งสาว (3) คำถามเกี่ยวกับการพินคืนชีพและการสมรส (4) ความเห็นของพระเยซูเกี่ยวกับพระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุด (5) การที่พระเยซูทรงทำให้พวกฟาริสี หนึ่งอันเกี่ยวกับเพลงสดุดี 110 และสุดท้ายคือ (6) เรื่องเงินถวายทองแดงสองแผ่นของหญิงม่าย

มก 12:1 มาระโกมิได้บันทึกว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในวันใด แต่มันน่าจะยังเป็นวัน อังคารของสัปดาห์สุดท้ายของพระเยซู มาระโกจึงบันทึกว่า พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาเป็นคำ

อุปมา จากนั้นพระเยซูก็ทรงนำเสนอคำอุปมาเรื่องเจ้าของสวนและการออกเดินทางไปของเขา ว่า "ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนองุ่น แล้วล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบ เขาได้สกัดบ่อเก็บน้ำองุ่น และสร้างหอฟ้าให้พวกชาวสวนเช่าแล้วก็ไปเมืองไกล ดังที่คำอุปมานี้จะเผยให้เห็น มันคล้ายคลึงกัน อย่างชัดเจนกับการปฏิเสศพระเยซูและข้อเสนอรื่องอาณาจักรนั้นที่พระองค์ทรงหยิบยื่นให้แก่ชนชาติอิสราเอล (สิ่งนี้ก็กำลังเกิดขึ้นขณะที่พระเยซูตรัสเลย)

พระเยซูตรัสถึงเจ้าของที่ดินคนหนึ่งที่เป็นเจ้าของสวนองุ่นแห่งหนึ่งซึ่งอยู่บนที่ดินนั้น พระเยซูจึงทรงบรรยายถึงสวนองุ่นที่มีปกติในสมัยนั้นซึ่งมีรั้วล้อม บ่อเก็บน้ำองุ่น และหอฟ้า ต่อมาเจ้าของสวนคนนี้ก็ปล่อยให้ชาวสวนองุ่นนี้แก่พวกชาวสวน จากนั้นเขาก็เดินทางไปเมืองไกล การที่พระเยซูตรัสถึงสวนองุ่นนั้น ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ ภาพเปรียบเทียบหนึ่งตามประวัติศาสตร์และตามพระคัมภีร์ที่หมายถึงชนชาติอิสราเอลคือ ภาพของสวนองุ่น ดู อิศยาห์ 5:1-7 ในหลายข้อตรงนั้น พระเยโฮวาห์ได้ตรัสคำอุปมาที่คล้ายคลึงกันอย่างเหลือเชื่อซึ่งหมายถึงชนชาติอิสราเอล พวกคนที่มาฟังพระเยซูยอมสังเกตได้ถึงความคิดคล้ายคลึงกันนี้ การที่พระองค์ตรัสถึงเจ้าของสวนยอมหมายถึงพระเจ้า พวกชาวสวนเหล่านั้นยอมหมายถึงชนชาติอิสราเอลในดินแดนนั้น พระเจ้าไม่เพียงทรงประทานที่ดินอันดีให้แก่พวกเขาเท่านั้น แต่ยังทรงจัดเตรียมทุกสิ่งที่เป็นจำเป็นเพื่อให้พระประสงค์ต่างๆของพระองค์สำเร็จด้วย

มก 12:2-5 พระเยซูตรัสต่อไปว่า ครั้นถึงฤดูผลองุ่นเขาจึงใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนนั้น เพื่อเขาจะได้รับส่วนผลของสวนองุ่นจากคนเช่าสวน ผู้รับใช้ที่ว่านี้น่าจะหมายถึงศาสดาพยากรณ์สมัยพระคัมภีร์เดิม น่าเสียดายที่ว่า 3 ฝ่ายคนเหล่านั้นก็จับผู้รับใช้นั้นเมียนตี แล้วไล่ให้กลับไปมือเปล่า เห็นได้ชัดว่านี่หมายถึงวิธีที่ชนชาติอิสราเอลปฏิบัติต่อศาสดาพยากรณ์บางคน ที่พระเจ้าทรงใช้มาตลอดสมัยพระคัมภีร์เดิม ในแบบเดียวกันเจ้าของสวนก็ 4 ใช้ผู้รับใช้อีกคนหนึ่งไปหาคนเช่าสวน คนเช่าสวนนั้นก็อาหิขวังผู้รับใช้นั้นศีรษะแตก และไล่ให้กลับไปอย่างน่าอับยศ นี่อาจหมายถึงศาสดาพยากรณ์เศคาริยาห์ใน 2 พงศาวดาร 24:20-21 คำอุปมานี้เล่าต่อไปว่าเจ้าของสวนคนนี้ก็ 5 ใช้ผู้รับใช้ไปอีกคนหนึ่ง เขาก็ฆ่าผู้รับใช้นั้นเสีย แล้วยังใช้ผู้รับใช้ไปอีก

หลายคน เขาก็เขียนตีบ้าง ฆ่าเสียบ้าง ดังนั้นในรูปแบบเดียวกัน ประชาชาติอิสราเอลสมัยโบราณได้ ปฏิเสธพวกศาสดาพยากรณ์ที่พระเจ้าได้ทรงใช้ไป

มก 12:6-8 คำอุปมานี้เกือบถึงตอนต้นเดินแล้ว เจ้าของสวนยังมีบุตรชายที่รักคนหนึ่ง จึงใช้บุตรคนนั้นไปเป็นครั้งสุดท้าย พูดว่า 'พวกเขาจะเคารพบุตรชายของเรา' การประยุกต์ใช้ข้อนี้กับพระเยซูคริสต์นั้นก็ชัดเจนเหลือเกิน กระนั้น 7 แต่คนเข้าสวนพูดกันว่า 'คนนี่แหละ เป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขาเสีย แล้วมรดกนั้นจะตกอยู่กับเรา' ถึงแม้ว่าไม่มีบันทึกโดยตรงว่า พวกผู้นำของยิวสมคบคิดกันเพื่อที่จะขับคนแดนอิสราเอลเป็นของตนเอง แต่สิ่งที่ปรากฏชัดเจน ก็คือว่า พวกผู้มีอำนาจแห่งอิสราเอลหวงแหนอำนาจและสิทธิพิเศษที่พวกเขาหลงระเหิงอยู่ นี้ถูก สือชัดเจนในยอห์น 11:48 ที่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีสมคบคิดกันว่า "ถ้าเราปล่อยเขาไว้ อย่างนี้ คนทั้งปวงจะเชื่อถือเขา แล้วพวกโรมก็จะมาริบเอาทั้งที่และชนชาติของเราไป"

ดังนั้น 8 เขาจึงพากันจับบุตรนั้นฆ่าเสีย และเอาศพทิ้งไว้นอกสวนองุ่น คำอุปมานี้ไม่ เพียงถูกต้องเท่านั้นแต่ยังเป็นคำพยากรณ์ด้วย ก่อนที่จะสิ้นสัปดาห์นี้ นี่ก็เป็นสิ่งที่พวกผู้นำแห่ง อิสราเอลจะกระทำจริงๆ นอกจากนี้ พวกเขาก็โยนพระเมสสิยาห์ของพวกเขาออกไปจากสวน องุ่นแห่งอิสราเอลด้วย

มก 12:9 พระเยซูจึงทรงปิดท้ายคำอุปมานี้โดยตรัสตามคำถามนี้ว่า เหตุฉะนั้น เจ้าของสวนองุ่นจะทำประการใด ท่านก็จะฆ่าคนเข้าสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้น ให้ผู้อื่นเข้า ชาวประเสริฐเล่มอื่นๆซึ่งมีเนื้อหากล้ายกันก็กล่าวชัดเจนว่าพวกคนที่ฟังพระเยซูก็ รวมถึงพวกฟาริสีและพวกปุโรหิตใหญ่ด้วยดังที่กล่าวไว้ใน 11:27 พวกเขายอมเข้าใจประเด็นที่ พระเยซูทรงต้องการสื่อ ในข่าวประเสริฐของลูกาพวกเขาร้องออกมาว่า "ขอพระเจ้าอย่ายอมให้ เป็นเช่นนั้นเลย" (ลูกา 20:16) เท่าที่เป็นไปได้พวกเขาไม่ได้กังวลเกี่ยวกับการพิพากษาที่จะตก บนพวกเขาเลย แต่พวกผู้นำยิวนั้นเข้าใจชัดเจนถึงความหมายของสวนองุ่นในคำอุปมานี้ การที่ ประชาชาติอิสราเอลจะถูกยกให้เป็นของคนต่างชาตินั้นก็เป็นที่พวกเขาไม่อยากจะคิดเลย

มก 12:10-11 พระเยซูจึงตรัสตามว่าท่านทั้งหลายอ่านพระคัมภีร์ตอนนี้แล้วมิใช่หรือซึ่ง ว่า 'ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว 11 การนี้เป็นมาจากองค์พระผู้

เป็นเจ้า เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา" ข้อความนี้ยกมาจากเพลงสดุดี 118:22-23 และหมายถึงเหตุการณ์ที่ไม่ได้ถูกบันทึกไว้ขณะมีการก่อสร้างพระวิหารของซาโลมอน ซึ่งศิลามุมเอกของพระวิหารถูกส่งไปล่วงหน้าจากเหมืองหินและถูกพวกช่างก่อปฏิเสฐเสี่ย ศิลาณีถูกทิ้งไว้ในหมู่วัชพืชที่งอกขึ้นปกคลุมมัน เมื่อพวกช่างก่อพร้อมที่จะใช้ศิลามุมเอกแล้ว พวกเขาก็ส่งข่าวไปยังเหมืองหินให้ส่งศิลามุมเอกมาได้แล้ว เพียงเพื่อที่จะทราบว่ามันได้ถูกส่งมาก่อนหน้านั้นแล้ว พวกเขาได้ปฏิเสฐศิลามุมเอกนั้นไปแล้ว เห็นได้ชัดว่าพระเยซูทรงประยุกต์ใช้เหตุการณ์นี้กับพระองค์เอง พระองค์ผู้ทรงเป็นศิลามุมเอกกำลังอยู่ในขั้นตอนของการถูกปฏิเสฐ กระนั้น ทั้งหมดก็ล้วนเป็นการกระทำขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นสิ่งมหัศจรรย์ให้เราได้อู

มก 12:12 พวกปฏิปักษ์ของพระเยซูจึงอยากจะจับพระองค์ แต่ว่าเขากลัวประชาชน ด้วยเขารู้ว่า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานี้กระทบพวกเขาเอง แล้วเขาก็ไปจากพระองค์ พวกผู้นำทางศาสนาเหล่านี้เป็นนักการเมืองจริงๆ พวกเขาพร้อมอยู่แล้วที่จะจับกุมพระเยซูและยังได้ออกหมายจับพระองค์แล้วด้วย กระนั้น พวกเขาก็ดูออกว่าสถานการณ์ทางการเมืองขณะนั้นเป็นเช่นไร พวกเขาเห็นว่าพวกประชาชนนับถือพระเยซูอย่างมาก พวกเขาจึงปล่อยพระเยซูไปก่อน และหลบฉากไปโดยหวังว่าจะหาโอกาสเหมาะๆกว่านี้เพื่อจับกุมพระองค์

มก 12:13 บริบทตรงนี้ยังเป็นช่วงหลายวันสุดท้ายก่อนการจับกุมพระเยซู พวกผู้นำแห่งอิสราเอลจึงง่วนอยู่กับการขัดขวางหรือถึงขั้นจับกุมพระเยซูเลยด้วยซ้ำ ดังนั้นพวกเขาจึงใช้บางคนในพวกฟาริสีและพวกเฮโรดไปหาพระองค์ เพื่อจะคอยจับความผิดในพระคำรัสของพระองค์ พวกคนสิ้นหวังก็มักเป็นพันธมิตรอันน่าประหลาด พวกฟาริสีที่เคร่งศาสนาแบบสุดๆ ปกติแล้วก็ไม่ข้องแวกกับพวกเฮโรดที่รักโลกและไม่ถือบัญญัติเลย พวกหลังนี้เป็นคนที่ร่วมมือกับโรมที่เป็นพันธมิตรกับเฮโรด พวกเขาเพียงแค่นับถือบัญญัติของโมเสสแต่ปาก โดยสนใจแต่เรื่องการเมืองและอำนาจ อย่างไรก็ตาม เพื่อที่จะล่อให้พระเยซูติดกับ พวกฟาริสีจึงยินดีร่วมมือกับคนเหล่านั้นที่ปกติแล้วเป็นศัตรูของตน

มก 12:14 พวกเขาจึงคิดคำถามต่างๆขึ้นมาคำถามหนึ่งซึ่งโดยคำถามนี้พวกเขาคิดว่าพระเยซูจะติดกับแน่ๆไม่ว่าพระองค์จะทรงตอบอย่างไรก็ตาม มันก็เหมือนกับคำถามสมัยก่อนที่

ว่า ‘คุณเลิกทบตีภรรยาแล้วหรือยัง’ ดังนั้น ครั้นมาถึงแล้วก็ทูลพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่า ท่านเป็นคนซื่อสัตย์และมีใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริงๆ"

พวกเขาเข้ามาหาพระเยซูด้วยความเลื่อมใส (และความหน้าซื่อใจคด) โดยชมเชยความสุจริตและอุปนิสัยของพระองค์ จากนั้นพวกเขาก็ถามคำถามยากๆที่เตรียมมา “การที่จะส่งสาวให้แก่ศิษยานั้นถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่” มีปัจจัยหลายอย่างเกิดขึ้นเบื้องหลังเหตุการณ์นี้ พวกโรมเรียกร้องให้มีการชำระภาษี คำที่แปลว่า *ส่วย (เคนซอส)* หมายถึง ภาษีที่โรมเรียกเก็บจากประชาชาติต่างๆที่ตกอยู่ใต้อาณัติของโรม เช่น อิสราเอล เป็นต้น พวกยิวเกลียดชังการส่งส่วยนี้ พวกโรมไม่พอใจมากกับผู้ใดก็ตามที่สนับสนุนการเลี้ยงภาษี

ดังนั้น หากพระเยซูทรงตอบว่า ‘ใช่’ ต่อคำถามของพวกเขา พวกเขาก็จะไปป่าวประกาศให้ประชาชนคิดว่าพระเยซูทรงเห็นชอบกับการครอบครองของโรม นั่นจะทำลายความนิยมและความน่าเชื่อถือของพระองค์ในหมู่ประชาชนอย่างรุนแรง ในทางกลับกัน หากพระองค์ตรัสตอบว่า ‘ไม่’ พวกเขาก็จะไปป่าวประกาศคำตอบนี้แก่ประชาชนเช่นกันและจะทำให้พระเยซูตกอยู่ในภาวะเสี่ยงทางกฎหมายต่อหน้าพวกโรมที่อยู่กันสลอนเช่นเดียวกัน พวกเขาคิดมาแล้วว่าไม่ว่าพระเยซูจะตอบอย่างไร พระองค์ก็จะเสียทั้งขึ้นทั้งล่อง

มก 12:15 พวกเขากดดันพระองค์ด้วยคำถามนี้ต่อไป **เราจะส่งดีหรือไม่ส่งดี"** แต่พระองค์ทรงทราบอุบายของเขাজึงตรัสแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายมาทดลองเราทำไม จงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งมาให้เราดู" คำที่แปลว่า *เหรียญตรา (เคนาริออน หรือในภาษาละติน เคนาริอุส)* เป็นเหรียญมาตรฐานในสกุลเงินของโรม

มก 12:16-17 เขาก็เอามาให้ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า "รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร" เขาทูลตอบพระองค์ว่า "ของซีซาร์" 17 พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า "ของของซีซาร์ จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้า จงถวายแด่พระเจ้า" ฝ่ายเขาก็ประหลาดใจในพระองค์ อย่างไรก็ตามพระเยซูมิได้ทรงตอบพวกปฏิปักษ์ของพระองค์อย่างที่พวกเขาได้คาดไว้ พอรับเหรียญนั้นมา พระเยซูก็ตรัสถามว่า "รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร" เขาทูลตอบพระองค์ว่า "ของซีซาร์" ใน

สมัยนั้นพวกโรมก็ผลิตเหรียญกษาปณ์มาตรฐานโดยพิมพ์รูปซีซาร์ไว้บนเหรียญเหล่านั้นรวมถึงคำจารึกเกี่ยวกับซีซาร์คนล่าสุดของโรมด้วย

พระเยซูจึงทรงตอบว่า “ของของซีซาร์ จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้า จงถวายแก่พระเจ้า” พระเยซูทรงทำลายแผนชั่วของพวกเขาเสีย พระองค์ทรงตอบอย่างฉลาดว่าเหรียญนั้นสุดท้ายแล้วเป็นของใคร คำตอบต่อคำถามของพวกเขาจึงเรียบง่ายชัดเจน หากเหรียญนั้นเป็นของซีซาร์ ก็จงคืนสิ่งที่เป็นของเขาให้แก่เขาไป ในความหมายกว้างกว่าก็คือว่า พระเยซูทรงแสดงความเห็นชอบอย่างมีชั้นเชิงเกี่ยวกับการชำระภาษี เปาโลกล่าวเรื่องนั้นชัดเจนในโรม 13 นอกจากนี้ นี่ยังสื่อชัดเจนด้วยถึงการแบ่งแยกกันระหว่างสิ่งต่างๆที่เป็นของพระเจ้าและการปกครองของมนุษย์ นั่นคือ การแยกกันระหว่างคริสตจักรและรัฐ ถึงแม้ศาลพิจารณาคดีของคนไม่เอาพระเจ้าในปัจจุบันนำหลักการนี้ไปใช้อย่างผิดๆแบบน่าเศร้า แต่โดยเนื้อแท้ของมันแล้ว มันก็มีที่มาจากพระคัมภีร์

มก 12:18 มีพวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้ที่กล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี เขาทูลถามพระองค์ว่า พอล้มเหลวในความพยายามแรกที่จะล่อให้พระเยซูติดกับ พวกเขาก็ลองใช้อีกวิธีหนึ่ง คราวนี้ “พวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้ที่กล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี เขาทูลถามพระองค์” ตรงข้ามกับพวกฟาริสีที่เป็นพวกหัวเก่าในเรื่องจุดยืนด้านหลักคำสอนของตน พวกสะดูสีเป็นพวกหัวสมัยใหม่ในเรื่องทางศาสนศาสตร์ในสมัยของพวกเขา คำสอนหนึ่งของพวกเขาก็คือว่า พวกเขาไม่ยอมรับแนวคิดทั้งหมดเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย แม้แต่สำหรับพวกคนชอบธรรมก็ตาม พวกเขาจึงมาพร้อมกับคำถามต่างๆที่พวกเขาคิดขึ้นมา โดยหวังว่าจะทำให้พระเยซูขายหน้าต่อหน้าประชาชน

มก 12:19-23 พวกนักศาสนาที่อวดตัวเหล่านี้จึงมาเผชิญหน้ากับพระเยซูด้วยเรื่องสมมติที่เหลวไหลต่อไปนี้ "อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า 'ถ้าชายผู้ใดตายและภรรยาอยู่แต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้ไว้เป็นภรรยาของตน เพื่อสืบเชื้อสายของพี่ชายไว้' มีการอ้างอิงถึงพระราชบัญญัติ 25:5 ซึ่งเป็นคำสอนที่พวกสะดูสียกมา เมื่ออิงตามข้อนั้น พวกเขาจึงคิดสถานการณ์สมมติต่อไปนี้ขึ้นมา 20 ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้ว

ตาย ไม่มีเชื้อสาย 21 น้องที่หนึ่งจึงรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา แล้วก็ตาย ยังไม่มีเชื้อสาย และน้องที่สองที่สามก็ทำเช่นกัน 22 พี่น้องทั้งเจ็ดคนนี้ก็ได้รับผู้หญิงนั้นไว้เป็นภรรยาและไม่มีเชื้อสายที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย (คำว่า *เชื้อสาย* ในที่นี้หมายถึง บุตร)

เมื่ออิงตามสมมติฐานที่ไม่น่าเป็นไปได้ดังกล่าว พวกสะดูสีจึงถามพระเยซูว่า 23 เหตุฉะนั้น ในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย เมื่อเขาทั้งเจ็ดเป็นขึ้นมาแล้ว หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใครด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดแล้ว" พวกสะดูสีน่าจะเห็นจากการรับใช้ของพระเยซูว่าพระองค์ทรงเชื่อและสอนว่าจะมีการเป็นขึ้นจากตายของทั้งคนชอบธรรมและคนอธรรม (ดู ลูกา 14:14 และยอห์น 5:29) พวกเขาจึงหวังที่จะทำให้พระองค์อับอายขายหน้าด้วยคำถามที่พวกเขาคิดขึ้นมาอย่างดี เราควรหมายเหตุไว้ว่าพวกคนหัวใหม่มักปฏิบัติการใช้การตั้งคำถามและการสงสัยเป็นประจำ มันย่อมเป็นเช่นนั้นด้วยในกรณีนี้ พวกเขาไม่ค่อยเสนอความจริงในแง่ดีแบบตรงๆ จุดประสงค์ของพวกเขาก็คือ เพื่อตั้งคำถามและลดทอนความน่าเชื่อถือของคำสอนตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย ‘ข้อพิสูจน์’ ทั้งหมดของพวกเขาถูกสร้างขึ้นบนสมมติฐานที่เหลวไหลดังที่พวกเขาเสนอแก่พระเยซู

มก 12:24 ก่อนที่จะทรงตอบคำถามของพวกเขาโดยตรง พระเยซูทรงตำหนิพวกเขา ก่อนในเรื่องหลักการ พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "พวกท่านคิดผิดเสียแล้ว เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า คำที่แปลว่า คิดผิด (*พลาเนาโอ*) มีความหมายหลักว่า ‘หลอกลวง’ และตรงนี้อยู่ในรูปประธานถูกกระทำ นี่เท่ากับพระเยซูตรัสว่า ‘ดังนั้น พวกท่านมิได้กำลังถูกหลอกลวงอยู่หรือ’ เหตุผลก็คือเพราะว่าพวกเขาไม่รู้ทั้งพระคัมภีร์และฤทธิ์เดชของพระเจ้า ถึงแม้พวกเขาถือว่าตนเป็นปัญญาชนในสมัยนั้น แต่จริงๆแล้วพวกเขากลับไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับพระคัมภีร์ฉบับฮีบรูของตน ดู ดาเนียล 12:2 หรือ โยบ 19:26 เป็นตัวอย่าง เช่นเดียวกับพวกหัวใหม่จนถึงทุกวันนี้ คนเหล่านั้นคิดในแง่ธรรมชาตินิยมและมนุษย์นิยม พวกเขาจึงไม่ยอมรับแนวคิดใดเลยเกี่ยวกับการอัศจรรย์ต่างๆ แน่่อนที่การอัศจรรย์ทั้งหลายย่อมเป็นมาโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าเสมอ แต่พวกเขาก็เป็นเหมือนพวกหัวใหม่ในปัจจุบันที่ไม่รู้จักพระวาระของพระเจ้าและพระเจ้าแห่งพระวาระนั้น

มก 12:25 พระเยซูจึงตรัสถึงแก่นแท้ของคำถามที่โง่เขลาของพวกเขา **ด้วยว่าเมื่อมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น เขาจะไม่มีการสมรส หรือยกให้เป็นสามีภรรยาอีก แต่จะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ในฟ้าสวรรค์** พระเยซูจึงทรงบอกให้เราารู้เกี่ยวกับชีวิตในสวรรค์ เห็นได้ชัดว่า บรรดาผู้ที่ถูกไถ่แล้วในร่างกายที่เป็นขึ้นใหม่อันเปี่ยมด้วยสง่าราศีของพวกเขาจะมีเพศเดียวกันหมด (เห็นได้ชัดว่าเป็นเพศชาย) นอกจากนี้ นี่ยังสื่อชัดเจนด้วยว่าชีวิตสมรสซึ่งเป็นสถาบันของมนุษย์จะไม่มีอยู่ในสวรรค์ นั่นไม่ได้หมายความว่าความสัมพันธ์ต่างๆ ที่เกิดจากความรักซึ่งมีขึ้นบนโลกมานานจะไม่คงอยู่ต่อไปในสวรรค์ แต่แง่มุมเกี่ยวกับร่างกายของชีวิตสมรสจะไม่คงอยู่อีกต่อไปในร่างกายที่ได้รับสง่าราศีแล้วของเรา อันที่จริงแล้วเราจะเป็นเหมือนพวกทูตสวรรค์

มก 12:26-27 พระเยซูตรัสต่อไปว่า **และเรื่องคนซึ่งตายแล้วที่เขายกให้ฟื้นขึ้นอีกนั้น ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านคัมภีร์ของโมเสสตอนเรื่องพุ่มไม้หรือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับโมเสสว่า 'เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ'** พระองค์ทรงยกข้อความมาจากอพยพ 3:6 สิ่งที่สำคัญก็คือว่าข้อความที่ยกมานั้นอยู่ในรูปปัจจุบันกาล (เป็น) พระเจ้ามิได้ตรัสแก่โมเสสว่า 'เราเคยเป็นพระเจ้าของอับราฮัม' อับราฮัม อิสอัค และยาโคบตายไปตั้งนานแล้วตอนที่พระเจ้าตรัสกับโมเสสที่พุ่มไม้ลูกเป็นไฟนั้น ประเด็นที่สื่อเน้นชัดเจนและเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้เลย อับราฮัม อิสอัค และยาโคบยังมีชีวิตอยู่ ถึงแม้ไม่ใช่บนแผ่นดินโลกก็ตาม นี่สื่อถึงการเป็นขึ้นจากตายที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

พระเยซูจึงทรงขยายความเพิ่มเติมอีกเกรงว่าพวกเขาจะพลาดประเด็นของพระองค์ไป **27 พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น ท่านทั้งหลายจึงผิดมากทีเดียว"** เหล่าวิสุทธิชนที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าในสมัยพระคัมภีร์เดิม ถึงแม้ได้ตายจากชีวิตนี้ไปแล้ว แต่พวกเขาก็ยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งสื่อถึงการเป็นขึ้นจากตายที่จะมา พระเยซูจึงทรงหักล้างคำสอนของพวกสะดูสีโดยใช้พระคัมภีร์ฮีบรูของพวกเขาเอง นั่นคือ บัญญัติของโมเสส พวกสะดูสีจึงเลิกล้มความพยายามที่จะล่อให้พระเยซูติดกับอีกต่อไป

มก 12:28 มีธรรมาจารย์คนหนึ่ง ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญในการคัดลอกพระคัมภีร์กำลังฟังบทสนทนาที่เกิดขึ้นนี้อยู่ พวกธรรมจารย์ได้รับการนับถือว่าเป็นอาจารย์ที่ช่วยในการเข้าใจและตีความพระคัมภีร์ ดังนั้น มีธรรมาจารย์คนหนึ่ง เมื่อมาถึงได้ยินเขาโต้เถียงกันและเห็นว่าพระองค์ทรงตอบเขาได้ดี จึงทูลถามพระองค์ว่า "พระบัญญัติข้อใดเป็นเอกเป็นใหญ่กว่าบัญญัติทั้งปวง" เราเห็นชัดเจนถึงความโอหังของชายคนนี้ ถึงแม้พระเยซูได้ทำให้พวกฟาริสี พวกเฮโรด และพวกสะดูสีนั้งอื่นไปแล้ว แต่ชายคนนี้ยังคิดว่าเขาสามารถหลอกให้พระเยซูติดกับได้อยู่ เขาจึงคิดคำถามยากๆอีกข้อมาถามพระเยซู เขาหวังว่าพระเยซูจะเลือกสรรคนหนึ่งที่เขาสามารถโจมตีได้อย่างสบายๆ

มก 12:29-30 อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงตอบอย่างฉลาด พระเยซูจึงตรัสตอบคนนั้นว่า "พระบัญญัติซึ่งเป็นเอกเป็นใหญ่กว่าบัญญัติทั้งปวงนั้นคือว่า 'โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทั้งหลายเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว' ข้อนี้ยกมาจากพระราชบัญญัติ 6:4 นี่เป็นข้อแรกที่พวกยิวต้องใส่ไว้ในกติกพระธรรมของตนและพวกเขาต้องท่องข้อนี้สองครั้งต่อวันในตอนเช้าและตอนเย็น ชื่อเรียกทางการของมันก็คือ *คิริอัสเซมา* หรือ 'บทอ่านเซมา' ส่วนต่อไปก็ถูกยกมาจากพระราชบัญญัติ 6:5 30 และพวกท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน ด้วยสิ้นสุดความคิด และด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน' พระเยซูหมายเหตุข้อนี้ไว้ว่า นี่เป็นพระบัญญัติที่เป็นเอกเป็นใหญ่

มก 12:31 พระเยซูจึงทรงยกข้อความจากเลวีนิติ 19:18 โดยหมายความว่าบัญญัติข้อใหญ่ที่สองคือ 'จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง' พระบัญญัติอื่นที่ใหญ่กว่าพระบัญญัติทั้งสองนี้ไม่มี" ในบันทึกของมัทธิว เขาบันทึกว่าพระเยซูตรัสเสริมไว้ด้วยว่า "พระราชบัญญัติและคำพยากรณ์ทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้" (มัทธิว 22:40) กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ แก่นแท้ของพระคัมภีร์เดิมทั้งเล่มก็ถูกย่ออยู่ในคำสั่งสองข้อนี้

มก 12:32-33 ฝ่ายธรรมาจารย์ที่คิดว่าตัวเองดีคนนั้นจึงทูลพระองค์ว่า "ดีแล้วอาจารย์ เจ้าข้า ท่านกล่าวถูกต้องจริงว่าพระเจามีแต่พระองค์เดียว และนอกจากพระองค์แล้วพระเจ้าอื่นไม่มีเลย ความยะโสและการแสวง لذตัวของเขาปรากฏชัดเจน นี่เท่ากับธรรมาจารย์คนนี้ตอบพระเยซู

แบบหนุ่มใจว่า ‘คิดแล้วที่ท่านตอบถูก’ นอกจากนี้ เขายังกล่าวต่อไปอย่างลดตัวอีกว่า 33 และซึ่งจะรักพระองค์ด้วยสุดใจ สุดความเข้าใจ สุดจิตและสิ้นสุดกำลัง และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ก็ประเสริฐกว่าเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาทั้งสิ้น" เชื่อได้โดยว่ามี การเสียดสีประชดประชันอยู่ในที่ ธรรมาจารย์ที่เยอหังคนี่ไม่สนใจที่จะเรียนรู้จากพระเยซูเลย แรงงูใจของเขาก็คือ เพื่อแสดงไหวพริบเฉียบแหลมของตัวเองเท่านั้น เขาอยากจะเทียบระดับได้กับพระเยซูและแซงหน้าพระองค์ โดยพิสูจน์ให้ทุกคนที่ฟังอยู่เห็นถึงความหลักแหลมของเขา

มก 12:34 พระเยซูทรงมองเขาออกทุกอย่าง เมื่อพระเยซูทรงเห็นแล้วว่าคนนั้นพูดโดยใช้ความคิด จึงตรัสแก่เขาว่า "ท่านไม่ไกลจากอาณาจักรของพระเจ้า" คำที่แปลว่า โดยใช้ความคิด (นออุเนะ โคส) มีความหมายเพิ่มเติมว่า ‘อย่างระมัดระวัง’ ถึงแม้ว่า ‘โดยใช้ความคิด’ สื่อความหมายถูกแล้วก็ตาม เหมือนกับทนายความคนหนึ่ง que เลือกและวิเคราะห์คำพูดของตนอย่างระมัดระวัง ธรรมาจารย์คนนี้ก็ได้อตอบพระเยซูอย่างถูกต้องแล้ว สิ่งที่เขาพูดนั้นถูกต้องแล้วอย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าใจของชายผู้นี้ไม่ได้อยู่ในสิ่งที่เขาพูดออกมา คำตอบของพระเยซูที่ว่า "ท่านไม่ไกลจากอาณาจักรของพระเจ้า" ก็สื่อความหมายในเชิงประชด ชายผู้นี้ตอบถูกแล้ว เขาอยู่ใกล้เหลือเกินแต่ก็ไกลเหลือเกินด้วย เขารู้คำตอบที่ถูกต้องแล้วแต่ก็ห่างไกลจากการได้ อยู่ในอาณาจักรนั้นถึงหลายปีแสง เขาก็เหมือนกับคนมากมายที่มีความรู้เรื่องข่าวประเสริฐแต่ที่หัว พวกเขารู้ภาษาและตอบถูกหมด แต่ในความเป็นจริงแล้วพวกเขาก็อยู่ห่างไกลจากอาณาจักรนั้น ต่อมาตั้งแต่นั้นไปไม่มีใครกล้าถามพระองค์ต่อไปอีก เมื่อพระเยซูได้ทรงหักล้างข้อโต้แย้งและอุบายของพวกปฏิปักษ์ของพระองค์จนหมดแล้ว ก็ไม่มีใครกล้าประจันหน้ากับพระองค์อีก

มก 12:35-37 คราวนี้ถึงทีของพระเยซูบ้าง เมื่อพระเยซูทรงตั้งสอนอยู่ในพระวิหารได้ ตรัสถามว่า "ที่พวกธรรมาจารย์ว่าพระคริสต์เป็นบุตรของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร พระเยซูเองก็ทรงมีคำถาม ‘ยากๆ’ มาถามพวกปฏิปักษ์ที่ชอบจับผิดเหลือเกินเช่นกัน คือ พวกผู้นำแห่งอิสราเอล ทรรศนะอันเป็นที่ยอมรับกันในศาสนายิวแบบเน้นหลักข้อเชื่อเดิมก็คือว่า พระเมสสิยาห์ (พระคริสต์) จะสืบเชื้อสายมาจากวงศ์ของดาวิด เรื่องนี้เป็นสิ่งที่ทุกคนเห็นพ้องตรงกัน

อย่างไรก็ตาม พระเยซูคริสต์ต่อไปอีกว่า 36 ด้วยว่าดาวิดเองทรงกล่าวโดยเดชพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือ
ของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน' พระเยซูทรงยกข้อความ
มาจากเพลงสดุดี 110:1 ความหมายก็คือว่า ดาวิดเขียนไว้ว่าพระเยซูเจ้าได้ตรัสแก่องค์
พระผู้เป็นเจ้าของดาวิด (พระเมสสิยาห์) ว่า "จงนั่งที่ขวามือของเรา..." เห็นได้ชัดว่าข้อความนี้
หมายถึงพระเยซูผู้ทรงนั่งที่พระหัตถ์เบื้องขวาของพระบิดาหลังจากที่พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์
จนกว่าจะถึงเวลาที่พวกศัตรูทั้งหมดของพระองค์จะถูกรับไปให้อยู่ใต้พระองค์ตอนสิ้นยุคเจ็ดปี
เราในฐานะเป็นคริสเตียนสมัยพระคัมภีร์ใหม่สามารถเข้าใจเรื่องนั้นได้โดยอาศัยความช่วยเหลือ
จากข้อพระคัมภีร์อื่นๆ อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงทราบว่าพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี
ประสบปัญหาเกี่ยวกับเพลงสดุดีตอนนี้ พวกเขาไม่เข้าใจมัน ที่น่าสนใจก็คือ ความเห็นของพระเยซูที่
ว่าดาวิดเขียน "โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์" นี้สื่อชัดเจนถึงการที่หนังสือเพลงสดุดีได้รับการดลใจ

พระเยซูจึงทรงปล่อยหมัดตายหมายสังหาร 37 ดาวิดเองยังได้เรียกท่านว่า เป็นองค์พระผู้
เป็นเจ้า ท่านจะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้" คำปริศนาของพระเยซูนี้้ง่ายนิดเดียว ดาวิดเรียก
พระเมสสิยาห์ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา แล้วพระองค์จะทรงเป็นบุตรของเขอย่างไรได้
เห็นได้ชัดว่าพวกฟาริสีและพวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลไม่มีคำตอบ (คำตอบนี้้ง่ายนิดเดียว พระ
เมสสิยาห์ทรงสืบเชื้อสายมาจากดาวิดจริงๆ แต่สักวันหนึ่งดาวิดจะอยู่ในอาณาจักรนั้นและถึง
ตอนนั้นเขาจะเรียกพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า)

พอได้ยินเช่นนั้น ฝ่ายประชาชนทั่วไปฟังพระองค์ด้วยความยินดี ถึงแม้พวกผู้ใหญ่แห่ง
อิสราเอลเป็นศัตรูของงพระเยซู แต่ประชาชนทั่วไปก็ยังเปิดรับข้อความของพระองค์อยู่ นี่สื่อว่า
พวกเขาชอบใจที่ได้เห็นพวกผู้นำทางศาสนาที่เยอหียิงของพวกเขาถูกพระเยซูทำให้นิ่งอั้น พวก
เขาดีใจที่ได้เห็นพวกขี้โม้ที่หน้าซื่อใจคดถูกดักคอ

มก 12:38-40 พระเยซูจึงทรงซ้ำเติมพวกเขาต่อไป พระองค์ตรัสเตือนเกี่ยวกับความหน้า
ซื่อใจคดแบบเสแสร้งของพวกนักศาสนาจอมปลอมเหล่านี้ พระเยซูตรัสสอนเขาในคำสอนของ
พระองค์ว่า "จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี ผู้ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมา และชอบให้คนค้ำับ

กลางตลาด 39 ขอบนั้งที่สูงในธรรมศาลาและที่อันมีเกียรติในการเลี้ยง 40 เขาริบเอาเรือนของหญิงม่าย และสร้างอธิษฐานเสียยี่ดยาว คนเหล่านี้จะได้รับความฉิบหายมากยิ่งขึ้น"

พระเยซูทรงทำให้เราเห็นถึงความเสแสร้งของพวกนักศาสนาเมื่ออาชีพในสมัยพระองค์ คนเหล่านี้ไม่ได้แตกต่างไปจากพวกสิบแปดมงกุฏสมัยนี้แต่อย่างใด พวกธรรมาจารย์ชอบสวมเสื้อคลุมยาวสีดำซึ่งระบุตัวตนพวกเขาว่าเป็น 'ศาสนาจารย์' มันเป็นชุดนักบวชในสมัยนั้น ซึ่งเหมือนกับพวกพระในปัจจุบันที่สวมปลอกคอพระและเสื้อคลุมของ 'บาทหลวง' พระเยซูตรัสถึงการที่พวกเขาชอบ "ให้คนค้ำบกลางตลาด" ซึ่งก็เปรียบได้กับพวกพระในปัจจุบันที่ชอบให้คนค้ำบว่า 'ท่านศาสนาจารย์' หรือ 'หลวงพ่อ' ในที่สาธารณะ พวกธรรมาจารย์ชอบถูกเรียกเช่นนี้เหมือนกับพวกพระในปัจจุบัน พวกนักศาสนาเมื่ออาชีพที่มักใหญ่ใฝ่สูงเหล่านี้ขอบนั้งที่สูงในธรรมศาลาของตนและขอบนั้งที่พิเศษในการเลี้ยง

กระนั้นพระเยซูก็ตรัสเตือนว่าจริงๆแล้วพวกเขาที่รีบเรือนของหญิงม่าย นี่อาจหมายถึงการที่พวกเขาพูดจาหวานล่อมให้พวกหญิงม่ายที่ยากจนบริจาคนบ้านของตนให้แก่พระวิหารเพื่อผลประโยชน์บางอย่าง อย่างไรก็ตาม พวกธรรมาจารย์เหล่านี้ก็จะใช้เล่ห์เหลี่ยมทางกฎหมายเพื่อยักย้ายที่ดินเหล่านั้นมาเป็นของตนเอง กระนั้นพวกคนหน้าซื่อใจคดที่น่าเกลียดไสเหล่านี้ก็จะสร้างอธิษฐานเสียยี่ดยาวโดยใช้คำพูดไพเราะในที่ประชุมเพื่อแสดงให้เห็นถึงความเป็นคนซัมมะซัมโมของตน

พระเยซูตรัสถึงการที่พวกคนลวงทางศาสนาที่น่าเกลียดน่าชังเหล่านี้จะได้รับ "พระอาชญามากยิ่งขึ้น" ในความหมายตรงตัวแล้วนี่ก็หมายถึงการพิพากษาที่เลวร้ายที่สุด นี่สื่อชัดเจนถึงระดับการพิพากษาที่แตกต่างกัน เราเห็นชัดเจนว่าสถานที่ๆแย่ที่สุดในนรกจะถูกสงวนไว้เป็นพิเศษสำหรับพวกคนปลอมที่หน้าซื่อใจคดเหล่านั้น

มก 12:41 ในบริบทเดียวกันนั้น (ยังอยู่ในช่วงวันทำยาของการรับใช้บน โลกนี้ของพระองค์อยู่) พระเยซูได้เสด็จประทับตรงหน้าตู้กับเงินถวาย ทรงทอดพระเนตรสังเกตประชาชนเอาเงินมาใส่ไว้ในตู้นั้น และคนมั่งมีมีหลายคนเอาเงินมากมายใส่ในตู้นั้น ตรงทางเข้าด้านหนึ่งของพระวิหารมีหีบสิบสามใบซึ่งเรียกว่าแดรเพราะรูปร่างของมันตั้งอยู่ในบริเวณลานของ

พวกผู้หญิง หีบเหล่านี้วางอยู่ตรงทางเข้าสู่ห้องคลังทรัพย์ของพระวิหาร หีบเก่าใบถูกกำหนดไว้สำหรับใส่เงินถวายแทนเครื่องถวายบูชา หีบสี่ใบมีไว้ใส่เครื่องถวายบูชาโดยสมัครใจ พระเยซูจึงใช้โอกาสนี้เพื่อแสดงให้เห็นถึงความหน้าซื่อใจคดของพวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอล ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงนั่งลงก็ไม่เพียงสื่อถึงความเป็นมนุษย์และความเหนื่อยล้าของพระองค์เท่านั้น แต่สื่อด้วยว่าการเผชิญหน้าอันดุเดือดทั้งหลาย ได้ยุติลงเป็นการชั่วคราว พระองค์จึงทรงหมายเหตุถึงการที่พวกคนรวยใส่เงินเยอะเยะลงไปในหีบคลังทรัพย์ของพระวิหารอย่างเอาหน้า

มก 12:42 แต่เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นถึงความแตกต่าง มาระโกหมายเหตุไว้ว่า มีหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจนเอาเหรียญทองแดงสองอัน มีค่าประมาณสลึงหนึ่งมาใส่ไว้ คำที่แปลว่าเหรียญทองแดง (*เล็พตอน*) หมายถึงเหรียญทองแดงขนาดเล็กซึ่งในปัจจุบันก็เปรียบได้กับเหรียญสลึง คำที่แปลว่า สลึง (*คอครานเทส*) มีค่ามากกว่าสลึงหนึ่งอยู่นิดหน่อย บางทีอาจเท่ากับหนึ่ง ‘สตางค์’ อย่างไรก็ตาม ประเด็นก็ถูกสื่ออย่างชัดเจน ตรงข้ามกับพวกคนรวยที่หย่อนเงินถวายทรัพย์ก้อนโตใส่หีบอย่างเอาหน้า (แน่นอนว่าเป็นเหรียญทอง) หญิงม่ายผู้ยากจนคนนี้ก็กลับใส่เงินจำนวนเล็กน้อยลงหีบอย่างเจียมตัว

มก 12:43-44 พระองค์จึงทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มาตรัสแก่เขาว่า "เราออกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายคนนี้ได้ใส่ไว้ในตู้เก็บเงินถวายมากกว่าคนทั้งปวงที่ใส่ไว้ในวัน 44 เพราะว่าคนทั้งปวงนั้นได้อาเงินเหลือใช้ของเขามาใส่ไว้ แต่ผู้หญิงนี้ขัดสนที่สุด ยังได้อาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด"

พวกคนมั่งมีได้ถวายทรัพย์จากเงินเหลือใช้ของตน นี่สื่อให้เห็นว่ายอดเงินคงเหลือในบัญชีของพวกเขานั้นยังเยอะอยู่ ถึงแม้พวกเขาจะถวายเงินก้อนโตไปแล้วก็ตาม ในทางกลับกันหญิงม่ายผู้ยากจนคนนี้ได้ถวายเงินจำนวนสุดท้ายที่นางเหลืออยู่จากความยากจนของนางจนหมด คำที่แปลว่า เลี้ยงชีวิต (*บิออส*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ชีวิต’ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ นางถวายจนหมดตัว

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างพวกคนมั่งมี ซึ่งน่าจะเป็นตัวแทนของพวกคนใหญ่คนโตที่อยู่ชั้นบนสุดของชนชาติอิสราเอล และหญิงม่ายผู้ยากจนคนนี้ก็ เป็นภาพประกอบที่

แสดงถึงความจริงที่ลึกซึ้งยิ่งกว่า เห็นได้ชัดว่าคนกลุ่มแรกเป็นคนหน้าซื่อใจคดและทะนงตัว หลีกเลี่ยงคนนี้น่าจะเป็นตัวแทนของคนส่วนน้อยที่ยังจริงจังและดำเนินทางทางของพระเจ้าอยู่ภายในอิสราเอล คนกลุ่มหลังนี้ไม่ใช่พวกที่เดียวจะขอให้ตรึงพระเยซูที่กางเขน แต่พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลที่เป็นพวกกับพวกคนรวยและพวกคนมีอำนาจต่างหาก

ภาพรวมของมาระโก 13: บทที่สิบสามของหนังสือมาระโกนำเสนอคำเทศนาบนภูเขา มะกอกเทศที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตรัสในช่วงหลายวันก่อนการถูกตรึงกางเขนของพระองค์

มก 13:1-2 หลังจากการเผชิญหน้าของพระเยซูโดยพวกฟาริสี เมื่อพระองค์เสด็จออกจากพระวิหาร มีสาวกของพระองค์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ดูเถิด ศิลาและตึกเหล่านี้ใหญ่จริง" เพราะว่าจุดหมายปลายทางต่อมาของพวกเขาคือ ภูเขามะกอกเทศ พระเยซูและพวกสาวกจึงอาจออกจากพระวิหารจากทางประตูด้านทิศตะวันออกหรือไม่ก็ประตูบานหนึ่งที่อยู่ด้านทิศใต้ของพระวิหาร

พระวิหารในสมัยของพระเยซูเพียงผ่านการบูรณะปฏิสังขรณ์และการต่อเติมขยายเป็นเวลายาวนานนับปีภายใต้คำสั่งของเฮโรดมหาราช เฮอร์โธซึ่งอาจเป็นนักสร้างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งอิสราเอลนับตั้งแต่สมัยซาโลมอน ได้สร้างอาคารพระวิหารขึ้นใหม่จนกลายเป็นหนึ่งในสิ่งมหัศจรรย์ทางสถาปัตยกรรมของโลก ยกพื้นของพระวิหารที่ถูกสร้างขึ้นเหนือหุบเขาซิดโรน และไทโร โปเอออน ณ จุดหนึ่งก็ตั้งอยู่เหนือฐานของมันในหุบเขาซิดโรนเป็นความสูงสามร้อยฟุต (นี่เป็นยอดพระวิหารซึ่งเป็นจุดที่พญามารทดลองพระเยซู)

บริเวณพระวิหารก็มีขนาดใหญ่โตมากๆ โดยกินพื้นที่ประมาณสามสิบกิโลเมตรภายในกำแพงของมัน ก้อนหินที่พวกสาวกพูดถึงนี้อาจมีขนาดมหึมาหลายๆ แต่ก็ถูกตัดมาอย่างสมบูรณ์แบบและฝังอยู่ใกล้ส่วนฐานของกำแพงพระวิหาร โดยหินแต่ละก้อนมีน้ำหนักมากถึงสิริร้อยตัน บริเวณพระวิหารนั้นประกอบด้วยอาคารต่างๆซึ่งรวมถึงตัวพระวิหารเองด้วย อาคารเหล่านี้ถูกประกอบขึ้นมาจากหินปูนที่สกัดมาอย่างประณีต สำหรับตัวพระวิหารเอง หินประดับส่วนใหญ่ก็ถูกปิดด้วยทองคำบริสุทธิ์ซึ่งส่องแสงระยิบระยับเมื่อถูกแสงอาทิตย์ เท่าที่เป็นไปได้ บริเวณรายรอบพระวิหารนี้ก็มีความใหญ่โตและประดับประดามากยิ่งกว่าสมัยซาโลมอนเสียอีก มันเป็น

สัญลักษณ์แห่งความยิ่งใหญ่สมัยโบราณอย่างแท้จริง เช่นเดียวกับพวกยิว พวกสาวกก็ภาคภูมิใจในอนุสาวรีย์อันใหญ่โตมหึมานี้ ซึ่งไม่ใช่แค่ระลึกถึงพระเจ้าของพวกเขาเท่านั้นแต่ระลึกถึงชนชาติของพวกเขาด้วย

อย่างไรก็ตาม พระเยซูมิได้ทรงประทับใจไปด้วย พระองค์ตรัสเตือนว่า **2** พระองค์จึงตรัสแก่สาวกนั้นว่า "ท่านเห็นตึกใหญ่เหล่านี้หรือ ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หาไม่ได้" คำพยากรณ์ที่ยิ่งใหญ่นี้ได้กลายเป็นจริงประมาณสี่สิบปีนับจากนี้เมื่อตึคตึคกรุงเยรูซาเล็มเพื่อบดขยี้การลุกฮือของพวกเศโลเท ในปี ค.ศ. 70 กองกำลังของดิคตัสบุกทะลวงเข้าไปในกรุงที่เริ่มอ่อนแอและทำลายมันเสีย ในการปล้นสะดมและเผากรุงที่ตามมา พระวิหารเองก็เจอกับไฟไหม้ ซึ่งทำให้ทองคำที่ประดับไว้ละลายและไหลลงไปในซากกองหิน พอทองคำเย็นตัวลง พวกโรมก็ไม่ปล่อยให้ก้อนหินซ้อนทับกันเลยเพื่อค้นหาทองคำที่ละลายในซากปรักหักพัง นอกจากนี้ ตึคตึคยังสั่งให้คนผลักเศษหินส่วนใหญ่ของส่วนบนของพระวิหารให้หล่นจากขอบยกพื้นของพระวิหารลงไปในหุบเขาเบื้องล่างด้วย เศษหินบางส่วนยังหลงเหลืออยู่จนถึงทุกวันนี้ ในปี ค.ศ. 135 เมื่อพวกยิวลุกฮือกบฏอีกครั้งภายใต้การนำของบารคอบบา พวกโรมก็ยิ่งรุกทำลายกรุงเยรูซาเล็มมากขึ้นไปอีก โดยแทบจะไม่เหลืออะไรให้ตั้งอยู่เลย คำพยากรณ์ของพระเยซูจึงสำเร็จในทุกรายละเอียด

มก 13:3-4 หลังจากนั้น พระเยซูและพวกสาวกก็เดินย้อนกลับไปทางหุบเขาซิดโรนขึ้นไปยังภูเขามะกอกเทศที่อยู่ติดกัน มาระโกบันทึกลงไว้ว่า **เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขามะกอกเทศตรงหน้าพระวิหาร เปโตร ยากอบ ยอห์นและอันดรูว์มากราบทูลถามพระองค์ส่วนตัวว่า 4 "ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบว่า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรจะเป็นหมายสำคัญว่าการณ์ทั้งปวงนี้จะสำเร็จ"**

สาวกสี่คนนี้ (หากไม่ใช่พวกที่เหลือ) ต่างงุนงงกับสิ่งที่พวกเขาได้ยินพระเยซูตรัสตอนอยู่ด้านนอกของพระวิหาร พวกเขาจึงถามพระองค์เป็นการส่วนตัวว่าเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นเมื่อไร และหมายสำคัญใดจะนำหน้ามัน นี่เป็น โอกาสให้พระเยซูตรัสสิ่งที่กลายมาเป็นที่รู้จักในชื่อคำเทศนาบนภูเขามะกอกเทศ (Olivet Discourse) เพราะว่าพระองค์ทรงสอนเรื่องนี้จากภูเขามะกอก

เทศ สิ่งหนึ่งที่ช่วยให้เราเข้าใจคำเทศนาบนภูเขาเมกอกเทศนี้ก็คือว่า สิ่งเหล่านี้สำเร็จหลังการรับ
ขึ้น ดังนั้นคริสตจักรจึงไม่ถูกเอ่ยถึงเลย จุดสนใจอยู่ที่อิสราเอล โดยเฉพาะพวกอิสราเอลที่เชื่อใน
ช่วงยุคเจ็ดปี

มก 13:5-6 เมื่อเราระลึกได้ว่าคำเทศนาบนภูเขาเมกอกเทศนี้ถูกกล่าวขึ้นวันหนึ่งหรือ
สองวันก่อนการตรึงกางเขนของพระเยซู มันก็ทำให้เราเข้าใจลักษณะเฉพาะตัวอันลึกซึ้งของคำ
เทศนานี้ พระเยซูกำลังตรัสให้พวกสาวกของพระองค์ (และพวกอิสราเอลที่เชื่อด้วยในช่วงยุคเจ็ด
ปี) ทราบดีถึงภาพรวมของสิ่งที่เกิดขึ้นในช่วงสัปดาห์ที่เจ็ดสิบของดาเนียล

ดังนั้น พระเยซูจึงตั้งต้นตรัสตอบเขาว่า "ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง 6 ด้วย
ว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเราว่า 'เราเป็นพระคริสต์' และจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้
หลงไป องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตรัสเตือนถึงพวกเมสสิยาห์ปลอมๆ คนพวกนี้ผ่านมาแล้วก็ผ่าน
ไปตลอดหลายยุคสมัย เห็นได้ชัดว่า ในช่วงระยะแรกของยุคเจ็ดปี จะมีคนทำแบบนั้นเยอะ จน
นำไปสู่การมาถึงของคนแห่งการบาปผู้ซึ่งจะตั้งตัวขึ้นเป็นพระเจ้าในพระวิหารที่ถูกสร้างขึ้นใหม่
ที่กรุงเยรูซาเล็ม

มก 13:7-8 ในวันนั้น พระเยซูตรัสเตือนว่าพวกเขาจะได้ยินถึงการสงครามและข่าว
ลือเรื่องสงคราม อย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จำต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยัง
ไม่มาถึง 8 เพราะประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้ราชอาณาจักร

ตลอดระยะเวลาหลายศตวรรษ แม้กระทั่งในศตวรรษแรก แน่นอนที่มีสงครามและข่าว
ลือเรื่องสงคราม พร้อมกับประชาชาติต่อสู้ประชาชาติ และราชอาณาจักรต่อสู้ราชอาณาจักร
อย่างไรก็ตาม ตรงนี้ดูเหมือนพระเยซูกำลังตรัสถึงอวสานกาลและสัปดาห์ที่เจ็ดสิบของดาเนียล
(ยุคเจ็ดปี) เป็นพิเศษ การที่พระองค์ตรัสว่าเหตุการณ์เหล่านี้เป็น "ขึ้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก"
ก็สื่อชัดเจนว่า พระองค์กำลังหมายถึงระยะแรกของยุคเจ็ดปี สิ่งที่พระเยซูตรัสล่วงหน้าตรงนี้ดู
เหมือนจะสอดคล้องกับสิ่งที่ถูกเปิดเผยแยกออกกันในวิวรณ์ 6:1-8 และการพิพากษาของตรา
ประทับสี่ดวงแรก นอกจากนี้ นี่ยังสื่ออีกว่า ประชาชาติอิสราเอลในเวลานั้นจะได้ยินแต่เรื่องสงคราม
และข่าวลือเรื่องสงคราม เมื่อรวมคำพยากรณ์ต่างๆ ในพระคัมภีร์เข้าด้วยกันซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับ

ยุคเจ็ดปี มันก็ดูเหมือนจะสื่อว่าชนชาติอิสราเอลจะมีความสุขกับสันติสุขเพียงชั่วคราวในช่วงครั้งแรกของยุคเจ็ดปี

พระเยซูตรัสต่อไปอีกว่า “ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ และจะเกิดกันดารอาหารและความทุกข์ยาก เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขั้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก ถึงแม้ในชั่วอายุคนหลังๆนี้ ในหมู่คริสเตียนที่ถือทรศนะก่อนยุคพันปี มีแนวโน้มที่พวกเขาจะมองว่าแผ่นดินไหวเป็นสัญญาณที่บ่งชี้ถึงกาลสมัย แต่แผ่นดินไหวก็ได้เกิดขึ้นมาตลอดหลายศตวรรษในที่ต่างๆ (หลายแห่ง) แผ่นดินไหวนี้ยังมาพร้อมกับ “การกันดารอาหารและความทุกข์ยาก” ด้วย คำหลังนี้แปลมาจาก *ทวาราค* ซึ่งหมายถึงความขุมนุ่นวุ่นวายหรือความไม่สงบของพลเมือง อีกครั้งที่ความหมายนี้สอดคล้องชัดเจนกับวิวรณ์ 6:1-8 ดังที่พระเยซูได้ตรัสไว้แล้ว เหตุการณ์เหล่านี้ทั้งสิ้นเป็นเพียงขั้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก น่าสนใจตรงที่คำที่แปลเช่นนั้น (*โอดิน*) จริงๆแล้วก็หมายถึงการเจ็บท้องใกล้คลอด นี่สื่อถึงการที่คำพยากรณ์ในอิสยาห์ 66:8 กลายเป็นจริง

มก 13:9 พระเยซูตรัสเตือนอีกว่า แต่จงระวังตัวให้ดี เพราะคนเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล และจะเมียนท่านในธรรมศาลา และท่านจะต้องยืนต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์ เพราะเห็นแก่เรา เพื่อจะได้เป็นพยานแก่เขา หากเราสันนิษฐานว่าการรับขึ้นได้เกิดขึ้นไปแล้ว จุดสนใจจึงอยู่ที่พวกยิวที่กลับใจมาเชื่อพระคริสต์ในช่วงยุคเจ็ดปี พระเยซูทรงเตือนว่าพอถึงตอนนั้น เช่นเดียวกับพวกคนทรยศและ ‘พวกคริสเตียน’ พวกเขาจะถูกข่มเหงอย่างรุนแรงโดยพวกประชากรยิวในพื้นที่และในธรรมศาลาของดินแดนนั้น นอกจากนี้ พวกเขายังจะถูกพาไปอยู่ต่อหน้าพวกเจ้าบ้านผ่านเมืองด้วยข้อหาต่างๆเพราะเห็นแก่พระองค์ด้วย นี่จะเป็นโอกาสให้พวกเขาได้เป็นพยานปรักปรำพวกผู้มีอำนาจที่ใจแข็งกระด้างซึ่งไม่มีความเมตตาต่อพวกยิวที่รับเชื่อใหม่ๆนี้ (น่าสนใจตรงที่ว่า ขณะที่ผู้เขียนเขียนคำอธิบายนี้อยู่นั้น ก็มีกลุ่มผู้เชื่อชาวยิวที่เชื่อเรื่องพระเมสสิยาห์รวมตัวกันอยู่ทั่วประเทศอิสราเอลในปัจจุบันด้วย อย่างไรก็ตาม พวกยิวออร์ทอดอกซ์และพวกรับบีของพวกเขาก็กำลังข่มเหงผู้เชื่อเหล่านี้อยู่ แต่ก็ไม่ถึงระดับที่ถูกบรรยายไว้ตรงนี้)

มก 13:10 พระเยซูจึงทรงกล่าวข้อความที่คลุมเครือแต่ก็ลึกซึ้ง **ข่าวประเสริฐจะต้องประกาศทั่วประชาชาติทั้งปวงก่อน** คำที่แปลว่า **ประกาศ (เครูสโซ)** ปกติแล้วก็แปลเป็น ‘เทศนา’ เมื่อเราระลึกว่าคำเทศนาบนภูเขาเมกอกเทศนี้จะสำเร็จในยุคเจ็ดปีและคริสตจักรไม่ได้ถูกพุดถึงอีกต่อไปแล้ว การที่ข่าวประเสริฐจะถูกประกาศไปทั่วโลกในช่วงยุคเจ็ดปีก็เป็นเรื่องที่น่าสนใจ เป็นไปได้อย่างยิ่งที่คำตรัสนี้จะสำเร็จผ่านทางพวกพยาน 144,000 คนที่ถูกบรรยายไว้ในวิวรณ์ 7 และ 14 ถึงแม้ไม่มีความเกี่ยวข้องระหว่างข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่นี้กับเงื่อนไขอื่นๆในพระคัมภีร์ก็ดูเหมือนจะสื่อว่าการรับใช้ของ 144,000 คนนั้นคือการประกาศข่าวประเสริฐไปทั่วโลก โดยประกาศแก่พวกยิวที่กระจัดกระจายไปทั่วโลกก่อน จากนั้นก็คนต่างชาติคนใดก็ตามที่พร้อมจะฟัง

มก 13:11-13 พระเยซูจึงตรัสเตือนพวกพี่น้องของพระองค์ที่จะประสบความทุกข์ยากในวันนั้นว่าพวกเขาควรทำตัวอย่างไรเมื่อการข่มเหงอันหนักเลี้ยงไม่ได้นั้นมาถึง พวกยิวที่เพิ่งกลับใจรับเชื่อเหล่านี้ได้รับคำเตือนว่า **แต่ถ้าเมื่อเขาจะนำท่านมามอบไว้ฉันนั้น อย่าเป็นกังวลก่อนว่าจะพุดอะไรดี และอย่าตริตรองเลย แต่จงพุดตามซึ่งได้ทรงโปรดให้ท่านพุดในเวลานั้น** เพราะว่ามีผู้ที่พุดนั้นมีใช้ตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญูณบริสุทธิ แทนที่จะมานั่งคิดวิตกว่าพวกเขาจะพุดแก้ตัวอย่างไรต่อหน้าพวกผู้มีอำนาจที่ไม่มีใจสงสาร พระเยซูตรัสล่วงหน้าว่าพระวิญญูณบริสุทธิจะตรัสผ่านพวกเขาในวันนั้น

นอกจากนี้ **12** แม้ว่าพี่ก็จะทรยศน้องให้ถึงความตาย พ่อก็จะมอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงแก่ความตาย **13** ท่านจะถูกคนทั้งปวงเกลียดชังเพราะเห็นแก่นามของเรา ถึงแม้มีกระแสความเกลียดชังพวกยิวมาตลอดหลายยุคสมัยและการข่มเหงคริสตจักร แต่ตรงนี้ความจริงเกลียดชังจะหยั่งลึกลงไปถึงระดับครอบครัวเลยทีเดียว ตลอดหลายศตวรรษ พวกยิว (และพวกคริสเตียน) แม้ถูกข่มเหงแต่ก็ยืนหยัดเคียงข้างกันด้วยใจเคารพเป็นปกติ อย่างไรก็ตาม ในช่วงยุคเจ็ดปี ยิวที่เชื่อคนหนึ่งจะถูกทรยศโดยพี่น้องที่ไม่เชื่อของเขา พ่อแม่ก็จะมอบลูกๆของตนและในทางกลับกันด้วย ความเกลียดชังที่มีต่อพวกยิวที่หันมารับเชื่อพระคริสต์จะรุนแรงขนาดนั้นเลยในช่วงวันที่มืดมิดเหล่านั้น เหล่าผู้เชื่อในพระคริสต์ในวันนั้นจะเป็นที่เกลียดชังของทุก

คน โดยเฉพาะพวกยิวที่หันมารับเชื่อพระเยซู พวกเขาจะไม่เพียงถูกเพื่อนร่วมชาติข่มเหงเท่านั้น แต่น่าจะถูกปฏิบัติต่อพระคริสต์ข่มเหงด้วย

อย่างไรก็ตามพระเยซูตรัสไว้ด้วยว่า แต่ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด บริบทกล่าวชัดเจนถึงการเอาชีวิตรอดจนถึงสิ้นยุคเจ็ดปี คำที่แปลว่า รอด (ໄໝໄໝ) แปลได้ด้วยว่า ‘ได้รับการช่วยให้พ้น’ และนั่นน่าจะใช่ความหมายตรงนี้ พอสิ้นวันเหล่านั้น พระเยซูเองจะเสด็จกลับมา และช่วยพวกเขาให้พ้นจากการต่อต้านอย่างรุนแรงที่พวกเขาได้สู้ทน

มก 13:14 พระเยซูจึงทรงประทาน ‘หมายสำคัญ’ ที่พวกสาวกได้ทูลขอ แต่เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า ที่ดาเนียลเสียดาพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในที่ซึ่งไม่สมควรจะตั้ง" (ให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเถิด) "เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาทั้งหลาย “สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่าที่ดาเนียลเสียดาพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น” ก็อ้างอิงย้อนกลับไปยังดาเนียล 9:27 เมื่อพิจารณาบริบทด้านอวสานกาลของพระคัมภีร์ใหม่ นี่น่าจะหมายถึงการตั้งรูปจำลองของปฏิบัติต่อพระคริสต์ขึ้นในพระวิหารที่ถูกสร้างขึ้นใหม่และการที่มันประกาศว่าจริงๆแล้วมันเป็นพระเจ้า ดู 2 เธสะโลนิกา 2:3-4 เห็นได้ชัดว่านี่จะเกิดขึ้นในตอนกลางของยุคเจ็ดปีและส่งสัญญาณเริ่มต้นการยกเลิกข้อตกลงสันติภาพที่คนแห่งการบาปได้ทำกับชนชาติอิสราเอล พอถึงตอนนั้น มันก็จะหันมาเล่นงานอิสราเอลและโดยเฉพาะคนเหล่านั้นที่ได้หันมาเชื่อพระคริสต์ พระเยซูจึงทรงเตือนคนเหล่านี้ให้หนีไปยังภูเขาทั้งหลายแห่งแคว้นยูเดีย ภูเขาเหล่านี้เป็นที่รกร้างและตั้งอยู่ทางใต้ของกรุงเยรูซาเล็ม

มก 13:15-18 พระเยซูทรงเตือนต่อไปถึงความเร่งด่วนของโมงยามนั้น ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าให้ลงมาเข้าไปเก็บข้าวของใดๆออกจากบ้านของตน 16 ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน 17 แต่ในวันเหล่านั้น วิบัติจะเกิดขึ้นแก่หญิงที่มีครรภ์ หรือหญิงที่มีลูกอ่อนกินนมอยู่ 18 ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานขอเพื่อเหตุการณ์เหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นในฤดูหนาว

ความโหดร้ายและความเร่งด่วนของการข่มเหงโดยน้ำมือของปฏิบัติต่อพระคริสต์ที่กระทำต่อพวกยิวที่เชื่อในวันนั้นจะถึงขนาดที่ว่าพระเยซูทรงเตือนพวกเขาให้หนีไปทันทีเมื่อ

ได้ยื่นข่าวเรื่องการทำให้พระวิหารหลังใหม่เป็นมลทินด้วยรูปจำลองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ไม่ว่าจะในเมืองหรือในชนบท พระเยซูตรัสว่า จงหนีไปให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ คนเหล่านั้นที่มีลูกเล็กๆก็จะประสบกับความยากลำบากในวันนั้นเช่นกัน เราหวังว่าเหตุการณ์นี้จะไม่เกิดขึ้น ในช่วงเดือนที่อากาศแย่งๆของฤดูหนาว นี่สื่อว่าคนเหล่านั้นจะต้อง ‘นอนกลางดินกินกลางทราย’ ในขณะที่พวกเขาหลบหนี

มก 13:19 ช่วงเวลาที่เกิดการข่มเหงขนาดนั้นไม่เคยมีมาก่อนและจะไม่มีอีกเลย ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากอย่างไม่เคยมี ตั้งแต่พระเจ้าทรงสร้างโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีกเลย คำที่แปลว่า ความทุกข์ลำบาก (θλιψις) ปกติแล้วก็แปลเป็น ‘ความทุกข์เวทนา’ ในช่วงครึ่งหลังของยุคเจ็ดปีจะมีการข่มเหง ซึ่งจะเกิดกับพวกยิวโดยทั่วไปแต่จะเกิดกับพวกยิวที่เชื่อโดยเฉพาะ การข่มเหงเช่นนั้นจะรุนแรงจนถึงขนาดที่ไม่เคยมีมาก่อนเลยนับตั้งแต่การทรงสร้างสรรพสิ่ง

มก 13:20 พระเยซูตรัสเตือนต่อไปว่าถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใดๆรอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ถูกเลือกสรรซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้ พระองค์จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า เมื่อเรารวบรวมคำพยากรณ์เกี่ยวกับยุคเจ็ดปีในหนังสือดาเนียลและหนังสือวิวรณ์เข้าด้วยกัน เราก็เห็นชัดเจนช่วงครึ่งหลังของยุคเจ็ดปีจะเป็นเวลา 1,260 วัน (และเรียกอีกว่าสี่สิบสองเดือน) ดู วิวรณ์ 11:2,3; 12:6 และ 13:5 ดูเหมือนจะไม่มีข้อยกเว้นสำหรับระยะเวลาที่จะเจ้งนี้เลย อย่างไรก็ตาม วิวรณ์ 8:12 ก็บ่งบอกว่าในช่วงเวลาที่ว่านี้ พระเจ้าจะทรงย่นวันเหล่านั้นให้สั้นลงถึงหนึ่งในสามเพื่อที่ว่าวันหนึ่งจะยาวสิบหกชั่วโมง พระองค์จะทรงกระทำเช่นนั้นเพราะเห็นแก่พระเมตตาที่ทรงมีต่อพวกอิสราเอล และโดยเฉพาะพวกอิสราเอลที่เชื่อ นั่นคือ “แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ถูกเลือกสรรซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้”

มก 13:21-23 พระเยซูตรัสเตือนอีกครั้งถึงพวกเมสสิยาห์ปลอมๆ โดยเฉพาะในวันนั้น และในเวลานั้น ถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า ‘ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นั่น’ หรือ ‘ดูเถิด อยู่ที่โน่น’ อย่าไปเชื่อเลย 22 ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้ทำนายเทียมเท็จเกิดขึ้นหลายคน ทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์เพื่อล่อลวงผู้ที่ถูกเลือกสรรแล้วให้หลง ถ้าเป็นไปได้ 23 แต่ท่านทั้งหลายจง

ระวังให้ดี คุณเถิด เราได้บอกถึงสารพัดให้แก่ท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว ในปัจจุบันนี้มีพวกรับบียิวที่
ดั่งๆหลายคนที่พวกสาวกของพวกเขาคิดว่าเป็นพระเมสสิยาห์

อย่างไรก็ตาม พระเยซูอาจกำลังบอกไปถึงกิจการของปฏิบัติต่อพระคริสต์เองและผู้
พยากรณ์เท็จเมื่อพวกมันแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่างๆเพื่อหลอกลวงชาวโลก แม้แต่ผู้
ที่ถูกเลือกสรรไว้แล้วบางคน (พวกอิสราเอล) ก็จะถูกหลอกลวงด้วยสิ่งเหล่านี้ด้วย ดู วิวรรณ์
13:13-15 พระเยซูตรัสเตือนคนเหล่านั้นที่จะอ่านข่าวประเสริฐนี้ในวันนั้นว่าพวกเขาได้รับคำ
เตือนล่วงหน้าแล้ว

มก 13:24-26 หลังจากนั้นภายหลังเมื่อคราวลำบากนั้นผ่านไปแล้ว ดวงอาทิตย์จะมีมืดไป
และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง 25 ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้า
จะสะเทือนสะท้านไป' 26 เมื่อนั้นเขาจะเห็น 'บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆ' ทรงฤทธานุภาพและ
สง่าราศีเป็นอันมาก ในข้อหนึ่งที่ยิ่งชัดเจนนที่สุดถึงการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ก่อนยุคพันปี
พระเยซูตรัสว่า “ภายหลังเมื่อคราวลำบากนั้นผ่านไปแล้ว” บุตรมนุษย์จะเสด็จกลับมา อย่างไร
ก็ตาม ก่อนจะถึงตอนนั้นไม่นาน ดวงอาทิตย์จะมีมืดไป และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง 25 ดวงดาว
ทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป นี่อาจหมายถึงการ
พิพากษาต่างๆที่เกิดขึ้นตอนท้ายยุคเจ็ดปี ดู วิวรรณ์ 16:8-11 และโยเอล 2:10 ในเวลานั้นเองพระ
เยซูคริสต์จะเสด็จกลับมา “บนเมฆทรงฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก” เพื่อที่จะรับอำนาจ
เด็ดขาดในการครอบครองแผ่นดินโลกนี้

มก 13:27 นอกจากนี้ ณ เวลาเดียวกันนี้ เมื่อนั้นพระองค์จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์
ของพระองค์ ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วจากลมทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่
ที่สุดปลายแผ่นดินโลกจนถึงที่สุดขอบฟ้า คนที่ถูกเลือกสรรไว้ ดังนี้และตลอดทั้งปวงนี้ย่อม
หมายถึงชนชาติอิสราเอล ส่วนวลีที่พูดถึงการที่พวกเขาถูกกระจัดกระจายไปยังลมทั้งสี่ทิศและ
ไปยังที่สุดปลายแผ่นดินโลกก็ย่อมหมายถึงการกระจัดกระจายของพวกยิวจนถึงทุกวันนี้ ใน
บริบทของคำพยากรณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้ นี่อาจหมายถึงพวกอิสราเอลที่เชื่อที่ถึงแม้กระจัดกระจาย
ไปทั่วโลกแต่ก็ได้กลับใจรับเชื่อพระคริสต์ในช่วงยุคเจ็ดปี ไม่ว่าจะในกรณีใด ชนชาติอิสราเอลก็

จะพากันกลับมายังแผ่นดินอิสราเอลด้วยใจเชื่อหลังจากที่พระคริสต์เสด็จกลับมาไม่นานในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ ดังนั้นพวกเขาจะได้ตั้งรกรากอยู่ในแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้มานานสำหรับการครอบครองในยุคพันปีของพระคริสต์

มก 13:28-29 สาวกหลายคนได้ขอหมายสำคัญจากพระเยซูใน 13:4 เพื่อที่จะทราบว่าเหตุการณ์ทั้งปวงนี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร พระเยซูจึงตรัสเตือนพวกเขาอีกว่า **บัดนี้ จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ** เมื่อกิ่งก้านยังอ่อนและแตกใบแล้ว ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว **29** เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งปวงนี้เกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าเหตุการณ์นั้นมาใกล้จะถึงประจวบแล้ว ในบทเรียนง่าย ๆ เกี่ยวกับต้นไม้ใบหญ้าที่ทุกคนเข้าใจได้ พระเยซูทรงยกภาพประกอบของต้นไม้อันหนึ่ง (ในกรณีนี้คือต้นมะเดื่อในฤดูใบไม้ผลิ เมื่อมันเริ่มแตกใบ มันก็เป็นตัวบ่งชี้ชัดเจนว่าใกล้ถึงฤดูร้อนแล้ว จากนั้นพระเยซูตรัสว่าเมื่อพวกเขาเห็นสิ่งทั้งปวงนี้เกิดขึ้น พวกเขาก็จะรู้ว่าใกล้ถึงฤดูร้อนแล้ว นี่อาจหมายถึง ‘ฤดูร้อน’ แห่งการครอบครองในยุคพันปีของพระคริสต์ อย่างไรก็ตาม ฤดูร้อนจะไม่มาถึงจนกว่าสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ได้ตรัสไว้ล่วงหน้าในคำเทศนาบนภูเขาเมกะกอกเทศนี้ได้เกิดขึ้นแล้ว กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พวกอิสราเอลจะต้องเจอกับ ‘ฤดูหนาว’ แห่งยุคเจ็ดปีก่อนที่พวกเขาจะได้เจอกับ ‘ฤดูร้อน’ แห่งอาณาจักรของพระเจ้า

มก 13:30 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้บังเกิดขึ้น นอกจากนี้ “คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้บังเกิดขึ้น” บางคนในกลางศตวรรษที่ยี่สิบได้พยายามที่จะประยุกต์การแตกใบของต้นมะเดื่อว่าเป็นการกลับมาของพวกยิวจำนวนมากยังดินแดนปาเลสไตน์หลังสงครามโลกครั้งที่สอง พวกเขาจึงสรุปว่าคนในชั่วอายุของพวกเขาจะได้เห็นการเสด็จมาของพระคริสต์ แต่นั่นก็ไม่ได้เกิดขึ้นจริงสำหรับคนส่วนใหญ่ในชั่วอายุนั้น นั่นไม่น่าจะใช่สิ่งที่พระเยซูต้องการสื่อ แต่ในฐานะที่เป็นคนชั่วอายุนั้นที่ได้เห็นสิ่งทั้งปวงที่ได้ถูกพยากรณ์ไว้ในคำเทศนาบนภูเขาเมกะกอกเทศ โดยเฉพาะจากมุมมองของชนชาติยิวส่วนน้อยที่เชื่อในยุคเจ็ดปี คนชั่วอายุนั้นจะไม่ล่วงลับไปจนกว่าทั้งหมดนี้จะสำเร็จ พวกเขาจะเห็นการเบ่งบานของอาณาจักรของพระเจ้าในการครอบครองในยุคพันปีของพระคริสต์

มก 13:31 ไม่นานก่อนการตรึงกางเขน พระเยซูตรัสชัดเจนถึงความจริงแท้ของพระวาระที่เป็นลายลักษณ์อักษรของพระองค์ในยามที่พระองค์ไม่อยู่แล้ว **ฟ้าและดินจะล่องไป แต่ถ้อยคำของเราจะสูญหายไปหาไม่ได้เลย** นี่สื่อชัดเจนว่า สักวันหนึ่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่องผ่านไป ดู วิวรรณ์ 21:1 แม้กระนั้น บรรดาถ้อยคำของพระองค์จะไม่มีวันสูญหายไปเลย นี่เป็นการกล่าวล่วงหน้าถึงการส่งมอบต่อและการเก็บรักษาไว้ของบรรดาถ้อยคำของพระองค์อย่างสัตย์ซื่อ นอกจากนี้ มันไม่ใช่แค่ความคิดต่างๆ ไปหรือความจริงต่างๆ ที่เป็นหลักคำสอนเท่านั้นที่จะถูกเก็บรักษาไว้ แต่ถ้อยคำเหล่านั้นเลยที่จะถูกเก็บรักษาไว้ มันยากที่จะเชื่อว่าพระเจ้าได้ทรงปล่อยให้ถ้อยคำต่างๆ ของพระองค์สูญหายไปจนกระทั่งปลายศตวรรษที่ 19 ที่ถ้อยคำเหล่านั้นมาปรากฏอีกทีใน critical text (ต้นฉบับที่ถูกตัดแต่งและต่อเติม) แต่ทรนสนะที่เชื่อถือได้มากกว่าก็คือว่า ถ้อยคำเหล่านั้นมีอยู่มาตลอดในต้นฉบับที่เหล่าผู้เชื่อพระกัมภีร์รับต่อๆ มาตั้งแต่ศตวรรษแรก นั่นคือ ต้นฉบับดั้งเดิมที่รับมาของพระวาระของพระเจ้า

มก 13:32 พระเยซูจึงวกกลับมาตรัสถึงเหตุการณ์ต่างๆ ในอวสานกาลอีก **แต่วันนั้น โมงนั้นไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์หรือพระบุตรก็ไม่รู้ รู้แต่พระบิดาองค์เดียว** ไม่มีมนุษย์หรือทูตสวรรค์ตนใด (รวมถึงซาตานด้วย) ที่รู้ว่าสิ่งทั้งปวงนี้จะเกิดขึ้นเมื่อไร การที่พระเยซูปฏิเสธเรื่องการรู้เกี่ยวกับเวลานั้น ไม่ได้ขัดเรื่องความเป็นพระเจ้าของพระองค์แต่อย่างใด แต่มันเผยให้เห็นถึงความเป็นมนุษย์ของพระองค์และการที่พระองค์ทรงยอมสละอำนาจพิเศษบางอย่างของพระองค์ (เช่น ความทรงสิทธิ์พญญูของพระองค์ เป็นต้น) ในการเสด็จมารับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงได้สิ่งเหล่านี้กลับคืนมาทั้งหมดตอนที่ทรงรับสง่าราศี ถ้าหากว่าแม้แต่พระเยซูก็ไม่ทรงทราบเวลาแห่งจุดจบนี้ในความเป็นมนุษย์ของพระองค์ มันจะเป็นเรื่องที่โง่เขลาสิ้นดีขนาดไหนที่มนุษย์อย่างเราจะพยายามตั้งวันที่เหตุการณ์เหล่านั้นจะเกิดขึ้น

มก 13:33 แทนที่จะพยายามหาวันที่สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น พระเยซูตรัสสั่งว่า **จงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่เวลาวันนั้นจะมาถึงเมื่อไร** หน้าที่ของเราก็คือ การเฝ้าระวังและอธิษฐานไปในระหว่างนี้

มก 13:34-37 มาระโกไม่ได้ใส่คำอุปมาเกี่ยวกับเจ้านายที่ไม่อยู่ดังที่พบในมัทธิว 25:14-30 อย่างน้อยก็ในรายละเอียด อย่างไรก็ตาม เขาอาจนำเสนอสาระสำคัญที่กลั่นกรองแล้วตรงนี้ด้วยว่าบุตรมนุษย์เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่ง ที่ออกจากบ้านไปทางไกล มอบสิทธิอำนาจให้แก่พวกผู้รับใช้ของเขา และให้รู้การทำงานของตนว่ามีหน้าที่อะไร และได้สั่งนายประตูให้เฝ้าบ้านอยู่ 35 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าเจ้าของบ้านจะมาเมื่อไร จะมาเวลาค่ำ หรือเที่ยงคืน หรือเวลาไก่ขัน หรือรุ่งเช้า 36 กลัวว่าจะมาจับพลันและจะพบท่านนอนหลับอยู่

บทเรียนง่ายๆที่พระเยซูได้ทรงมอบไว้แก่บรรดาประชากรของพระองค์ในระหว่างนี้ก็คือ จงเฝ้าระวัง คำที่แปลเช่นนั้น (*เกรกอเรโอ*) มีความหมายว่า 'ระวังระไว' และ 'ใส่ใจอยู่ตลอด' ที่น่าสนใจก็คือว่า พระเยซูตรัสถึงสี่ยามในเวลากลางคืน นั่นคือ เวลาค่ำ เที่ยงคืน เวลาไก่ขัน และรุ่งเช้า คำกำชับสำหรับเรานั้นก็ชัดเจน “จงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าเจ้าของบ้านจะมาเมื่อไร” อีกครั้งที่ 37 ซึ่งเราบอกพวกท่าน เรา ก็บอกคนทั้งปวงด้วยว่า จงเฝ้าระวังอยู่เถิด” คำสั่งนี้ยังมีไว้ให้แก่เราจนถึงทุกวันนี้

ภาพรวมของมาระโก 14: ในบทนี้มีการกล่าวถึงช่วงหนึ่งวันหรือสองวันสุดท้ายในพระชนม์ชีพของพระเยซูก่อนการตรึงกางเขน มีการกล่าวถึงการชโลมพระเยซูด้วยที่บ้านเบธานี พระกระยาหารมื้อสุดท้ายพร้อมกับเหตุการณ์ต่างๆที่เกี่ยวข้อง สวนเกทเสมนี และการจับกุม และการดำเนินคดีพระองค์ตามมาด้วยการปฏิเสธของเปโตร

มก 14:1-2 มีการเอ่ยถึงตัวบ่งชี้เวลาที่สำคัญตรงนี้ ยังอีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกา และเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็หาช่องที่จะจับพระองค์ด้วยอุบายและจะฆ่าเสีย 2 แต่พวกเขาพูดกันว่า "ในวันเลี้ยง อย่าเพื่อทำเลย กลัวว่าประชาชนจะเกิดวุ่นวาย"

วันที่คนเชื่อกันว่าพระเยซูถูกตรึงกางเขนคือวันศุกร์ ซึ่งเป็นที่รู้จักทั่วโลกในชื่อวัน 'ศุกร์ประเสริฐ' (Good Friday) อย่างไรก็ตามข้อบ่งชี้ต่างๆจากพระคัมภีร์ก็เสนอว่า พระเยซูไม่น่าจะ

ถูกตรึงกางเขนในวันศุกร์ได้ มัทธิว 12:40 กล่าวว่าพระองค์ทรงอยู่ในใจกลางของแผ่นดินโลก เวลาสามวันสามคืน มันเป็นไปได้ที่จะให้เหตุการณ์นั้นอยู่ระหว่างเย็นวันศุกร์และเช้าวันอาทิตย์ เมื่อพิจารณาถึงเหตุการณ์เหล่านั้นที่ได้ถูกเล่าอย่างละเอียดมาตั้งแต่การเสด็จเข้ากรุงอย่างผู้พิชิตในวัน Palm Sunday และหมายเหตุตรงนี้ ก็ยังเหลือเวลาอีกสองวันกว่าจะถึงเทศกาลปัสกา ดูเหมือนจะปรากฏชัดเจนว่าพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนไม่วันพุธก็วันพฤหัสบดี ลำดับเวลาในสัปดาห์นั้นและเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในสัปดาห์นั้นก็โน้มเอียงไปทางวันพฤหัสบดี เทศกาลปัสกาถูกถือว่าเป็นวันสะบาโตอย่างหนึ่ง และอันที่จริงแล้วก็ถือว่าเป็นวันสะบาโตใหญ่ด้วยดังที่บอกไว้ในยอห์น 19:31 เทศกาลปัสกาที่เป็นวันสะบาโตหนึ่งจึงอาจตรงกับวันใดก็ได้ในสัปดาห์นั้น ดังนั้น ไม่ว่าจะในกรณีใด พระเยซูก็ทรงถูกตรึงกางเขนในวันก่อนวันสะบาโต โดยน่าจะ เป็นวันพฤหัสบดี

พวกชนชั้นสูงที่มีอำนาจแห่งกรุงเยรูซาเล็ม คือพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ กำลังคิดวางแผนว่าพวกเขาจะจับพระองค์ด้วยอุบายอย่างไรดี คำที่แปลเช่นนั้น (คอลลอส) มีความหมายว่า 'อย่างหลอกลวง' หรือ 'อย่างลับๆ' ผู้นำเหล่านี้เป็นนักการเมืองจริงๆ พวกเขายังเป็นคนขี้ขลาดด้วย พวกเขารู้ว่าพระเยซูทรงเป็นที่นิยมชมชอบในหมู่ประชาชนอย่างน้อยก็ในทางอารมณ์ พวกเขาเชื่อว่าหากพวกเขาจับกุมพระเยซูอย่างเปิดเผย โดยเฉพาะในวันเทศกาลปัสกา พวกเขาที่จะจุดชนวนให้เกิดการจลาจลอย่างแน่นอน ดังนั้นพวกเขาจึงคิดวางแผนว่าพวกเขาจะจับกุมพระองค์แบบหลบๆซ่อนๆได้อย่างไรเพื่อที่จะฆ่าพระองค์เสีย เราควรหมายเหตุไว้ว่าพวกเขาได้ตัดสินใจแล้วว่าพวกเขาจะวางแผนที่จะทำอะไรเมื่อจับพระองค์ได้แล้ว ศาลเตี้ยที่เกิดขึ้นตามมาก็เป็นเพียงเล่ห์กลที่ปิดบังเจตนาที่แท้จริงของพวกเขาที่จะฆ่าพระองค์เสีย

มก 14:3 มาระโกจึงเปลี่ยนไปเล่าเหตุการณ์ที่หมู่บ้านเบธานีบ้าง ในเวลาที่พระองค์ประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ในเรือนของซีโมนคนโรครเรื้อน ขณะเมื่อทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ มีหญิงผู้หนึ่งถือผอบน้ำมันหอมระคายที่มีราคามากมาใส่พระองค์ และนางทำให้ผอบนั้นแตก แล้วก็เทน้ำมันนั้นลงบนพระเศียรของพระองค์

หมู่บ้านเบธานีอยู่ใกล้กับกรุงเยรูซาเล็ม โดยเหมือนกับเป็นชานเมืองแห่งหนึ่ง มันอยู่ทางทิศตะวันออกของกรุงนี้ โดยอยู่ด้านหลังภูเขามะกอกเทศซึ่งหันหน้าเข้าหาอาคารพระวิหาร มาระโกกล่าวว่พระองค์ทรงประทับอยู่ในเรือนของ “ซีโมนคน โรคเรื้อน” เราไม่ทราบอะไรอื่นอีกเกี่ยวกับชายผู้นี้ อย่างไรก็ตาม เราอาจสันนิษฐานได้ว่าก่อนหน้านี้พระเยซูได้ทรงรักษาเขาให้หายโรคแล้วเพราะตอนนี้เขากลับมาอยู่บ้านแล้ว นั่นคงเป็นไปได้เลยหากเขายังเป็นโรคเรื้อนอยู่

มาระโกไม่ได้ระบุว่าหญิงผู้นี้เป็นใคร บางคนสันนิษฐานว่าผู้หญิงคนนี้คือ มารีย์ พี่สาวของลาซารัสดังที่ระบุไว้ในยอห์น 12:1-8 อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์ที่คล้ายคลึงกันนี้ในยอห์น 12 ก็เกิดขึ้นก่อนการเสด็จเข้ากรุงอย่างผู้พิชิตของพระเยซู แต่ตรงนี้เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นหลังจากนั้น เราจะอธิบายทั้งสองเหตุการณ์นี้ได้ก็คือว่า ผู้หญิงสองคนทำเช่นนั้น ในบันทึกของยอห์นมันเกิดขึ้นที่บ้านของมารธา แต่ตรงนี้มันเกิดขึ้นที่บ้านของซีโมน

คำที่แปลว่า **เอนพระกายลงเสวยอยู่** (*คาตาเคออีไม*) จริงๆแล้วก็แปลว่า 'เอนกาย' ในการรับประทานอาหารเย็นแบบเป็นทางการ มันเป็นธรรมเนียมในสมัยนั้นที่คนจะรับประทานอาหารจากตำแหน่งที่นั่งกึ่งนอนรอบโต๊ะเดี่ยวๆตัวหนึ่ง นี่สื่อถึงการพักผ่อนและความสบายขณะที่พวกเขาค่อยๆดื่มด่ำกับการรับประทานอาหารเย็นแบบเต็มมือ

ขณะที่พระเยซูนั่งเอนพระกายอยู่รอบโต๊ะนั้น ผู้หญิงคนนี้ก็มาโดย “ถือผอบน้ำมันหอม นาระดาที่มีราคาแพงมาเผ่าพระองค์ และนางทำให้ผอบนั้นแตกแล้วก็เทน้ำมันนั้นลงบนพระเศียรของพระองค์” คำที่แปลว่า **น้ำมันหอมนาระดา** (*นารคอส*) หมายถึงน้ำหอมแบบตะวันออกที่มีราคาแพงมากๆ ผอบก็คือภาชนะบรรจุแบบหนึ่งที่สกัดมาจากหินปูนซึ่งในภาชนะดังกล่าวพวกคนสมัยโบราณเก็บน้ำหอมที่มีราคาแพงหรือขี้ผึ้งแบบอื่นๆไว้ข้างใน การทำให้ผอบนั้นแตกก็อาจหมายถึงการแกะตราประทับที่ปิดฝาผอบนั้นไว้

การเทน้ำมันหอมนี้ลงบนพระเศียรของพระเยซูก็เป็นการเจิมพระองค์ตามความหมายในพระคัมภีร์เดิมทุกประการเกี่ยวกับการเจิม ที่น่าสนใจอีกก็คือชื่อ **พระคริสต์** (*คริสตอส*) ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า 'ผู้ที่ได้รับการเจิม' ถ้าไม่ใช่ตอนอื่น ก็เป็นตอนนี้แหละที่พระเยซูทรงถูกเจิมนี้อาจเป็นภาพให้ชมล่วงหน้าของการที่พระองค์ทรงถูกเจิมให้เป็นปุโรหิตและกษัตริย์ก่อนการ

ทนทุกข์ทรมานของพระองค์ พระเยซูเองก็ตรัสในเวลาต่อมาไม่นานด้วยว่าผู้หญิงคนนี้ได้เจิม
พระองค์ก่อนการฝังพระศพของพระองค์

มก 14:4-5 อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่ทุกคนที่พอใจ แต่มีบางคนไม่พอใจพูดกันว่า "เหตุใด
จึงทำให้น้ำมันนี้เสียเปล่า 5 เพราะน้ำมันนี้ ถ้าขายก็คงได้เงินกว่าสามร้อยเหรียญเดนาเรียน
แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้" เขาจึงบ่นว่าผู้หญิงนั้น มัทธีวเขียนไว้ว่าบางคนที่ว่านี้คือ บางคนใน
พวกสาวก ถึงแม้มาระโกจะไม่ได้เอ่ยออกมาเป็นชื่อ แต่ยอห์นก็เขียนไว้ว่า ยูดาสเป็นหัวโจกเลย
ในการบ่นครั้งนี้ เงินสามร้อยเหรียญเป็นเงินจำนวนเยอะ ในภาษาปัจจุบัน มันก็คงเท่ากับค่าแรง
ในการทำงานหนึ่งปี นี่เป็นเงินจำนวนมากทีเดียวไม่ว่าจะในระบบเศรษฐกิจใด คำที่แปลว่า **บ่น**
ว่า (*เอ็มบริมาอ ออ ไม*) จริงๆแล้วมีความหมายแรงกว่านี้ คือ 'เสียงขึ้นจุมุกด้วยความโกรธ' หรือ
'การทำทายเป็นน้ำเสียงเข้มๆ' ยูดาสเห็นเงินหลุดลอยไปซึ่งเป็นเงินที่เขาว่าจะยกยกเก็บไว้ได้
นำเสรีที่เขาทำให้สาวกคนอื่นๆติดเชื่อที่ศนคิตที่ไม่ดีนี้ไปด้วย เหตุผลของเขาที่ว่าจะเอาเงินที่ได้
ไปให้แก่พวกคนจนก็เป็นแค่ข้ออ้างบังหน้า เหมือนกับที่เป็นบ่อยๆแม้กระทั่งในการเมือง
ปัจจุบัน

มก 14:6-7 พระเยซูทรงมองออกทันทีและตรัสว่า ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า "อย่าว่าเขาเลย
กวนใจเขาทำไม เขาได้กระทำการดีแก่เรา 7 ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับท่านเสมอ และท่านจะ
ทำการดีแก่เขาเมื่อไรก็ได้ แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอไป พระองค์ทรงดำนิพวกสาวกที่บ่น
ทันที ผู้หญิงคนนี้ได้กระทำการดีแก่พระองค์จริงๆ โดยอาจเกินกว่าที่นางเข้าใจด้วยซ้ำ การที่นาง
ชโลมพระเยซูนั้นไม่ใช่อยู่ที่เกิดหรือเป็นเรื่องบังเอิญ นางน่าจะได้รับการทรงนำจากพระ
วิญญาณของพระเจ้าให้ทำเช่นนั้นเพื่อที่จะสื่อความหมายลึกซึ้งหลายประการเกี่ยวกับพระเยซู
พระองค์ได้ทรงทำการรับใช้ในฐานะศาสนาคาพยากรณ์สำเร็จแล้ว อีกเดียวพระองค์ก็จะเข้าสู่พระ
ราชกิจของพระองค์ในฐานะปุโรหิตแล้ว สักวันหนึ่งพระองค์จะเสด็จกลับมาในฐานะพระมหา
กษัตริย์

ถึงแม้จะไม่ใช่อ้อความเกี่ยวกับหลักเศรษฐศาสตร์อย่างแน่นอน แต่พระเยซูก็ตรัสว่าจะมี
คนยากจนอยู่เสมอไป ความยากจนส่วนหนึ่งแล้วเกิดจากสภาพเคราะห์ร้ายที่ผู้คนต้องเจอ

อย่างไรก็ตาม มันก็เกิดจากความบาปและความเกียจคร้านด้วยเช่นกัน ทุกปัจจัยเหล่านั้นยังคงมีอยู่มาจนถึงทุกวันนี้ พระเยซูอาจทรงเตือนความจำพวกสาวกแบบผ่านๆว่าพวกเขาสามารถช่วยเหลือคนจนเมื่อใดก็ได้ แต่พวกเขาจะไม่มีพระองค์ด้วยนานนัก พวกเขาไม่เข้าใจเรื่องนั้น แต่เมื่อมองย้อนกลับไปเราก็เห็นว่าคำตรัสของพระองค์เป็นจริงขนาดไหน

มก 14:8 พระเยซูจึงตรัสว่า **ซึ่งผู้หญิงนี้ได้กระทำก็เป็นการสุดกำลังของเธอ เธอมาชโลมกายของเราก่อนเพื่อการศพของเรา** ดังที่ระบุไว้ด้านบน เป็นไปได้ยิ่งที่สิ่งที่ผู้หญิงคนนี้ได้กระทำเป็นมาโดยการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ นางอาจไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าพระเยซูกำลังจะถูกประหารชีวิตถึงแม้นางย่อมรู้แน่นอนว่าพระองค์กำลังเป็นที่ต้องการตัวจากพวกผู้มีอำนาจที่กรุงเยรูซาเล็ม อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงรู้ที่อยู่เต็มอกว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์กำลังถูกชโลมสำหรับการศพก่อนที่มันจะเกิดขึ้นจริง

เป็นธรรมเนียมของพวกยิวที่จะชโลมศพคนตายด้วยน้ำหอมต่างๆขณะที่พวกเขาห่อศพนั้นในผ้าที่ใช้ในการฝังศพ น้ำหอมช่วยอำพรางกลิ่นศพรวมถึงเป็นการแสดงความเคารพต่อผู้ตายด้วย นี่เป็นอีกครั้งที่พระเยซูตรัสล่วงหน้าถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ ถึงแม้มีน้อยคนนักที่อยู่ที่นี่ที่เข้าใจว่าพระองค์กำลังตรัสถึงอะไรอยู่

มก 14:9 พระเยซูจึงทรงออกความเห็นว่ **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนๆทั่วโลกซึ่งข่าวประเสริฐนี้จะประกาศไป การซึ่งผู้หญิงนี้ได้กระทำก็จะลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่น**" องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตรัสล่วงหน้าว่าในยุคต่อไปเมื่อข่าวประเสริฐจะถูกประกาศไปทั่วโลก สิ่งซึ่งผู้หญิงคนนี้ได้กระทำจะถูกเล่าต่อไปซ้ำแล้วซ้ำอีก จริงแท้ที่เดียวที่ความกรุณาที่นางได้แสดงต่อพระเยซูในวันนั้นได้กลายเป็นที่ระลึกถึงชื่อของนางตั้งแต่วันนั้นมาจนถึงทุกวันนี้

มก 14:10-11 ขณะเดียวกัน อาจด้วยความเจ็บแค้นใจ ฝ่ายยูดาสอิสคาริโอท เป็นคนหนึ่ง ในพวกสาวกสิบสองคน ได้ไปหาพวกปุโรหิตใหญ่ เพื่อจะทรยศพระองค์ให้เขา 11 ครั้งเขาได้ยินอย่างนั้นก็ดีใจ และสัญญาว่าจะให้เงินแก่ยูดาส แล้วยูดาสจึงคอยหาช่องที่จะทรยศพระองค์ให้แก่เขา เห็นได้ชัดว่านี่เป็นตอนสำคัญก่อนการทรยศพระเยซู ยูดาสแห่งครีโธทได้ไปหาพวกปุโรหิต

ใหญ่แห่งพระวิหารและเสนอตัวที่จะทรยศพระองค์ให้ พวกเขาคงถึงโลกด้วยความดีใจ พวกเขาจึงรีบตกลงจ่ายค่าจ้างสำหรับงานที่เขาจะทำให้ทันที คำที่แปลว่า คอยหาช่อง (อะอูไคโรส) มีความหมายว่า 'โอกาสเหมาะๆ' แต่ความหมาย 'คอยหาช่อง' ก็สื่อให้เห็นถึงการขาดอุปนิสัยในตัวยูดาส เขาคอยหาช่องที่จะทำงานชั่วๆของตนให้สำเร็จ เขาไม่ต้องรอนานเลยด้วยซ้ำ

มก 14:12 เห็นได้ชัดว่าพระเยซูและพวกสาวกพักค้างคืนไม่ในหมู่บ้านเบธานีก็อาจเป็นที่สวนเกตเสมณีซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่มากนัก ไม่ว่าจะในกรณีใด วันต่อมาคือเมื่อวันต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ถึงเวลาเขาเคยฆ่าลูกแกะสำหรับปีสกา นั้น ดังนั้นพวกสาวกของพระองค์มาทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายไปจัดเตรียมปีสกาให้พระองค์สวยที่ไหน" วันแรกของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อก็ตรงกับเทศกาลปีสกา พวกสาวกซึ่งเป็นกังวลว่าพวกเขาจะถือเทศกาลนี้อย่างเหมาะสมหรือไม่จึงถามพระเยซูว่าพวกเขาจะไปจัดเตรียมที่ไหน

มก 14:13-15 พระเยซูจึงทรงใช้สาวกสองคนไป สั่งเขาว่า "จงเข้าไปในกรุงนั้น แล้วจะมีชายคนหนึ่งทูนหม้อน้ำมาพบท่าน จงตามคนนั้นไป ลูกาหมายเหตุไว้ว่าสองคนนี้คือเปโตรและยอห์น (ลูกา 22:8) พระเยซูทรงให้หมายสำคัญหนึ่งแก่พวกเขาซึ่งจะปรากฏชัดเจนในวัฒนธรรมสมัยนั้น พระองค์ตรัสบอกพวกเขาให้มองหา "ชายคนหนึ่งทูนหม้อน้ำ" ในธรรมเนียมปฏิบัติทางสังคมสมัยนั้น ปกติแล้วผู้หญิงก็เป็นคนที่ทูนหม้อน้ำซึ่งปกติแล้วทำจากดินเหนียวไว้บนหัว การเห็นผู้ชายสักคนทำเช่นนั้นก็เป็นภาพที่ผิดปกติแน่ทีเดียว ดังนั้น เมื่อพวกเขาเห็นภาพที่ยากจะพบเห็นเช่นนั้น พวกเขาก็จะรู้ว่าพวกเขาได้พบคนที่ใช่แล้ว พระเยซูตรัสว่า จงตามเขาไป

พระองค์จึงสั่งว่า **14** เขาจะเข้าไปในที่ใด ท่านจงบอกเจ้าของเรือนั้นว่า พระอาจารย์ถามว่า 'ห้องที่เราจะกินปีสกากับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน' **15** เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละ จงจัดเตรียมไว้สำหรับพวกเราเถิด" ชายที่ทูนหม้อน้ำคนนี้น่าจะเป็นผู้รับใช้คนหนึ่ง พระเยซูทรงสั่งพวกเขาว่าพอพวกเขาไปถึงจุดหมายปลายทางของชายคนนั้น ให้พวกเขาถามหาเจ้าของบ้าน "ห้องที่เราจะกินปีสกากับเหล่าสาวกของเรา

ได้นั้นอยู่ที่ไหน” ถึงแม้การพบชายคนนั้นและสถานที่ๆ ไซ้เป็นการอัศจรรย์อย่างหนึ่งในตัวมันเองแล้ว แต่ห้องรับแขกที่ถูกจัดเตรียมไว้อย่างครบถ้วนก็อาจมีคำอธิบายที่ธรรมดาๆ มากยิ่งกว่า

พวกยิวนับหมื่นๆ ได้เดินทางมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อถือเทศกาลปัสกาในฤดูใบไม้ผลิและยมคิปูร์ในฤดูใบไม้ร่วง ในเทศกาลปัสกาพวกยิวที่คิดหาเงินก็จะปล่อยเช่าห้องรับประทานอาหารที่ถูกจัดเตรียมไว้พร้อมแล้วแก่พวกคนที่เดินทางมาเพื่อถือเทศกาลปัสกา ถึงแม้มิได้มีบอกไว้ แต่มันก็เป็นไปได้ยิ่งที่ว่าเป็นห้องเช่นนั้นที่พระเจ้าได้ทรงโปรดให้ว่างพอดีตอนที่พวกสาวกไปถึง ไม่มีใครอื่นที่ได้จองห้องนั้นไว้ พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมสถานที่ไว้สำหรับพระกระยาหารมื้อสุดท้าย

มก 14:16 ดังนั้น สาวกสองคนนั้นจึงออกเดินเข้าไปในกรุง และพบเหมือนพระดำรัสที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม แน่นอนที่กรุงที่ว่าคือ กรุงเยรูซาเล็ม พวกสาวกได้เดินทางมาจากหมู่บ้านเบธานีที่อยู่ใกล้เคียสหรือสวนเกทเสมณีที่อยู่ติดกัน

มก 14:17-18 ในค่านั้นขณะที่พวกเขานั่งลงเพื่อรับประทานอาหารค่ำในเทศกาลปัสกา พระเยซูจึงเสด็จมาพบกับสาวกสิบสองคน 18 เมื่อกำลังเอนกายลงรับประทานอาหารอยู่ พระเยซูจึงตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา คือคนหนึ่งที่รับประทานอาหารอยู่กับเรานี้แหละ" พวกเขาถึงกับตกใจและประหลาดใจยิ่งที่พระเยซูทรงประกาศว่าคนหนึ่งในพวกเขาซึ่งนั่งอยู่กับพระองค์จะทรยศพระองค์

มก 14:19-21 ทันใดนั้นฝ่ายพวกสาวกก็เริ่มพากันเป็นทุกข์ และทูลถามพระองค์ทีละคนว่า "คือข้าพระองค์หรือ" และอีกคนหนึ่งถามว่า "คือข้าพระองค์หรือ" สาวกแต่ละคนต่างประหลาดใจและอาจถามออกมาด้วยความจริงใจว่า "คือข้าพระองค์หรือ" เราไม่ทราบว่าจะตายคาสได้ถามหรือไม่ บางทีก่อนถึงตาเขา พระเยซู 20 จึงตรัสตอบเขาว่า "เป็นคนหนึ่งในสาวกสิบสองคนนี่ คือเป็นคนจิ้มในจานเดียวกันกับเรา ธรรมเนียมของยิวก็คือ การจิ้มขนมปังที่แตกออกลงในน้ำแองหรือน้ำซूप นี่ยิ่งเป็นเช่นนั้นเมื่อขนมปังไร้เชื้อถูกใช้ เช่นใน เทศกาลปัสกา ในบันทึกของยอห์น เขาพูดถึงอาหารที่ถูกจิ้ม (ยอห์น 13:26-30) เห็นได้ชัดว่าพระเยซูทรงจิ้ม

ขนมปังไว้เชื้อขึ้นหนึ่งลงในน้ำแกงที่อยู่ใกล้ๆและสั่งมันให้แก่ยูดาส ยอห์นกล่าวว่า หลังจากนั้น ยูดาสก็ออกไปทันทีเพื่อทำงานของตนให้สำเร็จ (ยอห์น 13:30)

จากนั้นพระเยซูทรงประกาศว่า **21** เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้มีคำเขียนไว้ถึง พระองค์นั้นจริง แต่วิบัติแก่ผู้ที่ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นมิได้บังเกิดมาก็จะเป็นการดีต่อคนนั้นเอง" เป็นไปได้ที่ว่าพวกสาวกที่เหลือไม่เข้าใจเรื่องที่พระเยซูทรงส่งขนมปังที่จุ่มแล้วให้แก่ยูดาส พระองค์ทรงหมายเหตุไว้อย่างอ้อมๆว่า พระองค์กำลังมุ่งหน้าไปตามทางที่ได้มีคำพยากรณ์ไว้มานานแล้วเกี่ยวกับพระองค์ โดยน่าจะเป็นอิสยาห์ 53 และข้ออื่นๆที่พูดถึงพระเมสสิยาห์ในพระคัมภีร์เดิม อย่างไรก็ตาม พระองค์ยังทรงเตือนไว้อย่างเป็นกลางด้วยว่า การที่คนนั้นที่ทรยศพระองค์ไม่เคยเกิดมาเลยก็ดีเสียกว่า

มก 14:22-24 ขณะที่พวกเขารับประทานอาหารในเทศกาลปัสกาต่อไปอยู่นั้น พระเยซูก็ตรัสสิ่งที่ลึกซึ้งอีกเรื่องว่า ระหว่างอาหารมื้อนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา ทรงขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้แก่เหล่าสาวกตรัสว่า "จงรับกินเถิด นี่เป็นกายของเรา" พระองค์ทรงหยิบขนมปังไว้เชื้อขึ้นหนึ่งขึ้นมาและทรงอวยพร นี่น่าจะหมายความว่าพระองค์ทรงอธิษฐานสำหรับ และอาจขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงประทานให้ จากนั้นพระองค์ก็ทรงหักขนมปังชิ้นนั้นออกและแจกให้สาวกของพระองค์แต่ละคน (ยกเว้นยูดาส) ในการที่พระองค์ตรัสสั่งพวกสาวกว่า "จงรับกินเถิด นี่เป็นกายของเรา" มันก็ปรากฏชัดเจนว่าพระองค์มิได้ทรงหมายความว่าขนมปังนั้นจะกายเป็นพระกายของพระองค์จริงๆ (transubstantiation) แต่พระองค์ตรัสเป็นความหมายเปรียบเทียบมากกว่า ในบันทึกของลูกา มีบันทึกไว้ว่าพระเยซูตรัสว่า "จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา" (ลูกา 22:19) เปาโลอธิบายเรื่องนี้ชัดเจนมากๆใน 1 โครินธ์ 11:23-26

ในทำนองเดียวกัน **23** แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วย ขอบพระคุณและส่งให้เขา เขาก็รับไปดื่มทุกคน **24** แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "นี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อคนเป็นอันมาก เห็นได้ชัดว่าเหตุการณ์สำคัญเหตุการณ์หนึ่งกำลังเกิดขึ้นอยู่ พระเยซูกำลังทรงสถาปนาพันธสัญญาใหม่ จดหมายฝากหลายฉบับในพระคัมภีร์ใหม่ โดยเฉพาะหนังสือฮีบรู จะให้รายละเอียดชัดเจนว่าพันธสัญญาใหม่จะเข้ามาแทนที่พันธสัญญา

เก้าซึ่งบัดนี้ก็กำลังถูกทำให้ใช้การไม่ได้แล้ว นอกจากนี้พระเยซูทรงหมายเหตุไว้ว่า ผลของเถาองุ่นในถ้ำยนั้นคือ พระโลหิตของพระองค์ซึ่งจะถูกทำให้หลั่งออกเพื่อคนเป็นอันมาก ถึงแม้พวกเขาอาจไม่เข้าใจสิ่งที่พระองค์กำลังตรัส แต่เมื่อเรามองย้อนกลับไป เราก็เข้าใจว่าน้ำองุ่นในถ้ำยนั้นไม่เพียงเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงการเริ่มต้นพันธสัญญาใหม่ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์เท่านั้น แต่เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงพระโลหิตที่ไหลออกของพระคริสต์พร้อมกับความหมายต่างๆที่สื่อออกมาของพระโลหิตนั้นด้วย

อีกครั้งที่อัครทูตเปาโลกล่าวไว้อย่างชัดเจนใน 1 โครินธ์ 11:23-26 ว่าถ้ำยน้ำองุ่นนั้นไม่เพียงเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งเท่านั้น แต่เป็นที่ระลึกถึงพระราชกิจของพระคริสต์ด้วย ไม่มีการพูดถึงการเปลี่ยนแปลงของขนมปังและน้ำองุ่นเป็นพระกายและพระโลหิตของพระเยซูคริสต์จริงๆเลย พระกระยาหารมื้อสุดท้ายที่พระเยซูทรงเป็นผู้นำรับประทานก็สื่อถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในวันถัดมาที่กลโกธา มันยังกลายเป็นสิ่งที่นำไปสู่พิธีศีลระลึกที่จะกระทำกัน ในคริสตจักรท้องถิ่นในไม่ช้าด้วย ในความหมายทั้งหมดของมัน มันจึงเป็นสัญลักษณ์ทั้งในลักษณะที่เป็นภาพให้ชมก่อนรวมถึงเป็นที่ระลึกในภายหลังด้วย มันไม่ใช่ศีลศักดิ์สิทธิ์และไม่มีผลในการล้างบาปแต่อย่างใด

มก 14:25 พระเยซูยังทรงประกาศอีกว่า เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราจะ **ไม่ดื่มน้ำผลแห่งเถาองุ่นนี้ต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มใหม่ในอาณาจักรของพระเจ้า**" ถึงแม้พระเยซูได้รับประทานอาหารกับพวกเขาอีกหลายครั้งจริงๆหลังทรงฟื้นคืนพระชนม์แล้ว แต่ก็ไม่มีบันทึกไว้ว่าพระองค์ทรงดื่มผลจากเถาองุ่นเลย พระองค์จะไม่ทรงดื่มมันจนกว่าจะถึงวันนั้นที่พระองค์เสด็จกลับมาและทรงสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ บางทีพระองค์อาจทรงเป็นผู้แรกที่จะดื่มน้ำองุ่นใหม่ที่มาจากผลเก็บเกี่ยวแรกในอาณาจักรนั้นก็เป็นที่

เราควรหมายเหตุไว้ว่าไม่มีตรงไหนเลยในข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มที่บอกว่าพระเยซูหรือพวกเขาดื่มเหล้าองุ่นในพระกระยาหารมื้อสุดท้าย คำที่แปลว่า **น้ำองุ่น (ออยนอส)** สามารถหมายถึงน้ำองุ่นที่หมักแล้ว (เหล้าองุ่น) หรือยังไม่หมักก็ได้ อย่างไรก็ตาม พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงระมัดระวังที่จะไม่ทำให้คนอ่านสับสนเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยการใช้คำว่า **ออยนอส** ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพระกระยาหารมื้อสุดท้าย แต่คำที่ใช้คือ "ผลแห่งเถาองุ่น" ทุกตอนในพระคัมภีร์ที่

พูดถึงเหล้าองุ่น (น้ำองุ่นที่หมักแล้ว) ล้วนเป็นลบทั้งสิ้น เหล้าองุ่นถูกนำเสนอในพระคัมภีร์ว่าเป็นสิ่งที่ผิดและเป็นความบาปเสมอ ดังนั้นมันจึงดูเหมือนชัดเจนว่าผลแห่งเถาองุ่น (น้ำองุ่น) ที่ถูกใช้ในพระกระยาหารเมื่อสุดท้ายเป็นแบบไม่หมัก นอกจากนี้เราอาจสันนิษฐานได้อย่างปลอดภัยว่า ตลอดการรับใช้บนโลกนี้ของพระเยซูพระองค์ไม่เคยดื่มน้ำองุ่นแบบหมักแล้วเลย (เหล้าองุ่น) พวกเขาวิงวอนนั้นและจนถึงทุกวันนี้ได้คิดค้นกลวิธีในการทำน้ำองุ่นใสแจ้วซึ่งไม่ถูกหมัก มันยังมีวางขายอยู่ในร้านค้าจนถึงทุกวันนี้

มก 14:26 หลังจากนั้นเมื่อร้องเพลงสรรเสริญแล้ว พระองค์กับเหล่าสาวกก็พากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ มันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติสำหรับพวกเขาที่จะร้องเพลงสดุดีฮัลเลลในคืนที่ถือเทศกาลปัสกา เพลงสดุดีฮัลเลล หรือเพลงสดุดีที่ใช้สรรเสริญ ประกอบด้วยเพลงสดุดีหกเพลง นั่นคือ บทที่ 113 จนถึงบทที่ 118 พวกเขาไม่ได้ร้องทั้งหกเพลง แต่บางส่วนของเพลงสดุดีเหล่านี้ ก่อนที่จะดื่มถ้วยที่สองและรับประทานเนื้อลูกแกะ พวกเขาที่ร้องส่วนแรกของเพลงนี้ ซึ่งมีบางส่วนของเพลงสดุดีบทที่ 113 และ 114 และพอดื่มถ้วยที่สี่และถ้วยสุดท้ายพวกเขาก็ร้องจบเพลงสดุดีฮัลเลล โดยร้องบางส่วนของเพลงสดุดีที่เหลือ โดยเริ่มต้นที่เพลงสดุดีบทที่ 115 และจบด้วยบทที่ 118 เมื่อร้องจบแล้ว เขาก็ร้องเพลงที่พวกเขาเรียกว่า ‘พระพรแห่งเพลงนี้’ ซึ่งก็คือ เพลงสดุดี 145:10 ถึงแม้มิได้บังคับ แต่ถ้าพวกเขาดื่มถ้วยที่ห้า เขาก็จะร้องเพลงสดุดี 136 บางส่วนของเพลงสดุดีเหล่านี้มีคำพยากรณ์ถึงพระเมสสิยาห์อย่างชัดเจน และแน่นอนที่พระเยซูทรงนำพวกเขาในการร้องเพลงเหล่านี้

แน่นอนที่ปานนี้เป็นเวลาอำคำแล้วและอาจถึงสามทุ่มแล้วด้วยซ้ำ พระเยซูและพวกเขาจึงน่าจะเริ่มเดินแบบทอดน่องพร้อมกับครุ่นคิดไปด้วย จากห้องชั้นบนในกรุงเยรูซาเล็มมุ่งหน้าไปยังภูเขามะกอกเทศ เป็นไปได้ยิ่งที่ว่าคำตรัสในยอห์น 15-17 ถูกเอ่ยออกมาระหว่างการเดินทางที่ครุ่นคิดนี้ จากกรุงเยรูซาเล็มพวกเขาน่าจะเดินลงไปในหุบเขาจิดโรนที่อยู่ติดกันซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกและมายังฐานของภูเขามะกอกเทศซึ่งเป็นที่ๆสวนเกทเสมณีตั้งอยู่ น่าสังเกตที่กรุงเยรูซาเล็มนั้นปรากฏให้เห็นเต็มตาเมื่อมองจากภูเขามะกอกเทศ และถึงแม้เราไม่รู้ว่าท้องฟ้าคืนนั้นมีเมฆเยอะหรือไม่ แต่แสงไฟที่มีอยู่ในกรุงก็คงปรากฏให้เห็นชัดเจนไม่ไกลเกินหนึ่งในสี่ไมล์ไปทางทิศตะวันตก

มก 14:27-28 ในเงามืดของกรุงเยรูซาเล็มในคำคืนนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า "ท่านทั้งหลายจะสะดุดใจเพราะเราในคืนนี้เอง ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า 'เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป' 28 แต่เมื่อทรงชูปให้เราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน" คำตรัสของพระเยซูนั้นจะกลายเป็นจริงอย่างน่าเศร้า ก่อนที่จะสิ้นคืนนั้น สาวกทุกคนจะอับอายขายหน้าและเสียใจที่พระอาจารย์ของตนถูกจับกุมอย่างน่าอัปยศอดสูเหมือนอย่างอาชญากรคนหนึ่งและถูกลากตัวไปจำจอง พวกเขาส่วนใหญ่ก็จะพากันหนีไปหมด เปโตรก็จะปฏิเสธพระองค์ต่อหน้าผู้คน ถึงแม้ได้บอกไว้เป็นอื่น แม้แต่ยอห์นก็ขายหน้าและสะดุดพระองค์ผู้ซึ่งเขาเคยคิดว่าเป็นพระเมสสิยาห์บัดนี้กลับถูกปฏิบัติราวกับเป็นอาชญากรคนหนึ่ง พระเยซูทรงเตือนพวกเขาไว้เรียบร้อยแล้วเกี่ยวกับการที่พระองค์จะทรงถูกจับกุม อย่างไรก็ตามพวกเขาคงคิดว่าถ้าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์จริงๆ พระองค์ก็คงสะบัดพวกศัตรูของพระองค์ทิ้งได้โดยไม่ก่อให้เกิดอันตรายใดๆ

พระเยซูทรงเตือนพวกเขาโดยยกข้อความจากเศคาริยาห์ 13:7 ที่ว่า "เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป" อย่างไรก็ตาม พระองค์ก็ทรงให้ความหวังอันยิ่งใหญ่แก่พวกเขาโดยตรัสล่วงหน้าว่าหลังจากที่พระองค์ทรงฟื้นขึ้นมาแล้ว พระองค์ก็จะเสด็จล่วงหน้าพวกเขาไปยังแคว้นกาลิลี นี่เป็นอีกครั้งที่พระเยซูไม่เพียงตรัสล่วงหน้าถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ที่ใกล้จะเกิดขึ้นเท่านั้น แต่ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นอีกก็คือ พระองค์ยังตรัสถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ที่จะเกิดขึ้นด้วย น่าเศร้าตรงที่ว่าตอนนั้นพวกเขาไม่เข้าใจเรื่องหลังนี้เลย

มก 14:29-30 เปโตรทูลพระองค์ว่า "แม้คนทั้งปวงจะสะดุดใจ ข้าพระองค์จะไม่สะดุดใจ" 30 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันนี้ คือคืนนี้เอง ก่อนไปจะขันสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง" เปโตรผู้หุนหันจึงรีบตอบกลับไปว่า "แม้คนทั้งปวงจะสะดุดใจ ข้าพระองค์จะไม่สะดุดใจ" พระเยซูจึงตรัสตอบกลับไปว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันนี้ คือคืนนี้เอง ก่อนไปจะขันสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง" พระเยซูทรงดำเนินเปโตรอย่างนี้มาๆ โดยบอกเขาก่อนที่จะสิ้นคืนนี้และก่อนไปขันสองครั้ง เปโตรก็จะปฏิเสธพระองค์ไปแล้วสามครั้ง

มก 14:31 นั่นเป็นสิ่งที่เกินกว่าเปโตรผู้นำสาวสารจะทนไหว เขาจึงทูลแข็งแรงทีเดียวว่า "ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย" เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน นี่เท่ากับเปโตรพูดว่า 'ไม่มีทาง หากข้าพระองค์ต้องตายกับพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ก็จะไม่มีวันปฏิเสธพระองค์เลยไม่ว่าจะยังไงก็ตาม' พวกสาวกคนอื่นๆ ก็พูดเหมือนกัน ช่างเป็นเรื่องน่าเศร้า ก่อนจะรุ่งสาง คำตรัสของพระเยซูก็จะกลายเป็นจริงอย่างน่าเจ็บปวด

มก 14:32-33 ตรงฐานด้านทิศตะวันตกของภูเขามะกอกเทศตรงข้ามกับห้วยจิดโรนและติดกับกรุงเยรูซาเล็มมีสวนที่เหมือนสวนสาธารณะแห่งหนึ่งตั้งอยู่ชื่อว่า *เกทเสมณี* ชื่อนี้แปลว่า 'บ่อข่ามะกอกเทศ' ภูเขามะกอกเทศก็เป็นเช่นนั้นเลย คนยิวหลายชั่วอายุคนได้ปลูกต้นมะกอกเทศตามพื้นผิวที่ลดหลั่นเป็นชั้นๆของภูเขานี้ มันจึงเป็นเรื่องปกติที่จะพบบ่อข่ามะกอกเทศตรงดินเขาใกล้กับกรุงนี้ เห็นได้ชัดว่าพระเยซูทรงได้รับอนุญาตให้ไปที่นั่นได้ เพราะว่าพระองค์ทรงไปพักค้างคืนที่นั่นบ่อยๆตอนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ดู ยอห์น 18:2 นี่จึงเป็นกลางบอกเหตุว่ายูดาสก็รู้จักที่นั่นด้วย

ดังนั้นพระเยซูกับเหล่าสาวกมายังที่แห่งหนึ่งชื่อเกทเสมณี และพระองค์ตรัสแก่สาวกของพระองค์ว่า "จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เราอธิษฐาน" 33 พระองค์ก็พาเปโตร ยากอบ และยอห์นไปด้วย แล้วพระองค์ทรงเริ่มวิตถกยั้งและหนักพระทัยนัก นี่เป็นอีกครั้งที่ในตอนสำคัญแห่งการรับใช้ของพระองค์ พระเยซูทรงพาพวกคนวงในของพระองค์ไปด้วย นั่นคือ เปโตร ยากอบและยอห์น นอกจากนี้ ด้วยรู้ว่าจะเกิดเหตุร้ายกับพระองค์เองในไม่ช้า พระเยซูจึงทรงทำสิ่งที่ทำแล้วได้ผลมากที่สุด พระองค์เสด็จไปอธิษฐาน นี่ยังเป็นบทเรียนสำหรับเราอยู่ เมื่อวิกฤติเข้ามาใกล้จงไปอธิษฐาน

มาระโกกล่าวว่าพระองค์ทรงเริ่มวิตถกยั้ง คำที่แปลเช่นนั้น (*เอ็คธามเบะ โอ*) มีความหมายหลายประการไล่ตั้งแต่ 'พิศวงงงงวย' ไปจนถึง 'อกสั่นขวัญหนี' นอกจากนี้พระองค์ยังทรงหนักพระทัยนักด้วย คำที่แปลเช่นนั้น (*อาคฺมอเนะ โอ*) มีความหมายหลายอย่างไล่ตั้งแต่ความทุกข์ใจอย่างหนักไปจนถึงความซึมเศร้าหดหู่ ถึงแม้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเป็นพระเจ้า แต่

พระองค์ทรงเป็นมนุษย์คนหนึ่งด้วย ถึงแม้ในอดีตกาลนิรันดร์พระองค์ทรงทราบว่าถึงเวลานี้ และได้เตรียมตัวมาแล้วก็ตาม แต่บัดนี้วิกฤติแห่งยุคทั้งหลายกำลังจะเริ่มต้นและพระองค์ต้องทรงแบกรับมันไว้บนไหล่ของพระองค์เอง ดังนั้นในฐานะมนุษย์ พระองค์จึงทรงหวาดกลัวและเป็นทุกข์ใจยิ่งนัก พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์จะต้องเจอกับอะไรและเห็นได้ชัดว่ามันทำให้พระองค์หวาดกลัวยิ่งนักในความเป็นมนุษย์ของพระองค์

มก 14:34 พระองค์จึงตรัสกับพวกสาวกว่า "ใจเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่ที่นี้เถิด" คำที่แปลว่า เป็นทุกข์ (*เพะริฐพอส*) ตามที่แปลตรงนี้มีความหมายว่า ถูกความโศกเศร้าเข้าครอบงำ ความเจ็บปวดฝ่ายวิญญาณของพระองค์นั้นก็มากจนถึงขนาดเจียนตายเลย นี่สื่อถึงความสิ้นหวังและความหวาดกลัว ที่พึงเดียวของพระองค์ก็คือ การออกไปอธิษฐาน พระองค์จึงทรงสั่งพวกสาวกให้รอและเฝ้าระวัง มันเป็นเวลาี่เองที่พระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์คนหนึ่งมาชูกำลังพระองค์ ดู ลูกา 22:43 พระราชกิจที่กลโกธาซึ่งตามมาด้วยรุ่งอรุณแห่งการฟื้นคืนพระชนม์กำลังใกล้เข้ามา ด้วยพระทัยอันเปี่ยมพระกรุณา พระเจ้าจะทรงทำทุกอย่างที่จำเป็นเพื่อช่วยให้พระองค์สามารถผ่านพ้นสิ่งที่รออยู่เบื้องหน้าได้

มก 14:35-36 มาระโกจึงบันทึกเกี่ยวกับคำอธิษฐานแรกของพระเยซูในสวนเกทเสมนี แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อยหนึ่ง ชบพระกายลงที่ดินอธิษฐานว่า ถ้าเป็นไปได้ให้เวลานั้นล่วงผ่านไปจากพระองค์ 36 พระองค์ทูลว่า "อับบา พระบิดาเจ้าข้า พระองค์ทรงสามารถกระทำสิ่งทั้งปวงได้ ขอเอาถ้อยนี้เลื่อนผ่านไปจากข้าพระองค์เถิด แต่ว่าอย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์" เราเห็นชัดเจนถึงความตึงเครียดและความหนักหนาสาหัสของสถานการณ์ในการที่พระเยซูทรง "ชบพระกายลงที่ดิน"

ในความเป็นมนุษย์ พระองค์ก็ทรงหวาดกลัวเมื่อคิดถึงสิ่งที่พระองค์จะต้องเจอ ด้วยความกลัวในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง พระองค์จึงทรงร้องว่า "อับบา พระบิดาเจ้าข้า พระองค์ทรงสามารถกระทำสิ่งทั้งปวงได้ ขอเอาถ้อยนี้เลื่อนผ่านไปจากข้าพระองค์เถิด" พระเยซูทรงทราบว่าเกิดอะไรขึ้น พระองค์ทรงทราบถึงการที่พระองค์จะทรงถูกจับกุม พร้อมกับถูกเยาะเย้ย ถูกทรมาน และถูกปฏิเสธ พระองค์ทรงทราบถึงความน่ากลัวของการถูกตรึงกางเขนซึ่งรอคอยพระองค์อยู่

ที่น่ากลัวยิ่งไปกว่านั้นก็คือ พระองค์ทรงทราบว่าในวันถัดไป พระองค์จะทรงกลายเป็นความบาปเพราะเห็นแก่เรา โดยตลอดนิรันดร์กาลพระองค์ไม่เคยต้องเป็นมลทินเพราะมันมาก่อนเลย พระองค์ทรงทราบว่าในวันถัดไป พระบิดาอันเป็นที่รักผู้สถิตในสวรรค์ของพระองค์จะทรงหันหลังให้พระองค์ขณะที่พระองค์ทรงถูกตรึงอยู่อย่างทุกข์ทรมานใกล้ตาย และพระองค์ทรงทราบว่าก่อนดวงอาทิตย์ตกในอีกวัน พระองค์จะทรงชิมความเจ็บปวดแห่งความตายเหมือนกับคนอื่นๆทุกคนที่เคยเจอ พระองค์จะทรงเข้าสู่โลกแห่งคนตายอันไม่แน่นอนและที่มองไม่เห็น

น่าสนใจตรงที่ว่าพระองค์ทรงใช้วลี “อับบา พระบิดาเจ้าข้า” คำแรก (อับบา) เป็นคำที่มาจากภาษาอารามิคและเป็นคำที่แสดงถึงความใกล้ชิดภายในครอบครัว มันก็คล้ายกับคำว่า *ป๊ะป๋า* หรือ *พ่อจ๋า* คำหลังนี้แปลมาจากคำกรีก (พาทร) และเป็นคำที่มักแปลเป็น ‘บิดา’ พระเยซูน่าจะทรงอธิษฐานในคำคั้นนั้นเป็นภาษาอารามิค มาระโกอาจบันทึกเหตุการณ์นี้ไว้สำหรับทั้งชาวยิวและชาวกรีกเพื่อให้พวกเขาเข้าใจถึงความตึงเครียดในคำอธิษฐานของพระเยซูโดยการใช้อำนาจภาษาอารามิคที่แสดงถึงการเรียกพ่อแบบสนิทสนมภายในครอบครัวและคำภาษากรีกที่เหมาะสมกว่าด้วย

พระเยซูทรงทราบว่าพระเจ้าทรงทำได้ทุกสิ่ง พระองค์จึงทรงวิงวอนว่า **พระองค์ทรงสามารถกระทำสิ่งทั้งปวงได้ ขอเอาถ้อยนี้เลื่อนพันไปจากข้าพระองค์เถิด** วลีที่พูดถึง “ถ้อยนี้” ก็เป็นสำนวนที่หมายถึงสิ่งที่พระเยซูกำลังจะเผชิญในไม่ช้า ความเป็นมนุษย์ของพระองค์ก็หวาดหวั่นต่อสิ่งที่รออยู่เบื้องหน้า อย่างไรก็ตาม ในความเป็นพระเจ้าของพระองค์ๆ ก็ทรงยอมจำนนตามพระประสงค์ของพระบิดา โดยตรัสชัดเจนขณะทรงอธิษฐานว่า **แต่อย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์** แก่นแท้ของการเป็นเหมือนพระคริสต์ก็คือ การยอมจำนนต่อพระเจ้าในทุกสิ่ง พระเยซูทรงเชื่อฟังพระบิดาในสวรรค์ของพระองค์ในทุกสิ่งและทรงยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระองค์โดยสมบูรณ์

มก 14:37-38 หลังจากการอธิษฐานอันหนักหน่วงครั้งแรกนั้น พระเยซูจึงเสด็จกลับ มาทรงพบเหล่าสาวกนอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า **"ซีโมนเอ๋ย ท่านนอนหลับหรือ จะคอยเฝ้าอยู่สักชั่วเวลาหนึ่งไม่ได้หรือ** มันเป็นวันที่ยาวนานและตอนนี้มันก็คึกแล้วด้วย พวกสาวกจึง

พ่ายแพ้ต่อความง่วงอันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ แทนที่จะสนใจเรื่องฝ่ายวิญญาณ พวกเขากลับพ่ายแพ้ต่อความอยากนอนอันเป็นเรื่องธรรมชาติ พระเยซูจึงทรงดูเปโตรเบาๆ โดยเรียกเขาด้วยชื่อเดิมคือ ซีโมน การที่พระเยซูตรัสถึง “ชั่วเวลาหนึ่ง” (“ชั่วโมงหนึ่ง”) น่าจะเป็นความหมายเชิงเปรียบเทียบที่หมายถึงเวลาสั้นๆ ถึงแม้จะเป็นไปได้ แต่มันก็ไม่น่าเป็นไปได้ที่พระเยซูจะทรงใช้เวลาทั้งชั่วโมงในการอธิษฐาน

พระเยซูจึงทรงเตือนสติพวกเขาว่า 38 ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่ต้องถูการทดลอง คำที่แปลว่า เฝ้าระวัง (*เกรกอเรโอ*) ในบริบทนี้มีความหมายง่ายๆว่า ตื่นอยู่ ในความหมายเชิงอุปมาเปรียบเทียบมากกว่า มันก็หมายถึงการระวังระไว ซึ่งน่าจะเป็นความหมายที่พระเยซูทรงต้องการสื่อ มันยังมีความหมายด้วยว่า รู้ว่ากำลังจะเกิดอะไรขึ้น อย่างไรก็ตาม พระองค์ก็ตรัสถึงที่เป็นความจริงอันลึกซึ้งยิ่งกว่า นั่นคือ เมื่อเราอธิษฐาน เราก็อยู่ห่างไกลจากการถูการทดลอง เมื่อเราสนทนากับพระเจ้า พญามารก็เข้ามาแทรกไม่ได้ เพราะสายไม่ว่างจนถึงทุกวันนี้ ยิ่งเราใช้เวลาในการอธิษฐานมากเท่าไร โอกาสที่การทดลองจะทำงานของมันก็น้อยลงเท่านั้น ไม่เพียงตอนที่เรากำลังอธิษฐานอยู่เท่านั้น แต่ในช่วงเวลาหลังจากนั้นด้วย

ในคำดำหนิเบาๆที่มุ่งที่เปโตรเป็นหลัก บางทีอาจมากกว่าคนอื่นๆด้วย พระเยซูทรงถอนหายใจตรัสว่า “จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง” ก่อนหน้านั้นไม่นานเปโตรยังปฏิบัติอยู่เลยว่า “แม้คนทั้งปวงจะสะดุดใจ ข้าพระองค์จะไม่สะดุดใจ” พระเยซูตรัสอย่างเหนื่อยใจว่าถึงแม้จิตใจเปโตรจะพร้อม แต่เขาก็ยังล้มตาไม่ไหวเลย

มก 14:39-40 พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง ทรงกล่าวคำเหมือนคราวก่อน บันทึกลงของลูกากล่าวไว้ว่าพระองค์ทรงเสด็จไปห่างจากพวกเขาประมาณขว้างหินตก พระองค์จึงทรงอธิษฐานต่อไปอย่างที่ว่าพระองค์ทรงสอนให้เรากระทำ นำเศร้าตรงที่ว่า 40 ครั้งพระองค์เสด็จกลับมาที่ทรงพบสาวกนอนหลับอยู่อีก (เพราะตาเขาลืมไม่ขึ้น) และเขาไม่รู้ว่าจะทูลประการใด คำที่แปลว่า ฐู (จากคำภาษาอังกฤษสมัยเก่า wist) คือ *อะอีโด* พวกเขาไม่รู้ว่าจะพูดอะไรเมื่อพระเยซูมาพบพวกเขาหลับอยู่อีกแล้ว

มก 14:41-42 พระองค์จึงเสด็จกลับไปยังที่ๆพระองค์อธิษฐานอีกเป็นครั้งที่สาม พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "เดี๋ยวนี้ ท่านจงนอนต่อไปให้หายเหนื่อย คำสั่งของพระองค์ที่让他们 ้เขาหลับต่อเห็น ได้ชัดว่าเป็นในเชิงประชดและสื่อความหมายเชิงเปรียบเทียบด้วย พวกเขาไม่รู้ ้อะไรเลยว่าเดี๋ยวจะเกิดอะไรขึ้น ดังนั้น พวกเขาจึงกำลังหลับไหลฝ่ายวิญญาณอยู่ พระเยซูจึงอา ้ทรงถอนใจแบบยอมจำนนและตรัสว่า เชิญหลับต่อไปเถิด นำเศร้าตรงที่ว่าในวิกฤติครั้งใหญ่ ้ที่สุดแห่งการทรงดำรงอยู่มาตลอดชั่ววันรันคร์ของพระองค์ พวกเขาไม่เพียงหลับไหลฝ่าย ้ร่างกายเท่านั้น แต่หลับไหลฝ่ายวิญญาณด้วย ในตอนที่พวกเขาสามารถให้กำลังใจและหนุนใจ ้องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาได้ พวกเขาหลับไหลในทุกด้าน

พร้อมกันนี้พระเยซูยังตรัสอีกว่า พอเถอะ ดูเถิด เวลาซึ่งบุตรมนุษย์ต้องถูกทรยศให้ตกอยู่ ้ในมือของคนบาปนั้นมาถึงแล้ว คำที่แปลว่า พอเถอะ (อาเปะเคะอี) จริงๆแล้วมีความหมายว่า ้‘พวกท่าน (นอน) พอแล้ว’ การทรยศพระองค์นั้นใกล้เข้ามาแล้ว ดังนั้น พระองค์จึงทรงปลุกพวก ้เขา 42 ลูกขึ้นไปกันเถิด ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเรามาใกล้แล้ว" ยูดาสได้ลุกออกไปจากการรับ ้ประทานอาหารมื้อนั้นเพื่อไปทำงานของตนให้สำเร็จ ถึงแม้พวกเขาอีกสิบเอ็ดคนไม่รู้เกี่ยวกับ ้เรื่องนั้น แต่ยูดาสก็กำลังมุ่งหน้าเข้าไปในสวนนั้นพร้อมกับพวกเจ้าหน้าที่ขณะที่พระเยซูตรัสอยู่ ้เลย

มก 14:43 สวนเกทเสมนีอยู่ตรงดินเขาของภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับหุบเขา ้จิดโรนโดยตรงจากประตูด้านทิศตะวันออกของพระวิหาร สวนนั้นจึงใกล้จันมองเห็นได้และใน ้ตอนกลางคืนมันก็ใกล้จนได้ยินเสียงที่ดังจากที่นั่นด้วย ยูดาสจึงนำพวกเจ้าหน้าที่ไปยังสถานที่ ้ที่นั่นที่เขารู้ว่าพระเยซูชอบไป พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้นยูดาสซึ่งเป็นคนหนึ่ง ้ในเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น กับหมู่ชนเป็นอันมาก ถือดาบถือไม้ตะบอง ได้มาจากพวกปุโรหิตใหญ่ ้พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่ ชาวประเสริฐอีกสามเล่มก็บรรยายด้วยว่าในหมู่ชนเป็นอันมาก ้นี้มีพวกเจ้าหน้าที่ประจำพระวิหารและพวกฟาริสีรวมอยู่ด้วย พวกผู้ใหญ่ที่ว่านี้ อาจหมายถึง ้สมาชิกบางคนของสภาซานเฮดริน คนพวกนี้เป็นตัวแทนของพวกผู้มีอำนาจฝ่ายพลเรือนและ ้ฝ่ายศาสนาของกรุงเยรูซาเล็ม ดังนั้นพวกเขาจึงเป็นชนชาติอิสราเอลแบบทางการ

มก 14:44 ผู้ที่จะทรยศพระองค์นั้นได้ให้สัตยาณแก่เขาว่า "เราจูบผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไปให้มั่นคง" ก่อนหน้านี้อยูดาสได้ "ให้สัตยาณแก่เขาว่า "เราจูบผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไปให้มั่นคง" เราควรหมายเหตุไว้ว่ามาระโกดูเหมือนจะไม่อยากเอ่ยชื่อผูดาสเกินความจำเป็น ความคิดคดทรยศของคนทรยศคนนี้สะท้อนให้เห็นถึงความลึกล้ำของความเลื่อมทรมานของมนุษย์ เขาสัตยาณว่าจะระบุดังพระเยซูให้โดยการจูบ อันเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความรักใคร่

มก 14:45 ดังนั้นและทันทีที่อยู่ดาสมาถึง เขาตรงเข้ามาหาพระองค์ทูลว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า พระอาจารย์เจ้าข้า" แล้วจูบพระองค์ มาระโกใช้คำกริยาปัจจุบันกาลในอดีตอีกครั้ง ความหน้าซื่อใจคดและความคิดคดทรยศก็ปรากฏชัดมากยิ่งขึ้นจากการที่อยู่ดาสเรียกพระเยซูว่า พระอาจารย์เจ้าข้า พระอาจารย์เจ้าข้า คำที่แปลเช่นนั้น (รับบี) มีความหมายโดยทั่วไปได้ว่า 'อาจารย์' (และเป็นคำที่ใช้เรียกรับบี) อย่างไรก็ตาม มันมีความหมายได้ด้วยว่า 'ผู้ยิ่งใหญ่' หรือ 'ผู้ทรงเกียรติ' การทรยศของยูดาสนั้นเป็นยิ่งกว่าการประชดประชันจนกลายเป็นความน่าสะอิดสะเอียนแห่งทุกยุคสมัย

มก 14:46 พวกเจ้าหน้าที่จึงจับกุมพระองค์ไป พระเยซูจึงทรงถูกจับกุมและถูกมัดอย่างเห็นได้ชัด

มก 14:47 มาระโกจึงบันทึกว่าคนหนึ่งเฝ้าอยู่ในพวกเหล่านั้นที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ได้ชักดาบออกฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตถูกหูของเขาขาด แน่นอนที่คนนี่คือ เปโตร ตามที่ระบุไว้ในบันทึกของยอห์น ถึงแม้มิได้ระบุไว้ แต่สิ่งที่ถูกสื่อออกมาก็คือว่า เปโตรตั้งใจที่จะตัดมากกว่าหูของชายคนนั้น เห็นได้ชัดว่าเขาตั้งใจที่จะตัดศีรษะของชายคนนั้น เห็นได้ชัดว่าชายคนนี่เห็นว่า จะโดนฟันเขาจึงก้มหัวหลบ เปโตรจึงฟันโดนแก้มของเขา มาระโกไม่ได้เอ่ยถึงเรื่องนี้ แต่แน่นอนที่พระเยซูทรงรักษาหูของชายเคราะห์ร้ายคนนี่ให้หายกลับเป็นเหมือนเดิม

มก 14:48-49 พระเยซูจึงตรัสถามพวกเหล่านั้นว่า "ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบ ถือตะบองออกมาจับเรา 49 เราได้อยู่กับท่านทั้งหลายทุกวันสั่งสอนในพระวิหาร ท่านก็หาได้จับเราไม่ แต่จะต้องสำเร็จตามพระคัมภีร์" พระเยซูทรงเผชิญหน้ากับความขี้ลาดของ

พวกเขา พระองค์ทรงเตือนความจำพวกเขาว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนอย่างเปิดเผยในพระวิหาร และพวกเขาก็ไม่กล้าจับกุมพระองค์ตอนกลางวันแสดๆ พวกเขาเป็นนักการเมืองที่ซื่อฉลาดตาขาวจริงๆ พวกเขากลัวการเผชิญหน้าและผลต่อเมืองที่เกิเกิดขึ้นตามมาของมัน ดังนั้นพวกเขาจึงคิดวางแผนจับกุมพระองค์ตอนกลางคืน ข้อพระคัมภีร์ที่สำเร็จนี้อาจหมายถึงเพลงสดุดี 41:9, 55:14 หรือ 69:25 ที่มีคำพยากรณ์ล่วงหน้าเกี่ยวกับการทรยศของยูดาส

มก 14:50-52 นำเสร้านตรงที่ว่าแล้วสาวกทั้งหมดได้ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป ในยามวิกฤติของพระเยซู สาวกทุกคนพากันหนีไปหมด กระนั้น 51 มีชายหนุ่มคนหนึ่งห่มผ้าปานผืนหนึ่งคลุมร่างกายที่เปลือยเปล่าของตนติดตามพระองค์ไป พวกหนุ่มๆก็จับเขาไว้ 52 แต่เขาได้สลัดผ้าปานผืนนั้นทิ้งเสีย แล้วเปลือยกายหนีไป บางคนเดาว่าชายหนุ่มคนนี่คือ มาระโก คนอื่นๆก็คาดเดาว่าคนนี่คืออัครทูตยอห์น เพราะว่าข้อ 51-52 ไม่ปรากฏในข่าวประเสริฐที่เหลืออีกสามเล่ม บางคนจึงคิดว่านี่คือ มาระโก ในฐานะเป็นบุตรของมารีย์และพวกเขาอาจมารับประทานปัสกากันในบ้านของเขา เขาจึงอาจติดตามพวกเขาไปจนถึงสวนเกทเสมนิแต่ตอนนี้เขาก็วิ่งหนีไปด้วยความกลัว

มก 14:53 สวนเกทเสมนีอยู่ไม่ไกลจากกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม แน่นอนที่มันอยู่ใกล้ถึงมองเห็นได้และอาจได้ยินเสียงจากที่นั่นได้ด้วย พวกเจ้าหน้าที่ฝ่ายพลเรือนและศาสนาจึงพาพระเยซูลงไปในหุบเขาจิดโรนและขึ้นอีกฝั่งไปยังบ้านของคายาฟาสซึ่งมองออกไปเห็นหุบเขาจิดโรนและภูเขามะกอกเทศ บันทึกลงของยอห์น (18:13-14) บอกว่าพวกเขาพาพระเยซูไปบ้านของอันนาสก่อนซึ่งเป็นพ่อตาของคายาฟาส พวกเขาคิดว่าเขาควรเป็นมหาปุโรหิตตามสิทธิอันชอบธรรม แต่ด้วยเหตุผลทางการเมือง พวกโรมได้แต่งตั้งคายาฟาสขึ้นเป็นมหาปุโรหิตแทน ทั้งสองคนเป็นผู้มีอำนาจแห่งชั้นสูงของอิสราเอล เห็นได้ชัดว่า เพราะเห็นแก่ความอาวุโสกว่าและอิทธิพลที่มากกว่าของอันนาส พระเยซูจึงถูกพาไปหาเขาก่อน เราควรระลึกไว้ว่าตอนนั้นเป็นช่วงกลางดึกแล้ว อย่างไรก็ตาม เท่าที่เป็นไปได้ ทั้งสองคนนี้ต่างรู้ว่าพระองค์จะต้องถูกจับกุมคืนนั้นอยู่แล้ว พวกเขาจึงกำลังรอการจับตัวพระองค์มาอยู่ มาระโกจึงเขียนไว้ว่า เขาพาพระเยซูไปหามหาปุโรหิต และมีบรรดาพวกปุโรหิตใหญ่ พวกผู้ใหญ่ และพวกธรรมจารย์ชุมนุมพร้อมกัน

อยู่ที่นั่น พวกผู้นำแห่งอิสราเอลต่างมารวมตัวกันอยู่ที่นั่น พวกเขาได้คนที่พวกเขาต้องการตัวแล้ว สิ่งที่จะเกิดขึ้นตามมาก็เป็นเพียงระเบียบปฏิบัติเท่านั้น

มก 14:54 มาระโกบันทึกว่าฝ่ายเปโตรได้ติดตามพระองค์ไปห่างๆจนเข้าไปถึงคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต และนั่งผิงไฟอยู่กับพวกคนใช้ เห็นได้ชัดว่ามาระโกหายกลัวและกลับมาตามพวกเจ้าหน้าที่ไปถึงคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต อย่างไรก็ตาม ในด้านมืดแล้ว เปโตรก็เดินในคำปรึกษาของคนชั่ว ยืนในทางของคนบาป และลงเอยด้วยการนั่งในที่นั่งของคนชอบเยาะเย้ย

มก 14:55-59 ถึงแม้มิได้ระบุไว้เช่นนั้น แต่เห็นได้ชัดว่าข่าวได้แพร่สะพัดไปถึงสมาชิกคนอื่นๆของสภาซานเฮดรินว่าพระเยซูทรงถูกจับแล้ว (บางทีนี่อาจเป็นเหตุที่ว่าทำไมพระเยซูถึงถูกพาไปบ้านของอันนาสก่อนเพื่อให้เวลาคนอื่นๆได้มารวมตัวกันที่คฤหาสน์ของคายาฟาส) พวกเขาจึงรีบมารวมตัวกันเพื่อทำเรื่องแสนชั่วร้ายแห่งยุคสมัย นั่นคือ ศาลเดี่ยวที่จัดให้มีขึ้นกลางดึก พวกเขาารู้อยู่แล้วว่าจะทำอะไร พวกเขาแค่หาจากบงหน้าสิ่งที่พวกเขาได้วางแผนไว้แล้วเท่านั้น

มาระโกจึงบันทึกว่า พวกปุโรหิตใหญ่ กับบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานมาเบิกปรักราพระเยซูเพื่อจะประหารพระองค์เสีย แต่หาหลักฐานไม่ได้ 56 ด้วยว่ามีหลายคนเป็นพยานเท็จ ปรักราพระองค์ แต่คำของเขาแตกต่างกัน 57 มีบางคนยื่นขึ้นเบิกความเท็จปรักราพระองค์ว่า 58 "ข้าพเจ้าได้ยื่นคนนี้ว่า เราจะทำลายพระวิหารนี้ที่สร้างไว้ด้วยมือมนุษย์ และในสามวันจะสร้างขึ้นอีกวิหารหนึ่งซึ่งไม่สร้างด้วยมือมนุษย์เลย" 59 แต่คำพยานของคนเหล่านั้นเองก็ยังไม่ถูกต้องกัน คำที่แปลว่า สภา (ซุเนดริออน) คือ สภาซานเฮดริน ถึงแม้จะเป็นยามกลางดึก แต่พวกเขาก็ยินดีเหลือเกินที่จะลุกขึ้นและมาคิดบัญชีกับพระเยซูครั้งเดียวจบ

ในความพยายามอันเปล่าประโยชน์ที่จะแสดงให้เห็นถึงการพิจารณาคดีที่เหมาะสม (ถึงแม้การพิจารณาคดีตอนกลางดึกไม่เพียงละเมิดบทบัญญัติของยิวเท่านั้น แต่ยังเป็นเรื่องไม่ถูกต้องอีกด้วย) พวกเขายังพยายามหาพยานมาให้การปรักราพระองค์ด้วยแม้กระทั่งในเวลานั้น เจตนาของพวกเขาก็ชัดเจน พวกเขาวางแผนไว้แล้วว่า "ประหารพระองค์เสีย" นั่นเป็นสิ่งที่พวกเขาได้ตัดสินใจแล้ว พวกเขาแค่พยายามจัดให้มีการพิจารณาคดีที่เหมาะสมโดยหาพวก

พยานมาเท่านั้น เหล่าคนชั่วนี้ถึงกับผิดหวังที่พวกพยานให้การขัดแย้งกันเอง พวกพยานเท็จหลายคนอาจเป็นนักศาสนาเหล่านั้นเองเพราะพวกเขาฟังพระเยซูสั่งสอนที่พระวิหาร

สุดท้ายแล้วพวกผู้มีอำนาจก็หาคนได้สองคนที่ทำให้การของพวกเขาสอดคล้องกัน ถึงแม้ทุกส่วนของการพิจารณาคดีนี้จะเรียกได้ว่าเป็นศาลเตี้ยก็ตาม แต่พวกเขาก็พยายามอย่างมากที่จะคงสิ่งที่ดูเหมือนเป็นความถูกต้องไว้บ้าง ตามที่พระราชบัญญัติ 19:15-17 ได้กล่าวไว้ การประหารชีวิตจะกระทำได้อีกต่อเมื่อมีพยานสองปาก จริงๆแล้วตามที่บันทึกไว้ในยอห์น 2:19 พระเยซูก็ได้ตรัสไว้ล่วงหน้าถึงการทำลายพระวิหารคือ พระกายของพระองค์เอง อย่างไรก็ตาม พวกยิวก็ไม่เข้าใจเลยว่าพระเยซูกำลังตรัสถึงอะไรเมื่อสามปีก่อนหน้านั้น สำหรับพวกยิวสมัยนั้น การบอกเป็นนัยว่าพระวิหารอันใหญ่โตและสวยงามนี้จะถูกทำลายก็เท่ากับเป็นการคิดคบฏและพุดหมิ่นประมาท อย่างไรก็ตาม แม้แต่พยานที่ดูเหมือนมีคำให้การตรงกันสองคนนี้ก็ไม่ได้สอดคล้องกันร้อยเปอร์เซ็นต์

มก 14:60 ดังนั้นมหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นยืนท่ามกลางที่ชุมนุมถามพระเยซูว่า "ท่านไม่ตอบอะไรบ้างหรือ ซึ่งเขาเบิกความปรักปรำท่านนั้นจะว่าอย่างไร" เพื่อแสดงให้เห็นถึงความศักดิ์สิทธิ์มากยิ่งขึ้น มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นพูดเพื่อกลบเกลื่อนการขาดหลักฐานของพวกเขา

มก 14:61-62 ด้วยความเยียบอันสง่าผ่าเผย พระเยซูทรงนิ่งอยู่ มิได้ตอบประการใด มหาปุโรหิตซึ่งวิ่งพล่านอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเยซูและถามพระองค์อย่างอดรนทนไม่ไหวว่า ท่านมหาปุโรหิตจึงถามพระองค์อีกว่า "ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของผู้ทรงบรมสุขหรือ" สำหรับคำถามนี้ 62 พระเยซูทรงตอบว่า "เราเป็น และท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาของผู้ทรงฤทธานุภาพ และเสด็จมาในเมฆแห่งฟ้าสวรรค์" สิ่งที่พระเยซูตรัสทำให้พวกศัตรูเดือดดาลในสองเรื่อง (1) พระองค์ตรัสตอบโดยกล่าวว่า "เราเป็น" ซึ่งทั้งพระองค์และสภาซานเฮดรินต่างรู้ว่าเป็นคำที่อ้างอิงถึงพระเยโฮวาห์ (คำในพระคัมภีร์เดิมนี้อาจมีความหมายตรงตัวว่า 'เราเป็น') และ (2) พระองค์ทรงยอมรับเองว่าสักวันหนึ่งพระองค์จะทรงประทับนั่งที่พระหัตถ์เบื้องขวาของพระเจ้าก่อนที่จะเสด็จกลับมาจากสวรรค์ ความหมายของคำตรัสนี้จึงไม่เล็ดรอดพวกปฏิบัติของพระองค์ไปได้เลย

มก 14:63-64 ดังนั้นท่านมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตนแล้วกล่าวว่า "เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า 64 ท่านทั้งหลายได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาทแล้ว ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร" คนทั้งปวงจึงเห็นพร้อมกันว่าควรจะมีโทษถึงตาย มันเป็นธรรมเนียมที่เขียนไว้แล้วที่มหาปุโรหิตจะฉีกเสื้อของตนออกด้วยความรังเกียจเคียดแค้นที่ได้ยินสิ่งที่ตนเห็นว่าเป็นคำพูดหมิ่นประมาท มันบ่งบอกถึงความบริสุทธิ์ของตนและการรังเกียจสิ่งที่เป็นคำพูดหมิ่นประมาทแน่นอนที่มหาปุโรหิตทำเช่นนี้เพื่อเป็นการสร้างอารมณ์สะเทือนใจและเพื่อหวังผลในการแสดงเท่านั้น เขาพยายามที่จะสื่อข้อสรุปของตนให้สมาชิกที่เหลือของสภาซานเฮดรินได้รู้ พวกเขาเข้าใจดีถึงความหมายเชิงสัญลักษณ์ของสิ่งที่เขาได้กระทำ เมื่อเขาถามว่าพวกเขาคิดอย่างไร เขาก็ได้ส่งสัญญาณคำตอบที่เหมาะสมให้แก่พวกเขาแล้ว พวกเขาจึง "เห็นพร้อมกันว่า (พระองค์) ควรจะมีโทษถึงตาย" ซึ่งเป็นโทษที่กำหนดไว้แล้วสำหรับการพูดหมิ่นประมาท

มันเป็นเรื่องตลกตรงที่ว่าเมื่อพวกเขาลากตัวพระเยซูไปอยู่ต่อหน้าปีลาต พวกเขา ก็คิดค้นข้อกล่าวหาขึ้นมาได้ตั้งเยอะแยะ ในฐานะเป็นนักการเมืองฝิปากดี พวกเขา ก็เปลี่ยนคำพูดไปเรื่อยๆตามสิ่งที่พวกเขาคิดว่าจะก่อให้เกิดผลสูงสุด พวกเขาได้ทำตามระเบียบพิธีการแล้วในการปรับโทษพระองค์ให้ต้องโทษประหารชีวิต นั่นเป็นข้อสรุปที่พวกเขาตกลงไว้แล้วก่อนที่พวกเขาจับกุมพระองค์เสียอีก แต่อย่างน้อยในตอนนี้ พวกเขาก็มีข้ออ้างได้ว่าพวกเขาได้ดำเนินการพิจารณาคดีไปแล้วแม้มันจะผิดบัญญัติของพวกเขาเองในหลายด้านก็ตาม

มก 14:65 ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นผู้ถูกปรับโทษแล้ว บางคนก็เริ่มถ่มน้ำลายรดพระองค์ ปิดพระพักตร์พระองค์ ตีพระองค์ แล้วว่าแก่พระองค์ว่า "พยากรณ์ซิ" และพวกคนใช้ก็เอาฝ่ามือตบพระองค์ ความเกลียดชังและความอาฆาตพยาบาทของพวกผู้นำของอิสราเอลที่มีต่อพระเยซูจึงเผยธาตุแท้ออกมา พวกเขาไม่เพียงปฏิเสธข้อเสนอของพระองค์เรื่องอาณาจักรนั้นเท่านั้น แต่พวกเขายังเกลียดชังพระองค์เป็นการส่วนตัวด้วย คือ ทั้งตัวตนของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นตัวแทนของ ดังนั้นพวกเขาจึงถ่มน้ำลายรดพระพักตร์พระองค์ มีการกระทำไม่กึ่งอย่างที่แสดงถึงความเกลียดชังและการดูถูกเหยียดหยามได้มากกว่าการกระทำนี้

คนอื่นๆก็เล่นตลกกับพระองค์อย่างโหดร้าย โดยบิดตาทพระองค์ ตบพระพักตร์พระองค์ และช่วยพระองค์ให้หายว่าใครทำเช่นนั้น สิ่งที่ทำให้การกระทำเยี่ยงนี้ไม่เหมาะสมเลยก็คือ คนเหล่านี้เป็นพวกผู้นำชั้นสูงแห่งอิสราเอล ความชั่วร้ายแห่งจิตใจอันชั่วช้าของพวกเขาจึงถูกเผยให้เห็น ถึงแม้จะออกตัวว่าเป็นชนชั้นสูงที่มีเกียรติและถึงกับเป็นผู้ ‘บริสุทธิ์’ ด้วยซ้ำ แต่ความต่ำทรามของใจอันชั่วร้ายของพวกเขาก็แสดงตัวตนที่แท้จริงออกมา พวกเขาจึงระบายความเกลียดชังที่มีต่อพระเยซูออกมาในแบบไร้ยางอายและแบบนักเลงหัวไม้ เท่าที่เป็นไปได้พวกเขาก็กำลังถูกคลาไคลโดยพวกผีปศาจแห่งนรกที่คงเต็มไปด้วยความยินดีกับทุกจังหวะการตีที่พระเยซูโดน

มก 14:66-67 ขณะเดียวกันและขณะที่เปโตรอยู่ที่คุกหาสน์ข้างล่างนั้น มีหญิงคนหนึ่ง ในพวกสาวใช้ของท่านมหาปุโรหิตเดินมา 67 เมื่อเห็นเปโตรฝังไฟอยู่เขาเขม้นดู แล้วพูดว่า "เจ้าได้อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย" คุกหาสน์ของคายาฟาสถูกสร้างขึ้นบนไหล่เขาที่สูงชัน ซึ่งทำให้มองเห็นหุบเขาด้านล่าง วลีที่พูดว่าเปโตร "อยู่ที่คุกหาสน์ข้างล่าง" น่าจะหมายถึงระดับต่ำกว่าของคุกหาสน์นั้น เขานั่งอยู่ตรงนั้น โดยฝังไฟเพื่อขับไล่ความเหน็บหนาวในคำคืนแห่งคืนถูกโบยไม้ผลิและปลายฤดูหนาว สาวใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตจำเขาได้ นั่นอาจเป็นเพราะสำเนียงแบบชาวแคว้นกาลิลีของเขา นางอาจเคยเห็นเขาอยู่กับพระเยซูในพระวิหารเมื่อไม่กี่วันก่อนก็ได้ ไม่ว่าจะในกรณีใด นางก็จำเปโตรได้และรู้ว่าเขาเคยอยู่กับพระเยซู

มก 14:68 กับสิ่งที่เขาต้องเสียใจไปชั่วนิรันดร์ เปโตรปฏิเสธว่า "ที่เจ้าว่านั้นข้าไม่รู้เรื่องและไม่เข้าใจ" เปโตรจึงออกไปที่ระเบียงบ้าน แล้วไถ่กัซัน ตอนนี้ก็เริ่มถึงรุ่งสางแล้ว เปโตรจึงเดินออกไปยังระเบียงที่อยู่ติดกันซึ่งมองออกไปเป็นหุบเขาที่อยู่ทางทิศตะวันออก "แล้วไถ่กัซัน" ไถ่กัซันผู้ตัวหนึ่งในละแวกนั้นขึ้นประกาศว่าถึงเวลาเช้าแล้ว

มก 14:69-70 อีกครั้งหนึ่งสาวใช้คนหนึ่งได้เห็นเปโตร แล้วเริ่มบอกกับคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า "คนนี้แหละ เป็นพวกเขา" 70 แต่เปโตรก็ปฏิเสธอีก แล้วอีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นได้ว่าแก่เปโตรว่า "เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกเขาแน่แล้ว ด้วยว่าเจ้าเป็นชาวกาลิลี และสำเนียงของเจ้าก็ส่อไปทางเดียวกันด้วย" สาวใช้คนนี้มองออกทันทีว่าเปโตรเป็นพวกเดียวกับพระเยซู นางจึงกล่าวหาเปโตรว่าเป็นคนหนึ่งในพวกเขา เขาปฏิเสธหน้าตาย

กรุงเยรูซาเล็มและบริเวณใกล้เคียงไม่เพียงเป็นที่มั่นทางการเมืองและศาสนาของอิสราเอลเท่านั้น แต่ยังเป็นศูนย์กลางทางวัฒนธรรมของอิสราเอลอีกด้วย คนที่นั่นพูดจกกันด้วย ‘สำเนียงที่ถูกต้อง’ ในทางกลับกัน แคว้นกาลิลีเป็นแคว้นชนบทที่คนที่นี่พูดจกกันด้วยสำเนียงบ้านนอก รวมถึงมีภาษาพูดอันเป็นเอกลักษณ์ของตัวเองด้วย คนอื่นๆ ได้ยินเขาพูดและรู้เลยว่าเขามาจากไหน พวกเขาถึงกล่าวหาเปโตรว่าเป็นคนหนึ่งในพวกเขาด้วย สำเนียงของเขาได้สื่อตัวเขา

มก 14:71-72 ในทันใดนั้นเปโตรเริ่มสบถและสาบานว่า "คนที่เจ้าว่านั่นข้าไม่รู้จก" คำที่แปลว่า สบถ (*อานาธะมาทิส*) ไม่จำเป็นต้องหมายถึงคำพูดหยาบคายหรือหยาบโจนลามก แต่มันหมายถึงการกล่าวคำปฏิญาณ (รูปค่านามของคำๆ นี้คือ *อานาธะมา*) เช่นเดียวกัน คำที่แปลว่า สาบาน (*ออมนุโอ*) มีความหมายว่า ‘ยืนยันหรือขู่ด้วยคำปฏิญาณ’ เปโตรไม่น่าจะเอ่ยคำหยาบออกมา แต่เขาน่าจะปฏิญาณหรือสาบานว่าเขาไม่รู้จก “คนที่พวกเจ้าว่านั่น” ประเด็นสำคัญก็คือว่าเขาพยายามอย่างมากที่จะปฏิเสธพระเยซูและบอกปิดว่าเคยมีส่วนเกี่ยวข้องกับพระองค์ไม่ว่าจะในทางใดก็ตาม

พอแสงยามเช้าเริ่มสาดส่อง 72 แล้วไก่ขันเป็นครั้งที่สอง ไก่ที่อยู่ใกล้เคียงตัวเดิมจึงขันประกาศความล้มเหลวอันน่าสังเวชของเปโตร เปโตรจึงระลึกถึงคำที่พระเยซูตรัสไว้แก่เขาว่า "ก่อนไก่ขันสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง" เมื่อเปโตรหวนคิดขึ้นได้ก็ร้องไห้ (ข่าวประเสริฐของมาระโกเป็นเล่มเดียวที่กล่าวว่าไก่ผู้ตัวนี้ขันสองครั้ง) เปโตรจำได้ทันทีว่าพระเยซูได้ตรัสอะไรไว้ในคืนก่อนหน้าและรู้ตัวว่าตนเพิ่งทำอะไรลงไป เขาทำได้แต่หนีไปและร้องไห้อย่างขมขื่น

ภาพรวมของมาระโก 15: บทที่สิบห้านี้นำเสนอบันทึกของมาระโกเกี่ยวกับการที่พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้าปีลาต พวกทหาร โรมเยาะเย้ยทรมานพระองค์ และการตรึงพระองค์ที่กางเขน บทนี้ปิดท้ายด้วยบันทึกเกี่ยวกับการฝังพระศพของพระองค์

มก 15:1 พอรุ่งเช้า พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่และพวกธรรมจารย์และบรรดาสมาชิกสภาได้ปรึกษากัน แล้วจึงมัดพระเยซูพาไปมอบไว้แก่ปีลาต ตอนนี่ก็เป็นเวลารุ่งเช้าแล้ว

ในระหว่างนี้สภาซานเฮดรินทั้งหมดได้มารวมตัวกันและพระเยซูทรงถูกพาตัวมาอยู่ต่อหน้าพวกเขาเพื่อได้รับการอนุมัติจากพวกเขา คนเหล่านั้นที่ไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นก็ถูกปลุกในช่วงกลางคืน พวกผู้นำจึงมาปรึกษากับพวกเขาแบบพอเป็นพิธี จากนั้นพวกเขาก็มัดพระเยซูและลากตัวพระองค์ไปหาปีลาต ภายใต้การปกครองของโรม พวกผู้มีอำนาจของยิวไม่มีสิทธิอำนาจในการสั่งประหารชีวิตใครได้ มีแต่เจ้าเมืองเท่านั้นที่มีสิทธิอำนาจดังกล่าว พวกเขาจึงหวังว่าจะโน้มน้าวปีลาตให้เชื่อว่าพระเยซูทรงมีความผิดโทษฐานก่ออาชญากรรมต่อรัฐเพื่อที่พระองค์จะได้ถูกประหารชีวิต

ปอนทีอัส ปีลาตเป็นเจ้าเมืองประจำแคว้นยูเดีย ที่อยู่ปกคิของเขาคือ เมืองซีซารียาบนชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน อย่างไรก็ตาม อาจเพราะเทศกาลปัสกาเขาจึงได้เดินทางมาที่กรุงเยรูซาเล็ม เขาจึงพักอยู่ในเคหะสถานของบ้อมอันโตนิโอซึ่งเฮโรดได้สร้างขึ้นติดกับอาคารพระวิหารตรงหัวมุมด้านตะวันตกเฉียงเหนือของอาคารพระวิหาร จากที่นั่นเอง โรมจึงสามารถจับตัวคุณศูนย์กลางแห่งอิสราเอลได้ นั่นคือ พระวิหารอันเป็นที่รักของพวกเขา ถึงแม้ว่าสภาซานเฮดรินของพวกยิวจะเต็มใจถูกปลุกให้ลุกขึ้นมากลางดึกเพื่อปรับโทษพระเยซู แต่ปีลาตคงไม่ชอบใจสักเท่าไร ตอนนี้มันยังไม่ถึงหกโมงเช้าเลยด้วยซ้ำ ดู ยอห์น 19:14

มก 15:2 พอถูกปลุกให้ลุกจากเตียงโดยพวกผู้มีอำนาจของยิวที่หัวรุ่ง ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ" พระองค์ตรัสตอบท่านว่า "ท่านว่าแล้วนี่" ถึงแม้ไม่มีบันทึกไว้ตรงนี้ แต่ปีลาตก็น่าจะเคยได้ยินข่าวลือมาว่าเยซูแห่งนาซาเร็ธผู้นี้ถูกประกาศโดยบางคนว่าเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกยิวและเป็นกษัตริย์องค์ต่อไปของพวกยิวด้วย ดังนั้นเขาจึงถามคำถามนี้กับพระองค์ การอ้างตัวว่าเป็นกษัตริย์ภายในจักรวรรดิโรมโดยไม่ได้รับอนุญาตจากโรมก็เท่ากับเป็นการคิดกบฏและแค่นั้นเองที่เป็นสิ่งที่ปีลาตสน ต่อคำถามของปีลาต คำตอบของพระเยซูที่ว่า "ท่านว่าแล้วนี่" จริงๆแล้วก็คือ 'ท่านกล่าวเองนะ ไม่ใช่เรา'

มก 15:3 ทันใดนั้นพวกปุโรหิตใหญ่ได้ลุกฮือขึ้นฟ้องกล่าวโทษพระองค์เป็นหลายประการ แต่พระองค์ไม่ตรัสตอบประการใด ในความเงียบอันยิ่งใหญ่ พระองค์ปฏิเสธที่จะให้เกียรติกล่าวหาต่างๆอันเลวทรามของพวกเขาด้วยคำตอบ

มก 15:4-5 ปีลาตจึงถามพระองค์อีกว่า "ท่านไม่ตอบอะไรหรือ ดูเถิด เขากล่าวความ
ปรักปรำท่านหลายประการทีเดียว" 5 แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใดอีก ปีลาตจึงอัศจรรย์
ใจ เข้าเมืองโรมถึงกับตะลึง เขาไม่เห็นเคยความสง่างามเช่นนี้มาก่อนเลย ทั้งๆที่พระองค์ทรงถูก
ปรักปรำด้วยข้อกล่าวหาหลายประการ แต่พระเยซูก็ไม่ทรงแยแสมันเลยผ่านทางความเงิบอัน
น่าเกรงขาม แม้กระทั่งหลังจากที่ปีลาตถามพระองค์เกี่ยวกับข้อหาเหล่านั้นที่พวกศัตรูปรักปรำ
พระองค์แล้ว พระเยซูก็ยังทรงไม่ปริปากเหมือนเดิม

มก 15:6-8 มาระโกบันทึกว่า ในเทศกาลเลี้ยงนั้น ปีลาตเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้
เขาตามที่เขาขอ พวกโรมได้คิดค้นธรรมเนียมท้องถิ่นขึ้นมาอันหนึ่ง นั่นคือ การปล่อยตัวนักโทษ
ผู้เป็นที่นิยมชมชอบคนหนึ่งเพื่อเป็นการแสดงน้ำใจทางการเมืองในช่วงเทศกาลปัสกา ในตอน
นั้นก็เหมือนกับตอนนี้ที่เทศกาลปัสกาเป็นวันศักดิ์สิทธิ์วันหนึ่งและเป็นวันหยุดประจำชาติใน
อิสราเอล ถึงแม้พวกโรมจะปกครองโดยใช้อำนาจทางทหารอันเยี่ยมแสนยานุภาพ แต่พวกเจ้า
เมืองโรมก็ทราบดีว่ามันจะเป็นข้อได้เปรียบทางการเมืองแก่พวกเขาที่จะคอยเอาใจประชากรใน
พื้นที่ดูแลของตน ดังนั้นแต่ละปีในเทศกาลปัสกา พวกเขาจะปล่อยตัวบางคนที่ถูกควบคุมตัวไว้
ซึ่งเป็นผู้ที่พวกยิวอยากให้ได้รับอิสระ

7 มีคนหนึ่งชื่อบาร์บัสซึ่งต้องจำอยู่ในจำพวกคนกบฏ ผู้ที่ได้กระทำการฆาตกรรมใน
การกบฏนั้น พวกโรมไม่เป็นที่ชื่นชอบอยู่แล้วในอิสราเอล จะมีกองโจรขนาดเล็กซึ่งเป็นพวกหัว
รุนแรงคอยซุ่มโจมตีพวกทหารโรมอยู่เรื่อยๆ เห็นได้ชัดว่าบาร์บัสผู้นี้ได้มีส่วนร่วมในการนำ
กองโจรต่อสู้กับโรม สำหรับประชาชนในพื้นที่แล้ว เขาก็เป็นเหมือนโรบินฮู้ดของพวกยิว ถึงแม้
เป็นที่เกลียดชังในหมู่ชาวโรม แต่เขาก็เป็นวีรบุรุษของพวกยิว อยู่มาวันหนึ่งเขากับพรรคพวกก็
ถูกจับกุมและถูกจำจองโทษฐานคิดร้ายต่อโรม

ด้วยรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับเรื่องนี้ 8 ประชาชนจึงได้ร้องเสียงดัง เริ่มขอปีลาตให้ทำตาม
ที่ท่านเคยทำให้เขาใน ในเช้าตรู่ของวันนั้นฝูงชนที่มารวมตัวกันที่บริเวณพระวิหารและป้อม
ปราการของโรมที่อยู่ติดกันจึงเริ่มร้องขอปีลาตให้ทำตามธรรมเนียมนี้อีกอย่างที่เคยทำ

มก 15:9-10 ปีลาตได้ถามเขาว่า "ท่านทั้งหลายปรารถนาจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวหรือ" **10** เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่า พวกปุโรหิตใหญ่ได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา คำถามของปีลาตนี้เต็มไปด้วยน้ำเสียงประชดประชัน ปีลาตรู้ว่าพระเยซูทรงถูกกล่าวหาว่าเป็นกษัตริย์ของพวกยิว เขาไม่จริงจังกับเรื่องนี้แต่โยนคำถามนี้กลับไปยังพวกผู้นำยิวที่มารวมตัวกัน โดยเรียกพระเยซูว่า กษัตริย์ของพวกยิว พวกผู้นำของยิวและของโรมไม่ได้ผิดใจกันแต่อย่างใด พวกโรมได้แสดงสิทธิอำนาจของตนอย่างหยิ่งยะโส โดยรู้ว่าพวกเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นไม่มีอำนาจทำอะไรได้เลย ปีลาตรู้ว่าเหตุผลที่แท้จริงที่พวกปุโรหิตใหญ่นำตัวพระเยซูมาหาเขานั้นก็เกิดจากความอิจฉาในด้านศาสนา เขาจึงมองทะลุเปลือกนอกของคำกล่าวหาจอมปลอมของพวกเขาที่หาว่าพระองค์ทรงก่ออาชญากรรมต่อรัฐ เขาจึงประชดขี้กกล่าวหาที่พวกเขาขมมาปรักปำพระเยซู โดยเรียกพระองค์ว่า กษัตริย์ของพวกยิว

มก 15:11 ด้วยความไม่ยี่หระพวกปุโรหิตใหญ่ยุยงประชาชนให้ขอปีลาตปล่อยรับบัสแทนพระเยซู เมื่อความพยายามในการ โน้มน้าวปีลาตล้มเหลว พวกผู้นำยิวจึงหันไปยุยงพวกประชาชนที่มารวมตัวกันให้ขอให้ปล่อยตัวรับบัส เพราะความเป็นที่นิยมชมชอบของเขา ผู้ชนจึงดีใจจนเนื้อเต้นที่จะทำตาม

มก 15:12-14 ดังนั้นฝ่ายปีลาตจึงถามเขาอีกว่า "ท่านทั้งหลายจะให้เราทำอะไรแก่คนนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายเรียกว่ากษัตริย์ของพวกยิว" **13** เขาทั้งหลายร้องตะโกนอีกว่า "ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด" **14** ปีลาตจึงถามเขาทั้งหลายว่า "ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด" แต่ประชาชนยังร้องว่า "ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด" ปีลาตเหมือนถูกตอกเป็นเป้าและเขาก็ไม่ชอบเท่าใดนัก เขาจึงถามอีกครั้งว่าเขาควรทำอะไรกับพระเยซู ปีลาตมีสิทธิอำนาจที่จะปล่อยตัวพระเยซูตรงนั้นเลยก็ได้ แต่เพราะความเป็นคนขี้ขลาด เขาจึงพยายามที่จะหาวิธีที่จะทำให้ตัวเองเจอบความเสียหายทางการเมืองน้อยที่สุด อีกครั้งที่เขากวนพวกปุโรหิตใหญ่โดยเรียกพระเยซูว่า "กษัตริย์ของพวกยิว"

ต่อคำถามของเขา ผู้ชนจึงบอกต่อกันตามที่สั่งมาโดยพวกผู้นำ พวกเขาตะโกนออกมาทันทีอย่างรุนแรงว่า "ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด" ปีลาตรู้ว่าพระเยซูไม่มีความผิดในข้อหาใดเลย

ต่อโรม เขารู้ว่าไม่มีเหตุให้ต้องประหารชีวิตพระองค์เลย เขาจึงคัดค้านฝูงชนที่อยู่ได้หน้าต่างของเขาว่า “จริงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด” จริงๆแล้วปีลาตไม่สนใจเลยว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับพระเยซู แต่ด้วยความเชื่อตรงซึ่งมีอยู่น้อยนิดในตัวเขาๆจึงลังเลที่จะสั่งประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ ถึงแม้เขาจะลังเล แต่ฝูงชนที่ปฏิบัติตามการนำของพวกผู้นำทางศาสนาก็ร้องเสียงดังยิ่งขึ้นว่า “จริงเขาเสียที่กางเขนเถิด”

มก 15:15 ในการบิดเบือนความยุติธรรมและความขี้ลาดทางการเมืองครั้งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมา ปีลาตปรารถนาจะเอาใจประชาชน จึงปล่อยบารับบัสให้เขา และเมื่อได้ให้โบยตีพระองค์แล้ว ก็มอบพระเยซูให้เขาเอาไปตรึงไว้ที่กางเขน ปีลาตมีสิทธิอำนาจที่จะปล่อยตัวพระเยซูและรู้ว่าพระองค์เป็นผู้บริสุทธิ์ อย่างไรก็ตาม เพื่อผลประโยชน์ทางการเมืองและอาชีพการงานของตน เขาจึงต้องเอาใจคนเหล่านั้นที่อยู่ใต้การปกครองของเขา เขารู้ว่าไม่มีตำแหน่งที่ทรงเกียรติรอคอยเขาอยู่ซึ่งเหนือกว่าการเป็นเจ้าเมืองแคว้นยูเดีย โรมตัดสินผลงานของพวกผู้ปกครองของมันโดยพิจารณาจากฝีมือของพวกเขาในการรักษาความสงบของประชากรในพื้นที่ ความสนใจระดับชาติของโรมก็คือ สันติสุขและความสงบเรียบร้อยทางการเมืองในแคว้นแคว้นต่างๆที่อยู่ภายใต้การปกครองของมัน ปีลาตรู้เรื่องนั้นดี เขารู้ว่าถ้าการปล่อยตัวพระเยซูจะก่อให้เกิดความวุ่นวายทางการเมือง มันก็จะดูแย่ในแฟ้มประวัติการทำงานของเขา ด้วยความที่ไม่อยากเจอกับผลเสียทางการเมืองอันเกิดจากการปล่อยตัวพระเยซู ปีลาตจึง “ให้โบยตีพระองค์แล้ว ก็มอบพระเยซูให้เขาเอาไปตรึงไว้ที่กางเขน” จนถึงทุกวันนี้ชื่อ *ปอนที่อัสปิลาต* ก็มีความหมายเหมือนกับการเป็นคนขี้ลาดในเรื่องศีลธรรม เขาเป็นห่วงแต่ตัวเอง ทุกอย่างถูกจัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว พระเยซูกำลังมุ่งหน้าสู่กลโกธา

เห็นได้ชัดว่า ก่อนที่จะส่งพระองค์ไปประสพกับสิ่งที่กำหนดไว้แล้ว ปีลาตได้สั่งให้โบยตีพระองค์ขณะนั้นเลย แล้แบบโรมนั้นก็ป็นอุปกรณ์ที่ทารุณสุดๆ ปกติแล้วเหยื่อจะถูกถอดเสื้อออกหรือไม่ก็ถูกเปลือยผ้าหมดทั้งตัว จากนั้นเขาก็จะถูกโบยด้วยแส้ที่มีปลายเป็นเชือกเก่าเส้นแบบของโรมซึ่งมีวัตถุแหลมคมฝังไว้อยู่ตรงปลายเชือกแต่ละเส้น แผ่นหลังของผู้นั้นที่โดนเฉียนจึงเป็นแผลหวอะหวะเป็นทางยาวขณะที่เขาโดนฆาตกรรมด้วยแส้ลงบนหลังของเขา หากไม่

ระมัดระวัง คนหนึ่งอาจเสียชีวิตได้เลยจากการถูกโอบยัดดังกล่าว มันเป็นขั้นตอนเริ่มต้นปกติของการตรึงกางเขนซึ่งถูกคิดค้นมาให้มีความโหดเหี้ยมและทารุณมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

มก 15:16 หลังจากนั้นไม่นานพวกทหารจึงนำพระองค์ไปข้างในราชสำนักคือที่เรียกว่าศาลปริทอริยม แล้วเรียกพวกทหารทั้งกองให้มาประชุมกัน ศาลปริทอริยมหมายถึงกองบัญชาการของโรมที่กรุงเยรูซาเล็มซึ่งตั้งอยู่ในป้อมปราการอันโตนิโอติดกับพระวิหาร ทหารโรมทั้งกองก็ประจำการอยู่ที่นั่น คำนี้แปลมาจากคำกรีก (*สเปเฮอรา*) ซึ่งในบริบทนี้หมายถึงทหารโรมหน่วยหนึ่งที่ได้รับมอบหมายหน้าที่ ดังนั้น พวกทหารทั้งกองที่ประจำการอยู่จึงมาดูการพิจารณาคดีอันโหดเหี้ยมซึ่งกระทำต่อพระเยซู

มก 15:17-18 เท่าที่เกี่ยวข้องกับพวกโรม บัดนี้พระเยซูทรงเป็นอาชญากรคนหนึ่งที่ถูกปรับโทษและจะถูกประหารชีวิตในไม่ช้า พวกเขาจึงคิดที่จะเล่นสนุกกับพระองค์และสร้างความบันเทิงให้ตัวเองเสียก่อนที่จะทำตามคำสั่งที่พวกเขาได้รับมอบหมาย ปีลาตได้ให้คนโอบยัดพระองค์ไปแล้วดังที่กล่าวไว้ในข้อ 15 บัดนี้พวกทหารจึงเยาะเย้ยพระองค์โดยเขาเอาเสื้อสีม่วงมาสวมพระองค์ เอาหนามสานเป็นมงกุฏสวมพระเศียรพระองค์ 18 แล้วเริ่มคำนำพระองค์พูดว่า "กษัตริย์ของพวกยิวเจ้าข้า ขอทรงพระเจริญ" พวกโรมชอบสีม่วงและพวกผู้นำของพวกเขา ก็มักแต่งกายด้วยเสื้อสีม่วง มันเป็นเครื่องแต่งกายของกษัตริย์เท่าที่โรมรู้จัก ในศาลปริทอริยมย่อมมีเสื้อผ้าเก่าๆอยู่ และพอพวกเขาเจอมัน พวกเขาจึงเอามันมาสวมพระเยซูอย่างมีเจตนาเยาะเย้ย โดยเย้ยหยันพระองค์ด้วยข้อหาที่ว่าพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของพวกยิว

ทหารโรมโดยทั่วไปก็ไม่รักพวกยิวอยู่แล้ว และถ้าเขาสามารถหาวิธีดูถูกเหยียดหยามพวกยิวได้ เขาก็จะไม่ลังเลเลยที่จะทำ การได้เยาะเย้ยคนที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นกษัตริย์ของพวกยิวก็เป็นเรื่องสนุกจริงๆสำหรับพวกเขา พวกเขาไม่รู้เลยสักนิดว่าพวกเขากำลังเยาะเย้ยพระผู้สร้างและองค์พระผู้พิพากษาของพวกเขาอยู่

อีกคนในพวกเขาก็รีบไปเก็บหนามสานเป็นมงกุฏแบบลวกๆอันหนึ่ง พวกเขาจึงบีบมงกุฏหนามนั้นบนพระเศียรของพระเยซูอย่างโหดเหี้ยม ซึ่งแน่นอนที่หนามนั้นบาดพระเศียรอันบริสุทธิ์ของพระองค์

ด้วยคำพูดเยาะเย้ยที่น่าจะมีที่มาจากนรก พวกเขาจึงเย้ยหยันพระองค์ด้วยคำพูดคู่ว่า “กษัตริย์ของพวกยิวเจ้าข้า ขอทรงพระเจริญ” พวกเขาไม่รู้เลยว่าตัวเองกำลังเยาะเย้ยใครอยู่แล้ว พวกเขาจะรู้สึกเมื่อสักวันพวกทหาร โรมเหล่านี้จะได้ยืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ที่การพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว พระองค์ผู้ที่พวกเขาได้ทูลติทำร้ายอย่างรุนแรงจะประทับนั่งเป็น ผู้พิพากษาของพวกเขา

มก 15:19 พวกทหารจึงได้เอาไม้้อตีพระเศียรพระองค์ และได้ถ่มน้ำลายรด พระองค์ แล้วคุกเข่าลงนมัสการพระองค์ ทหารอีกคนเจอ ไม้้อ ซึ่งอาจมีน้ำหนักเบาทำกระบอก ไม้ไผ่หรืออาจมีน้ำหนักเท่าไม้เท้าอันหนึ่งเลย พวกเขาอาจเอามันใส่พระหัตถ์พระองค์เหมือน เป็นไม้คทาของกษัตริย์เพียงเพื่อที่จะเอามันกลับคืนมาและหวดมันเข้าที่พระเศียรของพระองค์ ซึ่งทำให้หนามปักลึกเข้าไปอีก ขณะเดียวกัน ทหารคนอื่นๆก็ถ่มน้ำลายรดพระองค์อันแสดงถึง การดูหมิ่นเหยียดหยามอย่างที่สุด คนอื่นๆก็คุกเข่าลงแบบล้อเลียนและนมัสการพระองค์ พวก ทหาร โรมเหล่านี้ดูหมิ่นเหยียดหยามพระองค์จริงๆ พวกเขารังแกพระองค์ในทุกวิธีที่พวกเขาจะ คิดออกก่อนที่จะนำพระองค์ไปตรึงเสียที่กางเขน ความเมตตาเดียวที่จะแสดงให้แก่คนเหล่านี้ก็ อาจเป็นไปได้ว่าพวกเขาไม่รู้ว่พวกเขาทำอะไรลงไป

มก 15:20-21 ด้วยความหมดสนุกแล้วและอาจประหลาดใจที่พระองค์ที่พวกเขารังแก อย่างหนักไม่มีท่าทีตอบโต้เลย เขาถอดเสื้อสีม่วงนั้นออก แล้วเอาฉลองพระองค์เองสวมให้ และ นำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงเสียที่กางเขน (ดู 1 เปโตร 1:22-23) ‘ประเพณี’ อ้างว่าพระเยซูถูก พาตัวไปตามถนนสายหนึ่งที่กลายมาเป็นที่รู้จักในชื่อ *Via Dolorosa* (เส้นทางแห่งความโศก เศร้า) อย่างไรก็ตาม กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายหลายครั้งเหลือเกินนับตั้งแต่สมัยนั้นเป็นต้นมา มัน จึงไม่น่าเป็นไปได้ที่ถนนเหล่านี้ในปัจจุบันจะบอกได้ว่าจริงๆแล้วเป็นถนนเส้นไหนกันแน่

อย่างไรก็ตาม ระหว่างทาง 21 มีคนหนึ่งชื่อซีโมนชาวไซริน เป็นบิดาของอเล็กซานเดอร์ และรุฟัส เดินมาจากบ้านนอกตามทางนั้น เขาก็เกณฑ์ซีโมนให้แบกกางเขนของพระองค์ไป มัน เป็นธรรมเนียมของโรมที่จะบังคับให้นักโทษประหารลากกางเขนของตนไปยังสถานที่ตรึง กางเขน ถึงแม้ไม่มีระบุไว้ แต่อาจเป็นไปได้ว่าพระเยซูทรงถูกซ้อมอย่างหนักจนพระองค์ทรงล้มพับ

ได้น้ำหนักของกางเขน เมื่อเป็นเช่นนี้ ชายคนหนึ่งนามว่า ซีโมน กำลังเดินทางเข้ากรุงเยรูซาเล็ม จากชนบทที่อยู่ใกล้เคียง ณ เวลานั้นและสถานที่นั้นเอง เขาเป็นคนยิวจากแอฟริกาเหนือ (ไซริน) มีแต่มาระโกที่เอ่ยถึงชื่อบุตรชายของเขาว่าเป็น “อเล็กซานเดอร์และรุฟัส” ถึงแม้ว่าชื่อของทั้งสองคนนี้ถูกเอ่ยถึงในเวลาต่อมาในพระคัมภีร์ใหม่ (กิจการ 19:33 และ โรม 16:13) แต่เราก็ไม่มีทางรู้ได้ว่านั้นเป็นใครๆเดียวกัน กระนั้น การที่มาระโกเอ่ยชื่อพวกเขาทั้งสองก็ดูเหมือนจะบ่งบอกว่าเขาทั้งสองเป็นที่รู้จักดีในแวดวงคริสเตียนสมัยนั้นที่เขาเขียนหนังสือข่าวประเสริฐเล่มนี้

ไม่ว่าจะในกรณีใด ทหารโรมพวกนั้นก็สั่งซีโมนคนนี้ให้แบกกางเขนของพระเยซูไปยังสถานที่ตรึงกางเขน บางครั้งการตรึงกางเขนของพวกโรมก็ถูกกระทำบนกางเขนที่ถูกจัดเตรียมไว้แล้วซึ่งถูกทำขึ้นเพื่อจุดประสงค์นั้น โดยเฉพาะ แต่บางครั้งพวกเขาก็จะทำกางเขนขึ้นเดี๋ยวนั้น โดยการเอาท่อนไม้อันหนึ่งมาตอกในแนวขวางลงบนต้นมะกอกเทศต้นหนึ่งและตรึงนักโทษประหารลงบนนั้น พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าพวกเขาใช้วิธีไหน อย่างไรก็ตาม กรุงเยรูซาเล็มก็เป็นที่ว่าพวกโรมอยู่กันเยอะ ดังนั้นสถานที่ตรึงกางเขนจึงเป็นที่รู้จักกันดีในสมัยนั้น ดังนั้นดูเหมือนว่าพวกเขามีสถานที่หนึ่งที่ใช้สำหรับการประหารชีวิตด้วยวิธีนั้นและมีกางเขนเตรียมไว้สำหรับการดังกล่าวด้วย ดังที่เรื่องราวจะเผยให้เห็น มีคนอื่นๆถูกตรึงกางเขนในวันนั้นพร้อมกับพระเยซูด้วย

มก 15:22 พวกทหารจึงพาพระองค์ออกไปนอกกำแพงกรุงเยรูซาเล็มมาถึงสถานที่แห่งหนึ่งชื่อกลโกธา แปลว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ คำว่า *กลโกธา* เป็นภาษาอาราเมคและมีความหมายว่า ‘กะโหลกศีรษะ’ คำกรีกที่แปลว่า “Calvary” (*ครานีออน*) ก็แปลว่า ‘กะโหลกศีรษะ’ เช่นกัน ทางทิศเหนือและตะวันตกของกำแพงเก่าของกรุงเยรูซาเล็มจนถึงทุกวันนี้คือ ชั้นหินที่โผล่ออกมาซึ่งมีรูปร่างคล้ายกับกะโหลกศีรษะมนุษย์อย่างเห็นได้ชัด นั่นน่าจะเป็นสถานที่ๆพระเยซูทรงถูกพาไปตรึงกางเขน ช่างเป็นขบวนแห่ที่น่าสังเวชในเช้าวันนั้น ทหารโรมกองหนึ่งที่ทำหน้าที่ของตนอย่างลวกๆได้นำพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงถูกซ้อมและโบยตีอย่างหนักไป ผู้ที่ไปกับพระองค์ด้วยคือยิวคนหนึ่งนามว่าซีโมนผู้ซึ่งพวกเขาได้เกณฑ์ให้แบกกางเขนของพระองค์ไป (ถึงแม้ว่านั่นช่างเป็นสิทธิพิเศษสำหรับซีโมนก็ตาม) แน่นนอนที่มีกลุ่มผู้เชื่อที่เป็นทุกข์โศกเศร้าเดินตามหลังพวกเขาไปด้วย โดยพวกเขาเข้าใจดีว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป

มก 15:23 ที่นั่นเองบนชั้นหินขรุขระที่โผล่ออกมาบนภูเขาโมริยาห์ กลุ่มผู้เชื่อที่นำ สงสารเฝ้าดูพวกทหารโรมที่ไม่มีพระเจ้าเตรียมที่จะตรึงพระเยซูที่กางเขนอย่างลวกๆ บางทีเพื่อ แสดงความเมตตาเพียงเล็กน้อย เขาเอน้ำอ่างุ่นระคนกับมดยอบให้พระองค์เสวย แต่พระองค์ไม่ รับ ถึงแม้ผู้คนมีความเห็นแตกต่างกันไปเกี่ยวกับความหมายที่แท้จริงของการกระทำนี้ แต่มันก็ เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่าน้ำอ่างุ่นระคนกับมดยอบมีไว้เพื่อทำหน้าที่เป็นยาที่ทำให้หนักโทษ ประหารมีนและไม่รู้สึกถึงสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น แทนที่จะแสดงความเมตตา อาจเป็นไปได้ว่าพวก โรมอาจอยากที่จะวางยาเหยื่อของตนเพื่อทำให้งานอันโหดเหี้ยมของตนง่ายขึ้น เมื่อพวกเขา วางตัวของพระองค์ลงบนกางเขนและตอกตะปูตรึงพระองค์ลงบนนั้นเสร็จแล้ว เหยื่อที่ถูก มอมยา ก็คงทำให้งานของพวกเขาง่ายขึ้นเยอะ ดังนั้น จุดสนใจสำคัญแห่งทุกยุคสมัยกำลังจะมา ถึงแล้ว

มก 15:24 พอเสร็จการเตรียมการอันโหดเหี้ยมของพวกเขา ครั้นเขาตรึงพระองค์ที่ กางเขนแล้ว เขาก็เอาฉลองพระองค์จับสลากแบ่งปันกันเพื่อจะรู้ว่าใครจะได้อะไร ดังที่ได้ พยากรณ์ไว้แล้วในเพลงสดุดี 22:18 พวกทหารได้แบ่งฉลองพระองค์จับสลากแบ่งปันกันในหมู่ พวกเขาเอง

มก 15:25 เมื่อเขาตรึงพระองค์ไว้นั้นเป็นเวลาเช้าสามโมง เวลาสามโมงเช้าก็เท่ากับ 9 นาฬิกา เราควรหมายเหตุไว้ว่าการพิจารณาคดีในศาลเดียทั้งหมดนั้นได้เกิดขึ้นก่อนเวลานั้น นั่นก็ถือว่าการบิดเบือนกระบวนการยุติธรรมอย่างเหลือจะกล่าวแล้ว พวกผู้นำยิวก็ไม่หลับ ไม่นอนตลอดทั้งคืน ปีลาตก็ถูกปลุกให้ตื่นประมาณ 6 โมงเช้า ขณะเดียวกันพระเยซูก็ถูกไต่สวน โดยปีลาต โดยเฮโรด กลับไปที่ปีลาต และถูกส่งตัวให้แก่พวกทหารโรมซึ่งทรมานพระองค์ตาม ชอบใจ สุดท้ายพระองค์ก็ถูกพาตัวออกไปนอกกรุงไปยังกลโกธาซึ่งก่อน 9 โมงเช้าพวกเขาก็ตรึง พระองค์ที่กางเขน

นอกจากนี้ นี่ก็เป็นเวลาถวายเครื่องสัตวบูชาตอนเช้าซึ่งเป็นเวลาที่พวกปุโรหิตควรปฏิบัติ หน้าที่ของตนและเป็นเวลาที่สภาซานเฮดรินปกติแล้วก็เริ่มนั่งประชุมสภา มันสำคัญยิ่งจริงๆที่

องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงถูกถวายบูชา ณ เวลาถวายเครื่องสัตวบูชาตอนเช้าพอดี ภายใต้พระราชบัญญัติ เครื่องถวายบูชาตอนเช้าก็คือ เครื่องเผาบูชา ดู กัณฑ์การวิถิ 28:1-8

มก 15:26 ดังที่ปฏิบัติเป็นธรรมเนียมของพวกโรม นักโทษประหารจะถูกบอกชื่อพร้อมทั้งข้อหาของตน มาระโกให้เพียงคำพูดสั้นๆเกี่ยวกับเรื่องนี้ มีข้อหาที่ลงโทษพระองค์เขียนไว้ข้างบนว่า "กษัตริย์ของพวกยิว" พวกโรมยังมีธรรมเนียมปฏิบัติอีกว่า ต้องมีคนถือแผ่นป้ายที่ระบุชื่อของนักโทษประหาร เมืองที่เขาอยู่ และข้อหาของเขาขณะที่เขาถูกพาไปตรึงกางเขน ถึงแม้มิได้ระบุเป็นอื่น แต่ข้อความที่เขียนไว้ข้างบนที่ว่านี่น่าจะเป็นแผ่นป้ายอันเดียวกับที่ถูกื่อนำหน้าพระเยซูและจากนั้นก็ถูกติดไว้ที่กางเขนของพระองค์

ข้อหาที่ลงโทษพระองค์ (หรือข้อกล่าวหา) ที่ถูกเขียนไว้บนแผ่นป้ายนั้น ในกรณีนี้เป็นทั้งข้อปฏิบัติทางกฎหมายและเป็นการเยาะเย้ยเพิ่มเติมด้วย เพื่อปฏิบัติตามข้อกำหนดของ โรมที่ต้องระบุนาเหตุที่ต้องโทษประหารชีวิต ปีลาตจึงสั่งให้คนเขียนข้อความบนแผ่นป้ายนั้นว่า "กษัตริย์ของพวกยิว" ในการทำเช่นนั้น เขาจึงแจ้งข้อหาที่สื่อถึงการเป็นกบฏต่อโรม อย่างไรก็ตาม ปีลาตรู้ดีว่าพระเยซูมิได้ทรงกล่าวอ้างเลยว่าเป็นกษัตริย์ในอิสราเอล บางทีเพื่อเย้ยหยันพวกผู้นำยิวมากกว่าเยาะเย้ยพระเยซู เขาจึงสั่งให้เขียนข้อความนี้ เขาไม่รู้เลยว่าคำพูดเสียดสีของเขานั้นช่างถูกต้องจริงๆ อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าเจตนาของปีลาตก็คือเพื่อแสดงการดูหมิ่นเหยียดหยามต่อชนชาติอิสราเอลโดยทั่วไปและต่อพวกผู้นำยิวเป็นการเฉพาะ เขาไม่สนใจไยดีพระเยซูเลย

มก 15:27-28 มาระโกบันทึกต่อไปว่าเขาเอาโจรสองคนตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง และข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง 28 คำซึ่งเขียนไว้ในพระคัมภีร์แล้วนั้นจึงสำเร็จคือที่ว่า 'ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด' มาระโกเอ่ยถึงโจรสองคนตรึงนี้ ลูกาเรียกพวกเขาว่าผู้ร้าย เห็นได้ชัดว่าเขาทั้งสองเป็นอาชญากรที่ต้องโทษประหารชีวิต มีผู้เสนอว่าสองคนนี้อาจเป็นสมาชิกของกลุ่มก่อความไม่สงบของบาร์บัส ถึงแม้พระคัมภีร์ไม่ได้พูดถึงเรื่องนี้เลยก็ตาม อย่างไรก็ตาม การมีอยู่ของพวกเขาทำให้อิสยาห์ 53:9, 12 สำเร็จ

มก 15:29-32 ขณะที่เวลาผ่านไปอย่างช้าๆ ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้น ก็ด่าว่าพระองค์ ลัทธิษะของเขากล่าวว่า "เฮ้ย เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันนะ

30 จงช่วยตัวเองให้รอดและลงมาจากกางเขนเถิด" 31 พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมจารย์ก็เยาะเย้ยพระองค์ในระหว่างพวกเขาเองเหมือนกันว่า "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้" 32 ให้เจ้าพระคริสต์ กษัตริย์แห่งอิสราเอล ลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถอะ เพื่อเราจะได้เห็นและเชื่อ" และสองคนนั้นที่ถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็กล่าวคำหยาบซ้ำต่อพระองค์

คำที่แปลว่า คำว่า (blaspheme โอ) มีความหมายตรงตัวว่า พูดยาให้ร้ายหรือแข่งคำ เห็นได้ชัดว่าคำภาษาอังกฤษ *blasphemy* มาจากคำนี้ กล่าวหนึ่งแล้ว พวกเขาก็พูดหมิ่นประมาทพระองค์ คำที่แปลว่า สัน (kinese โอ) อาจหมายถึงวิธปฏิบัติของพวกยิวออร์โทด็อกซ์ (จนถึงทุกวันนี้) ที่ผงกศีรษะขึ้นลงขณะที่พวกเขาอธิษฐาน หากเป็นเช่นนั้นจริง มันก็ยิ่งแสดงให้เห็นถึงการดูหมิ่นเหยียดหยามของพวกเขาขณะที่พวกเขาพูดยาหมิ่นประมาทพระองค์ ด้วยความเจ็บใจพวกเขาจึงบิดเบือนสิ่งที่พระเยซูได้ตรัสไว้กับพวกสาวกของพระองค์เป็นการส่วนตัว พวกเขาจึงพูดยาใส่พระพักตร์พระองค์ว่า "เฮ้ย เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันนะ จงช่วยตัวเองให้รอดและลงมาจากกางเขนเถิด" สิ่งที่พวกเขาอดทำตอนพระเยซูทรงถูกทรมานพระกายก่อนการตรึงกางเขน พวกเขาก็ฉวยโอกาสทำตอนนี้โดยทำร้ายพระองค์ด้วยคำพูดเสียดสีของพวกเขา ไม่มีคำพูดใดที่จะต่ำช้ากว่านี้อีกแล้ว

ในแบบเดียวกัน พวกผู้นำแห่งอิสราเอล คือ พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมจารย์ก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วย พวกเขาจับกลุ่มอยู่ไม่ไกลและหัวเราะคิกคักกันเองว่า "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้" ให้เจ้าพระคริสต์ กษัตริย์แห่งอิสราเอล ลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถอะ เพื่อเราจะได้เห็นและเชื่อ" เราเห็นได้ว่าพวกเขายอมรับพระองค์ว่าเป็นพระคริสต์ ถึงแม้ในเชิงประชดเสียดสีก็ตาม นี่สื่อให้เห็นว่าลึกๆในใจของพวกเขาที่รู้ว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด กระนั้นเพราะถูกผีห่าซาตานจากนรกคลอใจ พวกเขาจึงหัวเราะคิกคักจากนั้นก็ระเบิดเสียงหัวเราะอย่างไร้ความยำเกรงและอย่างดูหมิ่นเหยียดหยาม การล้อเลียนครั้งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมากำลังเกิดขึ้น และพวกเขาทำได้แต่หัวเราะคิกคัก พวกปีศาจจากนรกที่อยู่เบื้องหลังพวกเขาก็คงทำแบบเดียวกัน ซาตานกำราบพระเยซูเสียอยู่หมัด แต่มันจะไม่เป็นอย่างนี้นานนักหรอก พวกเขาจึงกล่าวคำหยาบซ้ำต่อพระองค์

มก 15:33 ขณะที่เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้าจนน่าเจ็บปวด ครั้นเวลาที่เที่ยงก็บังเกิด

ความมืดทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง การกระทำต่างๆที่เป็นมาจากพระเจ้ากำลังเกิดขึ้นอยู่ อาจเป็นได้ว่าพระเจ้าทรงพระเมตตาในการสั่งให้ดวงอาทิตย์ไม่ส่องแสง ทั้งเพื่อแสดงความเคารพต่อพระองค์ผู้ทรงเป็นดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมและเพื่อสำแดงพระเมตตาต่อพระองค์ด้วย ดวงอาทิตย์ในตะวันออกกลางนั้นสาดแสงร้อนแรงยิ่งนักในตอนเที่ยง แม้กระทั่งในคืนฤดูใบไม้ผลิก็ตาม แน่نونที่ชั่วโมงที่หกคือ เวลาเที่ยงวัน อาจเป็นได้ว่า ณ เวลานั้นเอง พระเจ้าทรงทำให้พระองค์ผู้ทรงไม่มีบาปกลายเป็นความบาปเพื่อเรา ณ เวลานั้นเอง พระบิดาผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ในสวรรค์ไม่อาจทนมองดูพระบุตรอันเป็นที่รักของพระองค์ผู้ทรงกลายเป็นความบาปเพื่อเราได้อีกต่อไป พระองค์จึงอาจหันหลังให้พระเยซูด้วยน้ำตาอันขมขื่น โดยปล่อยให้พระองค์ถูกตรึงห้อยอยู่ระหว่างสวรรค์และแผ่นดินโลก พระองค์ทรงถูกพวกของพระองค์ปฏิเสธและถูกพระเจ้าของพระองค์เองทอดทิ้ง พระองค์ทรงแขวนอยู่ที่นั่นตามลำพังเป็นเวลาสามชั่วโมงรวด มันคงดูเหมือนเป็นเวลาชั่วโมงวันครึ่งเลยสำหรับพระเยซู เห็นได้ชัดว่าพอถึงบ่ายสามโมงหรือหลังจากนั้นไม่นาน พระเยซูก็ทรงสิ้นลม

มก 15:34 มาระโกบันทึกลงเพิ่มเติมอีกว่า พอบ่ายสามโมงแล้ว พระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า "เอโลอี เอโลอี ลามาสะบัคธานี" แปลว่า "พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย" ถึงแม้ความมืดมิดตอนเที่ยงวันช่วยให้พระเยซูไม่ต้องเจอกับความร้อนของดวงอาทิตย์ แต่พระองค์ก็ทรงเจ็บปวดครวคร่าวฝ่ายวิญญาณ พระองค์ผู้ทรงเป็นพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า ผู้ทรงไม่เคยทำบาปตั้งแต่อดีตกาลนิรันดร์ บัดนี้แบกรับความบาปทั้งหมดของโลกไว้ (อดีต ปัจจุบัน และอนาคต) บนตัวพระองค์เอง เพื่อทำให้เพลงสดุดี 22:1 สำเร็จ พระองค์ทรงร้องเสียงดังขึ้นฟ้าด้วยความสิ้นหวังอย่างน่าสังเวชว่า "เอโลอี เอโลอี ลามาสะบัคธานี" นี่เป็นข้อความภาษาฮีบรูที่ยกมาโดยตรงจากเพลงสดุดี 22:1 ซึ่งถูกแปลเป็น "พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย" คำวิงวอนนี้ของพระองค์แสดงให้เห็นชัดเจนถึงความสิ้นหวังของพระองค์ ความทุกข์ทรมานฝ่ายวิญญาณที่เกิดขึ้นกับพระองค์บนกางเขนในวันนั้นก็มากเสียยิ่งกว่าความทุกข์ทรมานฝ่ายร่างกาย นอกจากนี้

หกชั่วโมงนั้นบนทางเขนก็น่าจะเทียบได้กับชั่วโมงวันครุฑกาลในนรก พระเยซูจึงทนทุกข์ทรมาน เช่นนั้นเพื่อเรา

มก 15:35-36 ขณะเดียวกันบางคนในพวกที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินก็พูดว่า "ดูเถิด เขาเรียกเอลียาห์" 36 มีคนหนึ่งวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่นเปรี้ยว เสียบปลายไม้้อ ส่งให้พระองค์เสวย แล้วว่า "อย่าเพิ่งให้เราคอยดูว่า เอลียาห์จะมาปลดเขาลงหรือไม่" เพราะลึนของพระองค์ บวมอันเกิดจากการขาดน้ำ พระเยซูจึงอาจออกเสียงไม่ชัดเจน บางคนที่ยืนอยู่จึงอาจเข้าใจผิดคิดว่าพระองค์ทรงเรียกเอลียาห์ซึ่งจริงๆแล้วพระองค์ทรงร้องว่า "เอ โลออิ" บางคนจึงเอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวมายื่นให้พระเยซู พวกเขาจึงทำให้คำพยากรณ์ในเพลงสดุดี 69:21 สำเร็จโดยไม่รู้ตัว คนอื่นๆก็พยายามยับยั้งมิให้คนนี้ยื่นมือเข้าไปช่วย พวกเขาพูดเยาะเย้ยว่า "อย่าเพิ่งให้เราคอยดูว่า เอลียาห์จะมาปลดเขาลงหรือไม่"

มก 15:37 ตอนบ่ายสามหรือหลังจากนั้นไม่นานฝ่ายพระเยซูทรงร้องเสียงดัง แล้วทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป คำที่แปลว่า ปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป (*เอ็กพเนเซ โอิ*) มีความหมายตรงตัวว่า 'เปล่งลมหายใจเฮือกสุดท้าย' หรือ 'สิ้นลม' นั่นเอง วันแห่งการเหยียหยันจึงสิ้นสุดลงด้วยประการฉะนี้ พระมหากษัตริย์แห่งจอมกษัตริย์ทั้งหลายและองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งเจ้านายทั้งปวงได้ถูกตรึงกางเขนเสียแล้ว พระองค์ผู้เนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกได้ถูกปลงพระชนม์แล้ว กระนั้นสิ่งที่ซาตานและพวกสมุนของมันอาจไม่รู้ก็คือว่าบนทางเขน โบราณนั้น พระเยซูได้ทรงลบมลทินบาปให้แก่คนทั้งโลกแล้ว ถึงแม้มันเป็น โมงยามอันมืดมิด แต่รุ่งอรุณแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ก็อยู่ไม่ไกล

มก 15:38 ขณะนั้นม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อน ตั้งแต่บนตลอดล่าง พระวิหารอันโอ่อ่าของยิวก็อยู่ไม่ไกล เช่นเดียวกับกลโกธา พระวิหารก็ตั้งอยู่บนภูเขาโมริยาห์เช่นกัน ในพระวิหารนั้นมีม่านที่กันที่บริสุทธิ์ที่สุดให้อยู่ต่างหาก ประเพณีของยิวเชื่อกันว่าม่านผืนนี้มีอายุย้อนไปถึงสมัยที่เอซราฟื้นฟูพระวิหารเลย เหมือนกับที่เลือดของสัตว์ที่ถูกฆ่าถวายบูชาถูกประพรมบนม่านนั้นมาตลอดหลายร้อยปี ผ้าคลุมชั้นนอกจึงถูกทอใหม่บนผิวหนังของ มันอยู่เป็นช่วงๆขณะที่ม่านนั้นถูกแขวนไว้อยู่ที่เดิม ก่อนถึงสมัยพระเยซู มันได้กลายเป็นม่านที่

คนกะขนาดได้มีความหนาถึงสี่นิ้วเลยทีเดียว นั่นคือ หนึ่งฝ่ามือ ขนาดใช้คนหลายคนดึงม่านแต่ละข้างโดยใช้แรงเท่าม้านิ้วหนึ่งก็ไม่อาจทำให้ม่านนี้ขาดได้ กระนั้นตอนที่พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ ม่านก็ขาดออกเป็นสองท่อน ตั้งแต่บนตลอดล่าง เห็นได้ชัดว่ามันถูกฉีกให้ขาดจากสวรรค์ ม่านเป็นไปไม่ได้เลยที่จะทำให้ม่านนี้ขาดจากข้างบนลงมา มันสูงถึงหกสิบฟุตเลย

พระเจ้าจึงทรงใช้ภาพประกอบอันทรงพลังนี้เพื่อแสดงให้เห็นว่าหน้าที่ของพระวิหารบนโลกนี้เสร็จสมบูรณ์แล้ว ที่บริสุทธิ์ที่สุดไม่จำเป็นต้องถูกแยกไว้ต่างหากอีกต่อไปแล้ว สง่าราศีเขาคินาห์ไม่อาจสถิตอยู่ในที่นั่นได้อีกต่อไปแล้ว พระเจ้าไม่ทรงให้ความเคารพต่อที่นั่นอีกต่อไปแล้ว สูดยอดเครื่องบูชาไถ่บาปได้ถูกถวายเรียบร้อยแล้ว วันทำการลบมลทินบาปไม่จำเป็นต้องมีอีกต่อไปแล้ว นอกจากนี้ ด้วยม่านที่ขาดมันจึงไม่มีผลตามพระคัมภีร์อีกต่อไปแล้ว ผู้เขียนพระคัมภีร์เล่มหนึ่งพูดถึงเรื่องนี้ไว้ในฮีบรู 10:20

มก 15:39 ที่เข้ากะอยู่ก็คือ เจ้าหน้าที่คนหนึ่งของโรมซึ่งได้รับมอบหมายให้กำกับดูแลขั้นตอนการประหารชีวิตนี้ ส่วนนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงพระพักตร์พระองค์ เมื่อเห็นว่พระองค์ทรงร้องเสียงดังและทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไปแล้ว จึงพูดว่า "แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า" เมื่อเจ้าหน้าที่ของโรมซึ่งเป็นคนต่างชาติที่ไม่รู้จักพระเจ้าผู้นี้เห็นชั่วโมงสุดท้ายของพระเยซูและเสียงร้องอันสิ้นหวังของพระองค์ในข้อ 34 เขาก็สรุปได้เพียงว่า "แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า" เท่าที่เป็นไปได้เขาไม่น่าเคยติดต่อกับพระเยซูมาก่อนนอกจากสั่งให้ตรึงพระองค์ที่กางเขนในวันนั้น เขาเป็นคนต่างชาติที่ไม่รู้จักพระเจ้า กระนั้นตรงข้ามกับพวกผู้นำยิวที่ 'เคร่งศาสนา' ซึ่งต่างก็ปฏิเสธพระองค์ นายร้อยชาวโรมคนนี้ซึ่งแค่ทำหน้าที่ของตนก็มาถึงข้อสรุปที่ลึกซึ้งที่ว่า พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าจริงๆ มันไม่ต้องใช้ข้อพิสูจน์เยอะแยะเลยที่จะเปิดใจชายผู้นี้ นำเศร้าที่พวกผู้นำยิวได้ทำใจของตนให้แข็งกระด้างต่อพระองค์เสียจนพวกเขาถูกบังตาไว้จากพระองค์อย่างสิ้นเชิง

มก 15:40-41 มาระโกยังบันทึกอีกว่า มีพวกผู้หญิงมองดูอยู่แต่ไกล ในพวกผู้หญิงนั้นมี มารีย์ชาวมัคดาลา มารีย์มารดาของยากอบน้อยและของโยเสส และนางสะโลเม 41 (ผู้หญิงเหล่านี้ได้ติดตามและปรนนิบัติพระองค์ เมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี) และผู้หญิงอื่นอีกหลาย

คนที่ได้ขึ้นมายังกรุงเยรูซาเล็มกับพระองค์ได้อยู่ที่นั่น ถึงแม้สาวกเกือบทุกคนตกใจกลัวหนีไป หลังจากพระเยซูทรงถูกจับกุม แต่ผู้หญิงหลายคนที่ยืนยันตามทางของพระเจ้าและสัตย์ซื่อที่อยู่เคียงข้างพระองค์จนถึงที่สุด มาระโกเอ่ยชื่อมารีย์ชาวมัคดาลา มารดาของพระเยซู คือ มารีย์ “มารดาของยากอบน้อยและของโยเสส” และนางสะโลเม

ที่อยู่กับพวกนางด้วยคือ ผู้หญิงคนอื่นๆที่มาอยู่กับพวกนางด้วยจากแคว้นกาลิลี ผู้หญิงกลุ่มแรกได้ปรนนิบัติพระองค์ในความจำเป็นต่างๆขณะที่อยู่ในแคว้นกาลิลี (นี่เป็นที่เดียวในพระคัมภีร์ที่ ‘ยากอบน้อย’ ถูกเอ่ยถึงเช่นนั้น ที่เป็นเช่นนั้นก็เพื่อแยกแยะเขาจากยากอบบุตรชายเศเบดี หรือน้องชายร่วมมารดาของพระเยซู มันอาจสื่อความหมายว่าเขาเป็นคนตัวเดียว) ผู้หญิงที่สัตย์ซื่อเหล่านี้เฝ้าดูการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูจนถึงตอนจบ หลักฐานตามกฎหมายจึงระบุได้ว่าพระเยซูได้สิ้นพระชนม์แล้วจริงๆและมีประจักษ์พยานหลายคนที่ยืนยันพระองค์เป็นการส่วนตัว สามารถยืนยันเรื่องนั้นได้

มก 15:42-43 เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเพิ่งเริ่มต้นเท่านั้น ช่วงวันดังกล่าวจึงถือว่าเป็นวันศักดิ์สิทธิ์ใหญ่ (วันสะบาโต) ทั้งสิ้น พวกยิวไม่ประสงค์ที่จะปล่อยให้คนที่ใกล้ตายหรือศพ คนตายถูกแขวนทิ้งไว้ในช่วงวันศักดิ์สิทธิ์ดังกล่าว

ดังนั้นครั้นถึงเวลาพลบค่ำ เหตุที่วันนั้นเป็นวันเตรียม คือวันก่อนวันสะบาโต 43 โยเซฟ เป็นชาวบ้านอาริมาเธีย ซึ่งอยู่ในพวกสมาชิกสภาและเป็นที่นับถือของคนทั้งปวง ทั้งกำลังคอยทำอาณาจักรของพระเจ้าด้วย จึงกล้าเข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู

วันของยิวเริ่มต้นตอนดวงอาทิตย์ตกหรือประมาณ 6 โมงเย็น วันสะบาโตที่วันนี้เป็นวันใหญ่ดังที่ได้ระบุไว้ในยอห์น 19:31 วันสะบาโตที่วันนี้ไม่ใช่วันเสาร์ปกติ แต่น่าจะเป็นวันศุกร์ของสัปดาห์นั้นอันเป็นส่วนหนึ่งของการเฉลิมฉลองเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ

เมื่อถึงเวลาพลบค่ำ “โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย” ได้ยื่นคำขออย่างเป็นทางการไปยังปีลาต เพื่อขอพระศพพระเยซู การขอศพของเหยื่อที่ต้องประหารชีวิตและถูกตรึงกางเขนก็แสดงให้เห็นถึงความกล้ามากๆ มาระโกระบุว่าโยเซฟกล้าเข้าไปหาปีลาตเพื่อการนี้ โยเซฟคนนี้ถูกระบุว่ามาจากอาริมาเธียซึ่งน่าจะเป็นเมืองๆหนึ่งในภูเขาเอฟราอิม เห็นได้ชัดว่าตอนนี้เขาอยู่ในกรุง

เยรูซาเล็ม เพราะว่าที่นั่นเขามีอุโมงค์ฝังศพประจำครอบครัว คำที่แปลว่า เป็นที่นับถือของคนทั้งปวง (อะฮอสเคโมส) มีความหมายด้วยว่า ‘มีอิทธิพล มั่งคั่ง หรือเป็นที่เคารพยกย่อง’ เขายังเป็นสมาชิกสภาซึ่งสื่อชัดเจนว่าเขาเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสภาซานเฮดริน (เขาอาจไม่เห็นด้วยกับผลโหวตของสภาหรือไม่ก็ไม่ได้รับเชิญ ด้วยรู้ว่าเขาเชื่อในพระเยซูแล้ว) มาระโกระบุว่าเขา “คอยทำอาณาจักรของพระเจ้า” นี่สื่อให้เห็นชัดเจนว่าชายผู้นี้ดำเนินตามทางของพระเจ้าจริงๆ และเป็นผู้เชื่อคนหนึ่งในพระเยซู เขาจึงยื่นคำขอไปยังปีลาตอย่างเป็นทางการเพื่อที่จะได้ฝังศพพระเยซูอย่างเหมาะสม

มก 15:44-45 การตรึงกางเขนของพวกโรมปกติแล้วก็กินเวลาตั้งแต่ยี่สิบสี่ชั่วโมงไปจนถึงสามสิบหกชั่วโมงกว่าที่เหยื่อจะเสียชีวิต มันเป็นความตายที่ถูกออกแบบมาเพื่อยืดระยะเวลาทรมาณออกเป็นหลายชั่วโมง เมื่อรู้เช่นนั้นปีลาตก็ประหลาดใจที่พระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว จึงเรียกนายร้อยมาถามเขาว่า พระองค์ตายแล้วหรือ 45 เมื่อได้รู้เรื่องจากนายร้อยแล้ว ท่านจึงมอบพระศพให้แก่โยเซฟ บันทึกลงของยอห์นให้รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ โดยคุณได้ในยอห์น 19:31-42

มก 15:46 โยเซฟชาวบ้านอาริมาเซียพร้อมกับนิโคเดมัส (ยอห์น 19:39) จึงได้ซื้อผ้าป่านเนื้อละเอียด และเชิญพระศพลงมาเอาผ้าป่านพันหุ้มไว้ แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ซึ่งได้สกัดไว้ในศิลา แล้วลึงก้อนหินปิดปากอุโมงค์ไว้ มันเป็นธรรมเนียมของพวกยิวที่จะฝังคนตายของพวกเขาโดยห่อศพไว้ในผ้าป่านที่พันรอบศพแบบมัมมี่ โยเซฟจึงห่อพระศพของพระเยซูเช่นนั้นและประดิษฐานพระศพไว้ในอุโมงค์ของเขาเองซึ่งจนถึงตอนนี้ก็ยังไม่เคยได้ใช้ อุโมงค์นี้ถูกสกัดไว้ในหน้าผาหินปูนในสวนแห่งหนึ่งที่มีลักษณะเหมือนสวนสาธารณะซึ่งอยู่ติดกับกลโกธาเลย อุโมงค์ฝังศพที่ประดิษฐานานั้นเป็นเครื่องหมายที่แสดงถึงคนมั่งคั่งซึ่งเห็นได้ชัดว่าโยเซฟเป็น มันเป็นธรรมเนียมปกติในสมัยนั้นที่จะสกัดหินปูนทรงแบนขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางสี่ถึงหกฟุตเพื่อที่จะกลิ้งลงร่องตรงปากทางเข้าอุโมงค์ ปกติแล้วอุโมงค์เช่นนั้นก็มีขนาดใหญ่พอที่จะบรรจุศพสมาชิกคนอื่นๆ ในครอบครัวได้ด้วย และหินก้อนดังกล่าวก็สามารถถูกกลิ้งออกได้ที่หลัง โดยต้องใช้แรงเยอะเพื่อบรรจุศพสมาชิกคนอื่นๆ ในอุโมงค์นั้นได้ หลังจาก

ที่ประดิษฐานพระศพพระเยซูในอุโมงค์ศิลาที่ไม่เคยถูกใช้งานมาก่อนนี้ โยเซฟก็กลิ้งหินก้อนนั้น
เปิดปากอุโมงค์

มก 15:47 พระวิญญูณบรสิทุทธิจึงทรงรับประกันว่ามีพยานสองคนที่สามารถยืนยัน
ได้เรื่องการฝังพระศพพระเยซู ฝ่ายมารีย์ชาวมัคดาลา และมารีย์มารดาของโยเสส ได้เห็นที่ที่พระ
ศพบรรจุไว้ คำพูดนี้ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ ทันทีที่พระเยซูทรงฟื้นคืนพระชนม์ เรื่องโกหกต่างๆก็ถูก
ลือแพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็วเพื่อลดทอนความน่าเชื่อถือเรื่องข่าวการฟื้นคืนพระชนม์ แม้
กระทั่งในศตวรรษที่ยี่สิบ พวกยิวที่ไม่เชื่อก็เสนอว่าจริงๆแล้วพระเยซูมิได้ทรงสิ้นพระชนม์ แต่
แค่หมดสติไปเท่านั้น โดยการคลางของพระวิญญูณบรสิทุทธิมาระโกจึงบันทึกไว้ชัดเจนว่ามี
พยานหลายปากเพื่อยืนยันทั้งการสิ้นพระชนม์และการฝังพระศพของพระองค์ นอกจากนี้ ยังมี
ประจักษ์พยานถึงสองคนด้วยเพราะว่าด้วยพยานสองสามปากคำพูดทุกคำจึงเป็นที่น่าเชื่อถือได้

*ภาพรวมของมาระโก 16: บทสุดท้ายนี้นำเสนอบันทึกของมาระโกเกี่ยวกับการฟื้นคืน
พระชนม์พร้อมกับบันทึกของเขาเกี่ยวกับพระมหาบัญชา หนังสือเล่มนี้ปิดท้ายด้วยบันทึกสั้นๆ
เกี่ยวกับการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราผู้ส่งาราศี*

มก 16:1 หลังจากเหตุการณ์อันแสนเศร้าและมีดหม่นในบทที่แล้ว มาระโกบทที่ 16
ก็เริ่มต้นด้วยบันทึกเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ ครั้นวันสะบาโตล่วงไปแล้ว มารีย์ชาวมัคดาลา
มารีย์มารดาของยากอบ และนางสะโลเม ซื้อเครื่องหอมมาเพื่อจะไปชโลมพระศพของพระองค์
ในเช้าวันอาทิตย์อันยิ่งใหญ่ นั่น ผู้หญิงสามคนที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าซึ่งได้เห็นตอนจบได้
มาเจอกันเพื่อไปยังอุโมงค์นั้น หญิงเหล่านี้ยังรวมถึงสตรีเหล่านั้นที่ถูกกระบุไว้ในมาระโก 15:40
ด้วย นางสะโลเมเป็นภรรยาของเศเบดี มารดาของยากอบและยอห์น มันเป็นธรรมเนียมของพวก
ยิวที่จะชโลมศพผู้ตายอันเป็นที่รักด้วยน้ำมันหอม พวกเขาทำเช่นนี้เพื่อแสดงความเคารพต่อผู้
ตายรวมถึงเพื่ออำพรางกลิ่นเหม็นของศพด้วย สตรีเหล่านี้อาจรู้หรือไม่รู้ก็ได้ว่านิโคเดมัสได้ทำ
เช่นนั้นไปแล้วในวันฝังพระศพ อาจเป็นไปได้ว่าพวกนางมาพร้อมกับน้ำหอมสดใหม่ที่พวกนาง
เตรียมมาเอง

มก 16:2 เกรงว่าจะมีผู้ใดสงสัยว่าพวกนางมาถึงที่นั่นเวลาใด มาระโกจึงบันทึกว่า เวลารุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์พอดวงอาทิตย์ขึ้นเขาก็มาถึงอุโมงค์ ตอนนั้นเป็นฤดูใบไม้ผลิและใกล้กับเวลาที่ดวงอาทิตย์โคจรรอบเส้นศูนย์สูตรพอดิ (vernal equinox) ดวงอาทิตย์จึงขึ้นในช่วงเวลานั้นของปีตอนราวๆ 6 โมงเช้า บันทึกของยอห์นระบุว่าตอนนั้นยังมีดอยู่ ดังนั้นเราจึงอาจสันนิษฐานได้ว่าพวกนางมาถึงที่นั่นก่อนหกโมงเช้าตั้งนาน พระคัมภีร์กล่าวชัดเจนว่าวันนั้นเป็น “วันต้นสัปดาห์”

มก 16:3-4 เห็นได้ชัดว่าผู้หญิงเหล่านี้ตระหนักดีถึงหินก้อนใหญ่ที่ถูกกลิ้งปิดปากทางเข้าอุโมงค์ และเขาพูดกันว่า "ใครจะช่วยกลิ้งก้อนหินออกจากปากอุโมงค์" มันเป็นธรรมเนียมของพวกยิวที่มั่งคั่งที่จะสกัดอุโมงค์ในไหล่เขาหินปูนของแคว้นนั้น ร่องจะถูกขุดในศิลาหน้าทางเข้าอุโมงค์และหินทรงเบนขนาดใหญ่ก็ถูกสกัดเพื่อให้พอดิกับร่องนั้น หินก้อนนั้นถูกทำให้เอียงและถูกกลิ้งลงในร่องที่ลาดเอียงเพื่อปิดปากทางเข้าอุโมงค์ หินเหล่านี้มีขนาดแตกต่างกันไป แต่ไม่ว่าจะในกรณีใด พวกมันก็มีขนาดมหึมาพอที่จะต้องใช้แรงมหาศาลถึงจะกลิ้งมันกลับขึ้นร่องของมันได้ นี่มันมากกว่าที่ผู้หญิงพวกนี้จะทำได้และพวกนางก็รู้ดี เห็นได้ชัดว่าพวกนางหวังว่าจะมีใครสักคนช่วยเหลือพวกนางทำเช่นนั้นได้

อย่างไรก็ตาม 4 เมื่อเขามองดูก็เห็นก้อนหินนั้นกลิ้งออกแล้ว เพราะเป็นก้อนหินโตมาก พวกนางถึงกับประหลาดใจที่พอไปถึงที่อุโมงค์ พวกนางก็พบว่าก้อนหินน้ำหนักมากดังกล่าวถูกกลิ้งออกไปแล้วซึ่งเผยให้เห็นปากทางเข้าอุโมงค์

มก 16:5 ครั้นเขาเข้าไปในอุโมงค์แล้ว ได้เห็นหนุ่มคนหนึ่งนั่งห่มผ้ายาวสีขาวนั่งอยู่ข้างขวา ผู้หญิงนั้นก็ตกตะลึง อุโมงค์ในสวนซึ่งอยู่ติดกับกลโกธานี้มีหลายห้อง แต่มีเพียงห้องเดียวเท่านั้นที่มีสถานที่จัดเตรียมไว้อย่างครบถ้วนเพื่อรองรับศพของผู้ใหญ่คนเดียว อุโมงค์นี้มีขนาดใหญ่พอที่หลายคนจะเข้าไปได้ ทางขวามือของที่ตั้งศพใหญ่พวกนางมองเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งนั่งอยู่ มาระโกระบุถึงความหวาดกลัวซึ่งเป็นที่เข้าใจได้ของพวกนาง ในช่วงใกล้ฟ้าสว่างพวกนางไม่รู้ว่าใครนั่งอยู่ตรงนั้น แต่พวกนางก็อยู่ในอุโมงค์ฝั่งศพที่เพิ่งเอาศพมาวางไว้และเป็นอุโมงค์ที่ถูกเปิดออกแล้วอย่างลึกลับด้วย มาระโกบรรยายต่อไปว่าผู้นำสารคนนี้แต่งกายในชุด

“ฝ่ายสาวสีกาขาว” นี้เผยให้เราเห็นถึงเครื่องแต่งกายมาตรฐานในสวรรค์ นี่สื่อให้เห็นถึงความสุภาพเรียบร้อยของชุดดังกล่าว

มก 16:6-7 ทูตสวรรค์ผู้นี้บอกเขาว่า "อย่าตกตะลึงเลย พวกท่านทั้งหลายมาหาพระเยซูชวาวนาซาเรธซึ่งต้องตรึงไว้ที่กางเขน พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์หาได้ประทับที่นี่ไม่ จงดูที่ที่เขาได้วางพระศพของพระองค์เถิด เมื่อเขาพูดกับพวกผู้หญิงที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าซึ่งกำลัง โศกเศร้าอยู่นี้ ทูตสวรรค์ผู้นี้กล่าวอย่างถูกต้องแล้วว่า “พวกท่านทั้งหลายมาหาพระเยซูชวาวนาซาเรธซึ่งต้องตรึงไว้ที่กางเขน” อย่างไรก็ตาม เขาก็ประกาศต่อไปถึงเรื่องที่สำคัญมากมายสามประการ (1) “พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว” (2) “พระองค์หาได้ประทับที่นี่ไม่” สุดท้ายเกรงว่าจะมีใครสงสัย ทูตสวรรค์ผู้นี้ก็กล่าวว่า (3) “จงดูที่ที่เขาได้วางพระศพของพระองค์เถิด” เห็นได้ชัดว่าเขาชี้ไปที่ๆพระศพพระเยซูถูกวางไว้ พวกนางได้เห็นที่ดังกล่าวก่อนที่พระองค์ทรงถูกฝัง พวกนางจึงเป็นพยานในเรื่องดังกล่าวได้เป็นอย่างดี ดู 15:47

มันจึงไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้ผู้หญิงเหล่านี้ที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าเป็นพยานพวกแรกที่ยืนยันเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ พวกนางมิได้ทอดทิ้งพระองค์เหมือนกับพวกสาวกส่วนใหญ่ พวกนางได้อยู่ชิดกางเขนจนถึงวาระสุดท้าย พระเจ้าทรงตอบแทนความศรัทธาของพวกนางโดยทรงอนุญาตให้พวกนางได้เป็นพยานพวกแรกที่ยืนยันถึงเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ นั่นคือ การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์

ทูตสวรรค์ผู้นี้กล่าวต่อไปว่า 7 แฉ่งไปบอกพวกสาวกของพระองค์ทั้งเปโตรเถิดว่า พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น เหมือนพระองค์ตรัสไว้แก่พวกท่านแล้ว" น่าสนใจตรงที่ว่าทูตสวรรค์ผู้นี้เอ่ยชื่อเปโตรเป็นการเฉพาะในสิบเอ็ดคนนี้เขาได้ปฏิเสธพระเยซูในเวลาที่พระองค์ไม่เหลือใคร กระนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงต้องการให้เปโตรรู้ว่าพระองค์ทรงต้องการพบเขา ไม่ใช่เพื่อตำหนิแต่เพื่อปลอบประโลมเขา ในช่วงเวลานั้นเปโตรคงรู้สึกทุกข์ทรมานมากๆที่เขาได้ทำให้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาทรงผิดหวังเมื่อสามคืนก่อนหน้านั้น ในมาระโก 14:28 พระเยซูได้ตรัสล่วงหน้าไว้ว่า

ชัดเจนแก่พวกสาวกแล้วว่า “แต่เมื่อทรงชุบให้เราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน” ถึงแม้ต่อมาในคืนนั้นพระองค์จะมาปรากฏให้พวกเขาเห็นก็ตาม แต่สุดท้ายแล้วพวกเขาที่ต้องไปยังแคว้นกาลิลีตามที่ได้รับพระบัญชาและพระองค์จะทรงไปพบพวกเขาที่นั่น ซึ่งพระองค์ก็ทรงทำเช่นนั้นจริงๆ ดู ยอห์น 21

มก 16:8 หญิงเหล่านั้นก็ออกจากอุโมงค์รีบหนีไป เพราะพิศวงตกใจจนตัวสั่น เขามีได้พูดกับผู้ใดเพราะเขากลัว หลังจากได้พบกับทูตสวรรค์ผู้หนึ่งในอุโมงค์นั้น พวกนางก็ “รีบหนีไป” พวกนางมีอาการหลายอย่างผสมปนเปกันไปในด้านหนึ่งพวกนางก็กลัวจนตัวสั่นเพราะสิ่งที่พวกนางได้เห็นและได้ยิน กระนั้นในขณะที่เดียวกันพวกนางก็พิศวง คำที่แปลเช่นนั้น (*เอ็คสตาซีส*) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *ecstatic* นี้สื่อให้เห็นว่าพวกนางปลาบปลืมเหลือล้นด้วยความชื่นชมยินดี พวกนางเข้าใจถึงความหมายทางการเมืองที่สื่อออกมาของการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู ดังนั้น พวกนางจึงไม่บอกใครขณะที่พวกนางหนีกลับไปหาพวกสาวก

มก 16:9 ต้นฉบับแบบชอบจับผิด (critical text) ของคนสมัยใหม่ตัดเนื้อหาส่วนที่เหลือของบทนี้ไป (และตัดหนังสือมาระโกออกไปด้วย) อย่างไรก็ตาม ต้นฉบับดั้งเดิมที่กลุ่มผู้เชื่อพระคัมภีร์ได้รับสืบทอดกันมาตลอดสืบแก่ศตวรรษ นั้นคือ ต้นฉบับที่ถูกรับมา (Received Text) ก็มีเนื้อหาเหล่านี้ได้อย่างแน่นอน มีแต่พวกสมัยใหม่ในศตวรรษที่สิบเก้าและยี่สิบเท่านั้นที่ไม่ยอมรับมันเป็นพระวจนะของพระเจ้า

แม้กระนั้น มาระโกก็นำเสนอบทส่งท้ายของเหตุการณ์ต่างๆหลังจากมีพยานรู้เห็นการฟื้นคืนพระชนม์ ครั้นรุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ เมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ให้ปรากฏแก่มารีย์ชาวมัคดาลาก่อน คือมารีย์คนที่พระองค์ได้ขับผีออกเจ็ดผี ลูกา 8:2 บันทึกว่าพระเยซูได้ทรงขับผีออกเจ็ดผีจากตัวนางมารีย์ชาวมัคดาลา นางจึงติดตามพระองค์ไปจนถึงที่สุดและเป็นคนแรกที่พระเยซูทรงปรากฏให้เห็นหลังการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ดู ยอห์น 20:11-18 หากต้องการรายละเอียดเพิ่มเติม นางได้รับการยกโทษให้มาก การอุทิศตนของนางที่มีต่อพระองค์จึงมากตามไปด้วย

มก 16:10-11 มารีย์ชาวมักดาลาจึงไปบอกพวกคนที่เคยอยู่กับพระองค์แต่ก่อน เขากำลังร้องไห้เป็นทุกข์อยู่ **11** เมื่อเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และมารีย์ได้เห็นพระองค์แล้ว เขาก็ไม่เชื่อ พวกเขาด้านบนคือ พวกสาวกของพระเยซู ดู มัทธิว 28:8, ลูกา 24:10 และยอห์น 20:18 เห็นได้ชัดว่าพวกเขาอยู่ในอาการ โศกเศร้าแม้จะผ่านมาแล้วสามวันหลังเหตุการณ์ตรึงกางเขน พระคัมภีร์ไม่ได้ระบุชัดเจนว่าตอนนั้นพวกเขาพักอยู่ที่ไหน อย่างไรก็ตาม บ้านที่ของยอห์นบอกเป็นนัยว่ามันอาจเป็นห้องชั้นบนห้องเดียวกับที่พวกเขารับประทานอาหารมื้อสุดท้ายไม่ว่าจะในกรณีใด เมื่อมารีย์ชาวมักดาลามาถึงพร้อมกับข่าวเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ปฏิกริยาตอบรับของพวกเขาในทันทีก็คือ การไม่เชื่อ ทั้งๆที่พระเยซูตรัสล่วงหน้าแล้วซ้ำอีกถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ แต่พอพยานพวกแรกได้มาถึงพร้อมกับข่าวเรื่องนี้ พวกเขากลับไม่ยอมเชื่อ

มก 16:12-13 จากนั้นมาระโกก็บันทึกสั้นๆเกี่ยวกับเหตุการณ์ตอนที่พระเยซูเสด็จไปพบสาวกสองคนบนถนน ไปบ้านเอมมาอูส ดู ลูกา 24:13-32 ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏพระกายอีกรูปหนึ่งแก่ศิษย์สองคน เมื่อเขากำลังเดินทางออกไปบ้านนอก วลีที่พูดถึง “อีกรูปหนึ่ง” อาจหมายถึงเสื้อผ้าอีกแบบที่พวกเขาไม่คุ้นเคย ไม่ว่าจะในกรณีใด ลูกาก็เขียนไว้ชัดเจนว่าสาวกสองคนนั้นจำพระองค์ไม่ได้ในตอนแรก อาจเป็นไปได้ว่าในพระกายที่ ได้รับสง่าราศีแล้วของพระองค์ๆไม่ทรงมีเคราซึ่งเห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงมีก่อนการสิ้นพระชนม์ของพระองค์

มาระโกจึงบันทึกว่าสาวกสองคนนี้จึง **13** ไปบอกศิษย์อื่นๆ แต่เขามีได้เชื่อ มันเป็นเรื่องทางประมาทเจ็ดไม่ต่างจากบ้านเอมมาอูสไปยังกรุงเยรูซาเล็ม โดยต้องเดินขึ้นเขาไป กระนั้น สองคนนี้ก็รีบวิ่งกลับไปหาสิบคนนั้น (หรือสิบเอ็ดคน) พร้อมกับข่าวเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์เพิ่มเติม กระนั้น พวกเขาก็ยังไม่ยอมเชื่ออยู่ดี

มก 16:14 มาระโกจึงบันทึกว่าภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่สาวกสิบเอ็ดคนเมื่อเขาเอนกายลงรับประทานอยู่ และทรงติเตียนเขาเพราะเขาไม่เชื่อและใจคือดิ่ง ด้วยเหตุที่เขามีได้เชื่อคนซึ่งได้เห็นพระองค์เมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว เห็นได้ชัดว่านี่หมายถึงการที่พระเยซูได้พบกับพวกสาวกเป็นครั้งแรกในห้องที่ปิดประตูไว้ ยอห์นบันทึกว่าในการพบกันครั้งแรกนั้น

มีสิบคนอยู่ที่นั่นยกเว้น โธมัส อย่างไรก็ตาม การที่มาระโกพูดถึง “สิบเอ็ดคน” นั่นก็เป็นตัวเลขรวมๆทั่วไปของสาวกกลุ่มนี้เพราะว่าตอนนี้ยุคาสไม่อยู่อีกต่อไปแล้ว อย่างไรก็ตาม มันก็เป็นที่น่าสนใจได้ว่าความเห็นของมาระโกอาจหมายถึงการพบกันครั้งที่สองของพระเยซูกับพวกเขาก็ได้ ตอนที่ทุกคนอยู่กันพร้อมหน้า ดู ยอห์น 20:26-29

ไม่ว่าจะในกรณีใด พระเยซูก็ทรง “ติเตียนเขาเพราะเขาไม่เชื่อและใจคือดิ่ง ด้วยเหตุที่เขา มิได้เชื่อคนซึ่งได้เห็นพระองค์เมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว” คำที่แปลว่า ติเตียน (ออเนะอีตี โช) ในบริบทนี้จริงๆแล้วก็หมายความว่า ‘ดู’ พระองค์ทรงติเตียนพวกเขาเพราะพวกเขาไม่เชื่อในการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พวกนักวิจารณ์หัวใหม่ให้ความเห็นมาตลอดว่า เรื่องการฟื้นคืนพระชนม์เป็นอะไรที่พวกสาวกคิดขึ้นมาเอง หรือไม่พวกเขาเฝ้ารอคอยเรื่องนั้นจนนึกฝันไปเองว่ามันเกิดขึ้นจริง บางคนก็ถึงขนาดกล่าวอ้างว่าสิ่งที่พวกเขาได้เห็นพระเยซูนั้นเป็นเพียงภาพหลอนอันเกิดจากความนึกคิดที่หวังเห็นพระองค์อีกครั้ง

อย่างไรก็ตาม บันทึกทางประวัติศาสตร์ก็บ่งชี้ในทางตรงกันข้ามเลย พวกสาวกตอนนั้นถึงเลที่จะเชื่อ แม้จะมีพยานหลายคนมายืนยันต่อพวกเขาก็ตาม พวกผู้หญิงก็มาเป็นพยานยืนยันในเรื่องนี้ด้วย เปโตรและยอห์นได้ไปที่นั่นและอย่างน้อยยอห์นก็เชื่อ ดู ยอห์น 20:8 สาวกอีกสองคนก็มาจากบ้านเอมมาอูสพร้อมกับคำพยานในเรื่องเดียวกัน แน่แน่นอนที่ด้วยพยานสองสามปากคำพยานของพวกเขาก็ควรเป็นที่น่าเชื่อถือได้ พระเยซูจึงทรงดูพวกเขาที่พวกเขามีใจแข็งกระด้าง เรื่องหลังนี้สื่อให้เห็นปัญหาที่แท้จริง ความไม่เชื่อเป็นผลพวงที่เกิดจากใจที่แข็งกระด้าง อาจเป็นไปได้ว่าเพราะพวกเขากำลังท้อแท้และหมดเรี่ยวแรงทางอารมณ์ พวกเขาจึงยอมแพ้และปล่อยให้ใจของตนแข็งกระด้างชั่วคราว

มก 16:15-16 มาระโกจึงนำเสนอสิ่งที่เห็นได้ชัดว่าเป็นการทรงประทานพระมหาบัญชาครั้งแรก ข่าวดังประเสริฐเล่มอื่นๆที่เหลือก็พูดถึงเรื่องนี้ก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ตรงนี้อาจเป็นไปได้ว่าพระมหาบัญชานี้ถูกพูดถึงเป็นครั้งแรกตอนที่พระเยซูทรงพบกับพวกสาวกสิบเอ็ด (หรือสิบ) คน โดยตรงหลังการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ อย่างไรก็ตาม ข้อ 19 ก็อาจบ่งบอกว่า เหตุการณ์ตอนนี้เกิดขึ้นก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ทีเดียว

พระองค์จึง ตรัสตั้งพวกสาวกว่า "ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลกประกาศข่าวประเสริฐ แก่มนุษย์ทุกคน คริสตจักรในสภาพตัวอ่อนก็มีอยู่ตอนนั้นในตัวพวกสาวก พระบัญชาที่พระเยซู ทรงประทานให้แก่พวกเขา (และเราด้วย) ก็ทั้งเรียบง่ายและลึกซึ้ง ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก ประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน มีหลายความเห็นที่สมควรกล่าว

คำที่แปลว่า **จงออกไป (พอระอุอไม่)** ไม่ใช่คำสั่งเหมือนที่หลายคนคิด จริงๆแล้วมันเป็นคำกริยาในรูปอดีต ความหมายก็คือ 'เมื่อได้ออกไปทั่วโลกแล้ว' เป็นต้น อย่างไรก็ตาม คำที่แปลว่า **ประกาศ (เครูซ โช)** อยู่ในรูปคำสั่ง คำที่แปลว่า **โลก (คอสมอส)** อาจหมายถึงแผ่นดินโลกก็ได้ นอกจากนี้ ความหมายตามปกติของคำๆนี้ในพระคัมภีร์ใหม่ก็หมายถึงวัฒนธรรมและสังคมของคนไม่เชื่อพระเจ้า เราจึงได้รับพระบัญชาให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่ผู้คนในวัฒนธรรมของชาวโลก ในฐานะที่เป็นคนปฏิเสธพระเจ้า พวกเขาที่ไม่สนใจอยู่แล้ว แต่เราก็ได้รับคำสั่งให้ประกาศแก่พวกเขาอยู่ดี ที่น่าสนใจก็คือว่า เราต้องประกาศข่าวประเสริฐ "แก่มนุษย์ทุกคน" ความหมายที่สื่อชัดเจนก็คือว่า เราต้องเป็นพยานแก่ทุกคนที่เราเข้าไปมีปฏิสัมพันธ์ด้วย นั่นสื่อถึงชนทุกเชื้อชาติและทุกฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจ มันหมายถึงทุกคนเลย

พระเยซูจึงตรัสออกความเห็นเพิ่มเติมอีกว่า **16 ผู้ที่เชื่อและรับบัพติศมาก็จะรอด แต่ผู้ที่ไม่เชื่อจะต้องถูกลงพระอาชญา** บางคนพยายามสอนจากข้อนี้ว่าบัพติศมาเป็นส่วนหนึ่งของข้อกำหนดในการได้รับความรอด อย่างไรก็ตาม (1) หลักฐานมากมายจากพระคัมภีร์ใหม่ต่างกล่าวว่าความรอดนั้นเป็นมาโดยความเชื่อและความเชื่อเท่านั้น (2) ส่วนที่เหลือของข้อนี้กล่าวชัดเจนว่า "ผู้ที่ไม่เชื่อจะต้องถูกลงพระอาชญา" ถึงแม้มีการเอ่ยถึงบัพติศมาในบริบทที่พูดถึงความรอดโดยตรง แต่มันก็สื่อจริงๆถึงความสำคัญของบัพติศมาและความใกล้ชิดในด้านลำดับเวลาของมันที่เกี่ยวข้องกับความรอด ในพระคัมภีร์ใหม่ตลอดทั้งเล่มความเชื่อนั้นเป็นเกณฑ์ในการรับความรอดเสมอ บัพติศมาจึงเป็นภาพในเวลาต่อมาที่แสดงถึงความรอด

มก 16:17-18 พระเยซูตรัสล่วงหน้าแก่พวกสาวกต่อไปว่า **มีคนเชื่อที่โหดร้าย** หมายถึงสำคัญเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นที่นั่น คือเขาจะขับผีออกโดยนามของเรา เขาจะพูดภาษาใหม่หลายภาษา

18 เขาจะจับงูได้ ถ้าเขาคัดเมียพิษอย่างใด จะไม่เป็นอันตรายแก่เขา และเขาจะวางมือบนคนไข้มันป่วย แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค"

แน่นอนที่คำพยากรณ์นี้หมายถึง (1) ฤทธิ์เดชพิเศษที่ทรงประทานให้แก่พวกอัครทูตในการรับใช้ของพวกเขาหลังจากนั้น ความสามารถอัศจรรย์หลายประการนี้ถูกบันทึกในการรับใช้ในเวลาต่อมาของอัครทูตเปาโล (2) ส่วนอื่นๆของคำพยากรณ์นี้ก็กลายเป็นจริงในของประทานชั่วคราวต่างๆแบบพิเศษของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงประทานให้แก่คริสตจักรยุคต้น ในยามที่ยังไม่มีพระคัมภีร์ใหม่ฉบับสมบูรณ์ ดู คำอธิบายสำหรับ 1 โครินธ์ 13:8-11

มก 16:19 ในสรุปย่ออันเป็นแบบฉบับเฉพาะของเขา มาระโกจึงบันทึกเรื่องการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ครั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสสั่งเขาแล้ว พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในสวรรค์ ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า คำว่า “ครั้น” อาจสื่อถึงเวลาที่ล่วงเลยไปสักระยะหนึ่งระหว่างเหตุการณ์ก่อนหน้ากับเหตุการณ์ที่ถูกบันทึกไว้ต่อไป เห็นได้ชัดว่าภาพเหตุการณ์เปลี่ยนจากช่วงหลายวันหลังการฟื้นคืนพระชนม์ไม่นานไปเป็นสี่สิบวันหลังจากนั้นที่พระองค์เสด็จกลับขึ้นสู่สง่าราศี คำที่แปลว่า **ถูกรับขึ้น** (*อานาลัมบาโน*) อาจมีความหมายได้ด้วยว่า ‘ถูกพาขึ้นไป’ หรือ ‘ถูกยกขึ้น’ นี่สื่อว่าพระเยซูทรงถูกพาตัวขึ้นไปต่อหน้าพวกเขาเข้าไปในสวรรค์เหมือนกับมันเป็นลิฟต์โดยสารแห่งสวรรค์ซึ่งคนมองไม่เห็น จากนั้นพระองค์ก็ทรงประทับนั่ง “เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า” นี้ น่าจะหมายถึงตำแหน่งสูงสุดในจักรวาลรองจากพระบิดาเอง มันสื่อถึงการเป็นผู้ช่วยอันดับหนึ่งของพระบิดา มันจึงเป็นคำที่แสดงถึงบรรดาศักดิ์และสิทธิอำนาจสูงสุด

มก 16:20 มาระโกจึงสรุปย่อการรับใช้ที่เกิดขึ้นตามมาของพวกสาวกหลังจากนั้น พวกสาวกเหล่านั้นจึงออกไปเทศนาสั่งสอนทุกแห่งทุกตำบล และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงร่วมงานกับเขา และทรงสนับสนุนคำสอนของเขาโดยหมายสำคัญที่ประกอบนั้น เอเมน จริงแท้ที่เดียวที่คริสตจักรยุคต้นซึ่งนำโดยพวกอัครทูตได้ออกไปและประกาศข่าวประเสริฐทุกหนแห่งจริงๆ คำที่แปลว่า **ร่วมงานกับ** (*ซูเนรเกะ โอ*) มีความหมายตรงกับที่เปาโลได้เขียนไว้เกี่ยวกับการเป็นผู้ร่วมทำงานด้วยกันกับพระเจ้า

เหตุผลหนึ่งที่มีการอัครรรยต่างๆได้รับอนุญาตให้กระทำได้ในคริสตจักรยุคต้นก็คือ เพื่อยืนยันความแท้จริงของข่าวสารที่พวกเขาประกาศ คำที่แปลว่า **หมายสำคัญ** (*เซมะอ็อน*) ก็มักแปลเป็น ‘การอัครรรยต่างๆ’ ด้วย พระเจ้าทรงโปรดให้คริสตจักรยุคต้นและพวกผู้นำที่เป็นอัครทูตได้รับสิทธิพิเศษในการทำการอัครรรยต่างๆได้เพื่อยืนยันความแท้จริงของงานและการรับใช้ของพวกเขา 1 โครินธ์ 13:8-10 บ่งบอกว่าเมื่อพระวณะของพระเจ้าครบสมบูรณ์ ฤทธิ์เดชในการทำการอัครรรยเหล่านั้นก็ถูกระงับไว้ หนังสือเล่มนี้ปิดท้ายด้วยคำที่เจอบ่อยแต่ก็เหมาะสมยิ่งคือ *เอเมน* ขอให้เป็นอย่างนั้น!